

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A STEEPING OF BLOOD

AUTHOR OF THE #1 NEW YORK TIMES BESTSELLER *A TEMPEST OF TEA*

HAFSAH FAIZAL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A STEEPING KAN

FARRAR ST RAUS G I ROUX
NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçinde](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Farrar, Straus and Giroux e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

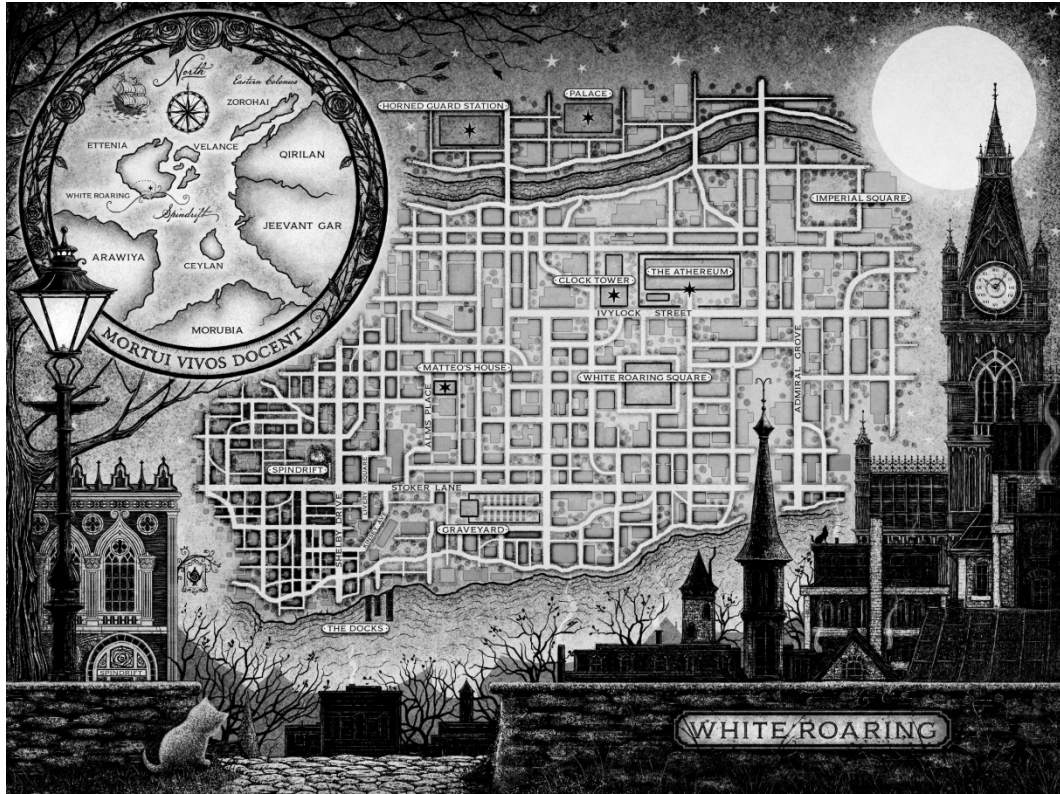
Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup _

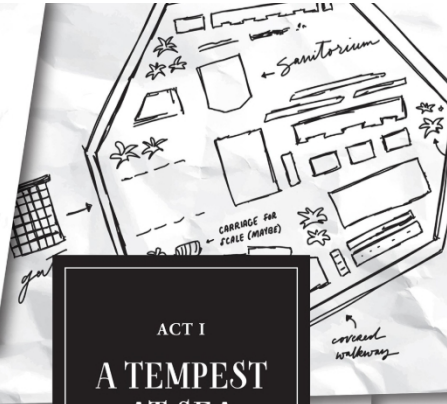
Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

SÖMÜRGEÇİLİĞE:
berbatsınız

The island is incarnate. It truly is. Will be enigmatic, and goodness does make me sweat. I can only hope the Siwangs will do as bidding. I am not a foot man, but that...

ACT I
A TEMPEST
AT SEA

The island is incarnate. It truly is. Will be enigmatic, and goodness does make me sweat. I can only hope the Siwangs will do as bidding. I am not a foot man, but that...

ÖNSÖZ

Matteo Andoni'nin resimlerinde kullandığı renkler genellikle duygularını yansıtıyordu. Yıllardır renkler daha koyu, daha kasvetliydi, çünkü o uzun zamandır rengi güzellikle ilişkilendiriyordu ve bu kadar yıkıcı bir dünyada güzelliği görmek zordu.

Hem tanık olduğu hem de yaşadığı bir yıkım. Ve kendisi de buna katkıda bulunmuştu.

Matteo silahları nefret ediyordu. Silahları nefret ediyordu. Şiddeti tamamen nefret ediyordu, ama bu noktaya gelmesi yıllar almıştı. Tuval üzerine hassas bir dokunuşla boya sürmek. Bir fırça *tuttuğunda* onu hemen bir silah olarak görmemek ve böylece kendini aşağılık biri olarak görmemek.

Yine de bu gece katliama kendini kaptırmıştı. Athereum'un toplantı salonundan geçecek olsaydınız, sanki biri *dikkatsizce* birkaç kutu boyayı cilalı zemine devirmiş, damask desenli duvarlara ve en güzel kıyafetlerini giymiş cesetlerin üzerine sıçratmış gibi görünecekti.

En derin, en koyu kırmızı renkte. İpeksi, parlak ve lezzetliydi.

Şiddeti nefret eden birinden "*kendini şımartmak*" ve "*lezzetli*" kelimelerinin doğru olup olmadığı sorulabilir, ancak bunu başka türlü ifade etmenin bir yolu yoktu. Matteo vahşetin sınırında yaşıyordu. Fırçasını mutlu bir şekilde kullanıp yüksek sosyetenin monotonluğuna katılabilirdi, ancak bu geceki gibi tek bir olay onu çileden çıkarabilir ve içindeki vampirin nefesini tutarak beklediği kafesi hızla açabilirdi.

Ve içindeki vampir bu gece en ateşli şekilde memnun olmuştu.

Ram'ın adamları, gerçeği savunmak için kendilerini feda eden özverili, cesur gazetecileri almaya geldiğinde, Penn kendisine bahşedilen garip ve kötü gücü kullanarak elinden geldiğince onları uzak tuttu.

Ta ki düşene kadar.

Sonra Jin düştü. Flick çığlık attı.

O noktada, hayatta kalan çok az insan vardı, Matteo'nun uzayan dişlerini, çenesinden damlayan kanı, parmak uçlarında pençeye dönüşen tırnaklarını fark edecek çok az insan vardı. Ve kısa süre sonra, Matteo Andoni'nin gerçekte ne olduğunu dünyaya anlatacak kimse kalmadı.

Kimsenin onun vampir olduğunu bilmesini hiç umursamamıştı. Ama gerçek ilişkilerden o kadar uzak bir hayat yaşamıştı ki, ölümsüzlüğü kaçınılmaz olarak bir sır olarak kaldı. Haber yayılsa bile, kimse bunun boyutunu bilmiyordu.

Çünkü o bu konuyu önemsiyordu.

Yirmi küsur yıl önce - saymayı sevmezdi - Beyaz Kükreyen Kurt gece geç saatlerde sokakları ve uzuvları aynı umursamazlıkla parçalarken, dünyası altüst oldu. Kurt açtı, ama yemek için değil. Boş, incinmiş ve içi boşdu ve o boşluğu doldurmak için can atıyordu, ama tek bildiğı kaostu. Vahşet, konuştuğı tek dil haline geldi. Parçaladığı kişilerden kan içmedi. Çocukluğundan beri sakladığı acımasız görüntülerle, anılarla kaplıydı. Annesinin acıdan çarpılmış yüzü. Babasının sırtına vurduğu kırbaç.

İsteği dışında boğazının derisini parçalayan dişler. Onu kurutuyorlardı. Besliyorlardı... *zehirliyorlardı*. Matteo Andoni'yi dönüştürdüler:

Beyaz Kükreyen Kurt.

Sonunda, kanlar içinde ve bitkin bir halde, Imperial Square'deki bir evin çimlerinin önünde buldu kendini. Çimler o kadar titizlikle kesilmişti ki, sıradanlığına gülmüştü, tam o sırada adının büyük bir şüpheyile söylendiğini duydu.

"Matteo?"

Gözlerini kırpıştırarak şimdiki zamana geri döndü. Onun adını söyleyen, on yıllar önce Penn'di, ama o artık yoktu. Şimdi kollarında titreyen ve zar zor bilinci yerinde olan kız vardı. Göğsünün altında açılan bir kurşun yarasından kanıyordu. Matteo doktor değildi, ama kız çok küçük ve hafifti, yarası ise çok büyüktü. Önünü kaplayan kan o kadar fazlaydı ki, bunun sadece ondan çıktığına inanamıyordu.

Evin ön kapısını açtığı anda, Ivor'un dehşete kapılmış yüzüyle karşılaştı. Uşak, kapıdaki kanlı el izinden Matteo'ya, kapı eşiğinde duran Matteo'ya baktı.

"Efendim? Ne... ne oldu?" Ivor, yere sıçrayan kan izlerine bakarak kekeleydi. "Bu Casimir'in kızı mı?"

"Evet. Şimdi değil, dostum." Matteo onu itip boş bir odaya girdi, kapıyı tekmelediğinde kızın sarı'sinin ucunu neredeyse yakalıyordu.

Onu nazikçe yatağa yatırdı. Kız yine onun adını söyledi.

"Buradayım, Arthie," diye cevapladı. *Sonsuza kadar.*

Bunu asla yüksek sesle söylemese de, içtenlikle söylüyordu. Onu kışkırtacak ve alay edecekti. Şiddetten nefret etmesine rağmen, onun için kül rengi çayı içecek ve onun için binlerce adamı öldürecekti. Yaptıklarının yeterince anlamlı olduğunu ummaktan başka bir şey yapamazdı.

"Benim için geldin," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Ah, sevgilim. Şimdi bu kadar şaşırmış gibi davranma." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu ve başparmağıyla kadının çenesinin yumuşak çıkıntısını okşadı. Pencere camının dışarıdaki gökyüzü kadar karanlık olması önemli değildi; kadın canlıydı. Kadın, yıllardır görmediği renkteydi — saçlarının mor-grisi, teninin bronz-kahverengisi, sarisinin koyu kırmızısı ve kanının daha da koyu kırmızısı.

"Nasıl?" diye sordu ıslak bir öksürükle. "Neredeyiz?" O ölüyordu. Geceyle birlikte kayboluyordu.

"Bunu tut," diye emretti, yakınındaki herhangi bir bezi kaparak yarasına bastırdı ve kanamayı durdurmaya çalıştı.

Yarım vampirlerle tam vampirler arasındaki farkı sorgulayan varsa, şimdi ona bakması yeterliydi: Vücudunun her santimetresi hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Onu insan yapan şeyin kalıntılarına tutunuyordu.

"Benim evimdeyiz. Penn'den sonra..." Matteo boğazı düğümlenince sustu. Arthie ve Matteo'yu birbirine bağlayan birçok bağ vardı ve Penn en güçlüsüydü, Arthie bunu hiç bilmesede, bağları inkar edilemez hale gelene kadar onları sarmalıyordu.

Matteo, Imperial Square'deki verandasına sendeleyerek geldiğinde onu evine alan Penn'di. Matteo'yu sakinleştiren, tırnaklarındaki kanı temizleyen ve dişlerini geri çekmeyi öğreten Penn'di.

O, Matteo'nun kendi babasının hiç olamadığı şekilde Matteo'nun babası gibiydi.

"Silah sesleri duyuldu," diye devam etti Matteo, "sen Jin'i döndürdün ve Penn'in tabancasını alıp Laith'in peşinden koştuğunu gördüğümde, seni yalnız bırakamazdım."

"Beni vurdu," diye fısıldadı Arthie.

O. Laith. Laith ön kapısından içeri girdiğinden beri, Matteo, Arawiyan'lı olan ve Boynuzlu Muhafızların yüksek kaptanı olan bu adamdan şüpheleniyordu.

Ama zeki ve keskin zekalı Arthie, bunu hiç beklemiyormuş gibi konuşuyordu. Her sözünde şokun izleri vardı. Kanıyordu, *ölüyordu*. Laith'in Penn'i soğukkanlılıkla öldürdüğünü görmüştü, ama yine de buna inanamıyordu. Sanki ikisi, Arthie onun kanını içtiğinde aralarında bir tür bağ kurmuşlardı. Ya da çok daha öncesinde.

"Evet," dedi Matteo, acısını kelimelerine sıkıca sararak. "Ve Penn'i öldürdü."

"Biliyorum." Gözleri kapandı ve sonra tekrar açıldı. Bir anlığına neredeyse suçlu gibi göründü.

"O öldü mü?" diye sordu.

Penn'i sormuyordu. Matteo, sesindeki duyguyu hayal mi ediyordu? Onun hayatta olduğu umudu, onu öldürmüş olabileceğı korkusu?

Ram'ın Athereum'un toplantı salonunun kapılarını kırarak içeri girmesinden bu ana kadar olanları Matteo çok az hatırlıyordu. Sanki içtiğı kan görüşünü bulanıklaştırmış, daraltmış ve her şeyi puslu, korkunç bir kırmızıya bürümüştü.

Ama Laith'i hatırlıyordu.

Çocuk duvara yaslanmış, beyaz cüppesinin üzerine kırmızı çiçekler açmıştı, tıpkı Arthie'nin yüzüne sürekli tuttuğı çiçekler gibi. Hareket etmiyordu. Göğsünde açıkça bir delik vardı, ama Matteo bunun ölümcül olup olmadığını bilmiyordu. Doğrusu, tabancayı ateşlemeden önce bile onun öldüğünü sadece o bilebilirdi.

"Onun ölmesini mi istediniz?" diye sordu Matteo.

Çünkü Arthie onun ölmesini isteseydi, ölmüş olurdu. "Ne önemi var?" diye sordu, soruyu yanıtlamadan.

Önemliydi, ama bencil görünmeden bunu söyleyemezdi. Onun tepkisini izledi, gördüğü acının fiziksel mi, duygusal mı yoksa her ikisi mi olduğunu anlamaya çalıştı. Çenesi titredi. Nefesi kesildi ve hafif bir acı sesi çıktı.

"Yaran ölümcül," dedi. Laith'in onu öldürmeye çalışıp çalışmadığı önemli değildi, kız çok zayıftı ve kurşun önemli bir organa isabet etmemiş olamazdı.

Kız kuru bir kahkaha attı. "Söyleme."

Arthie Casimir ölmek üzere olabilir, ama ağzı hiç bu kadar canlı olmamıştı.

Gözlerine bakıp tam bir inançla "Ölemem" dediğinde donakaldı.

Matteo, onun kendisinden ne istediğini biliyordu. Bu, onun da yapmak istediğı şeydi. Çaresizce. Yoksa neden gece boyunca onu aramak için aceleyle yola çıkmış olacaktı? Yoksa neden onu kollarına alıp buraya getirmiş olacaktı?

Arthie'yi tam bir vampire dönüştürmek ona hiçbir şeye mal olmayacaktı, ama ona her şeye mal olacaktı. Hayalet gibi

beyaz tenine baktı. Yıllar sonra hala ölümsüz kemiklerinin gücüne alışamayan Matteo, yumruğunu sıktı. Nefes almanın bile, bir zamanlar nefes alması gerektiğini hatırlatmak dışında hiçbir nedeni olmadan bencilce tutunduğu bir şey olduğunu çok iyi bilerek nefes verdi.

Matteo, Arthie'ye kendini kabul etmesi konusunda konuşmuştu, ama bazı günler kendisinin de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Evet, o yarı vampirdi. Hâlâ bir vampir gibi kan içmek zorundaydı; hâlâ neredeyse tüm ölümsüzlerin sınırlamalarına tabiydi. Ama o hâlâ yarı insandı. Vampir olmak, sonsuza dek süren bir hayat demekti. İnsan olmak, geçiciliğini değer vermek demekti. Böyle bir şeyin değeri vardı, her geçen gün devam eden belirli bir acı-tatlı özlem.

Kısa saçlarının dalgaları, ağzından çıkan hırıltı kadar narindi, saç telleri altındaki siyah ipek yastığı süslüyordu. Yastıkları düzeltti, sari'sinin perdesini yeniden düzenledi, yorganı onun tarafına sıkıştırdı, geçen her saniyenin onun için dayanılmaz bir acı olduğunu çok iyi biliyordu. Daha fazla oyalanamazdı.

"Bunu yaparsam, geri dönüş yok," dedi, kadının kendisinden istediği şeyin ağırlığını anlamasını istiyordu.

"Sence ben farkında değil miyim?" diye sordu Arthie, sözlerinde o kadar sevdiği keskinlikle. "Bu kadar yolu sadece mezara girmek için gelmedim."

Şaşkınlığını gizleyemedi. "İnsanlığın çoğu da öyle. Hayatın olağan akışı bu değil mi?"

"Senin için ben sıradan biriyim, Matteo?"

Hayır, Arthie diğer fenomenler kadar sıradandı.

Matteo yatağın diğer tarafına dolaştı ve yanına tırmandı. Arthie Casimir ile yataktaydı. Yüzündeki alaycı ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü ifade acı çekmeye dönüşmeden önce kaşlarını kaldırdı. Kanla ıslanmış örtünün üzerine, narin kolunun yanına diz çöktü. Tipik terzilik takım elbisesinin altındaki birçok katman ve saçlarını tutan fırıncı şapkası olmadan daha küçük görünüyordu.

"Yap şunu," diye tiz bir sesle söyledi, onun tereddüt ettiğini hissederek. "Ram kazanmamalı."

Sadece Arthie, bir imparatorluğun başını bakıp Koç'un henüz kazanmadığını söyleyebilirdi. Sadece Arthie, böyle birine meydan okuyabilir, Ettenia'nın maskeli hükümdarı gibi uzak ve güçlü birini alt edebileceğini düşünebilirdi.

Adam gülerek, nemli cildine yapışan saçlarını eliyle itti. "Praecatrix'im."

Kız başını yana çevirdi, yastık yanağının kıvrımına uyum sağladı, acısı bir an için aklından çıktı. Koyu kehribar rengi bakışlarında keskin bir küçümseme vardı, çünkü onunla tanıştığı kısa sürede, bir şeyi bilmemekten hoşlanmadığını öğrenmişti.

Neredeyse unutulmuş olan dili çok sevse ve onu Ettenian diline saygısızlık etmekten hoşlanmasa da, en son istediği şey onu kızdırmaktı.

"Büyücü," diye tercüme etti ve dikkatlice diğer tarafına uzanarak kendini ona dayadı. Saçları omzuna dökülerek çıplak tenine değdi.

Nefesi kesildi. Hemen yüzünü buruşturdu ve elini yan tarafına bastırarak çenesini kaldırıp onun gözlerine baktı. Gözlerinde acı vardı, onu rahatsız eden bir utangaçlık vardı, ama hepsini örten şey onun ihtiyacıydı. Matteo'nun ihtiyaç duyulmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. İstenmek? Her zaman. İhtiyaç duyulmak? Nadiren.

Bencil olmaya hakkı yoktu, ama ah, ne kadar da olmak istiyordu. Ona doğru eğildi, kokusunu içine çekti: çay ve ay ışığı. Kan. Bir anahtar çevrilmiş gibi, bir fırça tuvalde kan akıtiyormuş gibi, hevesli dişleri kılıflarından çıktı.

Bir dalga hüznünü bastırdı.

Bu kutlanacak bir şey olmalıydı: Arthie Casimir sonsuza kadar yaşayacaktı. Vampirlerin öldürülemeyeceği anlamına gelmiyordu bu - Penn bunun kanıtı olarak yerde yatıyordu - Matteo bunu biliyordu. Ama yaşlılığın sonunda ruhunu alacağını umarak yaşamak başka bir şeydi, sadece aşırı şiddet içeren bir eylemin sonunu getirebileceğini bilerek yaşamak ise tamamen başka bir şeydi.

Koyu salar, kahverengi ten, kırmızı kan. Matteo kendini şu anda kalmaya, elindeki işe odaklanmaya zorladı. *Ona.* Bunu sık sık yapardı: etrafındaki renkleri sayar, dünyanın siyah-beyaz olmadığını kendine hatırlatır, açıları, gölgeleri ve ışışın nasıl doğal kabul edildiğini fark ederdi.

Bu, onun çılgına dönmesini engelliyordu.

Kızın yarasını ve nabzını kontrol etti. Kan kaybediyordu, ama dönüştürülmeden önce daha uzun süre acı çekmesi gerekecekti. Bu da, onun kanını kendi elleriyle akıtması gerektiği anlamına geliyordu.

"Matteo," diye fısıldadı Arthie.

"şşş," diye mırıldandı ve burnuyla kızın boynunun yanındaki saçları kenara itti. Kızın nabzı hızlandı, nefesi kesildi. Kendisinin de nefesi boğazında düğümlendi ve bu anın tadını çıkarmak, Arthie Casimir'i nefessiz bıraktığını bilmek hoşuna gitti.

Nazikçe, dilini kadının boynunun yanındaki deri üzerinde gezdirdi, dişleri için hazırladı. Vampir salyası garip bir şeydi. Neredeyse uyuşturucu, neredeyse sarhoş edici. Tamamen tehlikeli.

Matteo onu tekrar yaladı. Arthie nefesini tuttu ve iki eliyle onun kolunu tuttu. Matteo geri çekildi, son bir onay ararken gülümsemeye çalıştı, *"Her şey yoluna girecek" mesajını* iletmek umuduyla. Bunun bir yüz buruşturma olarak algılandığından emindi.

Ama kız neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi ve titreyen parmağıyla Matteo'nun gamzesinin kıvrımını izledi.

"Sana hayatımı borçluyum," dedi Arthie, her kelimeye o kadar çok duygu katmıştı ki, neredeyse ağlayacaktı.

Aslında konuşan o değildi. Düşmanlarına verdiği zarar dışında, Arthie kimseye bir şey borçlu değildi.

"Sus," dedi Matteo, boğazını temizleyerek. "İstemediğin ve hatırlamayacağın şeyler söyleme."

Dönüşümün işleyişi böyleydi: Yeni dönüştürülmüş vampirler dönüşümlerini, süreci çok az hatırlıyorlardı. Belki de bu bir lanetti; belki de vücut bir anda o kadar çok değişiklik geçirdi ki, kendi hafızasını parçaladı.

"Oh, ben her zaman ne demek istediğimi söylerim ve asla unutmam," dedi kesin bir şekilde, sonra parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve onu boğazına çekti.

Matteo kendini durduramadı - onun cesareti, kanının kokusu, ona çekilme şekli - dişleri doğrudan onun cildine gitti ve etini deldi. Arthie nefesini tuttu, eli onun ensesine kaydı, tırnakları onun cildine battı.

Onun dokunuşunun kendisine hissettirdiklerini, dudaklarından kaçan düşük inilti sesinin gözlerini kapatıp içindeki yakıcı arzuya teslim olmak istemesine neden olduğunu görmezden gelmeye zorladı. Onun kanını ağzına çekti ve tadı, kokusu gibiydi: topraksı çay, dumanlı geceler ve tamamen ona ait olan gizem gibi.

İnlemeleri, boynuna batmış tırnakları, onu aşağı çeken gücüyle daha fazla emdi. Parmaklarını saçlarının arasına soktu ve başını eğdi, boğazındaki gerginlikte biriken gölgeleri hayranlıkla seyretti.

Tanrım, o ilahi bir lezzetliydi.

Dişlerini geri çekti, ikiz deliklerin üzerinde dilini gezdirdi ve daha da yalamaya devam etti, her an bunun ona fazla geleceğini biliyordu.

Sanki işaret almış gibi, kız sessiz bir iniltiyle onun altında kıvrandı, debelendi ve gözleri daha da genişlediğinde, adam elini kızın ağzına kapatarak çığlık atmasını engelledi. Bugün dönüştükleri sırada Casimir'in çığlığını zaten duymuştu. Kızın dişleri adamın avucunun derisini çizdi ve adam bacağını kızın bacaklarının arasına sıkıştırarak onu altında tuttu.

Bu, her vampirin istediği şeydi, değil mi? Aşık bir köle. Sonsuz bir kan kaynağı. Bu baş döndürücü, nefes kesici, sarhoş edici hava.

Bunun durmasını
istiyordu. İçmeye
devam etti.

Ve sonunda, *sonunda* bitti.

Matteo elini onun ağzından çekti, sanki derin uykuda olan birini rahatsız etmemek için geri çekildi. Arthie ses çıkarmadı,

gözleri kapalıydı, kirpikleri nemliydi. Boynunda, sariyle uyumlu bir çift yakut takı vardı.

Ölümünde bile görölmeye değer bir ihtişamdı.

Ve orada, odanın kasvetli, sessiz sessizliğinde, onun nabzını duydu. Yumuşak, zayıf, her zayıf atışta bir soru. O buna binlerce kez cevap verecekti. Bileğini ağzına götürdü ve ısırarak kanını akıttı, sonra onu Arthie'nin dudaklarına bastırdı. Sonra burnunu sıkıştırarak onu ağzından sığ bir nefes almaya zorladı.

Matteo, onun kanın tadını aldığı anı biliyordu: iğrenç ve çarpık bir ikinci şans. O daha fazla, daha fazla emdikçe, kanının vücudundan çekildiğini hissetti, ta ki o durana kadar.

Nefes nefese, gözlerini açtı. Matteo'nun bileğine, onun ve Arthie'nin giysilerini kaplayan, yatağı ıslatan kana baktı. Boynundaki, çoktan kapanmaya başlayan ısırık izlerine dokundu ve sanki hiç bakışlarını ayırmamış gibi Matteo'nun gözlerine baktı.

Gözlerinde tereddüt, belirsizlik vardı. Aynı zamanda, sözünü tutmuş ve onu bu odaya getirdiğinden beri geçen her anı hatırlamış gibi görünüyordu.

Matteo ne söyleyeceğini veya ne soracağını bilmiyordu, bu yüzden en iyi yaptığı şeyi yaptı: Konuyu saptırdı.

"Hoş geldin, Büyücü," dedi göz kırparak ve Arthie bayıldı.

1 ARTHIE

White Roaring sokakları kargaşa içindeydi. Bağırışlar, çığlıklar, protestolar. Arthie, son birkaç gündür bilinci gelip giderken bunları duymuştu. Matteo'nun evindeki bir yatakta uyandığını, sonra bir arabanın görüntülerini hatırladı. Şimdi tanımadığı bir odadaydı, ta ki hafif bir puro kokusu burnuna çarptığında içini bir hüzün kaplayana kadar.

Athereum.

"Uyandın."

Matteo odaya girerken sesinin geldiği yöne baktı. Matteo elindeki kitabı kapattı ve sanki onu daha önce görmemiş gibi, neredeyse suçluluk duyarak gözlerinden koyu renkli gözlüklerini çıkardı. Ölüm onu çaresizce derinliklerine çekmeye çalışırken, Matteo onun korkunç acı çekişleri sırasında misafirperver bir ev sahibi olmuştu.

"Ve her zamanki gibi muhteşem, elbette."

Kendini çarpıcı hissetmiyordu. Ağzını açtı.

"Ah." Parmaklarını salladı ve birden ciddi bir ifadeye büründü. "Sen sormadan söyleyeyim, evet, hayattalar. Jin ve Flick bulundu. Birlikte değiller, ama birbirlerine yakınlar."

İçinde rahatlama ve suçluluk duygusu uyandı.

"Athereum'a bir daha ayak basacağımı hiç düşünmemiştim. Dışarıda neler oluyor?" diye sordu, sokaktaki insanların gürültüsünden titreyen duvarlara başını sallayarak.

"Kargaşa," dedi Matteo ve dudaklarını büzdü. "Bana şunu hatırlatıyor..." Durdu ve sanki sakinliğini yeniden kazanmak istercesine bir anlığına gözlerini kapattı. "Buna Büyük Basın Katliamı diyorlar."

Ne kadar orijinal.

"Athereum bizim tek sığınağımız. Kuşatma altında olabilir, ama kimse içeri giremez ve Ram'ın defterimizi ya da kafalarımızı aramak için kapımıza gelmesinden endişelenmemiz gereken evimden daha iyidir." Diye iç geçirdi. "Gözlerini açar açmaz seni bombardımana tuttuğum için üzgünüm. Nasıl hissediyorsun?"

Meğer, Laith'in ona ateş ettiği Calibore adlı sihirli tabancası, onun sandığından çok daha ölümcülmüş. Normal silahların aksine, Calibore vampirleri incitebilir, hatta *öldürebilir*. Bunu biliyordu, ama iyileşmeyi de etkilediğini bilmiyordu.

Yeni dönüştürülmüş bir vampir birkaç dakika içinde ayağa kalkıp yürüyebilecekken, Arthie'nin düzgün düşünemesi günler sürmüştü. O kader gecesi kulaklarında yankılanıyordu. Katliam, çığlıklar. Kayıp. O *ölmüştü* ve nedense bu, endişelendiği en son şeydi.

Çünkü başarısız olmuştu.

Ne hissedeceğini bilmiyordu. Acısını, öfkesini çok az hissedebiliyordu. Calibore'un kurşununun bıraktığı yaranın hala dikişli olduğu kalbinin üzerine parmak eklemlerini sürttü ve yorganın içine daha da gömüldü. Koyu renkli çarşafların üzerinde sari'sinin kırmızı ipeği çözölmüş, denizde kan damlaları gibi dalgalanıyordu.

Bu, Arthie'ye Ceylan'dan tek başına kaçtığı, kanlar içindeki ve cansız haldeki anne babasını kıyıda bıraktığı günü hatırlattı. Çaresizdi. Umutsuzdu.

Jin'in sesini duyabiliyordu: "*Tabii ki beni bulana kadar.*" Yanılmıyordu.

Hâlâ yanılmıyordu. Çünkü şimdi onu kaybetmişti ve bunu derinden hissediyordu. Ondan temel bir gerçeği saklamış, son nefesini verirken ona

son nefesini verirken, dişlerini uzatıp *onu* vampire dönüştürürken.

O anda sari doğru bir seçim gibi gelmişti, o, Jin ve Flick, Ettenia'nın geleceğini değiştirmenin eşiğindeydiler. Annesi ölümüne kadar gururla giydiği geleneksel elbisenin bir yankısını giyerek kendini güçlü hissetmişti. Sonunda Arthie de aynısını yapmıştı.

Ve şimdi kendini gülünç hissediyordu.

Spindrift'i hayal kırıklığına uğratmıştı, mürettebatını hayal kırıklığına uğratmıştı, ama her şeyden öte, geçmişini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Matteo, yatak başındaki lambayı yaktı, sonra diğerini. Işık, dişlerinin uçlarını gezdirirken dilinin üzerinde kaydı, beslenmekten dolayı gözleri kıpkırmızıydı.

Artık tam bir vampirdi. On yıldır kabul etmeyi reddettiği yanları, on yıl boyunca sarıldığı insanlığını geride bırakmıştı. On yıl boyunca kanı reddetti, azalan hindistancevizi stoklarıyla beslendi. Bu Laith'in hatasıydı. Onu vurmuştu.

"Ne düşündüğünü anlayamıyorum," dedi Matteo. Yatağın başucundaki masaya taşıdığı kitabı bıraktı, dışarıdan gelen ani gürültüye karşı zorlukla bir hırıltıyı bastırdı.

Arthie'nin hissettiği şey buydu: hayal kırıklığı. Laith'e onu öldürdüğü için ve dürüst olmak gerekirse, Matteo'ya onu kurtardığı için

—bunu ondan isteyen kendisi olsa bile. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Yorgunum," diye yalan söyledi Arthie.

Matteo başını eğdi ve yatağa yaklaştı, gözlerindeki yoğunluk sanki onun düşüncelerini okurmuş gibi hissettirdi. O da başka yere baktı.

"Hayır, değilsin," dedi Matteo. "Sen yeni doğmuş bir vampirsin, yorgun değilsin. Neredeyse kızgın olduğunu düşünmek istiyorum, ama bu duyguda da sende farklı bir şey var."

Çünkü o öfke artık dünyaya yönelik değildi. Gözlerini kapattı.

Jin'den gerçeği saklamıştı, ama onu dönüştürürken onun güvensizliğini görmek, o gün gördükleri yıkımdan daha kötüydü.

Flick'i annesini çağırması için göndermişti, EJC'den Lady Linden'in ülkenin maskeli hükümdarı olduğundan habersizdi.

Laith'in Penn'i ve sonra da onu öldürmeden önce onu kontrol altında tuttuğunu sanmıştı.

Athereum liderini kaybetmişti. Ülke, basın mensuplarının çoğunu kaybetmişti. Ekip, evlerini kaybetmişti. Daha önce de işlerinde başarısız olmuşlardı. Bu, dolandırıcılığın doğasıydı. Bazen dolandırılan kişi, dolandırıcıyı dolandırırdı. Ama bu... Bu, her açıdan başarısız olmuştu ve Arthie sadece kendini suçlayabilirdi.

Matteo'nun ağırlığıyla yatak çöktü ve Arthie gözlerini açtı. Matteo, kanopi yatağın kırmızı perdelerinin içinde, resimlerinden biri kadar zarif duruyordu ve Arthie, Matteo'nun onu dönüştürdüğü geceyi hatırladı.

Matteo, Arthie'nin bunu hatırlayacağını düşünmemişti ve haklıydı da, çünkü vampirler yaşamdan ölümsüzlüğe geçiş öncesindeki ve sonrasındaki o çalkantılı anları nadiren hatırlarlardı. Ama Arthie ne zaman kalıplara uymuş ki? Dönüşümünün tamamını hatırlayamıyordu, ama yeterince hatırlıyordu — boynunu kızartan parçalar ve kesitler.

Belki de bu yüzden eli durduramadan hareket etti. Parmakları onun parmaklarına dokundu ve dikkatini çekti. Bakışları yumuşadı ve sanki kaçmaya hazır bir kedi gibi, yavaşça ve dikkatlice parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. Bu, koluna keskin ve güçlü bir heyecan dalgası gönderdi. Daha önce sayısız kez eline dokunmuştu, ama bu farklıydı. Artık aralarındaki her şey farklıydı.

"Sen benim ilkimdin," dedi uzak bir sesle.

"İlk ne?" diye sordu kadın ve bu soruyu sorarken, içindeki bir şey sakinleşmiş gibi hissetti ve tüm dikkatini ona verdi. Sanki tüm hayatı boyunca koşmuş, ama hiçbir yere varamadığını fark etmiş gibi.

Adam yeni ütülenmiş bir gömlek giyiyordu ve ona daha iyi bakabilmek için döndüğünde, göğsünün pürüzsüz hatlarını çevreleyen beyaz V yakası daha da genişledi. Kafasında bulanık bir anı canlandı: elleri göğsünün düzlüğünde yukarı doğru kayıyor, tırnakları göğsüne batıyor, sırtı kavisleniyordu.

"Daha önce kimseyi dönüştürmemiştim," dedi adam, onu geri günümüze çekerek. "Senin olman acımasız bir şakaydı. Ben... senin öldüğünü görmekten hoşlanmadım."

Bu, onu kurtardığı için teşekkür etmek için mükemmel bir andı, ama hayatta olduğundan pek mutlu olmadığı için sözcükleri bir araya getiremedi. Ya da ölümsüz. Tamamen ölümsüz. Çenesini sıkıca kapattı.

"Şu anda hayattayım," diye söylemeyi başardı.

Matteo geriye yaslandı. "Ah, demek öyle. Kendini suçluyorsun."

Ve şimdi onu okumak kolaylaşmıştı. Harika.

Yine de, bir parçası bu sözlere, bu açılışa, ona ruhunu açma davetine, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde atladı. Jin'e karşı değil, kimseye karşı değil. Onu dönüştürdüğü, aralarında daha derin bir bağ kurduğu için miydi? Onun nesi vardı?

Görüntüler zihninde tekrar tekrar canlanıyordu: parmakları, defalarca gördüğü ama hiç kendi üzerinde, kendi vücudunda görmediği bir nezaketle saçlarını geriye doğru tarıyordu. Ona doğru eğildiğinde gözlerindeki kırılganlık, kendi ölümcül durumundan yayılanla aynıydı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye kışkırttı.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Arthie, sesindeki nefes nefese kalmış halini lanetleyerek. Nefes almasına gerek olmadığı halde bu durum daha da gülünçtü.

Adam bir kolunu arkasına dayadı ve geriye yaslandı, sanki elinden üzüm yedirilecek bir kral gibi başını eğdi. Adam ağzını açmadan önce, onun kendinden emin, ağır aksanlı konuşmasını beklediğini biliyordu.

"Kabul et sevgilim, beni öpmek için ani bir dürtü hissediyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı, ona azarlayacak gibi göründü, ama başka bir fikir aklına geldi. Gözlerini onun ağzına indirdi. "Ya yaparsam?"

Matteo, onun tepkisine şaşırarak dikleşti. Kız gülmemeye çalıştı. Neden daha önce onun şakalarına hiç böyle tepki vermemişti?

Onu birçok kez susturabilirdi.

Çünkü daha önce onu öpmek istememiştim.

Bu düşünce bile onu şok etmişti.

Aşka pek ilgisi yoktu. Sonra Laith geldi ve onun sırlarını çözmeye çalışırken, o da onun tabancasına yaklaştırmaya çalışırken, onun duvarlarını parça parça yıktı.

O duvarları yeniden inşa edecek zaman olmamıştı.

Matteo ondan ne istiyordu? Ağzını açıp ona soramazdı, gururunu incitmeden olmazdı.

Parmaklarına baktı ve başparmağıyla elinin arkasını okşadı. Belki acı çektiği içindi, belki de yeni dönuştüğü ve bunu onun yaptığı içindi, ama Arthie'nin aklında onu öpmekten *başka bir şey* yoktu.

Onun dudaklarının kendi kanıyla koyu bir renk aldığını hatırladı, kollarındaki kaslar geceki savaştan ya da onu tutmaktan gerilmişti.

Arthie, birbirine dolanmış ellerini nazikçe çekti. Bir davet. Bir soru. İçinde bir ateş alevlendi. O, onun bu girişimi karşısında hala şaşkın olsa da, eğilip kolunu yanındaki yorganın üzerine koydu. Arthie onun kokusunu aldı ve neden daha önce hiç koklamadığını merak etti: boyalarında kullandığı taze ceviz yağının zengin, cevizimsi sıcaklığı ve deri ile çikolata karışımı gibi daha tatlı bir koku.

Yıllardır çikolata tatmamıştı.

Bu ona evini hatırlattı. Babasının, kendisi tatlıyı pek sevmediği için, annesiyle paylaştıkları nadir ikramları eve getirdiği günleri. Arthie dudaklarını büzdü. Uzun zamandır evini bu şekilde düşünmemişti, sadece şiddetli parçaları. Askerlerin Ceylani kıyılarına saldırdığı kaos. Annesinin kırmızı sari'si. Kurşun delikleri. Kan.

"Arthie."

Matteo tereddütlü bir iç çekişle adını söyledi ve geri çekildi. Artık o kadar okunaklıydı ki, gözlerindeki kargaşayı görmüş olmalıydı. Dudaklarını diliyle yaladı,

hatıralarını tekrar gömmeye çalışıyordu. Şimdiki zamanı, geçmişini ve bu oda ve yatak dışında var olan her şeyi gömmeye çalışıyordu.

Gözleri kısıldı ve bununla birlikte, bir parçası kapandı. "Konuşmamız gereken bir şey var."

Bekledi.

"Bu... Ettenia'ya nasıl geldiğinle ilgili," diye bitirdi, pencerenin dışında bir yerde cam kırılınca ve insanlar bağırınca irkildi.

Bir teknede. Kanla kaplı. Doğru. Onun bildiğini unutmuştu. Kimsenin böyle bir vahşete muktedir bir kıza yakın olmayı anlayamayacağını unutmuştu.

Arthie, öfkesi yükselirken elini onun elinden çekip aldı. *İşte oradaydı*, onu parçalayan o ham duygu ile mücadele ediyordu. Utançla sarılmış bencil bir acıydı.

O, bu yatakta yatarken, ona bakarken, onu reddediyordu.

Bu anın her şeyi onu zayıf konumuna getirmişti. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? O Arthie Casimir'di. Nadiren kimseye güvenir ve haklıydı da: Sağduyusuna aykırı davranıp Penn'in planına güvenerek basının yardımını istediğinde, hepsi de ölmüştü.

Peki ya Jin? diye sordu kafasındaki küçük bir ses. O sesi derinlere gömdü.

O alaycı bir şekilde güldü. "Ettenia'ya nasıl geldiğimi çok iyi biliyorum. Bu konuda bana söyleyeceğin başka bir şey yok."

Sarisindeki kan kurumuş, cildine yapışmıştı. O *böyle* sözler sarf ederken, burada kalması için hiçbir neden yoktu.

"Yanlış anladın," dedi Matteo, Arthie harekete geçmeye başlayınca hemen. "Hayır, sen anladığını *sanıyorsun*," dedi Arthie, sesi fısıltıya düşerek

"Kimse anlamıyor. Kimse, ama..."

Kendini durdurdu. Ettenia'da topladığı sayısız hikaye ve sırdan sadece biri onun hikayesine benziyordu. Elbette başka yarı vampirler de vardı, başka cinayetler de, ama sadece bir

hikaye, onun başına gelen olay denizde mahsur kalan bir gemide değil de karada olsaydı ne olabileceğini ona gösterdi.

Hatta daha da kötü olabilirdi.

"Beyaz Kükreyen Kurt mu?" diye sordu, sesinde bir dinginlik vardı.

Evet. Sari'sini toplayıp dik oturdu, kan kaybından ve bu yeni halinden dolayı sallanıyordu. Onun hakkında ne kadar bilgiye sahipti? Dokuz yaşındayken o teknede olanlar hakkında ne kadar bilgiye sahipti?

"Bekle, Arthie. Lütfen. Tam da onun hakkında konuşmak istiyordum."

"Oh, neden peki?" diye sordu, sırtını ona dönerek. Odayı tarayarak tabancasını aradı, *geçmişteki* halinin bir izini, bir benzerini aradı. Ama sonra hatırladı: Tabancası hala Nimble Street'teki dairenin zemininde, Laith'in kan gölünün içinde yatıyordu.

"Çünkü," diye başladı ve Arthie, onun bir sonraki sözleri için kendini hazırladığını hissetti, "o ve ben aynıyız."

Arthie donakaldı, onu doğru duymadığından emindi.

Matteo, Beyaz Kükreyen Kurt muydu? Vampirleri halkın korku ve öfkesine maruz bırakan, sokakları acımasızca kırmızıya boyayan bir saldırı yüzünden bu kadar sert bir bakış açısına sahip olan kişi miydi? Bu mantıklı değildi. O da en az onun kadar katildi. Onun parçaladığı ceset sayısı çok daha azdı, ama o teknede üç kişiden fazla insan olsaydı, ne zaman dururdu? *Hayır*, bir ses ona hatırlattı, çünkü Penn'in evinde de başkalarını öldürmüştü.

Belki de o daha *kötüydü*.

Ona dönerek, onu yeniden inceledi. Kemiklerinin narin yapısı, dudaklarının yumuşak kıvrımı. Kırmızının solduğu gözlerinin şefkatli yeşili. Kurt'un nasıl görüneceğini düşündüğü gibi değildi.

"Ama sen..."

"Resim mi? Çizim mi?" diye sordu. Yumuşak bir kahkaha attı. "Hadi ama Arthie. Sen daha iyi bilirsin. Kötü Ram'ın bahçesindeki şakayıkları suladığından eminim. Birçok iyi huylu eş, kocalarını katletmeyi hayal ederken bisküvilerini

aylarına batırır ve kocalarını katletmeyi hayal eder. Bizler çok yönlü insanlarız."

Sanki ona Şimdiye kadar öğrendiği en büyük sırlardan birini açıklamamıŐ gibi gevezelik ediyordu. Yatağa geri oturdu. Bir zamanlar, böyle bir Şeyi elinden gelen her türlü iğrenç Şekilde kullanırdı. Penn, ölümünden önce Matteo ile iliŐkisini bu yüzden mi teşvik etmişti? Penn, dokuz yaşındaki Şiddet eylemlerinden bu yüzden mi korkmamıŐ ve etkilenmemiŐti?

Ram ona bunu yapmıştı. Bu kadarını biliyordu. Penn de öyle demişti, ama *Matteo* olduğunu ima etmemişti. Anlamaya alıŐıyordu. "Penn... Penn senin olduğunu biliyordu."

Matteo başını salladı. "O gece bir Şekilde onun kapısına gitmiŐtim. Nereye gideceğimi, kime baŐvuracaėımı bilmiyordum. Yarı vampir olduğumu bilmesine rağmen beni kabul etti ve sonunda beni tam bir vampire dönüştürdü."

Arthie, Matteo'nun bakışlarının titrediğini gördü. Acı, utanç, pişmanlık.

Matteo'nun bu kadar alçaldığını hayal edemiyordu. O çok çabuk gülümser, Şaka yapardı. vlr ve takdir edilirdi; resimleri kitleler tarafından aranırdı. *BaŐarılıydı*. Onun, tüm insanlar arasında Beyaz Kükreyen Kurt olacağını asla tahmin edemezdi.

İçinde küçük bir parça ona hayranlık duyuyordu, bu da nadiren hissettiği bir başka duyguydu.

O, Arthie'nin yapabileceğinden çok daha iyi asimile olmuştu, ama bunu kendi kendine değil, onun ten rengini öven toplumsal standartlara yüklemek saflık olurdu.

Arthie, Beyaz Uluyan Kurt saldırısının uydurulduğuna uzun zamandır inanıyordu — saldırının kendisi değil, onu çevreleyen koŐullar, ve Penn de bunu kendisi doėrulamıŐtı. Ayrıca onlara sorumlusunun kim olduğunu da söylemişti: Koç.

"Koç neden seni seti? Hasta mıydın?"

Koç, hastanenin yataklarını dolaşıp ihtiyaçları için Matteo'yu mu seçmişti? Arthie başka bir Şey düşünemiyordu. Ettenliler onun memleketi Ceylan'a geldiklerinde hasta olduğu için

ailesi onu yardım edebilecek tek "doktor"a götürmüştü, bu doktorun tedavisi onun varlığının her zerresinde kalıcı bir değişiklik yaratacağından habersizdi.

"Hasta mı?" diye sordu Matteo ve ne demek istediğini anlayınca güldü. "Hayır. Aslında sağlığım mükemmeldi.

"Babam sadece özel öğretmenlerimle ne kadar başarılı olduğumu önemserdi, annem ise benim başarılarımdan çok babamın ne hissettiğini önemserdi. Bu yüzden zamanımın çoğunu başka yerlerde geçirirdim. Sokaklarda dolaşır, bir kalem ve defterle ağaçların altında otururdum. Bir gün, babamın kırbaçlamasından sonra, ormanda yürüyüşe çıktım ve sonbahar ağaçlarının arasında gizlenmiş bir tür tesis buldum. Sanki benim *için* oraya yerleştirilmiş gibiydi — o yolu binlerce kez yürüdüm ama daha önce hiç görmemiştim."

Yorganın üzerindeki tüyleri kopardı. "İçeriden çığlıklar duyduğumda, orada olmamam gerektiğini anladım. Yardım etmek yerine, kendimi düşünüyordum, nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. Kaçmadan, adamlar binadan dışarı koştular, beni yakaladılar ve içeri götürdüler. Hastane koğuşunun o belirgin kokusunu hatırlıyorum ve şimdi kan olduğunu bildiğim bir şey içirilmeden önce keskin bir şey boynumu deldi. Son gördüğüm şey Ram'ın maskesi oldu ve sonra sokakta uyandım."

Arthie'nin yarı vampir haline gelmesi ise bununla hiç alakası yoktu.

"Başka saldırılar da oldu, biliyorsun," dedi Matteo. "Asla aynı ölçekte olmadı, asla kamuoyuna duyurulmadı ve propaganda malzemesi de yapılmadı. Beni dönüştürdü ve kendi bencil amaçları için kalabalık bir caddenin ortasına attı."

Sesi yorgun geliyordu. Gözlerine baktı ve bakışlarındaki ıstırap o kadar büyüktü ki, Arthie bu kadar mantıklı olmasaydı, şu anda onunla birlikte orada olduğunu hayal ederdi. Onun geçmişine dönüp, o unutulmaz anıyı yeniden yaşıyordu. Arthie, ona bunları anlatmanın kolay olmadığını biliyordu.

"Neden sen?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Matteo. "Belki de yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

Hayır, bundan daha fazlası vardı. Arthie bazı insanların nasıl çalıştığını bilirdi ve Lady Linden ne kadar anlaşılmaz ve gizemli olsa da, sebepsiz yere hiçbir şey yapmayan türden bir insandı. Her zaman bir *nedeni* vardı. Matteo'yu rastgele dönüştürmeye karar vermezdi.

"Unutma, taç giymeden önce bile o maskeyi takıyordu. Konsey ona istediğini vermeden *önce* kimliğini koruyor, ikilik oyununu oynuyordu. Çok az kişinin bildiği vampirleri nasıl bildiğini bilmiyorum. Ben kesinlikle bilmiyordum. Ama beni dönüştürmek pervasız ve riskli bir hareketti ve bunu yapmak için vampirler hakkında epey bilgi sahibi olması gerekiyordu."

"Güç ve statü peşinde olanların istediklerini elde etmek için her şeyi kullanacaklarını biliyoruz," dedi Arthie. Ama Ram'ın elde ettiklerini elde etmenin başka pek çok yolu varken neden vampirler? Arthie bunu bilmiyordu.

Matteo alaycı bir şekilde güldü. "O ikisini de buldu."

Göçmen olsun ya da olmasın, her Ettenli, Ram'ın nasıl iktidara geldiğini, Beyaz Kükreyen Kurt'un saldırısından kısa bir süre sonra kendini hükümdar ilan ettiğini biliyordu. İmparatorluk kargaşa içindeydi ve Ettenliler korkuyordu. O dönemin hükümdarı hiçbir şey yapmayınca, o harekete geçti. Halkı yatıştırdı, kısıtlamalar vaat etti, hiç olmayan kamu düzenini sağladı. Hazırlıklıydı, başka hiç kimsenin yapamayacağı bir kesinlikle konuşuyordu, bu kesinlikle sadece vampirler hakkında sağlam bir bilgiye sahip olmaktan gelebilir. O, Ettenia'nın kurtarıcısıydı ve bu nedenle hükümdar unvanıyla ödüllendirildi. "Dışarıdaki kargaşa sana bunu hatırlatıyor," dedi Arthie

. "O günlerden sonra." *Senin saldırından sonra*, demek istedi.

Matteo dudaklarını büzerek başını salladı. Arthie, aralarında bir bağlantı olduğunu biliyordu. Kargaşa, Koç'un orijinal planının bir parçası olmayabilirdi, ama o kesinlikle bundan yararlanıyordu.

"Daha sonra Penn ile birlikte tesise geri dönmeye çalıştım, ama orası yok olmuştu. Boştu. Sanki hayal etmişim gibi," diye devam etti Matteo. "O ise ilerleyip beni yere serdi ve bu imparatorluğun en yüksek

konumuna tırmanmak için *beni* yere serdi. Onu bugünkü haline *ben* getirdim. Ve şimdi onun Lady Linden olduğunu mu öğreniyorum? Onun için *resim yaptım*."

Arthie, sesinde hiç bu kadar öfke duymamıştı, ses tonunda bu kadar çok duygu titriyordu.

"Bir ara eve gittim," Matteo, anılarına dalmış bir şekilde fısıldadı. "Babamı öldürdüm. Onu sevmediğim için değil, Arthie, bana zarar vermeye çalıştığı için. Sonra annemi. Kendimi durduramadım. Hem acı verici bir açlık hem de öfke duyuyordum. Kelimenin gerçek anlamıyla bir açlık bile değildi. Hiç *beslenmedim*. Sadece arzuladım. Sanki bedenimin içinde hapsolmuş gibiydim..."

"Kontrolsüz bir şekilde olanları izlemek," diye Arthie yumuşak bir sesle tamamladı. "Biliyorum."

"Ve bunu anlayan tek kişi sensin," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Bu, onda olumlu bir şey uyandırmalıydı. Başka biri onu anladığı için arkadaşlıkları derinleşmeliydi. Bunun yerine, onu tedirgin etti. *Çünkü daha önce hiç böyle biri olmamıştı*.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Matteo, zümrüt rengi bakışlarıyla onu sabitleyerek sordu. "O hala bizim düşmanımız."

"Hiç aksini söylemedim."

"Hayır, ama bizim içinde bulunduğumuz zor durumun dikkatini dağıttığını kabul ediyorsun. Aslında tamamen onun suçu olmasına rağmen kendini suçluyorsun."

Arthie bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu, ama hiçbir şey söylemedi. "O gece başarısız olmadık."

Gözleri şaşkınlıkla yukarı doğru kayd.

"Bunu düşündüğünü biliyorum," dedi Matteo. "Ama sen yeni bir versiyonun. Flick ve Jin de öyle. Ben bile öyle olduğumu iddia edebilirim. Lady Linden'in hem Ram hem de EJC'nin başkanı olarak ne kadar güçlü olduğunu düşünsek de, *bizim* ne kadar güçlü olduğumuzu görmezden geliyoruz. Bunu ortaya çıkarmak için kendimize bir şans vermedik."

Arthie'nin düşünceleri genellikle net çizgilerle ayrılırdı ve her biri ilgili bilgiyle bağlantılıydı. Şimdi ise sisin altında gömülüydüler. Katliamı ve

günleri başarısızlık olarak nitelendirmişti, ama Matteo haklıydı. Athereum'a sızmayı başarmışlardı, Koç'un gerçek kimliğini öğrenmişlerdi, Koç'un en suçlayıcı eşyası olan defteri başarıyla ele geçirmişlerdi. Başarısız *olmamışlardı*. Yenilgiyi kabul etmek tam da Koç'un isteyeceği şeydi.

Ancak Arthie, Penn ve o gece ölen basın mensupları konusunda başarısız olduğu hissini bir türlü üzerinden atamıyordu. Flick ve Jin konusunda da başarısız olmuştu.

Matteo yatağın yanındaki çekmeceyi açtı ve parlak bir şey çıkardı. Arthie bunu görünce kalbi sıkıştı. Calibore.

"Bulmuşsun," dedi ve onu Matteo'dan aldı. *Ve temizlemiş*, diye düşündü. Sapında tek bir kan lekesi bile yoktu, gümüş, oyulmuş siyah telkari kadar tertemizdi.

"Senin bir parçanı geride bırakamazdım. İkincisi, al. Bir haftadan fazla oldu ama meşguldük." Matteo ona bir gazete uzattı ve başlığı okumasını bekledi.

HAYAT BİR FİNCAN ÇAY GİBİDİR: SONU KAÇINILMAZDIR.

Spindrift hakkındaydı. Onu işleten Casimir'ler hakkındaydı ve gözetimsiz bırakılan bir çaydanlığın yangına neden olup binayı yıkmasının ne kadar utanç verici olduğu hakkındaydı.

Arthie tekrar okudu. Gözetimsiz bir çaydanlık. White Roaring'in inanacağı hikaye bu muydu? Arthie ve ekibinin, yıllarca emek vererek kurduğu bir mekanı, çaydanlığın kaynamasına izin verip yakacak kadar dikkatsiz oldukları mı? İkinci kez okudu, her okudukça tozu ve kiri temizleyerek gazetenin yayınlandığı tarihteki halini ortaya çıkardı, öfkesini ve intikam arzusunu uykusundan uyandırdı, ta ki zihni nihayet doğruyu bulan bir pusula kadar netleşene kadar.

"Kaçınılmaz," diye alay etti. Arthie Casimir basın için yazsaydı, böyle bir manşet için kendini kovardı. Birincisi, prestijli çay salonundan bahsetmek için çok çirkin bir yoldu. İkincisi, bu White Roaring'di. Ölümsüzler, sonlardan bu tür kalıcılığı ortadan kaldırırlardı.

Spindrift mezarından dirilecek, tıpkı Ram'ın temsil ettiği her şeyin başka bir mezara gömüldüğü gibi. Arthie buna yemin etti.

iç çekerek gazeteyi bir kenara attı ve gazete, çeşitli kırmızı tonlarında düğümlenmiş halının üzerinde sallanmaya başladı.

Karar, atmayan kalbinde yerleşirken, gazete hışırdayarak yere düştü. Keşke Jin'e gösterebilseydi, onunla birlikte şikayet edip alay edebilseydi.

"Üçüncüsü," dedi ve bir bardak uzattı. İnce ve kristal berraklığında bir flüt, ağzına kadar kanla doluydu.

Yutkunarak başka yere baktı. Onu görünce midesinin guruldamasından nefret ediyordu. Onu istemesinden nefret ediyordu. İhtiyacı vardı.

"Beslenmek için içmek, o teknede olanlarla aynı şey değil," dedi, çünkü anlıyordu. Biliyordu.

Tadı aynıydı. Arthie, katlettiği zavallı ruhların hiçbirinden *içmemişti*, ama kanları sıçramıştı. Ağzına girmiş, dudaklarını kaplamıştı. Arthie bunun besin olduğunu biliyordu; bunun kendini beslemek kadar basit bir şey olduğunu biliyordu, ama o gün ve sonrasında Penn'in evinde bir parçasını kaybetmişti. Kendi mantığına aykırı, kendi isteklerini görmezden gelen eylemlerde bulunmuştu. O anlarda kontrolü elinde tutamamıştı ve Arthie kontrolü elinde tutamamaktan nefret ediyordu.

"Benden içtin," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Bu da ondan farklı değil."

"Ama farklıydı ve sen de bunu biliyorsun," dedi Arthie, gözlerini ona çevirerek. O anın heyecanıyla, ölümün eşiğinde içmişti. Uzatılmış eline ve parıldayan bardağa baktı. Bir sonraki sözlerini bir vaatle söyledi. "Bir gün."

O da başını sallayarak bardağı yanındaki arabaya koydu. "Sana hindistan cevizi suyu ikram etmek isterdim, ama elimde yok."

Hayatta kalacaktı. Artık kontrol onda idi ve kan içmeyi reddedip, insanlığının solmuş parçalarına umutsuzca tutunmayı tercih ediyorsa, öyle olsun.

Biri kapıya yumruğunu vurdu. "Andoni!"

Matteo kızgın bir ifadeyle ayağa kalktı ve kapıyı açtı. "Ne var?"

Arthie, Athereum salonunu, duvar kağıdını ve cilalı ahşabı görebiliyordu. Nereye baksan Penn'i hatırlamamak zordu.

gözünü diktiği her yerde Penn'i hatırlamamak zordu. Kapının eşiğinde, gümüş saçlı, uzun boylu bir vampir duruyordu.

Sidharth. Penn'in en yakın arkadaşlarından biri.

Davet edilmeden içeri girdi, gülümsemesi karanlık bakışlarındaki yıkımla gölgelenmişti. "Arthie Casimir, yaşıyorsun!"

"Başka bir şey mi bekliyordun?" diye sordu Arthie.

Sidharth iç çekerek koltuğa çöktü. "Asla. Biz kahverengi tenli insanlar sert bir topluluğuz."

"Neden buradasın?" Matteo, nezaket göstermeden sordu. "O hala iyileşiyor."

"Biliyorum," dedi Sidharth, birkaç gecedir uyumamış gibi görünüyordu, oysa vampirlerin uykuya ihtiyacı bile yoktu. "Durum berbat. Sokaklar Boynuzlu Muhafızlarla dolu. Ayaklanmalar yeterince kötü başladı, şimdi de sanki bütün şehir sokağa dökülmüş gibi görünüyor ve bunun sadece basın katliamı yüzünden olmadığını öğrendik. İnsanlar da kaybolmaya başladı."

"Keşke şaşkınlık duyabilseydim," dedi Matteo.

Sidharth başını salladı. "Dün itibariyle. Penn'in öleceği onca yıl içinde."

O sözleri duygusuzca söyledi, ama Arthie sonunda sesindeki çatlağı yakaladı.

Matteo yürüdü yürüdü Sidharth'ın yanına ve
ona omzunu omzuna sıkıca tuttu. "Başka
kimsenin bu görevi üstlenmesini istemezdi."

"Artık lider sen misin?" diye sordu

Arthie. Sidharth yorgun bir şekilde
başını salladı.

"Kayıplardan kimin sorumlu olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Matteo.

"Herkesin dediğine göre, öyleyiz. Bir vampirin onları çaldığına dair 'açık işaretler' var. Vampirler ne zamandan beri böyle şeyler yapıyor? Onun "BİR İNSANI ÇALDIM, HOŞÇAKALIN!" yazan bir tabela astığını hiç sanmıyorum. Oh, ayrıca onların kanını içip onları öldürdüğümüzü de söylediler. Vampirlerim, dışarıdaki kargaşa yüzünden neredeyse hiç dışarı çıkmıyorlar. Unutma, bu kaostan yararlanıp insanları kaçıranın kim olduğunu bilmiyorum..."

"Ram yapıyor," dedi Arthie.

"Ne için?" diye sordu Sidharth neredeyse histerik bir şekilde.

Arthie Calibore'u kucağına aldı ve sarı'sını topladı. "Sokakların Boynuzlu Muhafızlarla dolu olduğunu söyledin. O bizi ve defterini arıyor, ama bu Beyaz Kurt'un ardından yaşananlardan farklı değil ki?"

Sidharth'ın sessizliği yeterli bir cevaptı. Matteo'ya bakmadı.

Hiçbir şey söylemek istemiyordu.

"Bu yirmi yıl önceydi. Ettenia'nın vampirlerden korkusu o zamanlar olduğu kadar baskın değildi. Bu, korkuyu yeniden alevlendirmek ve destek toplamak için mükemmel bir an. Kitleler ne kadar çok korkarsa, ona o kadar çok yönelirler."

Korku, güçlülerin defalarca kullandıkları ve mükemmel sonuçlar aldıkları bir silahtı.

"Diğer yandan, o da bu kargaşayı herkesin, daha da önemlisi *bizim dikkatimizi* dağıtmak için kullanıyor."

Sidharth ona gözlerini kırptı. "Ne demek istediğini anlamak için çok yorgunum."

"Vampirleri silah olarak kullanmasından."

Sidharth ikna olmuş görünmüyordu. "Başımıza gelen onca şeyden sonra, nasıl emin olabiliriz?"

Ram o gece onlarca insanı öldürmüştü ve Spindrift'i yakmış olabilir, ama ikisini de misilleme olarak yaptı. Arthie'nin hayatlarını tehlikeye atarak bu duvarların içinden geri getirdiği tek kitap olan defterini kaybettiği için acı çekiyordu.

Onun sırlarıyla dolu tek kitap.

"Çünkü defterin en büyük sırrı buydu. Ve ben onu geri vermek yerine sakladığımda, Penn'in davasına katıldığımızı anladı. Bu yüzden Spindrift'i kaybettik," dedi Arthie. "Penn'in kendisi, Jin ve o gece toplanan basın mensupları da dahil."

Dışarıda, haykırışlar dalga dalga yükseldi. Bir yerlerde bir pencere kırıldı; insanlar alkışladı.

Sidharth iç geçirdi. "O gece olanları vampirlerin üzerine atıyorlarsa, sen ve ekibinin de sorumlu tutulmasına şaşımam

. Yine de, senin sadece öldüğünü biliyorum, ama bir planın var mı?"

"Ne zaman suçlu olmadım ki?" diye sordu Arthie. Doğruydu, kaçmak ve Ram'ın muhafızlarından kaçmak ona yabancı değildi, ama şimdi tehlike daha büyüktü, sonsuz derecede daha ciddiydi. O sadece Calibore'u White Roaring Square'den kaçırmamış ya da gizli ve yasadışı bir kan evi işletmeye karar vermemişti; Ram'ın çaresizce ihtiyaç duyduğu bir şeyi çalmıştı. "Ama evet, var."

Çünkü Jin, iyileşme sürecindeki ıstıraplara rağmen onun zihninde büyük bir yük oluşturunuyordu ve bu planla, Ram'ın vampirleri silah olarak kullanma ve Ettenia'nın kolonilerini genişletme planlarına engel olmakla kalmayacak, aynı zamanda Jin'in affını da kazanacaktı.

"Penn, Jin'in ebeveynlerinin Ram'ın vampirleri silah olarak kullanmak için kullandığı gümüş aşığı yarattığını söyledi, değil mi? Hayatta olup olmadıklarını bilmiyoruz, ama biz..."

"Hayattalar," dedi Sidharth.

Arthie, Sidharth'ın onlar hakkında bir şey bildiğine şaşırarak durakladı. "Penn, bunun kesin olmadığını söylemişti."

Sidharth başını salladı. "Onunla onlar hakkında konuşacaktık, ama artık konuşamayacağız, değil mi? Ne konuşmak istediğini asla bilemeyeceğim, ama anladığım kadarıyla o çocuğun, Jin miydi adı, onların peşine düşmesini istemiyordu."

Arthie kaşlarını çattı. Bu tuhaf bir istektir. Jin'in kendi ailesini aramasını engellemek için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Matteo dikkatini vermiyordu. "Ailesini bulursak, vampirlerin izini sürecektir cevapları alırız. Vampirleri bulursak, operasyonu tamamen durdururuz."

"Fikir bu," dedi Arthie.

Ama önce Ram'ın defterine ihtiyacı vardı. Bunun için Flick'e ihtiyacı vardı. Dürüst olmak gerekirse, Jin'e de ihtiyacı vardı.

"Ne yapabilirsem yapayım, bana haber ver," dedi Sidharth. "Buradaki herkese güvenmeni söylemeyeceğim, ama güvenebileceğin bizler elimizden geleni yapacağız."

Penn ve Laith'in gitmesiyle Arthie'nin çevresi daha da daralmıştı. Jin'in ailesine de güvenmeyi düşünmüyordu.

Siwangların Ram için hangi koşullarda çalıştığını bilmiyordu, ama Arthie kimseye şüpheyile yaklaşan biri değildi.

"Tamam," dedi ve ayaklarını yere koyarak günlerdir ilk kez ayağa kalktı. Dışarıda, ayaklanmalar kalp atışı gibi yankılanıyordu. "Bizi buradan çıkarabilir misin? Lütfen ekibimizi yeniden bir araya getirelim."

2 JIN

Sweet Poppy's Pastries üçüncü gün üst üste kapalıydı, bu da Jin'in zaten kötü olan ruh halini daha da kötüleştiriyordu. Kapıdan içeri girip, tereyağlı hamur işleri, reçel, şeker ve çikolata ile süslenmiş cam vitrinlerin önünden geçmek istiyordu. Hiçbirini tadamayacağını biliyordu, ama bir ziyafet sadece dil ile yenilmezdi. En azından kendine böyle söylüyordu, çünkü açtı ve dönüştüğü akşamdan beri bir damla kan bile içmemişti.

Hayatı gibi, White Roaring de değişmişti. Eskiden tehlikenin gölgelerde ve gecenin koruyuculuğunda saklandığı yerde, artık öfkeli ve korkmuş ellerin elinde cesur ve gürültülüydü. O gece çok sayıda basın mensubu ölmüştü, ama insanlar da sokaklardan kaybolmaya başlamıştı. *Kayıp, yok, öldürüldü*, diye bağıırıyordu insanlar. Kimse kesin bir şey bilmiyordu, sadece bunu yapanın bir vampir olduğunu biliyorlardı.

Jin bunun doğru olup olmadığını tahmin edebiliyordu.

Boynuzlu Muhafızlar her yerdeydi, ama Koç bunun olmasına izin veriyor, öfkenin tırmanmasına izin veriyordu. Sanki insanların dikkatini dağıtmak istiyormuş gibi, sanki Ettenia'da olan biten umurunda değilmiş gibi.

Pastane gibi yerler kapalıydı, pencereler panjurlarla kapatılmıştı, insanlar ya saklanıyor ya da yürüyüş yapıyordu, cevaplar için yumruklarını sallıyor, kazıklar ve bulabildikleri her türlü geçici silahla donanmışlardı.

Bu tamamen saçma bir durumdu.

Ettenlilerin vampirlerden korkusu, bir yalan yüzünden daha da artmıştı: O gazetecilerin canını alan, olayın gerçekleştiği Athereum'daki vampirler değil, Ram'ın güçleriydi. Athereum'un kapılarından içeri girip Flick'e bakarak "*Oh, ve işte bir sürpriz daha: Ben senin annenim!*" diyen Ram'dı. Ve bu tiyatro orada bitmedi. Mucizevi bir şekilde, Arthie'nin bir vampir olduğu ortaya çıktı ve onu da vampir yaptı.

Jin alaycı bir şekilde güldü. Bu gerçekten bir romandan çıkmış gibi geliyordu.

Ancak, bu romanın dolambaçlı, kıvrımlı, ölümle dolu konusu bir yana, en yürek burkan kısmı, Arthie'nin son on yıldır onun yüzüne karşı yalan söylemiş olmasıydı.

Ve bu konuda öfkelenmekten kendini alamıyordu.

Jin boynundaki ağrıyı gidermek için boynunu çevirdi ve bir sandalyeyi döndürdü. Dört ayak, boş sınıfın sessizliğinde gürültüyle yere çarptı, masadaki fenerin loş ışığında toz altın rengi bir bulut oluşturdu. Kurşun yarası sönük bir şekilde zonkluyordu, bir ağrı ve hatırlatma. Oturdu, bacaklarını düzeltti. Kollarını sandalyenin arkasına dayadı.

Acele etmiyordu.

Karşısında başka bir sandalye vardı, üzerinde yıpranmış ve birden fazla lekeyle kaplı üniforma giymiş, çirkin orta yaşlı bir adam oturuyordu. Jin onu buraya, küçük tehditlere dönüşen küçük sohbetlerle çekmişti — bir zamanlar neredeyse ikinci doğası haline gelmiş olan parlak sözler, ama şimdi damarlarında öfke dolaşırken, bunları söylemek ona çok zor geliyordu.

Jin ne kadar uzun sürerse, adamın nefes alıp verşi o kadar gürültülü hale geliyor ve onu bağlayan iplere o kadar çok direniyordu. Ve Jin, bir vampir olarak, her şeyi sinir bozucu bir netlikle duyabiliyordu. Jin'in vampir olmakla ilgili tahmin etmediği pek çok şey vardı. Vampirlerin duyularının keskinleştiği biliniyordu, ama bunun ne kadar çabuk bunaltıcı hale gelebileceğinden kimse bahsetmemişti.

Adam inledi. Zavallı adam, fırtınada bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

Jin en neşeli, en nazik gülümsemesini gösterdi. Dışarıda, kışın başlangıcındaki rüzgâr duvarları yumrukluyordu ve White Roaring'deki kargaşa gürültüyle geçip gidiyordu.

Son tanıştığı adamdan aldığı, neredeyse okunaksız notu gözden geçirdi. Kuşkusuz, o adamdan bu sözleri çekiciliğiyle almıştı, ama sabrı tükenmek üzereydi — sanki Athereum toplantı salonundaki o geceden bu yana birkaç gün değil, aylarca, yıllarca uğraşıyormuş gibi.

Aslında Jin, aylarca, yıllarca ebeveynlerini aramıştı ama bu farklıydı. "Coll, değil mi?" diye sordu.

Coll cevap vermedi. Beklendiği gibi. Jin'in zamanı vardı. Acı bir şekilde güldü. Artık dünyadaki tüm zaman ona aitti, kelimenin tam anlamıyla.

"Birkaç ay önce, Bay ve Bayan Siwang ile son görüşen birkaç kişiden biri olduğun söylendi. Hatırlıyor musun?"

Coll hala hiçbir şey söylemiyordu. Ve boş sessizlikte Jin, adamın damarlarında akan kanın sesini duydu, bir çift dişin beklediği tatlı bir nektar çeşmesi.

Jin çenesini sıkıca kapattı ve manşetini düzeltti. Yine Coll'a bakışlarını dikti.

Belki de dişlerinin arasından ipi çıkarmalısın kardeşim, diye düşündü Arthie. *O zaman ondan bir cevap alabilirsin.*

Ne kadar uğraşsa da onun sesini kafasından atamıyordu. Son yedi gün yeterince acı vericiydi, ama her fırsatta onun alaycı sesini duymak durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Sen olmasan ne yapardım, kardeşim," diye öfkeleni Jin. Hayal kırıklığına uğramıştı. İhanete uğramıştı.

Yine de, Penn düştüğünde ve Laith'in peşinden kaybolduğunda, o gece onun peşinden gitmişti. Hâlâ ayaklarını yere basamıyordu, ağzı dişlerle doluydu, vücudu daha önce hiç bu kadar susamadığı bir şekilde kan arzuluyordu. Laith'in elinde onun ölümünü izlemiş, Matteo'nun onu götürmesini izlemişti. Jin, onun

tam bir vampire dönüşebilecek bir yarı vampire olduğunu bilmiyordu. Onun bir vampire ait olduğunu bile bilmiyordu.

Ona defalarca yalan söylemişti — ya da gerçeği saklamıştı, ya da her ne mazeret kullanırsa kullansın. Ne söylediği önemli değildi, çünkü sonuçta gerçek ortadaydı: Ona güvenmemişti.

Onu zihninden silip attı. Yapması gereken başka işleri vardı: örneğin, ailesini bulmak gibi. Penn, onların Ram için bir kaynak olduğunu söylemişti, bu da muhtemelen hayatta oldukları anlamına geliyordu ve Jin, geçen bir haftayı bulabildiği her ipucunu araştırarak geçirmişti. Onları bulacak, Ram'ın zincirlerinden kurtaracak ve bu işi bitirecekti.

Ram, ailesini, Spindrift'i, *hayatını* elinden almıştı, ama ikinci bir şans verilmişti ve artık onun hayatına karışmasına izin vermeyecekti. *Ona*. Ram'ın yüzü olmayan bir yaratık olmadığı gerçeğini hala kabullenememişti. O, Flick'in annesiydi. Ve Flick onun kızıydı, vampirlerden nefret eden bir kadının kızı, bu da demek oluyordu ki... Jin bu düşüncelere takılmayacaktı.

Elini uzattı ve Coll'un ağzındaki ipi kopardı, ipi boynunda asılı bıraktı.

"Bilmiyorum, tamam mı?" Coll, her yere tükürük saçarak kekeledi.

Fener titredi, kıvılcımlar saçıldı. Bir zamanlar Jin gözlerini kapattığında turuncu bir ateş görürdü, ama şimdi kırmızı görüyordu. Dökülmüş ve çalınmış kırmızı, onun arzuladığı kırmızı. Bir zamanlar aynı tutkuyla hamur işlerini arzuladığını düşünmek, külün tadını seviyorsa hala çiğneyip yutabileceği tatlıları.

Jin irkildi ve elinin tersini uyluğuna sildi. "Biraz daha açık olmalısın."

"Siwangların nerede olduğunu bilmiyorum," diye bağırdı Coll. "Onların kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Daha yüksek sesle söylemek yalanını daha doğru yapmaz," dedi Jin sakın bir şekilde. Coll başka bir şey bağırmaya başladı, ama Jin elini kaldırdı. "Lütfen Coll, işitme kaybıma katkıda bulunmayı bırak."

Coll, iplerin izin verdiği kadar geriye yaslandı.

"Tekrar deneyelim," diye başladı Jin. Normalde, hedeflerini cezbetmek, kışkırtmak ya da duymak istediği cevabı alabilmek için çeşitli hileler yapardı. Şu anda böyle bir şey yapamazdı, ama deneyecekti. "Sen bir kurye, değil mi?"

Coll başını salladı.

"Ve teslimat yapıyorsun?"

Coll tekrar başını salladı.

"Doğru. Öyleyse, sevgili bayım, on kiloluk sıvı gümüş paketini nereye teslim ettin?"

Ailesi, Ettenia'da tanınan ve zeki bilim insanlarıydı. Ram, evlerini yakıp Jin'i ölüme terk edecek kadar. Penn, onların vampirleri silahlandırmak için kullanılan bir gümüş aşısı geliştirdiklerini söyleyene kadar, Jin son on yılı onların hayatta olup olmadıklarından emin olamadan geçirmişti.

Bu da, o kadar sıvı gümüşün tek bir yere gidebileceği anlamına geliyordu: laboratuvarlarına. Nerede olursa olsun.

Coll inleyerek iplere tekrar asıldı. Adam belli ki bir yere yetişmek için acele ediyordu.

Jin, belindeki kılıftan bir tabanca çıkardı. Silahları hiç sevmemişti. Artık birini vurmak, kan emici bir çılgınlığa kapılma olasılığıyla flört etmek anlamına geldiği için silahları daha da nefret ediyordu.

Yine de, özellikle de ikna kabiliyeti yüksek birisi bulunmadığında, silahlar iyi bir tehdit unsuru oluşturunuyordu.

"Yemin ederim," diye bağırdı Coll. Oda sidik kokmaya başlamıştı, bu da Jin'in keyfini daha da kaçırıyordu. Adam çikolatalı çaydanlık kadar işe yarıyordu ve onu tehdit etmek de işe yaramıyordu.

Aşırı hareketlerle tabancayı kılıfına geri koydu. Coll bunu fark etti ve sızlanmaları azaldı.

"Üzgünüm, Coll," dedi Jin iç çekerek, sanki bir sır paylaşacaklarmış gibi ona yaklaşarak.

Coll hıçkırdı, Jin'in ani değişimi karşısında yüzünde şaşkınlık belirdi.

"İkimiz de burada olmak istemiyoruz, değil mi? Ben evde oturup güzel bir fincan çay içmeyi tercih ederdim ya da..." Jin sözünü kesip Coll'a umutla baktı.

"Kakao," diye ekledi. "Annem çok güzel yapar."

Eve, annesinin yanına koşan yaşlı adamın portresine gülerdi, ama Jin'in bir evi bile yoktu. Hâlâ Spindrift'ten sanki hâlâ ayakta duruyormuş gibi, sanki sokağın başında bir enkaz yığını değilmiş gibi bahsediyordu.

"Annemin kakaosu," diye devam etti Jin başını sallayarak. "Ama bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyene kadar buradan ayrılamam, sen de bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyene kadar buradan ayrılamazsın. Görünüşe göre ikimiz de aynı durumdayız. Bir arkadaşına yardım eder misin?"

Coll, başını sallamadan önce sözlerini işleyerek yalan olup olmadığını araştırdı. "Ben... Paketi White Roaring Meydanı'ndaki bir kadına teslim etmem söylendi. Ama kadın gelmedi."

Jin bekledi.

"Başka bir şey bilmiyorum, yemin ederim," dedi Coll. Zayıf bir gülümseme denedi. "O-o zaman ısınmaya gidelim mi?"

Cevabında daha fazlası vardı. Jin, ses tonundaki "*ancak*" kelimesini duydu, Jin'in nezaketini suistimal ettiğini fark etti ve sabrı yeniden soğukluğa dönüştü.

Jin iç geçirdi ve ayağa kalktı, okul odasının kapısından bir ses duyunca omzunun üzerinden geriye baktı, içgüdüsel olarak Arthie'nin onu bulduğundan endişelendi. Ama Arthie'nin kendi yöntemleri vardı ve Jin hepsini biliyordu. Omzunun üzerinden tekrar baktı.

En azından neredeyse hepsini.

Kuryenin yüzüne korku geri döndü, ama Jin'in içindeki çirkinlikle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Öfke ve acı, ihanet ve *bir şeyler* yapma ihtiyacı ile kıvranan bir şey. Şemsiyesini aldı, çevirdi. Bekledi. Bir vuruş, iki vuruş. Coll sessiz kaldı.

Jin şemsiyeyi Coll'un ayağına vurdu.

Kurye çığlık atmadan önce mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu.

Flick'in nefesini tuttuğunu neredeyse duyabiliyordu. Eğer burada olsaydı, "*Bu kesinlikle şeytani bir şey!*" derdi, ama onu uysal tutmak için burada değildi.

Coll, imparatorlukla birlikte çalışan, toprak, kaynak ve eserleri alan, geride bıraktıkları yıkıma aldırış etmeyen nakliye şirketi EJC için çalışıyordu.

Acıma duygusu zordu.

Jin, Coll'un gözlerine bakmak için eğildi. "Duyduğuma göre bu, kızın senin istediğin gibi dans etmediğinde tekmelediğin ayakmış. Oh, bu kadar şaşırma. Ben bir Casimir'im, Coll. Bilmediğimi sanma. Bu yüzden mi annenin yanına döndün? Karın bıktığı için mi?" şemsiyesini adamın diğer ayağına doğru hareket ettirerek, ucunu bağcıklarının üzerine koydu. "Bir tane daha ister misin?"

Bu, elinde bir çaydanlık ile Spindrift'teki müşterilere soracağı bir soruydu.

"Hayır! Lütfen, hayır, Bay Casimir!" Coll bağırdı. "Kadın gelmeyince, paketi kendim adrese götürdüm ve ii boştu, tamam mı? Tamamen boştu. İçinde hiçbir şey olmayan büyük, eski bir depo mu? Hmm, bu çok saçma, diye düşündüm. Aceleyle ayrılmış gibi görünüyordu. Her yer çöp doluydu. Ama paramı almak istiyordum, bu yüzden etrafa baktım ve tam vazgeçmek üzereyken, yerde başka bir adresin yazılı olduğu bir kağıt parçası buldum."

Tüm depoyu boşaltıp başka bir yere taşınmak garip bir durumdu, tabii yakalanma tehlikesi yoksa, tabii... *Defter*, Ram'ın isimlerden işlemlere kadar her hareketini kaydettiği kişisel ajandası. Jin ve diğerleri onu ele geçirdiklerinden çok daha uzun bir süredir kayıptı. Tabii ki yer değiştirmeye ve kendi notlarının ortaya çıkarabileceği şeylerden dikkatleri başka yöne çekmeye çalışacaktı.

Jin, bunun anne babasına da yayılmamasını ummaktan başka bir şey yapamadı. "Ve?" diye sordu.

"Yeni evlerinin adresiydi. Orada bir şeyler yapıyorlar. Kötü şeyler."

Jin durakladı. "Nerede?"

"Ağlama sesi duydum. Hayır, hayır. Ne denir... feryat mı? Feryat sesi duydum," diye devam etti, nefes nefese. "Sanki içerideki insanlar

içerideki insanlar acı çekiyormuş gibi. Orada olmamam gerektiğini bu şekilde anladım."

Kayıp vampirler mi? Jin bilmiyordu, bu yüzden kendini yakalamadan önce sağ tarafına baktı. Arthie'yi arıyordu. Kelimelere gerek kalmadan tüm konuşmayı tamamlayacakları bir bakış paylaşmak için.

Göğsündeki acıyı görmezden geldi. "Orası bir laboratuvar mıydı?" diye sordu Jin.

Coll küçük spazmlarla başını salladı. "Orası bir... EJC nakliye deposuydu."

Jin'in umudu yeniden yükseldi. Düşüncelerinin boğulmasını önlemek için onları yüzdürmeye zorladı.

Nakliye depoları depolama yapmaz, nakliye yapar. White Roaring'in limanları bu kadar yoğunken, kargo birkaç gün, bazen birkaç saat içinde girip çıkarken depolama için yer yoktu.

Coll sıvı gümüşü bir nakliye deposuna teslim ettiyse, bu demek oluyordu ki... bu, gümüşün White Roaring'den gönderildiği anlamına geliyordu.

"Nakliye deposu olduğundan emin misin?" diye sordu Jin.

Coll başını salladı. "Bir konteyneri yüklediklerini ve boş arabalarla geri döndüklerini gördüm. Kesinlikle nakliye yapıyorlardı."

Jin yanağının içini ısırdı. Ailesini bulamamasına şaşmamalıydı. Onlar *burada* bile değillerdi. Ettenia büyük bir yer olmayabilirdi, ama White Roaring'den ayrıldığı kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdi.

"Mallar nereye gönderiliyor? Hangi şehre?" diye sordu Jin.

Kurye, çilli yüzünden gözyaşları süzülürken ileri geri sallanıyordu. Bir zamanlar böyle bir manzara onda acıma ve sempati uyandırırdu. Bu, Spindriff'in yakılıp yıkılmasından, bir odada ölümün hüküm sürdüğünü görmeden, kendi kanında uyanıp sokakların öfkeye boğulmasından önceydi.

Jin şemsiyeyi bir kez daha adamın ayağının üzerine koydu.

"Nereye olduğunu bilmiyorum! Benim işim sadece gümüşü teslim etmektir, tamam mı?"

Jin, kuryeden alabileceği bilginin bu kadar olduğunu biliyordu.

"Aferin." Jin, Coll'un arkasına dolaşarak, bileklerini bağlayan ipleri bıçakla kesti. "Çok teşekkürler."

Jin, sorgulama alanına sürüklediği tozlu masadan eşyalarını aldı. Coll, ebeveynlerini ararken sandalyeye bağladığı ilk kişi değildi. Onları bulmak için yapacağı şeylerin sınırı yoktu. Jin ölmek üzereyken Matteo gelip ona dönüştürülmek isteyip istemediğini sorduğunda, Arthie de hemen ardından gelip işi tamamladığında, Jin sadece ebeveynleri için kabul etmişti.

Ve Arthie. Çünkü o bana ihtiyaç duyuyor, dedi bir ses. O sesi derinlere gömdü.

Coll ona baktı. "Ayağım ne olacak?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu Jin. "Bir tane daha var, değil mi? Ve şimdi acıkmaya başladım, bu yüzden gitmeni öneririm."

Coll titrek bacakları üzerinde durdu ve boğuk bir çığlık attı. Tek bir adım attı ve Jin'e döndü. "Ben..."

Jin dişlerini gösterdi.

Bu, Coll'un ihtiyacı olan tedaviydi. Yarı yaşında ve iki bacağı çalışan bir adamın enerjisiyle koştu ve arkasına bakmadan kapıdan dışarı çıktı.

Ve sonra Jin yalnız kaldı.

"Şimdi ne yapacağız, kardeşim?" diye sordu sessizlikte. Arthie cevap vermedi.

Jin iç geçirdi. O anda, Arthie'nin her zamanki gibi onu alt etmesini ve gözlerinde şeytani bir ışıltıyla kapıdan çıkmasını diledi. Dişlerinin uçlarını diliyle yaladı ve kaçındığı bir düşünce bir kez daha kafasındaki gürültünün arasından sızdı: Flick onun hakkında ne düşünüyordu? Flick, vampirlerden şiddetle nefret eden bir ortamda büyümüştü. O, vampirleri *silah olarak kullanan* kadının kızıydı.

Hayır. Bu Flick'e haksızlıktı. Bu yüzden kendi adını seçmişti. Kendi kişiliği olmak, kendisiyle annesi arasında bir ayırım yaratmak için. Jin, Flick'in bunun nedenini tam olarak anlamadığını düşünüyordu

. Eğer annesi hem suç örgütü EJC'nin başı hem de ev olarak bilinen kolonileştirici canavarın hükümdarı olsaydı, muhtemelen o da aynı şeyi yapardı.

Flick! İşte buydu. İhtiyacı olan kişi oydu. Flick, o gece Ram'ın defterini korumakla görevlendirilmişti. Gümüşün hangi şehre gönderildiğini ve ebeveynlerinin nerede tutulduğunu öğrenmenin bir yolu varsa, o da oradaydı. Ram'ın onları başka bir yere nakletmiş olma ihtimali her zaman vardı, ama Coll araştırıp aradığını bulabiliyorsa, Jin de aynısını yapabilirdi. Flick'in kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Gözlüklerini gözlerine taktı, yakasını kaldırdı ve şemsiyesini açarak akşam sisine adım attı. Kafasını eğik tutarak kalabalığı görmezden geldi.

"Athereum'a!" diye bağırıyorlardı.

"Davamıza katıl, delikanlı," diye bağırdı biri ona.

Jin duymamış gibi yaptı. Elinde pala olmaması gereken biri palayı sallıyordu ve Jin, kolunu kesilmesinden kıl payı kurtuldu. Yanında bir kadın tahta bir kazığı havaya kaldırdı. Jin, damarlarında aniden yükselen korkuya şaşırarak ağzını kapalı tuttu ve dişlerini göstermedi.

Kendi hatası olmadan ölebilirdi. Kim olduğu nedeniyle ölebilirdi. Birinin yanlış yönlendirilmiş öfkesi, bir yalana inanması nedeniyle ölebilirdi ve bu gerçekten de ürkütücü bir düşünceydi.

3

FLICK

Casimir'lerin bir zamanlar prestijli olan kuruluşunun yanmış kalıntılarından çok uzak olmayan bir çay dükkanında, Flick gölgede oturmuş, berbat bir fincan çay ve mırıldanan bir kedi yavrusu ile dikkatle etrafı gözetliyordu.

Davetiyeyi bir kez daha okudu, parmaklarını altın kenarları üzerinde gezdirdi. Günler önce, sağduyusuna aykırı olarak, Admiral Grove'daki her eve düzgün ve göz alıcı bir kart bırakan bir arabayı takip etmiş, neredeyse sokağın sonunda toplanan Boynuzlu Muhafızlar kalabalığının içine dalacaktı. Ve şimdi bir suçlu olarak, bir tanesini çaldı.

Kartta "*Yazılı Kelimeye Övgü*" yazıyordu. *Bize katılın düşmüş kahramanlarımızı onurlandırmak ve hükümdarımızın yirmi yıllık saltanatını kutlamak için bize katılın.*

Ettenia'nın buradan kuzeydeki sarayında, bir haftadan biraz fazla bir süre sonra gerçekleşecekti. Tarih kitaplarında yirmi yıllık kutlamaları okumuştı, uzun süredir hüküm süren hükümdarların zengin ve güçlü kişilere ne kadar büyük olduklarını ve neden iktidarda kalmaları gerektiğini hatırlattıkları bir etkinlikti.

Zamanlamaya alaycı bir şekilde güldü. Annesi katliamdan bu yana geçen kısa sürede çok meşguldü. Zaten bir sonraki hamlesini yapmaya başlamıştı, vatandaşlarını kışkırtarak, öldürdüğü basın mensuplarını onurlandırmayı planlıyordu.

Flick içini çekti ve çayından bir yudum daha aldı. *İğrenç.* Çay aromalı su, başka bir şey değildi.

Dükkan da aynı derecede sıkıcıydı, Spindrift'in hiç olmadığı kadar cansızdı. Parmaklarını çay fincanının kenarına vurarak, sıvının White Roaring'de korku gibi dalgalanmasını izledi, Ettenia'nın hareketli başkentinde hayatı boyunca hiç görülmemiş bir gerginlik ortamı yaratıyordu. Bazıları gitmeleri gereken yere aceleyle gidiyor, seslerini alçaltıyor, çocukları sıkıca tutuyorlardı. Diğerleri ise yumruklarını havaya kaldırıyor, tahta kazıkları sallıyor, avaz avaz bağıryorlardı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: öfkeli kalabalıklar, Horned Guard'ın artması mı, yoksa Ram'ın siyah giysili adamları mı?

Her şey korkunçtu.

Flick, o insanlara annesinin onların acı çekip yas tutmalarını umursamadığını söylemek istedi. Flick'in vampirlerin onlara saldırmaya geldiğini düşündüğü kadar, annesi de onların güvenliğini umursamıyordu.

Flick artık annesinin yapmayacağı hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. Her gölgede Ram'ın siyah giysili güçlerini gördü, gerçeği öğrenmek için toplanan muhabirlerin çığlıklarını duydu, Athereum toplantı salonu kırmızıya boyanırken havadaki kanın metalik tadını aldı.

O geceden beri onu takip ediyorlardı.

Hayatının başka bir döneminde, en yakın Boynuzlu Muhafız'a koşmuş olabilirdi - o geceden beri sokaklarda devriye gezenlerin sayısını düşünürsek, çok da uzak değildi - ama hayat artık farklıydı. Flick artık o kadar saf ve masum değildi. Ram ikisini de istihdam ediyordu: Boynuzlu Muhafızlar, siyah giysili güçler gibi onu gördükleri anda öldürebilirlerdi, ama Ram onlara Flick'i yakalayıp getirmeleri talimatını vermiş olsa bile Flick şaşırırmazdı.

"Biraz daha çay ister misiniz, hanımefendi?"

Garsonun sesiyle irkildi. Onun hakkında yargıladığını hissetti: erkek gibi giyinmiş genç bir kadın, koyu renkli bir köşede, kucağında gri benekli beyaz bir kedi yavrusu ile oturuyordu. O dışında mekan boştu. Çoğu işletme öyleydi. Son zamanlarda bir dizi insan kaçırma olayı gazetelere manşet olmuştu ve bunların arkasında vampirlerin olduğu iddia ediliyordu. Flick'in deneyimlerine göre, vampirler kan içerlerdi, insanları kaçırmazlardı. Annesi gerçek suçluysa şaşırırmazdı.

annesi işleri için kampanyalar düzenleyerek kalabalığı kışkırtmakta her zaman başarılı olmuştu, neden bunu korku yaymak için kullanmasın ki?

"Gerçekten servis yaparsan evet derim," diye cevapladı Flick ve hemen elini ağzına kapatıp onun kulağından bu huysuz sözleri silkelemek için duyduğu dürtüye direndi. Bu, saygın bir hanımefendinin söyleyeceği bir söz değildi. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, bazen Casimir'in bir parçası ondan dışarı sızıyordu.

"Anlamadım?" dedi adam burnunu çekerek.

Flick çay fincanını eğdi. Artık sözlerini geri almak için çok geçti. "Bu çay sayılmaz bile."

Adam *homurdanarak* topuklarını döndürdü. Laith'in kucağındaki kedi yavrusu doğruldu ve adam merdivenlerden aşağı inerken başını sallayarak onu izledi. İki kişi yalnız kaldıklarında, buz yeşili gözlerini Flick'e çevirdi.

"Sanırım haklısın, küçük bebek," dedi Flick iç çekerek. "Gerçekten gitmeliyiz."

Artık hayatları böyleydi. Birkaç saatte bir, farklı bir kafeye veya bara geçerek defteri güvende tutuyor, kalabalığa karışıyor ve geceyi geçirecek bir han buluyorlardı. Annesinin malikanesi ile kiraladıkları oda arasındaki fark göze çarpıyordu. Sokaklarda dolaşırken başını eğik tutuyor, duyularını tetikte tutuyor, Boynuzlu Muhafızlar ve gölgelerden kaçınıyordu. Pastel renkli elbiselerini, yavaş yavaş sevmeye başladığı kahverenginin üzücü tonlarındaki bol pantolonlar ve gömleklerle değiştirmişti. Bugünkü kıyafeti karamel ve çikolata rengindeydi, birkaç gün önce Linden kredi kartıyla satın almıştı, annesinin haberi olacağını fark etmeden önce.

Çünkü neyin takip edildiği belli değildi. Ve Flick burada yeterince uzun süre kalmıştı.

Flick'e rahatlamasını ve daha az endişelenmesini söyleyebilirdiniz. Bir hafta geçmişti ve Ram'ın, hiçbir şeyi olmayan bir kızı aramaktan daha iyi yapacak işleri vardı.

Ama onun bir şeyi *vardı*: Günlerce planlayıp, parlak vampir toplumuna sızmak için komplo kurdukları defter

Çalmak için. Bu yüzden Flick onu şu anda önünde açmıştı. Laith, bunun Ram'ı suçlu gösterdiğini söylemişti. Daha kötüsü de olabilir, ama Flick'in hiç bilmediği isimler, yerler, kısaltmalar, baş harfler ve referanslarla dolu defterin çoğu şifreli yazılmıştı. Bu sabah şifreyi kırmıştı ve annesinin el yazısını görünce nefesi kesilmişti.

Bir haftası vardı. Yedi dayanılmaz gün.

Annesinin, kolonileştirici East Jeevant Company'nin başkanı olmaktan çok daha kötü olduğunu keşfettiğinden bu yana yedi gün geçmişti: O, Ettenia'nın maskeli hükümdarıydı ve imparatorluk ve ekonomisi üzerindeki etkisi, hiçbir vatandaşın bilmediği kadar derindi.

Jin'in öldüğü, vampir olarak geri döndüğü ve sonra ortadan kaybolduğu yedi gün. Laith'in Penn'i öldürdüğü yedi gün. Matteo ve Arthie'nin onun peşine düştüğü ve Arthie'nin, şey...

Arthie de ölmüştü.

Flick, yarı ağlayarak sandalyesini masaya doğru ittiğinde çay fincanı tıkırdadı. Jin'in onu neden terk ettiğini anlamaya çalışmıştı, ama ne zaman bu konuyu düşünse, sonunda acı çekiyordu, bu yüzden düşünmeyi bırakmıştı.

Belki de vampir olduktan sonra değişmişti. Vampirler dönüştükleri anı hatırlamazlardı, ama belki de hafıza kaybı bunun ötesine geçmişti. Belki de öpüşmelerini ve fısıldadıkları her kelimeyi unutmuştu. Belki de Penn'den, ebeveynlerinin gerçekten hayatta olabileceğini öğrendikten sonra, onları aramaya yeniden başlamıştı.

Flick gözlerini sildi.

Ağlamayı reddetti.

O gece çok fazla ölüm, çok fazla keder yaşanmıştı. Sanki Spindrift, Casimir mürettebatını yenilmez kılmıştı ve o olmadan, o bağ olmadan, çökmüşlerdi.

Şimdi Flick yalnızdı, onların yokluğu göğsündeki boşluğu daha da genişletmişti. Ve kendine dürüst olursak, annesinin de yokluğu.

Tek çocuk olduğu için her zaman yalnızdı, ama hayatının çoğunu gerçek bir kafeste geçirmişti ve hayal gücü genellikle iyi bir arkadaş olmuştu. Yaşlandıkça ve annesi daha uzaklaştıkça, Linden malikanesinin dışındaki dünyanın vaadi, umutsuzluğu uzak tutmuştu.

Ama artık dünyayı görmüştü, hayalleri nasıl yutmaya hazır olduğunu biliyordu. Acının ne kadar çabuk her yeri kaplayıp her boşluğu doldurduğunu biliyordu. Flick umutlu kalmaya, ruhunda yaşayan iyimserliği canlı tutmaya çalışmıştı, ama her geçen gün bu iyimserlik daha da soluyordu.

"Dur bir dakika," dedi kendi kendine, annesinin döngüsel, telaşlı el yazısını tekrar okuyup, metni Flick'in peçeteye karaladığı kodla eşleştirdi.

Jin bir keresinde asıl soyadının ne olduğunu söylemişti? Siwang olduğundan emindi, bu da demek oluyordu ki...

"Ah!" dedi Flick, kedi yavrusu kucağından atlayıp pençelerini pantolonuna geçirince. "Ne oldu?"

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

Flick, davetiyesini sayfalara sıkıştırarak okuduğu yeri işaretledi ve defteri çantasına attı. Tüvit şapkasını buklelerinin üzerine çekti, çantasını göğsüne astı, sonra kedinin itirazlarına rağmen onu kucakladı ve sıcaklığından rahatlık bulmaya çalıştı.

Döndü ve donakaldı, düşünceleri, Boynuzlu Muhafızların annesinin kapısına gelip onu götürdüğü güne gitti. Bu çok korkutucuydu, ama sadece Boynuzlu Muhafızların arabasına ve Jin'in kucağına düşene kadar. Jin, bir muhafızdan olabildiğince uzak biriydi.

Bu durumla hiçbir ilgisi yoktu. Bunlar muhafız değildi ve tanıdığı Jin kesinlikle onların arasında olmazdı.

Siyah giysiler giymişlerdi, kim oldukları belli değildi ama aşırı dikkat çekiciydiler ve tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Kollarında ve bacaklarında bağlanmış bıçakların kabzalarını, ulaşabilecekleri mesafede kılıflarında duran silahları gördü.

Annesinin adamları. Yedi kişi.

Onlardan görebildiği tek şey, maskelerinin yarıklarından ona bakan gözleriydi, ama onun için burada olduklarını biliyordu. Günlerce saklandı, sürekli arkasına bakındı, ama yakalanırsa ne yapacağını planlamak için bir kez bile durmadı.

Jin ne yapardı? diye sordu kendine. Hayır, Jin böyle bir durumda bulunmayacak kadar nazik ve çekici biriydi. Çoktan kendini bu durumdan kurtarmış olurdu.

Dikkatli ol, diye Arthie'nin sesi kafasında yankılandı. Arthie yedi saldırgan görse paniğe kapılmazdı. Kendinden emin olurdu. Bir kız için yedi adam mı? Bu, onu tehlikeli gördükleri anlamına geliyordu.

Flick çenesini kaldırdı, en yakınındaki adamın gözlerine baktı ve o gece kendisine emanet edildiğinden beri defteri sakladığı yanındaki çantayı sıkıca kavramamaya çalıştı. Bu, kendi korsesinin bağcıklarını bağlamak kadar imkansızdı.

"Defter nerede?" diye sordu adam.

Panik yapma, panik yapma.

"Çay oldukça tatsız, eğer içmeyi düşünüyorsanız," dedi kadın.

"Sessizce bizimle gelerseniz işiniz daha kolay olur," dedi adam. Kayrak grisi bakışları sert ve acımasızdı. Sağındaki adama döndü. "Şu şeyi yakala."

Adamın defterden çok Laith'in kedisiyle ilgilenmesine rahatlaması gerekirdi, ama bu adamların neler yapabileceğini biliyordu.

"O şey bir kedi yavrusu ve bir adı var," dedi Flick, yavru adına üzülererek. İsimde güç vardı. Kimlik. Flick, kedi yavrusu için henüz bir isim belirlememişti. Defterle Athereum toplantı salonundan kaçarken tüylü topu kapmıştı ve Laith'e ait olmasına rağmen, Flick o günden beri ona her geçen gün daha çok bağlanmıştı. "Bu... bu..."

"Umurumda değil," dedi adam ve diğerlerine işaret etti. Altısı da birden ileri atıldılar.

İkisi yavru kediyi yakalamaya çalıştı, ama o Flick'in kollarından mistik bir akıcılıkla atladı, duvara doğru koştu ve adamlara tısladı.

"Lanet bir yılan gibi ses çıkartıyor!" diye bağırdı içlerinden biri, geri çekilerek.

Yılan mı? Hayır, o bir yılanla karşılaştırılmayacak kadar değerli bir mcevherdi. O bir mcevherdi! O gece düşündüğü isim neydi? İnci? Elmas? Hayır, hayır, o kadar gösterişli bir şey değil. *Opal*. Evet, buydu. Opal ona çok yakışan bir isimdi.

Yine dikkatini dağıtıyorsun.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı Flick.

Onu duymamış gibiydiler. Diğer dördü ona doğru ilerlerken o bir adım geri attı. Silahı ya da bıçağı yoktu, ikisini de kullanmayı bilmiyordu. Artık akmağı bile yoktu.

Arkasındaki tozlu sandalye rayını kavradı ve kendisine en yakın olan adama tekme atmaya çalıştı, ama pantolon giymeye henüz alışık olmadığı için, bacağını salladığında, birçok katlı bir elbiseyi tekmelemediğini unuttu ve neredeyse dengesini kaybediyordu.

Onlar glmediler bile. Onların sessizliğinden, ona acıdıklarını hissetti. Annesi için çalışmaya başladıklarında, bir gün onun kızını tutuklamak zorunda kalacakları bir durumda olacaklarını düşünmüşler miydi?

Annesi bunu düşünmüş müydü? Ram'ın gerçekte kim olduğunu biliyorlar mıydı?

Sorular onu bir duygu seliyle boğdu ve direncini yok etti.

Onlar sıcak parmaklarıyla kollarını sıkıca kavrayıp onu dndrdklerinde ve bileklerini tuttuklarında direnmedi. Onlar onun değerli kedicik Opal'ı köşeye sıkıştırıp sepetin içine attıklarında ve kaamadan kapağı sıkıca kapattıklarında direnmedi. Onlar onu merdivenlerden aşağı itip kendini beğenmiş yüzlü garsonun yanından geçerek çay dükkanının kapısına srklediklerinde direnmedi.

İki buzlu cam kapı, Spindrift'in kapılarına benziyordu ama aynı zamanda hiç benzemiyordu, o yavaş yavaş evi haline gelen yer. Yavaş yavaş ailesi haline gelen o mürettebat.

Annesinin ne düşündüğü önemli değildi.

Flick mücadele etmeden pes edemezdi. Bu sefer olmazdı. Ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve adamlara karşı direndi, onlar beklemedikleri için kendini onların elinden kurtardı.

Kimse Flick'ten fazla bir şey beklemiyordu.

Arthie, Jin ve ekibin geri kalanı hariç. O, Linden malikanesinde yakalanıp sıradan bir suçlu gibi götürülen kız değildi.

O Felicity Linden'dı. Bu ise Flick'ti.

Adamlar bağıırırken sendeleyerek uzaklaştı ve başka bir çıkış yolu aramak için odada çılgınca dönüp durdu. Garson onunla göz göze geldi ve bakışlarında bir şey görmüş olmalı ki, çığlık atarak mutfağa koştu. Yavaş yavaş duyularını kaplayan paniğe karşı mücadele etti. *Koku.* O acı, berbat çayı içine çekti. *Dokunma.* Sıcak hissetti. *Tat.* Alnından damlayan terin tadını aldı. *İşit.* Kulaklarında atan nabzının gürültüsünü duydu. Gör. Yedi adamın onu köşeye sıkışmış bir hayvan gibi değerlendirdiğini gördü.

Görme. Onu köşeye sıkışmış bir hayvan gibi değerlendiren yedi adam gördü.

İkisi ona doğru sendeledi ve o ne yapacağını bilemeden yere düştü. Diğerleri onu çevreledi, ikiliyi kapının yanında sepetle bıraktılar. *Düşünmeyi bırak, aşkım.* Jin'in kafasındaki sesi hoş bir dikkat dağınıklığıydı ve tam olarak yeni bir şey değildi - bu şekilde onunla birkaç kez konuşmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. *Onlar güçlü, ama sen küçüksün.*

Onların elinden kurtulmak için süründü, ayağa fırladı ve aralarından sıyrılarak Opal'ı taşıyan iki adama doğru koştu, biri ona saldırdığında eğildi. Diğer adamın kollarındaki sepete doğru gitti, ama adamın tutuşu çelik gibiydi ve Flick onu ondan alabileceğini düşündüğü için kendini aptal hissetti. Adam sepeti diğer adama attı. Opal'ın çığlığı Flick'in kararlılığını sarsarken

daha korkunç bir ses duydu: kınından çekilen bir kılıcın tıslaması.

"Onu canlı olarak getirmemiz gerekiyor!" diye bağırdı adamlardan biri.

Önündeki adam çenesini eğdi, sesi kısık çıkıyordu. "Canlı demek, onu çizemeyiz anlamına gelmez."

Bıçağını salladı. Flick geriye atladı ve onu yakalamaya çalışan diğer adamlara çarptı, ama yine eğildi ve çantasından onlara karşı kullanabileceği herhangi bir şey aradı. Çantada çoğunlukla kırtasiye malzemeleri, kalemler ve kağıt bloklar ile kalemlerini keskinleştirmek için kullandığı bir kutu jilet vardı. Ve tabii ki defter. Bir şişe su çıkardı ve en yakınındaki adama fırlattı. Şişe adamın burnuna çarptı ve yere düşerek parçalandı. Su ve cam parçaları yere sıçradı. Adam kaydı ve düştü, bu sırada başka bir adamın ayağına takıldı.

Flick zaferini sessizce kutladı. Hayal görmüyordu, onlarla savaşıyordu. Kaçması gerekiyordu. Opal'ın sepetini tutan adama atladı. Sepeti zorla almaya çalışmadı, bu sefer kapağını kopardı.

Opal, kulaklarını başına yapıştırarak düşük tonda bir çığlık atarak dışarı atladı. Bir bıçağın parıltısı Flick'e doğru yay şeklinde geldi ve o son anda rattan kapağı kaldırdı. Bıçak, kolunun içini kesip geçerek kolunu yırttı ve derisini doğrudan kesti. Kan, kumaşı ıslatarak döküldü.

Flick çığlık attı. Çay dükkanının birkaç çalışanı da çığlık atıyordu

.

Adamlar liderlerinden talimat beklerken, Flick kapıya doğru sendeledi

kapıya doğru sendeledi ve kapıyı açtı, süpürge kırık camları yüksek bir sesle yakalarken kulakları çınladı.

Opal sokağa fırladı ve Flick onu soğuk Ettenian kışına doğru takip etti, kolunu karnına bastırarak. İnsanlar yaptıkları işi bırakıp onun önünden çekildiler. Yakındaki Boynuzlu Muhafızlar dikkat kesildiler ve ona durması için bağırdılar. Flick kalbi çarparak onların yanından geçip gitti. Arthie onu kurtarmak için burada değildi. Jin de öyle.

Bir çiçekçinin önünde, Boynuzlu Muhafızlardan biri onu yakaladı, kolunu beline doladı. "Dur!"

Flick çığlık attı ve dişlerini onun etine geçirdi, terinin tuzunu tattı, Opal'ın uzaklaştığını izledi. Adam bir çığlık atarak onu bıraktı ve Flick durmadı, koşmaya devam etti, ayakkabıları kaldırım taşlarına vuruyordu. Acıyı, kıyafetlerini lekeleyen kanı, her şeyi daha da kötüleştiren bu durumu düşünemiyordu.

Koşmaya devam etti ve sonunda kaldırım taşlarının ve binaların yıkık olduğu White Roaring'in kenarına ulaştı. Öğle güneşi, tül gibi bulutların ve bacaların dumanlarının arkasına saklanmıştı. Kalabalıklar uzaktan yankılanarak Athereum duvarlarına saldırmaya çalışıyordu. Arkasına baktı; adamlar hâlâ peşindeydi.

Athereum toplantı salonundaki gazetecilere ne yaptıklarını görmüştü. Raze ve dökümhanesine ne yaptıklarını görmüştü. Annesinin emriyle. *Annem bir canavar.*

Ve o anda kokuyu aldı: balık.

Bu koku, tuğla gibi, güçlü ve neredeyse çürümüş gibi ona saldırdı. Flick öğürürken, Opal canlandı ve Flick'in yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde, iki harap apartman binası arasındaki bir sokağa doğru koştu. Onu kovalayan adamlardan daha güvenli olduğunu düşünmüyordu, ama Opal'ı kaybetmeye de dayanamıyordu. Onun peşinden koştu, gömleğinin düğmelerinden biri yarasına batınca tısladı.

Opal'ı bulmak çok zor olmadı. Gölge geçidin ortasında bembeyaz bir tüy yumağı gibiydi ve bir balığı ısıırıyordu, avını çiğnemek için doğrulduğunda gözleri kısıldı.

Od d.

White Roaring deniz kenarında bir şehirdi, evet, ama Flick, limandan birkaç sokak ötedeki karanlık bir sokakta taze, bütün bir balığın bulunmasının normal olduğunu düşünmüyordu. Hayır, bu çok uygunsuzdu. Neredeyse... neredeyse kasten oraya konulmuş gibiydi.

Flick, bir *tuzak olduğunu* çok geç fark etti.

Balık, görünmez bir ip ile çekiliyormuş gibi hareket ediyordu. Flick gölgelere gözlerini kısarak baktı; görünmez değildi. Balık çekiliyordu

ve Opal, zavallı bebek, onu eğlenceli bir cıvıltıyla takip ediyordu. "Opal, hayır," Flick, kalbi batarken, olabildiğince yüksek sesle fısıldadı kedi yavrusu yoluna devam ederken.

Kolu zonkluyor ve kanıyordu, soğuk havaya rağmen sırtı ve alnı terden sırılsıklamdı.

Arkadan yaklaşan adamların farkında olarak kedinin peşinden koştu. Bu sokak çıkmazsa, Flick de yakında çıkmazda kalacaktı. Balık yerde zıplarken, Opal ona yetişmek için koşuyordu, ta ki balık tahta bir kapıya çarpmaya kadar.

Kapı biraz açıldı ve balık kayboldu.

Sonra tekrar açıldı ve Flick Opal'ın peşinden daldı, kedicik de ortadan kaybolurken elleri boşluğa uzandı. Ne olduğunu anlamadan, içeriye sürüklendi. Bir el ağzını kapattı ve kapı yumuşak bir ses/e tekrar kapandı. Flick, nerede olduğunu anlamaya çalışarak mücadele etti. Her şeyi anlamak için çok karanlıktı. Terk edilmiş bir yer gibi balık ve çürümüş odun kokuyordu. Ama sesler öyle değildi. Sessiz sesler ve hareketlerin oluşturduğu bir kakofoni vardı.

Sonra, odanın ortasına doğru sürüklenerek durduruldu.

"Kim..."

"Sessiz ol, aşkım," dedi biri. Ses, onun önünden geliyordu. "Sevgili annem bizi bulmasın."

Flick'in kalbi hızla çarptı. O sesi tanıyordu.

Ani sessizlikte bir kibrit çaktı ve bir fener yanarak, variller ve kargo sandıklarıyla dolu odayı aydınlattı. Ortada, bir sandığın iki yanından bacakları sarkan, mürekkepli saçları ve koyu renk gözleri olan, özel dikim bir takım elbise giymiş bir çocuk vardı.

"Merhaba Felicity," dedi Jin Casimir, her zamanki gibi kurnaz, pürüzsüz ve çarpıcı bir şekilde. "Seni özledim."

4 JIN

Sarkık, kokuşmuş balık Chester'in fikriydi. Jin sokaklarda bulabildiği her ipucundan bilgi koparmaya çalışırken, Spindrift'in üç minik lordluğu — Chester, Reni ve Felix — Flick'i bulmak için yoğun bir şekilde çalışıyordu. Jin ve hatta Arthie de öyle.

Chester, kollarını kavuşturarak, *birinin sorumluluk alması gerektiğini* söylemişti.

Jin, Coll'u sorguladığı boş okul odasından gizlice çıkıp dışarıda bekleyen üçünü bulduğunda, kollarını kavuşturarak böyle demişti. Onları Boynuzlu Muhafızlar sandığı için neredeyse şemsiyesinin kenarına çarpıyorlardı.

Bizi bir hafta boyunca yalnız bıraktın, diye ekledi Felix.

Yalnız, dedi Reni boş boş.

Athereum salonundaki o geceden beri karanlıkta kalmışlardı ve işleri kendi ellerine almışlardı.

Bu sözler Jin'i suçlu hissettirse de, *onlar* onun yaşadıklarını yaşamamışlardı. Jin'e sanki bu sıradan bir Çarşamba günüymüş gibi bakıyorlardı, oysa gerçekte o ölmüştü.

Artık gökyüzüne bakıp nadir görülen bulutsuz bir gökyüzünü kutlayamıyordu. Ettenia'nın her zamanki kasvetine *ihtiyacı vardı*. Yürüyüşe çıkıp burnunun kokusunu takip ederek taze, tereyağlı hamur işleri ve tatlı reçel kokusunu takip edemiyordu, hayır. Onun yemeği insanların içindeydi.

O görüntü karşısında yüzünü buruşturdu. Jin'in hayatıyla ilgili hatırladığı son şey, vampir olmayı kabul etmesi ve Arthie'nin dişlerini

derisine batırmasıydı. Athereum'un zemininde, yere düşmüş gazeteciler, vampirler ve siyah giysili saldırganların arasında uyandığında, yalnızdı.

Arthie gitmişti. Matteo da. Flick, Laith ve kedi yavrusu da ortada yoktu. Jin bunalmış ve açlıktan kıvranıyordu, ama Athereum vampirleri oradaydı.

Penn'in ikinci komutanı Sidharth hariç, hepsi ona burun kıvrırmıştı. Sidharth, Jin'in temizlenmesine ve sonunda beslenmesine yardım etmişti. Jin bundan hoşlandığını bilmiyordu. O geceyi zar zor hatırlıyordu, ama o zamandan beri bir yudum bile içmemişti.

"Jin?" Flick, kokuşmuş depoda dehşet içinde sordu.

O da farklıydı. Jin, Felicity Linden'in her zaman elbiseyle göz kamaştırıcı olduğunu düşünmüştü, ama Felicity Linden pantolon ve düzgün çizgili bir gömlek giyince? Vay canına, bu bambaşka bir şeydi. Tweed kumaş vücudunun kıvrımlarına yapışmış, pileler uyluklarının çizgilerini takip ediyordu. Gömleğinin tüm düğmelerinin kapalı olmasını beklerdi, ama en üstteki iki düğme açıktı ve krem rengi kumaşın arasında koyu teninin küçük bir lekesini çerçevesiyordu.

Gözlerini ondan ayıramıyordu. Ona doğru koşmak, utangaç bakışlarını tutmak ve onu kızdırmak için ortaya çıkardığı o tenine dudaklarını indirmek istiyordu. Dudaklarının onun dudaklarına tekrar baskı yapmasını hissetmek istiyordu. Alnını alnına dayayıp onu özleyip özlemediğini sormak istiyordu.

Chester boğazını
temizledi. Doğru.

"Kanaman var," dedi Jin, ona yardım etmek için kendini zor tutarak. Henüz kendine güvenmiyordu. *Ben vahşi bir hayvan değilim.* Hayır, ama bu yeni bedeni de istediği kadar iyi tanımiyordu. Gücü hala onu şaşırtıyordu. Aralarındaki yerde, yavru kedi pençelerinde balıkla yuvarlandı, sırtı etrafta yığılmış eski sandıklardan birine çarptı.

Flick kanayan koluna uzandı. Hatırladığında, zaten zorlanarak nefes alıp veren kızın nefesinin kesildiğini duydu. Artık insan olmadığını. Bir vampir olduğunu. Annesinin kesinlikle nefret ettiği şey olduğunu.

Reni, kendisi de genç bir vampir olduğu için bunu anladı. "Bir yavrum var.

Oturun, hanımefendi. Ben onunla ilgileneceğim."

Reni'nin onu kurutmayacağından bu kadar emin olması, bir gün o noktaya ulaşacağıının göstergesi olması Jin'i rahatlatmalıydı. Ama Flick tereddütle Jin'e baktığında, içinde bir şeyleri harekete geçirdi, tam olarak tanımlayamadığı bir duygu.

Arthie ağzını açıp ona güvenmeyi düşünseydi, bir vampir olarak yaşamak, davranmak ve işlev görmek nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilirdi.

Flick sonunda sandıklardan birine oturdu, ağırlığıyla tahta gıcırdadı. Yüzündeki bukleleri geri attı ve gözlerini ona dikti. "Sen iyisin."

Jin başını salladı.

"Ben..." Durdu ve Jin, dudaklarının *m* harfini, *miss* kelimesini söylemek üzere olduğunu düşündü, ama kendini durdurdu. Göz kapakları titredi. "İyi. Endişelenmiştim."

"Beni üzme çok zor," diye cevapladı, ama her zamanki çekiciliğinin sadece yarısı vardı, çünkü o da onu çok özlemişti. Çok fazla.

"Ve Arthie..." Durdu, bir sonraki duygusunu nasıl ifade edeceğini bilemedi.

"O ölmedi. O bir vampir," dedi Jin ve durakladı. "O da."

"*De*" kelimesinin eklenmesiyle, onun koyu renkli gözlerinde bir şey parladı. Bununla ne demek istediğini bilmiyordu. Onu kabul edip etmediğini mi soruyordu? Unutmuş olabilir diye, ona şu anda ne olduğunu hatırlatmaya mı çalışıyordu? Annesinin elinde öldüğünü hatırlamamış olabilir diye mi?

Ayrı geçirdikleri bir hafta içinde, aralarındaki bağ kopmuştu. Sanki gelişen bağları, ortadan kaybolmadan önce cilalayıp döşemeyi bitirdikleri bir ev gibiydi, köşelerde toz ve örümcek ağları birikmişti.

Kız dudaklarını yaladı ve adam, kızın öpücüklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Ölmeden önce, onu yabancı çiçekler ve güneş ışığıyla dolu o çayırda boğan son öpücüğü. Reni teneke bir kutu ile geri döndü ve

yanına eğildi ve yarasını inceledi. Jin rahat bir nefes alarak, yaranın derin olmadığını tahmin etti.

"O daha önce öyle değil miydi?" Flick, kafası karışmış bir şekilde burnunu kırıştırarak sordu. "O, şu..."

Seni dönüştüren, demek istedi.

"O yarı vampirdi," dedi Jin. "Bunu bana kendisi söylemedi. Benim anladığım kadarıyla öyle."

Flick dikkatlice başını salladı. "Annem... Artık ona ne diye hitap edeceğimi bilmiyorum."

Jin başka yere baktı. Orada, tüm hayatı altüst olmuşken, onun kendisi hakkında ne hissettiğini merak ediyordu.

"Ne istersen," dedi Chester. Jin ona, Felix'e ve Reni'ye her şeyi anlatmıştı. "Ona kötü yumurta ya da dolandırıcı diyebilirsin belki. Ben annemi balıkçının yanında beni terk ettiği için pislik diye çağırırdım. Senin annen çok daha kötü ve seçenekler gerçekten sonsuz."

Flick güldü, sesi yarı ağlamaya dönüştü. "O geceden beri adamları peşimde," dedi sonunda, Jin onun bu sözleri suçlayarak mı söylediğini yoksa kendisinin suçluluk duyduğunu mu hissettiğini bilemedi. Reni kolunu bir bezle silerken Flick nefesini tuttu. "Durmayacaklar. Ve gölgelerde onlardan kaçabildiğimde, gün ışığında Boynuzlu Muhafızlar için endişelenmek zorundayım."

Jin başını salladı. "Bizimle güvende olacaksın."

"Sizinle mi?" diye sordu Flick, odayı gözden geçirerek. Jin onun ne demek istediğini anladı. "Beyaz Kükreme harap durumda."

Boğazı, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi yutkunarak titredi ve Jin, onun kendisinin ve Arthie'nin düzenli olarak yaşadığı kaosu hiç görmediğini fark etti. Hiçbir şeyden bu kadar büyük bir kargaşaya geçmek kolay olamazdı; bu, onun için bile yeterince çalkantılı bir durumdu. Ama onu güvende tutacaktı. O, onun yanında olduğu sürece, bunu sağlayacaktı.

Kız bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "Siz dördünüz ne yapıyordunuz?"

"Onu bulduk," diye ilan etti Chester. "Günlerdir üçünüzü arıyorduk. Çok şey kaybettiğimizi biliyorum, ama vazgeçemeyiz."

"Kimse pes etmedi, Chester," dedi Jin ve sonra Flick'in sorusuna cevap verdi. "Oradaki karmaşadan kaçınıp, ailemle ilgili ipuçlarını takip ediyordum. Defterde ipuçları olabileceği aklıma gelmemişti."

Anlayış, yüzünde bir anlık bir ifade olarak belirdi, ardından da incinmişlik. "Bu yüzden beni aramaya geldin."

Jin çenesini sıkı. Onu aramayı düşünmüştü, değil mi? Ama düşüncelerinde, öfkesinde, acısında, kan için duyduğu bu yeni arzuyu anlamaya çalışırken o kadar kaybolmuştu ki, henüz o noktaya gelememişti.

Vampir olduğu için ondan nefret edebileceğinden o kadar endişeliydi ki, ona bunu kanıtlama şansı vermeyi bile düşünmemişti.

Ve biraz daha oyalanmış olsaydı, Ram onu kaçırabilirdi. Öldürebilirdi.

"Jin, senin kurtarılmaya muhtaç bir kız olmadığını biliyor," dedi Chester gerçekçi bir şekilde. "Ayrıca, seni bulmamız gerekiyordu."

Jin o anda Chester'ı öpebilirdi. Suçluluk duygusu azalmamıştı, ama bu sözler Flick'in yüzünde küçük bir gülümseme oluşturdu.

"Sen olmasan ne yapardım?" dedi Chester'a.

"Seni özledim, Flick," dedi Chester. Reni, Flick'in koluna bandaj sararken, beyaz sarı saçlı kafası Flick'ten Jin'e doğru sallandı. "Ee? Artık yola çıkabilir miyiz?"

"Oh? Nereye?" diye sordu Jin, aniden onunla yalnız kalmak istediğini fark etti.

"Tabii ki Athereum'a. Ivor, Arthie ve Matteo'nun orada olduğunu söyledi. Spindrift'i eski bir balıkçının deposuyla takas edeceğimizi düşünmedin, değil mi?"

Flick burnunu kırıştırdı ve ağzını açarak kabul edecekmiş gibi göründü.

"Öyle bir şey yapmayacağız," dedi Jin. "Onlar benim ailem ve onları bulmak için Arthie'ye ihtiyacımız yok. Bunu kendimiz yapacağız."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, deponun ahşap kapısı çalındı.

Chester yere baktı ve ayakkabısının burnuyla tozun üzerine bir çizgi çizdi.

Jin iç geçirdi.

5

ARTHIE

Arthie, kardeşinin becerikli olduğunu her zaman biliyordu, ama onun kendisinden önce Flick'i bulacağını tahmin etmemişti, ancak bunun Chester'ın kime önce ulaştığıyla ilgili bir mesele olduğunu düşündü, küçük haylaz.

Kendini hazırlayarak göğsünü kabarttı.

"O senin kardeşin," dedi Matteo. "Öfkesi ve acısının altında sevgi yatıyor, yoksa ikisini de hissetmezdi."

Gözlerindeki şefkat onu tedirgin etti. Dudaklarından bir soru döküldü: *Bu nezaketin karşılığında ne istiyorsun?* Ama bir şey onu durdurdu. Aynı şey, onun yerine içini bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu.

"İyi misin?" diye sordu

Matteo. Arthie başını salladı.

Ve hiç çekinmeyen tavrıyla Jin kapıyı açtı, yüzündeki ifade ona kapının diğer tarafında olduğunu bildiğini gösteriyordu.

Hayattaydı. Sağ salimdi. Hâlâ göğsündeki kurşun deliğinden çıkan dumanı gözünün önüne getirebiliyordu. İçindeki düğüm çözüldü. Ram onu vurduktan ve Arthie onu dönüştürdükten sonra gözlerini açtığını görmemiş değildi, ama o gece o kadar çok şey olmuştu ki, Arthie şimdiye kadar onu ne kadar çok görmek istediğini fark etmemişti.

"Seni bu kadar kokuşmuş bir yerde bulacağımı hiç düşünmemiştim," dedi, kendini durduramadan. Dudaklarını sıktı.

Bu yeni bir şeydi, onunla konuşmadan önce sözlerini düşünmek zorunda kalmak. Jin, hayatındaki tek sabit şeydi; ebeveynlerinden bile daha uzun süredir onun dünyasının bir parçasıydı. Nasıl bu noktaya gelmişlerdi?

Benim yüzümden. O küçük iç ses son zamanlarda çok daha yüksek çıkmaya başlamıştı

Ona alaycı bir gülümseme attı, koyu renkli gözlerinin arkasında birden fazla duygu oynuyordu. Onu baştan aşağı süzdü ve Jin onu değerlendiriyor mu yoksa ölümcül yarasını mı arıyor diye merak etti. "Yine takım elbise giymişsin."

Zırhı, her katmanı kalbini koruyordu, kendisinden bile. Bir hafta önce çıplak kalmıştı, üzerine sardığı ince sarı kadar açıkta. Artık değil. Yanındaki kılıfta, Calibore'un varlığı Jin'in eskiden yaptığı gibi ona güven veriyordu.

"Bu kadar çok balıkla çevrili olmaktan hoşlanmasam da, artık içeri girebilir miyiz?" Matteo yanındaki kadına sordu. "Kolum yoruldu."

Arthie'nin ve kendisinin başının üzerinde bir şemsiye tutuyor, onları Ettenian güneşinden koruyordu. Korunacak pek bir şey yoktu, ama yine de koruyordu.

"Girin, girin!" dedi Chester görkemli bir şekilde ve Arthie, Matteo'nun uşağı gibi davranıyor gibi hissetti.

Arthie içeri girdi, Matteo şemsiyeyi kapattı ve çürümüş ahşap kapıyı arkalarından kapattı, bu sırada sürekli öğürüyordu.

"Neden buradasınız?" Jin, sanki balık krallığına izinsiz girmişler gibi sordu. Doğrudan Arthie'ye baktı. Matteo'yu görmezden mi geliyordu, yoksa ona o kadar kızgın mıydı ki onu fark etmemişti?

Arthie yutkundu. Neyi vardı? Genelde hızlı cevaplar verirdi, nadiren kimsenin onu etkilemesine izin verirdi. Dayanıklı ve sarsılmaz olmaktan gurur duyardı. Taştan yapılmıştı

ama onu bu hale getiren kendisi değil miydi? Kendini bu hale getiren kişi olmadan o kimdi?

"Seninle aynı sebepten," diye cevapladı sonunda. "Defter için."

"Arthie!"

Flick yarım duvarın etrafından dolaşıp ona sarıldı. Arthie önce kaskatı kesildi, sonra bir kısmı gevşedi. Flick, Arthie'nin Spindrift'te ona Matteo'nun adresini verdiği zamanki kızıdan tamamen farklı biriydi. Gözleri iri, masumiyeti, pastel renkli elbiseleri ve lekesiz cildi artık yoktu.

Loş ışıkta Flick geri çekildi ve utangaç bir gülümsemeyle Arthie'nin gözlerine baktı. "Ben... senin öldüğünü sanmıştım."

"Ölmüştüm," diye cevapladı Arthie, sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi. Gerçekte ise çok korkmuştu. Uzun zamandır ölümden korkmadığını düşünmüştü, ama Matteo haklıydı. Yapacak çok işi vardı ve henüz ölemezdi. "Birkaç saniye için. Matteo beni geri getirdi."

Arthie birdenbire diğerlerine bakamayacak hale geldi. Yanındaki sandığa parmak eklemleriyle vurdu. "Tamam. İşe koyulalım, biz..."

"Beni geri getirdi, ha? Bu da bir ifade şekli," dedi Matteo, gözlerini ona dikerek. Onu soyuyormuş gibi bakıyordu. Arthie, cildinde bir karıncalanma hissetti.

Flick, açıkta kalan bir ayak bileği görünce kıkırdayan yüksek sosyete hanımlarından farksız bir şekilde şaşkın bir çığlık attı. Arthie onun gözlerine baktı, kanında yükselmesi gereken o sinir bozucu tik, o ani öfke patlamasını bekledi. Bunun yerine, aniden utangaçlaştı.

"Bu ne demek oluyor?" Jin ona homurdandı ve kedi yavrusu çiğnemeyi bırakıp kulaklarını başına yapıştırdı. O anda Arthie bir ani tepki hissetti, ama bu öfke ya da kızgınlık değildi, tatmin duygusuydu. Sanki yasak bir şey yapmış ve ağabeyi bunu onaylamamış bir çocuk gibi.

Cevap olarak Matteo, sallanan bir sandalye buldu ve memnun ve kibirli bir kral gibi arkasına yaslandı. Dirseklerini koltuğun koluna dayadı ve gözlerini Arthie'den hiç ayırmadı.

Flick, Matteo ile Arthie arasında bakışlarını gezdirdi ve ağzını açtı. Ne söylemek üzere olursa olsun, Arthie bunu duymaya gerek olmadığına karar verdi.

"Sohbet etmek için bir araya gelmedik, değil mi?" Neden sesi gereğinden fazla kısık çıkmıştı? "Dikkatimizi o deftere yöneltebilir miyiz?"

Ve Ettenia'nın en uygun bekar erkeğiyle kendi evinin yatak odasında ne yapmış olabileceğime değil.

"Ah, Arthie," dedi Flick, gülümsemeyle. "Ben de seni özledim."

Matteo güldü ve bu Arthie'nin tüylerini diken diken etti. Kendini kaybediyordu, gerçekten. Kollarını kavuşturdu, ama Arthie onu özlemişti. Ve birlikte olduklarında ekibi de.

Ve Jin'i.

Şu anda kesinlikle dikkatini vermemiş gibi davranıyordu. Ona kızgın olmak için her hakkı vardı - tabii Matteo'nun söylediklerinden sonra daha da kızgın olmamışsa. Ama korkudan dolayı kendinden çok şey sakladığını anlayabilir miydi? Kendinden ve onu o yangından kurtarmadan önce yaptıklarından nefret ettiği için mi?

"Siz ikiniz araya girmeden önce deftere odaklanıyorduk," dedi Jin dedi.

Ve Arthie, ne kadar uğraşsa da, yeterince hızlı bir cevap veremedi. Hayır, sanki onları gerçekten rahatsız etmiş gibi hissediyordu. Matteo, sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi ona bakıyordu. Sanki Jin ile geçirdiği yılların sessiz bir parçasıymış gibi.

"Artık hepimiz yapabiliriz," dedi sonunda.

Jin, tozlu zemine şemsiyesiyle vurdu. "Kısacası, defter çöp. Ram en az bir depoyu boşaltmış bile."

"Hayır..." diye başladı Flick.

Arthie, onun hızlı reddetmesine burun kıvrıldı. "Yani tek bir depo yüzünden tamamen işe yaramaz olduğuna mı karar verdin?"

"Belki de..."

"Oh, topladığımız gerçeklere dayanarak mantıklı tahminlerde bulunabilen tek kişi sen misin?" diye Jin sertçe karşılık verdi.

"Ben okudum..."

"Buraya senin ailen yüzünden geldim," diye öfkeleni Arthie.

"Ve ben de senin ayaklarına kapanmalıyım, öyle mi?" Jin de öfkeyle karşılık verdi.

"Yeter," Matteo ikisinin üzerine seslendi. "Zavallı Flick tek kelime bile edemedi. Bu böyle olmaz." Jin'den Arthie'ye doğru işaret etti. "Ram'ın düşmanımız olduğu konusunda anlaşabilir miyiz?"

Arthie azarlanan bir çocuk gibi hissetti, ama başını salladı. Jin de öyle yaptı. "Tamam, ve senin için Jin'in anne babasını bulmamız gerektiği konusunda hemfikir miyiz?"

Jin, elbette, ama aynı zamanda Ram'ı, esasen müttefiklerinden mahrum bırakmak için mi?

Jin neşe duymadan güldü. "Çünkü Arthie'nin yaptıklarının her zaman bir nedeni vardır."

"Senin de aynı şeyi umursamadığını mı varsaymalıyız?" Matteo, hala sandalyesinde otururken sordu.

Jin ona baktı. "Ram'ın beni öldürdüğünü unutmayalım, Andoni." Arthie'nin yönünü işaret etti. "Ne zamandan beri onun adına konuşuyorsun?"

"Senin kavgan buradaki herkesi etkilemeye başladığından beri. Birlikte çalışmamız gerekecek, o yüzden kendinizi toparlayın."

Jin alaycı bir şekilde güldü. "Birlikte çalışırken sen pek de ilgilenmiyordun."

"Doğru bir yatırım zaman alır," dedi Matteo ve yüzü karardı. "Onun Penn'i öldürdüğünü ve benim..."

Sesi çatladığında durdu. Chester sessizlikte gözlerini genişletti. Dışarıda kış rüzgarı uluyordu.

"Ne yaptın?" Jin ısrar etti.

"Onunla bir geçmişim var."

"Onunla mı?" diye sordu Flick. Arthie neredeyse burnunu çekecekti.

"Öyle değil! Ne kadar zamandır yaşıyorum sanıyorsun?" Matteo, onun ifadesine bakarak gözlerini genişletti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Arthie bir zamanlar bu sırrı saklayabilirdi, ama Matteo artık onların ekibinin bir parçasıydı. Kendisinin de söylediği gibi, o da bu işe yatırım yapmıştı,

diğerleri de öyle. Onlar, onun ağaçların arasında yürüdüğü geceyi bilmeye hak kazanmışlardı.

Beyaz Kükreyen Kurt'u.

"Biliyorsun, değil mi?" dedi Flick, Arthie'ye.

Arthie yanağının içini ısırdı. O sorumluyken ve kimse soru sormadığında hayat çok daha basitti, ama o gece dinamikleri değişmişti. Artık bir ekip olmaktan çok bir aile haline gelmişlerdi. Duygulara daha duyarlı, daha heyecanlıydılar.

"O haklı," dedi Arthie yumuşak bir sesle. "Bunu bilmeye hakları var." Bir ilişki, bir sır yüzünden çoktan parçalanmıştı.

Matteo iç geçirdi, ama bu gerçekten üzölmekten çok teatral bir hareketti. "Peki, oturun, çünkü bu sizi çok şaşırtacak."

Flick'e iki kez söylemeye gerek yoktu. Jin kıpırdamadı.

Matteo keskin bir bakışla bekledi ve çenesini çalıştırıp Matteo'ya delici bakışlarla delik delik baktıktan sonra, Jin sonunda oturdu ve kokuya burun kıvırdı.

"Beni Ettenia'nın en üretken ressamı olarak tanıyor olabilirsiniz," diye başladı Matteo, "ama aynaya baktığımda..."

"Aynada kendini göremezsin," diye alay etti Chester, çenesini ellerine dayayarak sandıklardan birinin üzerine oturdu.

"Mecazi anlamda. Beni kesme." Matteo dikkatlice nefes aldı, bu gerçek bir duygunun ilk işaretiydi.

Arthie, ona yaklaşp onu teselli etme isteğine karşı kendini zor tuttu.

"Ben Beyaz Kükreyen Kurt'um."

Yavru kedi, sağır edici sessizlikte balığını yemeye devam etti. Jin bir ses çıkardı. Flick de ona eşlik etti. Arthie, Flick'in ani bir korkuyla kaçmadığını görünce neden rahatladığını bilmiyordu. Sanki *onun* sırrını paylaşmış gibi.

Chester, bir çocuğun pop-up oyuncağından daha dik oturdu, gözleri heyecanla parladı. "Bu harika değil mi?"

Matteo titrek bir kahkaha ile cevap verdi. Flick ve Jin'e bakıyordu ve Arthie ilk kez onun onların ne düşündüklerini *önemsemediğini* fark etti

. Onlar kapısına tehditlerle geldiklerinden bu yana, bir noktada onların görüşlerine değeri vermeye başlamıştı.

"Beyaz Kükreyen Kurt," diye fısıldadı Flick.

Arthie, Jin'in yanıtını bekliyordu.

"Ve?" diye sordu sonunda, bir zamanlar yaydığı derin, meraklı ilgiden o kadar uzak bir ses tonuyla ki, Arthie bile irkildi.

"Ve... ve ben onlarca insanı öldürdüm," dedi Matteo. "Ben..." Durdu. Arthie, boğazının düğümlendiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Beyaz Uluyan Kurt'un ne yaptığını biliyorum," dedi Jin.

Flick ona sert bir bakış attı ve sonra Matteo'ya dönerek sözlerini dikkatlice seçti. "O gece meydana gelen ölümleri yazmak için değil, ama tahminimce, bunun sorumlusu annem, değil mi?"

Matteo cevap vermediğinde Jin derin bir nefes aldı.

"Ram'ın nasıl iktidara geldiğini biliyoruz," dedi Jin. "Penn, Kurt'un katliamının Ram tarafından gerçekleştirildiğini kendisi doğruladı," Matteo yüzünü buruşturunca özür diler gibi bir ifade takındı, "değil mi?"

Matteo yere baktı.

"Sen hala bu ekibin her zamanki gibi önemli bir üyesisin," dedi Flick yumuşak bir sesle.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye ekledi Jin. "Buna aslar diyebilir miyim bilmiyorum, ama seni her zamanki gibi yargılayacağım."

"Aşağılayarak mı?" diye sordu

Matteo. "Elbette," diye cevapladı

Jin kibirli bir tavırla.

Matteo gülümsemesini saklayamadı. "Çok teşekkürler."

Ve aniden, Arthie sanki bu konuşmayı dışarıdan izliyormuş gibi hissetti, sanki onlar onun anlayamadığı bir anlayış ve kabul oluşturmışlardı. Flick ve Jin'in Matteo'yu kabul etmelerini *istiyordu*, ama bunu görmek farklıydı. Bunu görmek, Jin'e en azından onu kabul etme fırsatı vermesi gerekip gerekmediğini merak etmesine neden oldu.

"Ama neden?" diye fısıldadı Flick.

Matteo, Arthie'ye bir bakış attı. "Bana sorduğundan beri bu konuyu düşünüyordum ve artık Ram'ın *kim* olduğunu bildiğimize göre, bir fikrim olabilir. Lady Linden, o gecedan yıllar önce ailesini saran bir skandal nedeniyle gazetelere çıkmıştı. Babası, yüksek rütbeli bir yetkiliyle ilişkisi olduğu ortaya çıkmış ve sahip oldukları her şey -işleri, sosyal statüleri, her şey- bir anda yıkılmıştı. Annesi babasını öldürdü ve kısa süre sonra çılgına döndü, Lady Linden ise parçaları toplamak zorunda kaldı."

Flick gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde şok içinde bakakaldı. Bunu bilmiyordu. "Cinayet ailede gelen bir şey," dedi Jin.

"Gerçekten. Kesin olarak bilemem, ama annem bir zamanlar memurdu. Linden skandalı sırasında işinden ayrılmıştı. Lady Linden'in babasının ilişkisi olduğu kişinin o olup olmadığını sık sık merak ederdim ve şimdi bu daha olası görünüyor. Lady Linden, beni Beyaz Kükreyen Kurt olarak seçerek, bir tür çarpık intikam alıyordu," diye açıkladı Matteo.

O hala emin değildi, ama Arthie'ye göre, Koç'un onu keyfi olarak seçmesi, Koç'un kendi çocukluğunu mahveden birinin çocuğundan intikam almasından daha az inandırıcıydı.

"O, sonraki yıllarda aile adını geri kazandırdığı için sık sık gazetelerde yer aldı."

O halde, Lady Linden'in bugüne kadar imajına takıntılı kalması şaşırtıcı değildi.

"Monarşiye yükselmesi için ihtiyaç duyduğu şeyleri topluyordu, şüphesiz," dedi Arthie. "Sen onun planının son parçasıydın."

"Ve sizler ortaya çıkana kadar intikam alma umudum yoktu," dedi Matteo sessizce.

Ona ilk uzanan Chester'dı. Diğerlerinin arasından sıyrılıp ona sarıldı. Jin dişlerinin arasından nefes verdi; Flick ellerine baktı. Arthie, Ceylan'daki son anlarını düşündü.

Ram hepsine zarar vermişti.

"Ve intikam alacağız," dedi Arthie, Matteo'ya başını eğmeden önce. "Ama istediğin intikam mı?"

Matteo bir an düşündü. "Sanırım barış istiyorum. Yeniden yaşamak istiyorum." Sesini alçaltarak, düşünceli ve yalvaran bir tonla sadece ona yönelik olarak konuşmaya devam etti. "Seninle. Senin için. Ve eğer intikam almak istiyorsan, ben de istiyorum."

Arthie yutkundu, diğerlerinin izlediğini bilmekle daha da keskinleşen Matteo'nun gözlerindeki vahşetten kaçmak için. Onu doğru duymuş muydu? Sırf o istediği için mi Matteo da onun istediğini istiyordu?

"Yani, Jin, ailenizi bulmamız gerekiyor," dedi Matteo, onu rahatlatarak. "Sokakları gördüğüne eminim. Boynuzlu Muhafızlar her yerde, vampirler karşı korku yeniden artıyor. O, insanları kışkırtıyor, onları kanunsuzlara dönüştürüyor. Daha da kötüsü, artık sadece vampirleri kaçırmakla kalmıyor, insanları da kaçırıyor."

"Duydum," dedi Jin, dudaklarını sıkıştırarak. "White Roaring'in basınının yarısını yok etmek yetmedi mi?"

"Vampirler karşı öfke ne kadar artarsa o kadar iyi," dedi Arthie. "O gece oradaydık. O, insanları vampirlerden daha fazla umursamıyor. Onun için hepimiz aynıyız."

"Ram seni Beyaz Kükreyen Kurt'a dönüştürmeyi biliyorsa, halkın öncesinde vampirleri nasıl biliyordu sence?" Flick, öğrendiği tarihle hala kafası karışık bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum," dedi Matteo sessizce. "Ben de sık sık bunu merak etmişimdir. Koç'u düşünmek bazen sinir bozucu olabilir."

"Daha acil meselelerimiz var," dedi Jin.

Matteo başını salladı. "Artık ailenin hayatta olduğunu ve Koç'un vampirleri silaha dönüştürme operasyonunun bir parçası olduğunu bildiğimize göre, onu alt etmek için çok önemli bir rol oynuyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu Jin. "Penn sadece insanlara yönelik bir aşı geliştirdiklerini ve bunun vampirlerde kullanıldığını söyledi. *Hayatta* olduklarını bile teyit edemedik."

"Penn doğruladı," dedi Matteo. Arthie, Jin'in bunu bu kadar erken öğrenmesini isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Yani yalan mı söyledi?" Jin kaşlarını çatı, sonra şemsiyesini bir elinden diğerine geçirdi ve fısıldayarak konuştu. "Onlar

hayattalar." Arthie'ye döndü ve başka yere baktı. "Onlar... Neden bize yalan söylesin ki? Bizim ona duyduğumuz güvene rağmen?"

Arthie de aynı şeyi merak etmişti.

"Onu suçlamanın bize bir faydası olacağını sanmıyorum," dedi Matteo. "Bu iyi bir şey değil mi? Sanki onları bulmaya karşı çıkıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Ben bunların *kullanımına* karşıyım," diye tersledi Jin. "Onları sanki Ram'ın defterinin ikinci turuymuş gibi, sanki geri alıp istediğimizi yapmak için kullanabileceğimiz cansız nesnelermiş gibi bahsediyorsun."

"Onlar Ram için defter kadar önemli bir araç," diye karşılık verdi Matteo. "Hatta çok daha önemli bir araç."

"Ve sen bunu kendinle ilgili bir mesele haline getiriyorsun," dedi Arthie Jin'e.

Jin tamamen hareketsiz kaldı. Çeşitli kasaların üzerine yerleştirilmiş fenerler, duvar boyunca hareketsiz gölgesini yansıtıyordu.

"Evet, öyle düşünüyorum," dedi Jin, Matteo ellerini kaldırmadan önce. "Az önce ne demiştin?"

Ama Jin henüz bitirmemişti. "Tıpkı son on yılı kendinle ilgili hale getirdiğin gibi."

Sesi o kadar keskin ki neredeyse komikti. Balık kokulu karmaşanın içinde bir yerlerde Chester kıkırdadı, ama Arthie bunu komik bulmadı.

"Son on yılda yaptığımız her şey *bizim* içindi," diye karşılık verdi Arthie. "Spindrift, dolandırıcılıklarımız, Calibore'u çalmak. Sen de benim kadar fayda sağlamadın mı?"

Söylemek istediği daha çok şey vardı. Dudaklarına gelen ama bastırdığı daha çok şey vardı, örneğin, sırf onlara şantaj yapabildiği için, onun ailesini bulmak için, ipuçlarını takip etmek için, güvenilebileceği insanlara ulaşmak için ne kadar zaman harcadığı gibi. Spindrift'in onu değil, onu oyalama aracı olarak başladığı gibi.

"Seni tanısaydım, buna nasıl cevap vereceğimi bilirdim," diye cevapladı Jin.

Arthie'nin verebileceği herhangi bir cevap, aniden kuruyan boğazında kurudu.

Onu onun kadar iyi tanıyan başka kimse yoktu, ama bunu ona nasıl söyleyebilirdi? Herkesin gözleri öfkeyle parıldarken, herkesin onlara bakıp onun bir sonraki sözlerini beklerken, bunu ona nasıl söyleyebilirdi?

öfkeyle parıldarken, herkes onları izleyip, onun ne diyeceğini beklerken?

"Belki de sana güvenmemekle haklıydım," dedi onun yerine. "Şimdi gerçeği öğrendiğine göre bize bir bak. Hiç bu kadar uzaklaşmamıştık."

Jin, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi burnunu çektirdi. "Tabii ki böyle bir şey söyleyecektin."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sen her zaman gerçek duygularını saklar, gizler ve yutar. İntikam ve sana yaptıkları için peakielere öç almakla ilgili tüm o konuşmalar? Bunlar senin kalkanın oldu. Her şeyi uyuşturmak için sürekli aldığın bir uyuşturucu."

Arthie, sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. O, onun en iyi yaptığı şeyi yapmaya çalıştı: duygularını bastırmak, onları içe atmak, ama bir sarmalın içine girmeye başlamıştı; o şişe çatlamaya başlamış, her çatlaktan sızmaya başlamıştı.

Daha önce de kavga etmişlerdi. Kan bağıyla kardeş olmayabilirlerdi, ama her anlamda kardeş gibiydiler. Her şey ve hiçbir şey için kavga etmişlerdi. Hiçbiri, aralarındaki bağı bu kadar kırılgan hissettirmemişti; hiçbiri, barışmayı bu kadar uzak hissettirmemişti.

Hiçbiri bu kadar gürültülü ve gerçekten, korkunç derecede öfkeli olmamıştı.

"O gece bu kalkan yüzünden neredeyse ölüyordum," dedi ve sesi alçaldı. "Hayatta mıyım diye bakmaya bile gelmedin."

Bunun üzerine çenesine bir çizgi belirdi. "Sanki beni dönüştürüp kaçırmaktan başka bir şey yapmamışsın gibi. Beni ölüme terk etmiş olabilirdin."

Arthie ona baktı. "Ölüme terk etmek..."

"Yeter artık!" Flick, aralarına girerek sertçe bağırdı. Depo sessizliğe büründü. Nefes nefeseydi, kanı damarlarında kaynıyordu. Arthie bunu duyabiliyordu. "Durun. İkiniz de. Acı çektiğinizi biliyorum. Kızgın olduğunuzu biliyorum, ama Jin, Arthie'nin nedenleri olduğunu hep söylemedin mi? Ve Arthie, Jin'in tanıdığın herkesten daha derin hissettiğini hep söylemedin mi? Bu birbirinizi anlamak için yeterli değil mi?"

Jin kollarını kavuşturdu, cevabı nadir görülen, bulutsuz bir Ettenian gökyüzü kadar netti.

Flick iç geçirdi ve aralarında defteri salladı. Defter, bir kartla işaretlenmiş bir sayfada açıktı, kurdele gevşekçe dalgalanıyordu.

"Yeniden bir araya geldiğimizden beri ikinize de söylemeye çalıştığım gibi: Bir şey buldum," dedi.

Jin'deki değişim anında oldu, sanki bir lastik bant kopmuş ve odaya tekrar hava girmiş gibi.

"Ailem hakkında mı?" diye sordu.

Flick cevap vermedi, sadece arkasını döndü ve eski bir sandalyeye doğru yürüdü, orada kendini rahat ettirmeye başladı, kedi yavrusu sandalyenin bir tarafına kıvrılmıştı. Diğerleri de yaklaştılar, Arthie ise olduğu yerde kalarak duvara yaslandı.

Jin'in söylediği doğru muydu? Bir kalkanın arkasına mı saklanıyordu? Naif değildi; duygularının onu aşağı çekmekten başka bir işe yaramadığını bildiği için hissettiklerinin çoğunu maskeleyeceğini biliyordu, ama bundan daha fazlası var mıydı?

"Şu anda Athereum'un rahatlığında olabilirdik," diye söylendi Matteo. "Ve güvenli bir yerde, unutma."

Ama Athereum'a geri dönmek, dışarı çıkmak kadar zordu — üye olsun ya da olmasın. Kalabalık duvarların önüne sıkışmış, bazıları kapıya tırmanmaya çalışıyor, muhafızlar şiddeti kışkırtanlara karşı şiddete başvurmamak için ellerinden geleni yapıyordu.

Arthie ayaklarını gruba yaklaştırmak için zorladı. Jin ondan kaçındı. Matteo ona küçük bir gülümseme attı. Üçü Flick'in etrafında toplandılar, kedi yavrusu kucağına atladı, güvercin grisi kuyruğu yüksek sosyete hanımlarının saçlarından daha gösterişliydi.

Flick onu küçük bir kahkaha atarak kucağına aldı. "Bu arada, ona bir isim verdim."

Arthie, Laith'in kapıdan girip kediciği kucağına alacağını düşünmüştü. Kediciğin çenesini okşayıp Arthie'ye bakarak, maskesinin ardındaki sonsuz huzursuzluğunu bir şekilde görebileceğini düşünmüştü. Gözlerini kırptığında, bu görüntü kayboldu. Onun yerine, Arthie göğsünde kanın yayıldığını gördü

beyaz cüppesinin üzerine narin kırmızı yapraklar gibi yayıldığını gördü.

"Opal," dedi Flick, kedinin gözlerinin arasını okşayarak. Kedinin boğazından mırıldanma sesi çıktı.

Chester "oooh" dedi.

Matteo onaylayarak başını salladı. "Bu ona, Flick'in sana yakıştığı kadar yakışıyor."

Flick gülümseyerek başını eğdi ve Opal yere atladığında, Flick deftere geri döndü, gömleğinin yakasını düzeltti ve yaralı kolunu defalarca acı çekerek ovuşturdu. Henüz yeni kıyafetine alışmış gibi görünmüyordu. "Şimdi," dedi Flick, kitabı işaret ederek. "Benim yapmamamın nedeni

Defterin çöp olduğunu düşünmenin nedeni, çoğunun şifreli yazılmış olması ve çözülmesinin çok zor olmasıdır. Penn'in onu deşifre etmiş olabileceğinden eminim, ancak onun notlarını bulamadım, bu yüzden geçen hafta boyunca, esas olarak annemin el yazısı hakkındaki bilgimi kullanarak kendim deşifre ettim.

"Yani bizi atlatmak için bazı depoları ve daha küçük operasyonları başka bir yere taşımış olabilir," dedi Matteo.

"Aynen öyle," dedi Flick başını sallayarak. "Şimdi, bulduğum şeye gelelim. Siwangların East Jeevant Company vampirleriyle aynı yerde olma olasılığı ne kadar?

Arthie gözlerini kısarak, "Bu mümkün mü? EJC'nin silah olarak kullandığı vampirlerden mi bahsediyorsun? Onlar her yerdeki savaş alanlarına gönderiliyorlar, değil mi? Ram, hükümdar olduğundan beri kolonileştirmeyi bir kez bile durdurmadı." dedi.

Flick başını salladı. "Onun notlarına göre öyle değil. Görünüşe göre tek bir yere gönderiliyorlar. Tarihleri farklı ve miktarları değişiyor, ama kargo rotaları aynı. Daha sonra başka bir yere taşındıklarına dair bir işaret yok."

"Garip," dedi Arthie. "Onları zaten kullanıyor olduğunu sanıyordum."

"Bu mantıklı," dedi Matteo, ona bakarak. "Vampirler ancak son zamanlarda kaybolmaya başladı. Operasyon henüz

erken aşamalarında olmalı."

Arthie, vampirlerin henüz silah olarak kullanılmadığını öğrenince rahatlamalı mıydı, yoksa kaçırılan vampirlerin acılarının uzadığını düşündüğü için daha da kötü hissetmeli miydi, bilemiyordu.

"Penn, vampirlerin hareketsiz hale getirmek için bir doz gümüş aşısı yapıldığını söyledi," diye devam etti Matteo. "*Sonra* da aç bırakılıyorlar."

"Bunların hiçbirisi ailemin onlarla olduğunu doğrulamıyor," dedi Jin.

"Bir kumar, ama Ram'ın aşığı içten dışa bilenlerden başka kimseye güvenmesi olası değil mi?" diye karşılık verdi Matteo.

Aşı. Siwangların insanları korumak ve onların iyiliği için yaptıkları keşfin bu şekilde suistimal edildiğini hatırlamak iç karartıcıydı.

Jin başını salladı. "Ben... Kesin olmayan hiçbir şeye inanmam."

Arthie, Jin'in gözlerindeki ve çenesinin duruşundaki bu ihtiyatı fark etti. Jin, yıllarca sonuçsuz kalan ipuçlarını takip etmekle geçirmişti. Bir tane daha kaldıramazdı.

Flick defterin bir sonraki sayfasını çevirdi ve donakaldı. "Jin, anne babanın isimleri ne?"

Jin omzunun üzerinden eğildi. "Shaw ve Sora, neden?"

Arthie'nin yakınlığı onu açıkça tedirgin etmiş, o da yutkundu, ama Jin çok bitkin olduğu için bunu fark etmedi. Arthie'ye sayfayı gösterdi ve Arthie, Jin'in yüzünün renginin solduğunu gördü, vampirlerde böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti.

"*SS ve SS, serbest bırakılmadan önce uygulanacak,*" diye okudu

Jin. Başını kaldırdı,

gözleri önce Arthie'nin gözleriyle buluştu, sonra başka yere baktı. "*Ve burada... Siwang.* Onlar. Shaw Siwang ve Sora Siwang. İki aydan daha kısa bir süre önce yazılmış."

Bu, Flick'in umduğu cevap değildi. Yüzü düştü. *Tek bir yere gönderildi,* demişti. Bu, onların ülke dışına gönderildikleri anlamına geliyordu.

Arthie hareketsiz kaldı. "Onlar Ettenia'da değiller."

Hiçbir ipucunun bir sonuca varmamasına şaşmamak gerek. Jin'in boşuna aramasına şaşmamak gerek. Ailesi Ettenia'da bile değildi.

"Vampirler nereye gönderiliyor?" diye sordu Arthie.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, sanki ikisi de cevap vermeden önce cevabı biliyormuş gibi vücudunu bir ürperti kapladı. Sanki hayatının onu her zaman her şeyin başladığı ve bittiği yere geri götüreceğini biliyormuş gibi.

Flick başını kaldırdı. "Ceylan."

6

FLICK

Flick, Ram'ın defterini ilk kez karıştırmıyordu, ama zaman geçmesine rağmen bu iş hiç de kolaylaşmamıştı. Annesinin el yazısını gören Flick, Linden Malikanesi'ne geri döndü. Orada, Lady Linden bir şeyler not alırken, çay veya kahvaltı sırasında ya da herhangi bir zamanda annesinin dikkatini çekip onunla konuşmaya çalışırdı. Sözlerindeki kibir sayfadan adeta fışkırıyordu, deftere katlanmış ve yerleştirilmiş belgeleri imzalarkenki tavırlarında kendini beğenmişliği açıkça görülüyordu.

Flick'in baktığı her yer ona bir hatırlatma yapıyordu: Annesi iyi bir insan değildi.

Flick kendi evinde hapsedildiğinden beri işaretler çok açıktı, ama bir parçası yatak odasından çıkmaya başlamadan çok önce bunu biliyordu. Sadece cümleyi bir araya getirmemişti. Şimdiye kadar bu kelimeleri bu kadar kesin ve nihai bir şekilde düşünmemişti.

Ve bu Flick'i çok üzdü.

Bir bakıma yalnızlık da hissetti, ta ki bu duygu, aniden yaklaşan ve düşüncelerini karıştıran bir varlık tarafından silinene kadar.

"Kapat şunu, canım," dedi Jin yanındaki yumuşak sesle. Ne Matteo ne de Arthie onlara aldırış etmiyordu. "İşte bu kadar."

Kapağı indirdi ve hemen göğsündeki düğümün çözüldüğünü hissetti.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

Onun mücadele ettiğini nasıl anladı? Her sayfada annesini gördüğünü? Başını geriye eğdi ve bukleleri düştüğünde, onu yakınında buldu. Dudakları şaşkınlıkla açıldı ve gözleri bu hareketi takip etti. Yüz hatları yumuşadı, yeniden bir araya geldiklerinden beri bakışlarında olan öfke kayboldu ve yine eski haline döndü.

Eski Jin.

Athereum toplantı salonunun köşesinde öptüğü adam. Casimir'lerle çalışırken haftalarca uzaktan izlediği, White Roaring'deki diğer kızlar arasındaki ününü çok iyi bilen, ama yine de onun kendisini fark etmesini isteyen adam. Adamın adını söyleme şeklini özlemişti, dilinden kolayca dökülen ve sonunda sanki onu tutmak istermişçesine, sanki onu asla bırakmak istemiyormuşçasına aniden duran adını.

Üzgünüm, demek istedi Flick. Senin suçun değil, annemin suçu. Bir daha asla pasta yiyemeyeceksin. Senin ölümünün suçlusu annem.

"Eğer bir şey varsa, onun Ram olduğunu öğrenmek iyi bir şey," dedi Jin ve *tanrım*, onun düşünceli ses tonundaki iniş çıkışları duymak nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Yine de, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Senin gibi birinin onun gibi biriyle asla ilişkilendirilemeyeceği daha da açık hale geldi," diye açıkladı Jin. "Sen onun için fazla iyisin."

Başını eğdi, boynu alev alev yanıyordu. Görülmek ne kadar da güzeldi. Onun sözleri, o geceden beri, sessizce ve yalnız başına bir yerden bir yere dolaşırken özlemine çektiği bir kucaklamayla onu sardı.

"İyi misin?" diye sordu, ona yaklaşarak. Saçları gözlerinin üzerine düşmüştü, boynundaki dövme fener ışığını yansıtıyordu. *Küçük balıkçıl*, çocukken ailesinin ona taktığı lakapmış. Onları görmek için sabırsızlanıyor muydu? Onlar da Flick'in annesi gibi değişmişler miydi, yoksa hala gençken tanıdığı insanlar mıydılar?

"İyiyim," diye fısıldadı. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için çenesini biraz daha yukarı kaldırması yeterliydi, o zaman dudakları

dokunacaktı.

Hareket etmeye cesaret edemedi.

"—gerçekten, Arthie," Matteo, Flick'e dönmeden önce böyle diyordu.

Jin'den hızlıca nefes alarak uzaklaştı. Nabızı bir sinek kuşunun kanatları gibi hızla atıyordu ve Matteo ona yan gözle baktığında, onu duyduğunu anladı.

"Adayla aynı isim mi?" diye sordu Matteo. "Ciddi olamazsın."

Jin doğruldu ve Flick, utanç duygusuyla birlikte sıcaklığın da dağıldığını hissetti. Dikkatinin dağılmasına neredeyse minnettardı. Neredeyse.

"Şu anda herhangi birimiz çok eğleniyor gibi mi görünüyoruz?" diye sordu Jin. "Tabii ki ciddi."

Aralarında Arthie sarsılmış, boş bakıyordu. Jin ile tartışmasından beri pek iyi görünmüyordu, ama şimdi daha da kötü görünüyordu.

Flick, Arthie'nin yıllar önce Ceylan'dan kaçtığını hatırladı. Kendi geçmişinin mezarlığına geri dönmek nasıl bir şey olurdu? Linden Malikanesi'ne geri dönmenin böyle olacağını hayal ediyordu ve oradan ayrılalı sadece birkaç hafta olmuştu.

Deponun köşesindeki yavaş ve yalnız bir sızıntı, ağır sessizliği bozdu.

Jin kendi içinde bir savaş veriyordu. Flick, Jin'in bir şey söylemek istediğini, ama dişlerini sıkarak kendini tuttuğunu görebiliyordu. Matteo da şaşırtıcı bir şekilde aynı belirsizliği paylaşıyordu. Flick, Matteo'nun Arthie'nin yanına adım attığını ve ona uzandığını gördü, ama sonra ellerini yanlarına indirdi, parmaklarını sanki ona dokunma dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi kıvırdı. Sanki kendisi hiç tereddüt etmiyordu, ama Arthie'nin nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Flick de aynı şeyi hissetmiyor muydu? Varlığının her zerresi o yakınlığı, Jin'e yakın olmayı, ona dokunmayı, ayrı geçirdikleri dayanılmaz günleri telafi etmeyi arzuluyordu.

"Peakies'in, okyanustaki önemli konumu nedeniyle Ceylan'ı kontrol etmek istediğini biliyor muydunuz? Neredeyse tüm ticaret yolları oradan geçiyor ve bu da tüm krallıklar,

ülke ve imparatorluk için kolay bir yakıt ikmal limanı sağlıyor," dedi Arthie. Sanki okul kitabından okuyor gibiydi.

"Patron?" Chester sonunda elini tutarak sordu.

Arthie yutkundu. Ram için bu bir işti, duvin kazanılacaktı.

Arthie için ise evdi.

"Doğru," dedi, ama sesi hâlâ uzak geliyordu. Kendinden kopmuş gibiydi. Eli tabancasına uzandı ve orada kaldı. "Ben... Ettenia'dan, hatta White Roaring'den ayrılmam gerekeceğini tahmin etmemiştim."

Ceylan'a gitmeyi hiç düşünmemişti.

Flick onun söylemediği sözleri duydu, ama izlerken Arthie kendini toparladı. Sanki kendinden parçalar koparıp, gözden uzak ve dolayısıyla akıldan uzak bir yere saklıyormuş gibi.

"Yine de, işte buradayız," dedi kararlı bir ses tonuyla ve Flick, Spindrift'e geri dönmüş, durumu ve kaynakları kontrol altında tutmuş, Arthie'nin mükemmel planını açıklarken geleceklerinin onun elinde olduğunu hayal edebilirdi. "Bu yüzden Penn bize Jin'in ebeveynlerinin hayatta olduğunu söylemedi. Ceylan'a gideceğimizi biliyordu. *Benim* gideceğimi biliyordu."

Daha fazla konuşmadan durdu ve bakışlarını indirdi. Penn onları korumaya çalışıyordu. Zamansız ölümünden önce Jin'in ebeveynlerini kendisi kurtarmaya mı çalışıyordu?

Arthie sandıklardan birine doğru yürüdü ve diğerleri sanki başka seçenekleri yokmuş gibi ona doğru çekildiler. Ceketinden bir kart çıkardı ve kenarları altın yaldızlı, benekli ahşap üzerine koydu. Davetiyesiydi.

"Athereum'da birileri buna sahipti. Birkaç kişi. Lordlar ve leydiler, tabii ki, vampir olduklarını bile bilmediğim kişiler," dedi Arthie, kartı sandığa vurarak. "Görünüşe göre, sadece White Roaring'in üst kademesi katılacak. Bir hafta sonra zar zor toparlanıyoruz ve Ram şimdiden büyük adımlar atıyor. Önce Spindrift'i küfür eden bir manşet, şimdi de bu."

Jin onu aldı ve okudu. "Kendi elleriyle yok ettiği basın mensuplarına bir anma töreni mi düzenliyor? Ne kadın ama."

Flick, sözlerinin acımasızlığından pek gurur duymuyordu.

"Ve biz de gidiyoruz," dedi Arthie, sandığın üzerine oturarak.

Matteo onu inceliyordu. "Bunun bir kamuflaj olduğunu düşünüyorsun."

"Elbette, ve eğer yüksek sosyete önünde kendini göstermek istiyorsa, hepimizin orada olmasını istiyorum. Onlara bir gösteri sunacağız."

Flick, Arthie'nin sesindeki kararlılığı duydu. Arthie'nin ne planladığını bilmiyordu; Arthie'nin de henüz bilmediğini düşünüyordu, ama sesindeki kesinliği yadsınamazdı.

"Ama önce, Ceylan," dedi Arthie. "Ada Ettenia'dan daha küçük olabilir, ama Ram'ın gerçek faaliyetleri hakkında, ne yerleşim planı ne de konumları hakkında çok az şey biliyoruz. Flick, defteri okumaya devam et. Bana her şeyi anlat."

"Ayrıca ailemin gerçekten orada olduğunu da doğrulayamıyoruz," diye hatırlattı Jin, oturup şemsiyesini bacaklarının üzerine koyarak.

"Altı hafta önce, Siwanglar Ceylan'daydı," dedi Arthie, defteri işaret ederek. "Laith bize anlaşma teklifiyle geldiğinde, defter Penn tarafından çalınmıştı. Bu bir aydan az bir süre önceydi. Depoyu değiştirmek için yeterli bir süre olabilir, ama başka bir ülkede bir operasyon? Olası değil. Hâlen deftere güvenmek için nedenlerimiz var, özellikle de Ram'ın o geceden beri Flick'i avlamayı bırakmadığı gerçeğini düşünürsek. Ve bunun için Spindrift'i yaktığını da unutmayalım."

Arthie haklıydı, hatta birçok konuda haklıydı.

"Siwanglar için planımız nedir?" diye sordu Matteo.

"*Serbest bırakılmadan önce SS ve SS uygulanacak,*" diye tekrarladı Arthie. "Bu, Ram'ın yapması gereken her neyse, onların bir adım olduğunu varsaymam için yeterince açık."

"Onlar iyi adamlar mı?" diye şüpheyle sordu Chester.

Flick, on yıl boyunca Ram için çalışıp hala iyi adam olarak kalılabileceğini bilmiyordu. Herkes aynı şeyi hissediyordu ama Jin'in bu soruya vereceği cevabı bekliyorlardı. Jin çenesini sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Önemli değil," dedi Arthie sonunda. "Oraya gidip onları kaçıracağız. Bu, geçici de olsa süreci durduracaktır. Sonra onları buraya getireceğiz ve Penn'in orijinal planından bir sayfa alıp

Kanıt toplama planından bir sayfa alacağız. Defter gibi, bizimle oldukları anda bizim için çalışırlar."

Jin'in itirazını bekledi, ama o sessiz kaldı.

"Kayıp vampirler için de oraya gidiyoruz," diye hatırlattı Matteo, defterden başını kaldırarak. Bir elinde Flick'in şifresini tutuyordu. "Vampirlerin Ram'ın savaşlarına gönderildiğine dair hâlâ bir bilgi yok, bu da onların Ceylan'da olduğu anlamına geliyor. Onları orada bırakamayız."

Flick onun haklı olduğunu düşündü.

Matteo'nun nefesinde duygu dolaşıyordu. "Kayıp vampirlerin çoğu benim arkadaşlarım, ama bunun ötesinde, onlar benim de sokaklardan kaçırılabilceğimi hatırlatıyorlar. Üçümüzden herhangi biri kaçırılabilirdi ve hala da kaçırılabilir."

Flick bu gerçeği düşünmek istemiyordu. Kayıp vampirler için üzülmüyordu, ama bunun onlardan biri, en yakın arkadaşlarından biri veya *Jin* olabileceğini fark etmek, kalbini deli gibi çarptırdı.

"Haklısın," dedi Arthie. "Onları bırakamayız. Ama onları White Roaring'e geri götüreceğiz miyiz, yoksa sadece bulundukları yerden kurtaracak mıyiz, bunu zaman gösterecek. Onların senin düşündüğün kadar anlayışlı olmayabilecekleri ihtimaline açık olmalıyız. Ne durumda olduklarını bilmiyoruz." Ayağa kalktı ve davetiyeyi cebine koydu. "Ama övgü törenine yetişmek için acele etmeliyiz. Yiyecek, içecek ve malzeme ihtiyacımız olacak..."

"Peki ya gemi?" diye sordu Reni, gözleri her zamanki gibi hüzünlüydü.

Arthie başını salladı. "Vampirleri de yanımızda getirebileceksek, büyük bir gemi."

"Bir EJC gemisi," dedi Matteo karanlık bir sevinçle. "O filo, var olan en büyük gemilerle dolu ve bu en şiirsel olanı olacaktır."

"Bir açıklama yapmaya çalışmıyoruz," dedi Arthie.

"Oh, yapıyoruz," diye karşılık verdi Matteo. "O zaten yeterince açıklama yapıyor, değil mi?"

Arthie buna itiraz etmedi.

"Bir macera!" diye haykırdı Chester. "Oh, çok mutluyum."

"Sevinmeyi bırak. Sen gelmeyeceksin," dedi Arthie. "Ceylan çok uzak ve Siwangları ve vampirleri geri getirmek ne kadar önemli olsa da, Ram'ı alt etmek için çok daha fazlasını yapmamız gerekecek. Bazılarımız burada kalmak zorunda kalacak."

"Ben kalmayacağım," dedi Jin, ailesini görmek için sabırsızlanarak. "Ben de," dedi Arthie.

Jin bu duruma pek memnun görünmüyordu, ama itiraz etmedi. Arthie'nin orada olması gerektiğini biliyordu.

"Ben kalacağım," dedi Matteo. "Deniz bacakları hiç alışamadım."

Flick kollarını kavuşturdu. "Ne Arthie ne de Jin çok uzun süredir vampir değiller. Onlarla birlikte gideceksin."

"Bana emir mi veriyorsun, Flick?" Matteo şaşkınlıkla sordu. "Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Flick başını eğdi, sonra tekrar dikleşti. Ona emir veriyordu. Henüz kim olduğunu bilmiyordu, ama yavaş yavaş öğreniyordu. Annesi onu terk ettiğinden beri, onu annesine bağlayan kökleri keskin bir bıçakla kesiyormuş gibi hissediyordu ve onlardan kurtulana kadar kendisi olamayacaktı.

"Geriye ben kalıyorum," dedi sonunda. "Ben kalacağım."

Jin'in gözleri birden ona çevrildi ve bu Flick'i biraz heyecanlandırdı. *Seni özleyeceğim*, demek istedi, ama diğerlerinin önünde nasıl söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden dudaklarını kapalı tuttu ve onun bakışlarından önce gözlerini kaçırdı.

"Ama Jin bundan hoşlanmaz," dedi Chester ikisi için de.

Jin gülümsedi. "Kalbimi kırıyorsun, Felicity."

"Artık atmadığına şükret," dedi Matteo esprili bir şekilde, Opal balığı parçalarken burnunu kırıştırdı ve bir parça parlak ayakkabılarının yanına düştü.

"Bu doğru mu?" diye sordu Chester, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Onun kanından biraz içersem olmaz," dedi Jin karanlık bir sesle. "Vampirler yeterince içerse nabızları atabilir."

"Bu bir tehdit mi, Casimir?" diye sordu Matteo.

Flick, Matteo'nun Jin'le oynadığını biliyordu, ama Matteo'nun evinin merdivenlerinde kavga ettiklerini görmüştü ve bunu tekrar görmek istemiyordu.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden Arthie'ye yaklaştı. Flick'in en son istediği şey, Matteo'nun sırrını öğrendiği için ondan korktuğunu hissettirmektir. *Bundan* hiç korkmuyordu, ama tedbirli olmak iyi bir şeydi, değil mi?

Chester ve Felix hariç, Flick aralarındaki tek insandı. Nabızı hızlandı ve damarlarında bir korku dalgası yayıldı. Diğerleri kanındaki kokuyu almış mıydı? Onlardan korkmasa da bu düşünce onu çok şaşırtmıştı. Hiç vampir görmemişken, şimdi onların işlerine karışacak kadar yol kat etmişti.

"Konumuza dönelim," dedi Arthie, defteri karıştırarak. "EJC gemisini kullanacaksak, Flick'in kalması gerekecek."

"Neden?" diye sordu Reni, kedicik yer döşemesine vururken dikkatlice kuyruğuna uzanarak.

"Çünkü bu bir EJC gemisi. Gemilerinin her an nerede olduğunu biliyorlar. Yakalanmamamız için Flick'in sahte belgeler hazırlaması gerekecek," dedi Arthie, defteri tekrar kapatarak. "Buna göre, Ceylani rotaları için belirli bir gemi serisi gönderiyorlar ve birkaçının kalkış tarihleri arasında sadece dört gün fark var, bu da her yön için en fazla iki günlük bir yolculuk olduğu anlamına geliyor, gemi bakım için limanda kalırsa muhtemelen daha da kısa." Yüzünü buruşturdu. "Ya da fırtınalı sulara denk gelirsek daha uzun sürebilir. Ceylan'da ne kadar kalacağımızı bilemeyiz, ama burada, Ettenia'da, Ram her şeyin sorunsuz gittiğine inanmak zorunda."

"Bir kağıt parçası kayıp bir gemiyi nasıl telafi edecek?" diye sordu Chester kaşlarını çatarak sordu.

"Yıllardır çay ithal ediyoruz," dedi Arthie. "Üstlerimizin limanda ayakkabılarını kirletmelerini nadiren gördük. İşçiler ustabaşlarına, ustabaşları liman müdürlerine rapor verir ve bu böyle devam eder, ta ki patron sonunda haberi alana kadar. Flick'in tek yapması gereken, mesajlar o kadar uzağa gitmeden önce onları ele geçirmek."

"Belgeleri taklit edebilirim," dedi Flick, "ama vampirleri nakletmek için depoluyorsa, nakledilmediklerini fark edecektir."

"Liman işçileri onların yerinde kalmasını istediğini düşünürken, o onların sevk edildiğini düşünmedikçe fark etmez," dedi Arthie. "Yine, her birine bir mektup yazmak işimizi görür."

Flick dikkatlice nefes verdi. Hayatının mahvolmasına neden olan mühür yüzüğünden beri Casimir'lerin eşlik etmediği hiçbir şeyi taklit etmemişti. Bu sefer Casimir'ler onunla aynı ülkede bile olmayacaktı. Opal zıpladı ve yine kucağına atladı, son bir saat içinde balık yemiş olmasına rağmen taze çamaşır sepeti gibi kokuyordu.

"Gemide vampirler olmayacak mı?" diye sordu Reni.

"Gemi stoklanmışsa, temizletirim," dedi Arthie, sanki bu olasılığı zaten düşünmüş ve önlemek için bir yol bulmuş gibi. "Kargo gibi muamele görürlerse, depoya geri gönderilecekler. Onları, taşındıkları yeni depoya kadar takip edip, hepsini serbest bırakacağız."

"O kadar kolay mı?" diye sordu Jin. "Stoklanmış bir EJC gemisini nasıl boşaltacaksın?"

Arthie sinirlendi. "Ben işimi yapacağım, sen de seninkini yap." Jin ona karşı çıkamadan devam etti. "Ama EJC vampirleri biz dönene kadar orada kalmak zorunda. Sürpriz unsurumuzu riske atmayacağım."

"Sidharth halledebilir," diye önerdi Matteo. "Onu sorumlu yapalım ve geri dönene kadar hiçbir hareket yapmamasını söyleyelim."

"İyi," dedi Arthie. "Devam edelim. Chester, sen ve çocuklar mesajları ele geçireceksiniz. Uygun yanıtı vermek için onları Flick'e verin. Flick, ustabaşının el yazısını da takip ettiğinden emin ol. Bu oyunu mümkün olduğunca uzun süre sürdür, anladın mı? Kendin mektup yazman gerekirse, yaz."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Flick şaşkınlıkla. O sadece Arthie'nin dikte ettiklerini taklit edip yazmıştı.

"Tabii ki. Bu arada, bize yardımcı olabilecek her şeyi bulmak için defteri incelemeye devam et. Haraç, diğer sırlar, ileriye dönük planlar."

"Belki de insanları sokaklardan kaçırmamasının gerçek nedeni bile olabilir," diye önerdi Matteo.

"Sırf daha fazla kaos yaratmak içinse şaşırmam," dedi Jin.

Arthie pek emin görünmüyordu ve Flick, Arthie'nin Flick'in annesini ne kadar çabuk tanıdığını hayretle izledi. "O çaresiz, ama genelde kaynaklarını boşa harcayan biri değil. Jin'in ailesini geri getirdiğimizde, gösteri daha yeni başlamış olacak. Ram ve Lady Linden'ı iki ayrı kişi olarak gör. İkisini de gömeceğiz, böylece tekrar geri dönmesinin bir yolu kalmayacak."

Flick gülümsemesini zorlukla bastırdı. Arthie'nin annesinin ölümünden bahsettiğinin farkındaydı, ama yine eski haline dönmüştü. Tutkulu. Zeki.

Canlı.

"Üç olsun," dedi Arthie gözlerini kısarak. "Koç üç bölümden oluşur: hükümdar, iş kadını ve hanımefendi. Her biri bastırılmalı, yoksa diğeri gibi görevlerini üstlenir. Koç'u devrerseniz, EJC yine de gelişmeye devam eder. EJC'yi devrerseniz, Koç yine de hüküm sürer."

"Bunu nasıl yapabiliriz?" diye sordu Matteo.

Arthie parmaklarını sandığın üzerine vurarak ritim tuttu. "Ceylan, kolonilerin çoğu için merkezi bir yakıt ikmal limanıdır. Ettenia'dan başka bir yere gitmek için gemilerin Ceylan'da durması gerekir. EJC'nin operasyonlarını nasıl durduracağımızı henüz bilmiyorum, ama gördüğümde anlayacağım. İzimi bırakacağımdan emin olabilirsiniz. Öte yandan, Siwangları adadan uzaklaştırarak, *Ram'ın* vampirleri silahlandırma ve kolonilerini genişletme planlarına darbe vuracağız. Ayrıca, onu çaldığımızdan beri oldukça kızgın olduğunu bildiğimiz defterine de sahibiz."

"Geriye hanımefendi kalıyor," dedi Flick. *Annem*. "Haraç gibi etkinliklerden zevk alan kadın."

Arthie başını kaldırdı. "İmajına önem veren kişi. İşte bu. Ram, yüksek sosyete mensup kişileri

"Onun maskesini indirmek istiyorsun," dedi Jin, isteksizce anladı.

"Onun maskesini düşürmek istiyorsun," dedi Jin, isteksizce durumu kavrayarak. "Aynen öyle," dedi Arthie.

"Eğer seçkin bir listeyi davet ediyorsa, ben de o listeye birilerini ekleyebilirim," dedi Flick. "Onun sevmediği ve onun da sevmediği birkaç lord ve leydiyi tanıyorum. Kişiselleştirilmiş davetiyelerin onlara ulaşmasını sağlayabilirim."

"Akıllı kız," dedi Jin ve Flick utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sen yokken, haraçın yerini de araştırabilirim," dedi Flick, her ne kadar içinden hiç de öyle bir şey yapmak istemese de. "Onun gerçekte ne planladığını bulabilir miyim, bir bakayım."

Arthie başını salladı. "Öncelikle geminin aldatmacasını sürdür. Davetiyeleri taklit et. Güvende kal. Annenle uğraşmanı istemiyorum, tamam mı?"

Flick dudağını ısırды ve başını salladı, içini bir rahatlama dalgası kaplamamış gibi davranarak.

"Ya da," Jin başladı, "Ceylan için gemi hazır olana kadar bekleyip gizlice gemiye binebiliriz. Bu, geminin yola çıkması için bir gün daha beklemek anlamına gelebilir, ama böylece EJC gemisini çalmak zorunda kalmayız ve Flick'in oyunu sürdürmesini sağlamak zorunda kalmayız."

"Bence Flick, başka bir vampir gemisinin gönderilmemesi için bu oyunu sürdürebilir," dedi Matteo.

"Haklı," dedi Arthie. "Tam tersini hedeflerken bir grup vampir daha taşımamıza gerek yok, *üstelik* haraç sekiz gün sonra. Kaybedecek vaktimiz yok. Flick?"

"Ne?" diye sordu. "Oh, evet, katılıyorum."

"Karar verildi. Flick geride kalacak. Matteo, Jin ve ben Ceylan'a gideceğiz."

"Ne zaman?" diye sordu Jin.

Arthie aralarına baktı. "Yarın. Matteo, herkesi Athereum'a geri götür. Jin, Flick, Ceylan'da olanlarla ilgili defterde başka ne bulabileceğinize bakın. Bize yardımcı olacak ipuçları mutlaka vardır."

bize yardımcı olacak ipuçları mutlaka vardır. Ben Şimdi limana gidip gemimizi güvenceye alacağım" — Jin'e anlamlı bir bakış attı — "boş bir gemiyi."

Flick defteri açtı ve Őifre aletini aldı. Bu sefer üzüntü dalgası yerine, sınırları yatıŐtı. Bir görevi vardı, yine bir Şeyin parçası olmuştu ve Casimir'lere elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

7 ARTHIE

Matteo diğerklerini Athereum'a götürürken — huysuz Jin de dahil — Arthie ters yöne doğru yola çıktı. İnsanların onu sevmediğini bilerek White Roaring sokaklarında her zaman yürümüştü. Onu camın altındaki bir böcekmiş gibi izliyorlardı. Sanki onun gibi ülkeleri yutmak kabul edilebilir bir şeymiş gibi, ama o nasıl cüret eder de onların ülkesinde yürür, yaşar ve nefes alır? Her zaman ihtiyatlı bir şekilde yürürdü, ama şimdi buna eşlik eden tedirginlik onu şaşırtıyordu.

Çünkü o da bir vampirdi.

Matteo kargaşadan, gazeteler öfkeden bahsediyordu, ama aslında insanlar korkuyordu. Vampirler kaçırıldığında, tehdit yoktu, bu eylem neredeyse hak edilmişti. Onlarca gazeteci öldürüldü ve insanlar sokaklardan iz bırakmadan kayboldu, korku gerçek, neredeyse elle tutulur bir şey haline geldi. Protestocular kaba silahlar kaldırıyor ve dişlerini gösteriyorlardı, Arthie ise mesafesini koruyordu, çünkü köşeye sıkışmış bir hayvanın ne yapacağı belli olmazdı.

Mor saçlarını şapkasına sakladı, üç düşmanı olduğunu biliyordu: Boynuzlu Muhafızlar, kalabalıklar ve Ram'ın siyah giysili güçleri. Biri kanun için, biri acı içindeydi ve üçüncüsü, hükümdarın karanlık emirlerini yerine getirmek için ahlaki değerlerini ayakkabılarının altında ezmişti. Boynuzlu Muhafızların o geceden sonra onu tutuklama talimatı almış olma ihtimali yüksekti, ve orada vardı her ihtimal biri kalabalıklar

sokaklarda yürüyen kalabalık, onu bir zamanlar Spindrift'in sahibi ve kan evinin açık sırrı olarak tanıyabilirdi.

Arthie kalabalıktan ve Boynuzlu Muhafızlardan uzaklaşarak gölgelere doğru sürüklendi ve Calibore'u daha sıkı tuttu. Koç'un siyah giysili adamları gelirse, hazırlıklı olacaktı. Eski tekstil fabrikalarını ve kokuşmuş çöp yığınlarını geçerek, her adımda şehrin kalabalığından uzaklaştı. Jin'i ve onların saçma sapan tartışmasını görünce hissettiği duygular, Flick'in keşfi tarafından hızla bastırılmış olsa da, uyanık kalmaya devam etti ve artık başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Ev. Ceylan. Kanlı ve kaotik bir şekilde terk ettiği yer.

Ve yakında bineceği gemi. Aslında Arthie, o gemide mümkün olduğunca az insan olmasını istiyordu. Mümkün olduğunca az *insan*, çünkü ilk kez gemiye bindiği zamanki deneyimin tekrarlanmasını istemiyordu. Artık farklıydı, duygularıyla uyum içindeydi, ne olduğunu biliyordu, ama bu, küçük bir teknede, her yönüyle bir kafeste mahsur kalan o insanlara yaptıklarının ezici anılarına karşı pek bir şey yapamıyordu. Derinlerde, kaderin onu Ceylan'a geri götüreceğini her zaman biliyor olsa da, bir teknede olmak istemiyordu.

Dağın sokakları geçip, esintinin ferah ve kalabalığın daha seyrek olduğu yerleşim sokaklarına yaklaştı. Açık havaya çıkmak üzereyken, bir el kolunu tuttu ve onu gölgelerin içine çekti. Arthie, Calibore'u kaldırıp kalbi atarken nişan aldı, ona dokunmaya cesaret eden Ram'ın adamlarının beynini uçurmaya hazırды.

"Senin için ölürüm sevgilim, ama öyle değil."

Arthie, Matteo'nun karanlıkta ortaya çıkmasıyla gözlerini kırptı. Matteo, bu harap ortamda hiç de uygun görünmüyordu. "Diğerlerini Athereum'a götürmen gerekiyordu."

"Yolda Sidharth'la karşılaştık. Onları o götürüyor."

Gözlerini kısarak, "Beni takip mi ediyorsun?" diye sordu.

"Yüzüme silah doğrultmadan bu konuşmayı yapabilir miyiz?"

Kız kıpırdamadı. "Bunu kendin yaptın."

Matteo iç geçirdi. "Bir kez hayatını kurtardım ve karşılığında ödülüm bu mu?"

"Zavallı vampir. Bir öpücük mi bekliyordun?"

"Aslında, evet," dedi ve ona yaklaşarak, silahının namlusuna doğru eğildi. Tanrım, ne kadar uzundu. Akşam havası aralarında dolaştı ve çikolata ve fındık kokusunun baştan çıkarıcı karışımını, ona Spindrift'i hatırlatan o sıcaklığı kokladı. Ailesini.

Bu, dudaklarının onun dudaklarına bu kadar yaklaşması ilk kez değildi. Bu, damarlarında artan bir sabırsızlıkla, aralarındaki mesafeyi kapatmasını istediği ilk kez değildi.

"Ee?" diye sordu. Sıkı bir fısıltıdan başka bir şey yapamadı. "O zaman al."

"Arthie Casimir, bir şeyi bedelsiz mi veriyor?" diye cevapladı ve dudakları onunkilere bir saç teli kadar yaklaşıp kadar eğildi.

Ve durdu.

"Sanmıyorum," diye fısıldadı.

Nefesinden kan kokusu geliyordu, baş döndürücü ve sarhoş edici. Az önce beslenmişti. Dudaklarından yalamak, öpücüğüyle birlikte son damlasına kadar yutmak istedi. Gözlerini onun ağzından ayırmak için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Bu seni rahatsız mı ediyor, Arthie?" diye sordu derin, karanlık bir sesle. Gözlerinde eğlence parladı. "Hatırlarsan, ben bir vampirim. Sonsuz bir ömrüm var ve iyi bir alaycıyım."

O bir cevap bulamadan, adam başını eğdi ve boynunun yanına bir öpücük kondurdu, dişleri cildini sıyırdı ve tüm vücudu güçsüzleşti.

Geri çekildi, kaşlarından saçlarını attı ve Arthie, o koyu saçları karıştıranın kendi parmakları olmasını diledi. Garip bir şekilde boşlukta sallandı. *Yapman gereken bir iş var*, diye kendini azarladı. Normalde bu, odaklanmasını sağlamak ve dikkatini keskinleştirmek için yeterliydi. Şimdi ise tek düşünebildiği, gömleğini avuçlayıp onu öpmekti.

Onunla gerçekten bir sorun vardı.

Belki de ölümü ve hayatın ne kadar kırılgan olduğunu hatırlamasıydı. Ölümsüz bir vampir olduğunu bilmek, hayata umutsuzca tutunurken her nefesin zorluğunu canlı bir şekilde hatırladığı gerçeğini değiştirmiyordu. Onun öptüğü yerlerde cildi yanıyordu. Dudakları, onun elinden aldığı sözle titriyordu.

"Ben gidiyorum," diye tersledi.

Adamın gülümsemesi genişledi. "Sana eşlik edebilir miyim? Yardımcı olabilirim." "Öyle bir şey yapmayacaksın."

"Beni incittin, sevgilim."

Son bir kez ona öfkeyle bakarak uzaklaştı.

Ceylan. Jin'in ailesi. Ram. Her biri ile Arthie biraz daha ayıldı. Bir işi vardı. Matteo'nun ağzını, uzun parmaklarını ve dudaklarının kıvrılma şeklini düşünmeye devam edemezdi.

Bir gemiye ihtiyacı vardı. Evet. Ve bunun için kargo müfettişine ihtiyacı vardı. Matteo'nun yokluğunu hissetmekten hoşlanmıyordu, ama gölgelerden çıkması gerekiyordu ve şu anda duygularına takılıp kalamazdı. Duyguları bekleyebilirdi. Sokak boyunca evler uzanıyordu. Kalabalık yoktu, ağaçlıklı yürüyüş yollarında devriye gezen Boynuzlu Muhafızlar tarafından kovulmuşlardı.

Sokağın karşısındaki en yakın eve gözlerini kısarak baktı ve numarayı okumaya çalıştı. 519. Dudaklarını ince bir çizgiye getirdi. İhtiyacı olan ev daha ileride, 529 numaraydı.

Arthie, kargo müfettişi ofisine dönene kadar bekleyip taleplerini iletebileceğini biliyordu, ama insanlar kendi evlerinin rahatlığında farklı davranırlardı. Daha uysaldılar. Arthie yakasını kaldırdı ve çenesini indirdi, kendi yönüne yürüyen muhafızlar dönene kadar bekledi, sonra caddeyi geçip tek başına duran bir arabanın arkasına saklandı.

Devriye gezen üç muhafızın turlarını tamamlayıp onu görmeleri için tam bir dakika saydı. Onu müfettişin evinin kapısında dururken görmeleri için bir dakika. Sırtları ona dönükken onu tanıyacaklar mıydı? Bunu öğrenmek istemiyordu. Onlar döndükleri anda, evlerin önünden geçip 529 numaraya koştu, merdivenleri tırmandı ve müfettişin kapısını çaldı.

kaldırımında, muhafızlardan biri diğerinin söylediği bir şeye gülerek patladı. Arthie kapıya baktı, açılmasını diledi. Jin burada olsaydı, kilidin yapımcısını çoktan çözmüş ve sırf onu kızdırmak için bile olsa kilidi açıp açmamasını sorardı.

Ama Arthie buraya karışmak için gelmemiştir, sadece işini halletmek için gerekli olanı sunmak için gelmiştir ve Willard Otis için görevi oldukça basitti: Liman işçilerine yaklaşan bir denetim olduğunu bildirmek. Onlar aksini iddia edeceklerdi, ama belgesi kraliyet tarafından yeni imzalanmış ve tarih atılmış olacaktı - ki bu elbette Flick'ti. Gemiyi denetim rıhtımına çektiğinde, Arthie ve diğerleri özgürce denize açılacaklardı.

EJC gibi büyük bir operasyonda çalışmanın dezavantajı buydu: Alçakgönüllü işçilerle umursamaz üstleri arasındaki mesafe ne kadar büyükse, belgelere ve mektuplara o kadar çok güveniyorlardı.

Arthie muhafızlara ve sonra saatine baktı. Dönmelerine on beş saniye kalmıştı. *On dört.* Arthie kapıya bakarak açılmasını diledi. Kendini küçültmeye, üstündeki tentenin gölgesine karışmaya çalıştı. Muhafızlar şimdi şakalaşıyorlardı. Umarım dikkatleri dağılmıştır.

Sonunda, kapı fraklı genç bir adama açıldı ve Reni, buzlu kapıdan müşterileri karşılarken, Arthie bir anlığına Spindrift'e geri döndü. Öfkesi, taze kan kadar parlak ve canlı bir kırmızı renkte yanıyordu. Düşünsenize, sadece bir gün önce, nasıl hissettiğini anlayamamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu uşak, arkasında parıldayan salonun ışığıyla çerçevelenmiş koyu tenli yüzüyle. Bu ışık, gözlerindeki şaşkın bakışı neredeyse gizliyordu. Ellerini frakının üzerinde gezdirip, görünmez kırışıklıkları düzeltmeye devam etti.

O acemi. Bu onun lehine bir nokta olabilir.

Muhafızlar sokağın yukarısına dönüyorlardı.

Arthie, ceketini, sonra da pantolonunu okşayarak gösteriş yaptı.

"Girebilir miyim?"

Uşak gözlerini kısarak ona baktı. "Kimsiniz?"

İçeri girebilir miyim? Tam olarak güvenilir bir giriş değildi, kabul etti. "Kartvizitimi unutmuşum galiba. Affedersiniz efendim. Willard'ı görmeye geldim."

Uşak gözlerini kırptı. "*Sir Otis* randevu ile ofisinde görüşebilir. Evde iş yapmaz."

Bu adamın ağzından çıkan snobluk seviyesi, bu pozisyona ne kadar yeni geldiği göz önüne alındığında hiç de uygun değildi.

Arthie gülümsedi ve cep saatini çıkardı. "Aslında randevum var. Randevu eve alındı ve tam olarak iki dakika sonra başlayacak."

Çocuğun ağzı açıldı ve kapandı. Küçük bir cep ajandası çıkardı ve belli bir amaç olmadan içinde bir şeyler aramaya başladı. Arthie onun rahatsızlığından bir anlık zevk almak istedi, ama muhafızlar onu fark edecekti.

O, sesini alçaltarak eğildi. "Geç kalacağım."

"Tamam, tamam," dedi telaşla. "Adınızı alabilir miyim?" "Arthur," dedi. Arthie Casimir'in çalışan kişi ne kadar az olursa o kadar iyiydi.

Çocuğun kaşları çatıldı, ama Arthie cep saatini tekrar çıkarmak için harekete geçtiğinde, Arthie muhafızlardan birinin onu fark ettiğini duyduğu anda, çocuk aceleyle onu içeri davet etti. Bir ses yükseldi, ama Arthie beklemedi, girişten aceleyle geçti ve uşak kapıyı kapatmadan kapıyı kapattı, ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Randevum?" diye sordu. Muhafızların kapıya gelme olasılığı çok düşüktü, ama Arthie burada durarak riske girmek istemiyordu.

"Bu taraftan," dedi uşak ve onu eve götürdü. Willard'ın antresi lüks ama sade bir şekilde dekore edilmişti, sanki birdenbire zengin olmuş ve bununla ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi. Karısı odanın arkasında duruyordu ve Arthie geçerken el salladı, yanakları pembe ve gözleri nazikti. WILLARD OTIS, MÜFETTİŞ yazan bir tabelanın olduğu kapıda durdular.

Arthie'nin sırları ve şantajları içeren kitaplarının çoğu Spindrift'teki gizli bir odada saklanıyordu.

artık yoktu, çay salonu ve kan evinin geri kalanıyla birlikte kle dönmüştü. Yine de Arthie'nin kafasında yeterince bilgi saklıydı, bu yüzden çok büyük bir kayıp değildi.

Uşak onu kapıdan içeriye geçirdi ve arkasından kapıyı kapattı. Arthie sonunda nefes alabildi. Oda, evin geri kalanı kadar eski moda, mütevazı mobilyalarla döşenmişti ve dantelli perdeleri hiç açılmamış gibi görünen bir penceresi vardı. Müfettiş hiç acele etmiyordu, rahatça bir zarfı kapatıyordu. Sonunda masasından başını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi.

Arthie, onun nezaketinin yersiz olduğundan emin olarak neredeyse arkasına bakacaktı. şapkasını çıkardı, saçlarını salladı ve tekrar yerine taktı.

"Oğluma, ben evdeyken randevu almaması gerektiğini söylemiştim," dedi selam olarak. Sonra kaşlarını çatarak, takvime ulaşmak için dağınık kağıtları kenara itti. "Yine de, bugün başka randevum olduğunu sanmıyorum."

"Yok," dedi Arthie basitçe.

Willard güldü. "Tabii ki yok. O bu işe yeni başladı ve şimdiden yetersiz olduğunu kanıtlamaya başladı bile. Peki sen kimsin, ölüm meleği gibi gelen? Tabii ki o saçların dışında."

Bu sözleri neredeyse sevgiyle, şefkatli bir büyükbaba gibi söyledi ve Arthie nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemedi.

"Bir gemiye ihtiyacım var," dedi Arthie, masasının karşısındaki sandalyeye rahatça oturarak.

"Maalesef, bu tür satın almalarla ilgilenen kişi ben değilim."

Arthie başını salladı. "Belirli bir gemiye ihtiyacım var. Halihazırda başka biri tarafından kullanılan bir gemi. Anladığım kadarıyla, bir müfettiş geminin limandan ayrılmasını engelleyebilir ve mürettebata hem yükü boşaltmalarını hem de gemiden inmelerini emredebilir."

Willard ağzını açtı ve Arthie, kargo denetimlerinin nasıl işlediğine dair bir ders almak üzere olduğunu hissetti.

"İstediğiniz zaman," diye ekledi.

Willard gözlerini kısarak kalemini bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi. Böylesi daha iyiydi.

"Umarım hırsızlık önermiyorsunuzdur, bayan..."

Arthie bu sefer doğruyu söyledi. "Casimir."

Gözleri tanıdık bir şekilde parladı, ama o endişelenmedi. O da bu işin bir parçası olacaktı. *Onun* işi.

"Hayır, hırsızlık değil," dedi. "Sadece kısa bir süreliğine ödünç alacağım."

Arthie, sandalye gıcırdayarak geriye yaslandı ve tedirgin bir kahkaha attı. Kızın ciddi olup olmadığına karar veremiyordu; ancak kızın aksini gösteren hiçbir şey yapmamıştı.

"Gemi EJC'ye ait," diye ekledi ve adamın grileşen kaşları yukarı kalktı.

"Vatana ihanetten bu kadar rahatça bahsetmenizi anlamakta zorlanıyorum, genç bayan. Horned Guard tarafından tutuklatabileceğimi biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu, onu değerlendirmeye çalışarak.

Bir Boynuzlu Muhafız'ı öldürdüm, diye düşündü.

Ve birini öptüm.

Ancak *öpücük* kelimesini düşündüğünde, zihninde başka bir yüz belirdi. Daha aristokrat ve kendini beğenmiş, elinde fırça ile yasayı uygulamaktan çok ona gülmeye meyilli. Ve ona silah doğrultma olasılığı çok daha düşük.

"Öyleyim," diye cevapladı Arthie.

Ve şimdi o onu tehdit ettiğine göre, kartlarını açmanın zamanı gelmişti.

"Ama oğlun, öğretmenlik yaptığı akademiden para çalmak istediğinde Boynuzlu Muhafızları çağırdın mı?" diye sordu. "Birkaç çocuğa sözlü tacizde bulunup, aynı parayı onların ebeveynlerini susturmak için kullandığında?"

Willard Otis, o zaman ona nasıl bakacağını biliyordu. Ona ölüm meleği demek çok da abartılı olmazdı.

"Bir babanın çocukları için katlanmak zorunda olduğu zorlukları anlamıyorsun," dedi Willard.

Arthie omuz silkti. "Belki de anlıyorum, bu yüzden anne babam yok."

Willard'ın kaşları çatıldı. "Bu konuyu ciddiye almanı istiyorum."

"Ciddi mi?" diye tekrarladı Arthie, sesi ölümcül bir tona düştü. "Öyleyse, *çocukları* konuşalım. Çocuklar kolayca etkilenir, saf ve masumdur. Çocukken öğrendiklerimiz sonsuza kadar bizimle kalır. Ettenia'nın kasasındaki son kuruş bile, oğlunun o çocuklara verdiği zararı telafi edemez. O yüzden, onun hiçbir şeyi hak etmediği halde onu korumak için neler çektiğinizi bana anlatmayın."

Willard'ın gururlu görünmediği için ona hakkını vermek gerekir.

"Ve duyduğuma göre şimdi akademinin müdürü olmuş," diye ekledi Arthie. "Hızlı çalışıyor."

Willard dikkatlice nefes verdi ve Arthie bunu planını sunmak için izin olarak algıladı. "Gemilerden birini inceleme için çekin, ihtiyacım için kullanmam için bana zaman verin, sonra EJC'ye geri verebilirsiniz."

Willard acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Neden ihtiyacınız olan şeyi temin edebileceğime inandığınızı anlamıyorum. *Ben* bir müfettişim, ama EJC monarşi ile çalışır. Gemileri her zaman denetimlerden geçmiştir. Kraliyet tarafından geçişlerine izin veren imzalı belgelerle geldiklerinde bunu yapmamak zor. Onları denetlemek için hiçbir nedenimiz yok ve bu kadar sıkı denetim varken, sırf bana şantaj yapıyorsunuz diye birini sizin için durduramam."

Arthie şaşırmadı. EJC sadece monarşi ile çalışmıyordu, monarşinin *kendisiydi*. Lady Linden, Ram olarak geçebiliyorsa, kendi başlarına iki güçlü kişi, yaptığı diğer her şey muhtemelen bahçelerinde yürüyüş yapmak gibiydi.

"Beni izleyin, o zaman yapabilirsiniz. Sadece birkaç belgeyi imzalamanızı ve iskeleyi kapatmanızı istiyorum," dedi Arthie. "Gerisini ben hallederim."

"Benim işim..."

"Bu iş bitene kadar oğlunun aksine senin işin risk altında olmayacak," diye güvence verdi Arthie. "Ama ben olsam, ondan bu görevden istifa etmesini isterdim."

Ama Arthie buraya karışmaya
gelmemişti. "Anlaştık mı?" diye sordu.

Willard, *anlaşma* kelimesini kullanmasına titrekle bir kahkaha attı,
ama başını salladı. İyi adam.

8

JIN

Jin, defteri çalmak için Athereum'a gizlice girmek zor olacağını düşünmüştü, ancak yeni atanan dernek başkanı onlara eşlik etse bile bu iş pek kolay olmadı. Ayaklarını yere vurup avaz avaz bağırarak kalabalıktan uzak durmalarını sağlayan gölgelere minnettardı. Flick'in elini tutup onu kendine çekerek tehlikeden uzaklaştırmak için kendini birden fazla kez durdurmak zorunda kaldı. Athereum'un arkasındaki binalardan gizlice geçerek, Athereum vampirlerinin koruduğu dar arka sokaklarda ilerlediler ve bir tünele ulaştılar. Protestocular yer üstünde ayaklarını yere vururken, tünele hala toprak parçaları düşüyordu, ama Jin ve diğerleri görünmeden kapıların içinden geçtiler. Chester eğleniyordu. Flick, Opal'ın kontrolünü birden fazla kez neredeyse kaybediyordu.

"Gece Festivali sırasında içeri girerken bunu düşünmeliydik," dedi Jin, alçak açıklığın altından geçerek.

"Evet," dedi Sidharth aynı neşeyle. "Hiçbir vampir kazı yaparken sizi duymazdı."

"Bu arada, alaycı konuşmada pek iyi değilsin," dedi Chester. "Hiç de bile," diye ekledi Reni.

"Haklılar," dedi Jin.

Sidharth, Jin'e hızlıca kaşlarını kaldırarak baktı. "Bunu başka şekillerde telafi ediyorum."

Jin, konuşmanın bu yönde ilerlemesini istemiyordu. Aralarında Flick boğazını temizledi. Reni hayal kırıklığıyla başını salladı. Opal bile Sidharth'a küçümseyerek baktı.

"Affedin beni, hanımefendi," dedi Sidharth ve onları kapıdan geçirip, Arthie'nin birkaç gece önce sızmak için büyük çaba harcadığı kilitli koridora götürdü. Birkaç vampir onların gelişiyle başlarını çevirdi ve Jin, sanki eski dostlarıymış gibi onlara selam verdi. Sidharth geçerken onlara başını salladığı için onların güvenilir olduğunu varsaydı.

"Athereum! İnanabiliyor musunuz, çocuklar?" dedi Chester, Felix'i dirsekleyerek Jin ve diğerlerinin, ekip stresli ve gergin olmasına rağmen henüz yenilgiye uğramamışken, Gece Festivali için nasıl manipüle edeceklerini bulmak için günlerce uğraştıkları her şeyi işaret ederek.

Arthie henüz yenilmemişti.

Flick, Arthie'nin gözlerinin parladığını görünce, onun Ceylan'da olduğunu duyurduğunda, ne kadar kızgın olsa da, bu onun midesine bir yumruk gibi çarptı. Arthie, adayı geçmişine gömmüştü ve şimdi onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalıyordu. Çay ve hindistancevizi ithalatının ötesinde, adanın varlığını kabul etmek zorundaydı.

Kötü bıçaklar, hala anne babasının hayatta olduğuna alışmaya çalışıyordu — gerçekten hayatta, sadece umut dolu bir düşünce değil — ama Ettenia kıyılarından uzak bir adada mı? Hem de *Arthie'nin* adasında. Hayatlarının bu kadar derin bir şekilde iç içe geçmiş olmasına inanmak zordu.

Sidharth onları, çeşitli odalara açılan geniş bir salonu olan Athereum'un bir kanadına götürdü. "Burada kalabalıktan güvendesiniz, ama mümkün olduğunca az dikkat çekmenizi öneririm. Henüz kendi duvarlarımız içindeki tüm hainleri ayıklayamadık."

Konuşma tarzındaki karanlık ton, Jin'e bazılarını bulduğunu ve onların pek de iyi bir sonla karşılaşmadıklarını düşündürdü.

"Kayıp insanlar hakkında bir haber var mı?" diye sordu Jin.

Sidharth başını salladı. "Şehrin büyük bir bölümünü aradık, ama anladığımız kadarıyla Arthie haklı. Vampirler sorumlu değil ve Ram onları kendisi kaçırmış olabilir.

Aramaya devam edeceğiz. Senin halletmen gereken yeterince iş var." Bir kapının kilidini açtı ve her birine bir anahtar verdi. "Diğerleri geri dönerse size haber veririm." Sonra Chester, Reni ve Felix'e onu takip etmeleri için işaret etti. "Bu taraftan çocuklar."

Çocuklara el sallayarak Jin kapıyı kapattı ve arkasını döndüğünde, Flick'in geniş odanın ortasında hareketsiz durduğunu, Opal'ın ise kollarından atlayıp saklanacak bir yer aradığını gördü.

Jin bir anda tetikte oldu ve şemsiyesini sıkıca kavradı. "Ne oldu?"

Sesi küçüktü. "Bu bir yatak odası."

Oh. Jin hemen gardını indirdi. En son ne zaman güldüğünü, hatta ne zaman sevinç duyduğunu hatırlayamıyordu. "Hem de çok lüks bir yatak odası."

Flick etrafına baktı ama hiçbir şey söylemedi. Oda hem salon hem de yatak odası olarak kullanılıyordu; sağda gölgelikli bir yatak, solda oturma alanı ve perdeli duvara yaslanmış bir masa vardı. Oda karanlık ve bunaltıcıydı, kedi yavrusu odayı keşfederken tüyleri parlıyordu.

"Bir sorun mu var, canım?"

Yutkundu ve bitişik banyoya baktı. "H-hayır. Tabii ki değil."

Açıkça bir şeyler yapmak için sabırsızlanan kız, çantasından defteri çıkardı, ama Jin ellerinin titrediğini fark etmeden önce.

"Başka ne bulabileceğimize bakmalıyız. Sen... sen Ceylan'a gitmeden önce. Arthie için zaten yeterince zor bir durum." Sonra durakladı ve yataktaki bir şeye gözlerini kısarak baktı. "Bunlar bizim eşyalarımız mı?"

"Biliyorsun, beni yatağına almak istiyorsan, bunu yapmanın daha iyi yolları var," diye alay etti Jin.

Flick başını eğdi. "Ciddiyim!"

Gerçekten de öyleydi. Jin çantasını aldı, Spindrift gittiğinden beri sahip olduğu az sayıdaki ekstra giysilerini ve eşyalarını karıştırdı. Çantasının dibinde küçük, pirinçten bir şey parladı ve Jin bu hatırlatma karşısında heyecanlandı. Flick'in o lanet çakmağı taşımayı bıraktığını fark ettikten sonra, sanki

sanki sonsuza kadar önce almış gibi hissetti, Flick'in o lanet çakmağı taşımayı bıraktığını fark ettikten sonra.

Flick kendi çantasını karıştırırken yüzüne düşen canlı buklelerine baktı ve hala onu geride bırakmamayı diledi. *Neden?* diye sordu kendine. Felicity Linden'ı, geçmişte öpüp terk ettiği diğer kızlardan ayıran şey neydi? Asıl soru, neyin farklı olmadığıydı — ona göre, o diğer kızların sahip olmadığı her şeye sahipti. Dünyadaki diğer kızların Felicity Linden'a yetişmek için ne yapmaları gerektiğini sorması gerekirdi.

Kız ona döndü ve onun kendisini izlediğini fark edince, söylemek üzere olduğu şeyi söylemekten vazgeçti. Bunu tatlı gülümsemesinden anladı.

"Hâlâ bize katılabilirsin," dedi Jin. "Hadi ama Felicity. Arthie Casimir'in kendisi tarafından sunulan bir tatil."

O buna güldü ve bu ses kulaklarını sevindirdi, ilk kez kan içtiğinde olduğu gibi, her yerini besleyen bir sıcaklık dalgası içini kapladı.

"Sana küçük bir şeyim var," dedi. "Çünkü artık çakmağını taşımadığını fark ettim."

O sertleşti. "Bana veren kişiye geri verdim."

Ah. O zaman annesi.

"Bu kolay olmamıştır," dedi Jin yumuşak bir sesle.

Flick omuzlarını hafifçe silkti, süslü bir tabağı kaldırdı ve Opal için içine su döktü. Koridorda, Chester'ın Felix'i azarladığını ve Reni'nin ikisini de yatıştırdığını duydu.

Jin, avucunda tuttuğu küçük hediyeği uzattı. "Pirinç muşta. Çakmakla aynı şey değil, ama küçük ve pirinçten yapılmış, hayatınızı kurtarabilir."

"Öyle mi? Nasıl olur?" diye sordu ve Jin, onun daha önce hiç görmediğini fark etti. Sokaklara, suça, pisliğe ve White Roaring'in diğer tarafında kullandıkları aletlere hâlâ alışık değildi.

Bunu düşünmeden önce, elini tuttu ve vücudundaki her sinir ucu, *onun* tepkisiyle diken diken oldu.

Nefesini kesip donduğu için değil, dışarıdaki yağmur gibi hızla atan nabzı yüzünden.

Kadın, belirsizlikle onun gözlerine baktı. Adam elini çekmeye başladı, ama kadının parmakları hafifçe sıkılaşarak onu yerinde tuttu.

Felicity Linden'in nadiren gösterdiği o cesaret vardı. Ve bu da Jin'i cesurlaştırdı. Yutkunarak, kızın elini daha yükseğe, daha yükseğe kaldırdı ve eli ağzıyla aynı hizaya gelene kadar gözlerini kızın gözlerinden ayırmadı. Çok yavaşça, dudaklarını kızın cildine değdirdi ve başparmağı ile işaret parmağı arasına bir öpücük kondurdu.

Sonra nefes alma hatasına düştü. Artık onun cildinin tatlı güneş kokusunu almıyordu; kanının kokusunu alıyordu. Kan, cildinin altında dans ediyordu, çayın kokusu kadar topraksı, artık yiyemediği her pastanın üzerindeki krema damlaları kadar lezzetli bir kokuydu.

Boğuk bir ses kadının boğazından çıktı ve Jin gözlerinin kapandığını fark etti. Göz kapaklarını açtığında, kadının gözlerini açık tutmaya çalıştığını gördü.

"Jin," diye fısıldadı, sesinde hem sızlanma hem de yalvarma vardı.

"Evet, aşkım?" diye fısıldadı Jin, ama bir soru düşüncelerinden daha yüksek sesle yükseldi: Onun kanının tadı nasıl olurdu?

Çenesini sıkarak kızın elini indirdi. Flick'in yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, ama hiçbir şey söylemedi. Onu kendine çekip boynuna dişlerini geçirseydi, kız buna izin verir miydi? Yüksek sosyete vampirleri reddettiği gibi o da onu reddeder miydi?

Bunu öğrenmek için çok korkaktı.

"O-o zaman nasıl çalışıyor?" diye sordu, biraz fazla yüksek sesle ve pek de incelikli olmayan bir şekilde. "Bahsettiğin bu silah."

Jin neredeyse gülecekti.

"Böyle tutarsın," dedi ve parmaklarını dikkatlice açarak kendi parmaklarını arasına kaydırđı. Böyle bir şey nasıl bu kadar uygunsuz hissettirebilirdi? O, silahı dikkatlice parmak eklemlerine sıkıca geçirmeden önce, Flick'in nefesi kesildi. "İyi oturuyor, değil mi?"

Flick yutkundu. Bakışları karardı ve Jin, onun pirinç toz bezlerinin uyumunu düşünmediğini biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şey... pek rahat değiller," dedi Flick, parmaklarını pirinç toz bezine karşı esneterek.

Yalancı. Jin ona keskin bir bakış attı ama zavallı kızı daha fazla işkence edemedi.

"Dövüşmek de rahat olmayacak," dedi, parmaklarını tozluğun etrafında kapatarak ve yumuşak tenini öpme dürtüsüne direnerek. "Bunlar mütevazı ve kendini incitmeden birini incitmek için daha kolay, çünkü kimse bir yumruğun her iki tarafı da ne kadar incittiğini gerçekten konuşmaz. Onları cebinde bırak, böylece her zaman elinde bir silah olur."

Sonra durakladı, ona nasıl kullanıldığını gösterebilir miyim diye sormak istedi. Bunu istiyor muydu? Ona bu kadar yakın durmak istiyor muydu? Jin ne zamandan beri kendinden bu kadar emin değildi?

"Defteri inceledikten sonra, bana nasıl kullanıldığını gösterir misin?" diye tereddütle sordu.

"Bunu soracağımı umuyordum," dedi, elinden geldiğince kaygısız bir gülümsemeyle.

9

FLICK

Bunu sormanı umuyordum. Flick defteri karıştırırken bu sözler kafasında sonsuz bir döngü halinde dönüp duruyordu. Bu ne anlama geliyordu? Jin de ona olduğu kadar ilgileniyor muydu? *Boş ver, diye* kendini azarladı Flick, ona pirinç muşta kullanmayı göstermesini istemenin, ona dokunmasını istemek anlamına geldiğini fark etti.

Defterdeki kelimelere tekrar odaklandı, annesinin her satırının altına rehber olarak haraç davetiyesini koydu ve etkinlikten önce ne kadar az zamanları olduğunu kendine hatırlattı.

Yanında Jin, onun şifresini kullanarak defterin bölümlerini dikkatlice Ettenian diline çeviriyordu. Onun çalışmasını izlememek zordu, gözlerini kısarak odaklanması, fısıldayarak mırıldanışı, dudaklarını somurtkan bir şekilde büküşü ve kalemi ustaca tutarak mürekkep hokkasına daldırışı.

Yine pirinç muşta bakarak, onun çakmağından bahsettiğini hatırladı ve başkalarının onu fark etmese de Jin'in fark ettiğini bir kez daha anladı. O her zaman fark ederdi.

Ve onu Athereum'a sızmak için yanlarına almaktan, her şeyin mahvolduğu o felaket gecesine kadar geçen sürede, gidip ona bir hediye almıştı. Onun çakmağına hiç dikkatle baktığını düşünmemişti. O her zaman ateşi görür ve o, onun yanında olduğunda çakmağıyla oynamayı bırakmaya çalışana kadar donakalırdı. Ama pirinç muşta da aynıydı

aynı cilaya sahipti ve Jin endişeli hissettiğinde tırnaklarını gezdirebileceği küçük oluklar vardı.

Annesine çakmağı geri verdiği için gurur duyduğu kadar, cebinde hissettiği güven verici ağırlığını ve çeşitli dokularının sağladığı dikkat dağınıklığını da özlüyordu.

Ona kendini korumak için bir araçtan daha fazlasını verdiğinin farkında mıydı? Kafasını kaldırıp ona baktığında, onun yumuşak bir ifadeyle onu izlediğini gördü, sanki evet, gerçekten farkındaymış gibi.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Flick.

"Sanırım," dedi Jin. "Bir kale. Ceylan'da inşaatı yeni bitti. Onlar derken, Ram'ı kastediyorum. Vampirleri saklamak için iyi bir yer olur, değil mi?"

Kaleler, varlıkları dışarıdan gelenlerden korumak için yapıldı. Ram'ın, kendi ihtiyaçları için kolonileştirdiği, çaldığı ve yağmaladığı bir adada bir kale inşa etmesi saçma bir şeydi.

"Arthie bunu duyunca pek mutlu olmayacak," dedi

Flick. "Hayır," diye onayladı Jin, "olmayacak."

"Ama bir kale çok büyük olur. Vampirler oradaysa, onları nasıl bulacaksın?"

Deferi ona doğru itti. Artık şifreyi ezberlemişti ve Jin'in işaret ettiği kısmı okurken neredeyse hiç bakmadı, onun gözlerini görmezden gelmeye çalıştı. Parmaklarını pirinç muşta çıkıntılarının üzerinde gezdirdi.

"Ah, kalenin içinde bir tesis var," dedi Flick, metni işaret ederek. "Bir sanatoryum. Bak: *Sanatoryumdaki Siwangs'a teslim et.*"

"Ne? Bunu nasıl gözden kaçırdım?" Jin satırları tekrar okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Felicity, sen bir ustasın. O zaman sanatoryum."

Flick, dudakları çok geniş bir gülümsemeye dönüşmeden önce parmaklarını dudaklarına bastırdı. Adamın ifadesi değişti, kaşlarının üzerine bir yük çöktü. Ailesini merak ettiğini biliyordu.

"Başka bir şey var mı? Görünüşe göre ben okuyamıyorum," diye sordu, endişesini gizleyerek.

Flick biraz daha göz gezdirdi ve başını salladı. "Sanatoryumla ilgili başka bir şey yok. Ancak içinde birkaç güvenlik kulübesi var, bu yüzden giriş ve çıkış kolay olmayacak."

"Sonuçta burası bir kale," dedi Jin. Şaşkın ya da endişeli görünmüyordu, hayır, henüz bu konuyu düşünmek istemiyor gibi görünüyordu. Saate baktı. "Arthie'ye haber vereceğiz. O zaman o pirinç muşta üzerinde çalışalım mı?"

Oh. O da bunu mu yapmak istiyordu? Flick dudağını ısırıldı.

Jin güldü ve ayağa kalktı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Yanakları kızardı ve onu takip ederek yatağa gitti. Jin, yastıkları üst üste koyarak geçici bir eğitim mankeni oluşturdu.

"Çok fazla pratik yapman gerekecek, ama zor durumda, bir şey hiç yoktan iyidir, değil mi? Önemli not: Darbenin gücü kolunuzdan veya elinizden gelmez." Yumruğunu sıkıp, yaklaşırken bıraktı. Elleri beline yerleşmeden önce boğazının hareketini gördü. Flick nefes almayı unuttu. Parmaklarının her baskısını, sanki cildi çıplakmış gibi keskin bir şekilde hissetti, eski çakmağının alevinden daha sıcak ve daha tatmin edici bir şekilde.

"Bu, kalçalarından, vücudunun ağırlığından geliyor," dedi ve o nedenini bilmiyordu, ama sesinin sonunda kısılması ve çatlaması onu büyük bir zevkle doldurdu.

Adam, hareketlerini yönlendirerek ona öne doğru dönmesini söyledi, elini kolunun uzunluğu boyunca aşağı kaydırды, bileğini düzelttikten sonra parmaklarını yumruk haline getirdi. Aniden jöle gibi olan bacakları üzerinde zar zor ayakta durabilen kız, darbe için gerekli gücü nereden bulacaktı?

Onun hareketlerini taklit etti, yumruğu onun gücünün bir kısmıyla yastıkların üstüne çarptı.

Adam onun arkasına geçti, vücudu onun vücuduna uyum sağladı. Adamın sözlerini duymaktan çok, kulağında hissetti. "Daha sert, aşkım."

En ufak bir inilti kaçtı ağzından ve onun dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. Bu ne cüret! Bir yumruk daha yaptı, ama onun arkasında olduğunu bilmek bunu imkansız hale getirdi.

Ona dönerek, "Ben... bunu şu anda yapamam," dedi.

Işık mıydı, yoksa gözleri daha mı koyulaşmıştı? Sırtışı daha keskin ve çok daha kötücül mü görünüyordu?

"Öyle mi?" diye sordu, sözlerini yavaşça uzatarak. "Neden, Felicity?"

Nasıl birdenbire *böyle* olmuştu? Az önce o da Felicity kadar tereddütlüydü, ama Felicity telaşlanınca bu tereddüt ortadan kalkmıştı.

Belki de Flick onun gibi olması gerekiyordu.

"Çünkü," dedi, omuzlarını düzelterek, ve onun tekrar yutkunduğunu gördü. *Harika*. "Havamda değilim."

Omuzlarını silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Peki. Eğer dikkatini dağıtmayan birinden öğrenmek istersen, birkaç kişiyi daha eğittim."

Flick homurdandı. Jin'in gülümsemesi genişledi. Jin'i, onun onu rahatsız ettiğinden daha fazla rahatsız edebileceğini nasıl düşündüğünü kendisi de anlayamıyordu.

"Ama unutma. O darbeyi vurduğunda, nerede olursa olsun, geri çekil," dedi. "Anladın mı? Adama acıma, donup kalma. Geri çekil ve bir sonraki hamleye hazırlan. Bir yay gibi gerildiğini hayal et."

O anda Flick fark etti: Dikkatinin dağılmasını *istiyordu*. Endişeliydi. Onu geride bırakmaktan korkuyordu. Onun alaycı sözleri ona canlılık hissettirse de, karanlık sözlerinin karnının derinliklerinde yarattığı sıcaklığı ne kadar sevse de, bu sıcaklık farklıydı. Rahattı, onu çok daha uzun süre sıcak ve güvende tutacağına söz veriyordu.

Kendini savunabilecek durumda olmasına rağmen, onu endişelendiren ve korumak isteyen birini istemek onu zayıf mı yapıyordu?

Kendini zayıf hissetmiyordu. Kendini özel hissediyordu.

Yatağın üzerindeki yastıkları kabarttı. Onun bu kadar sıradan ve evcil bir şey yapmasını görmek, kalbini çarptırdı. "Defteri incelemeye devam etmen gerektiğini biliyorum, ama onu yanında taşıman hoşuma gitmiyor. Bu seni bir hedef haline getirir ve ben bunu istemem."

Flick gülümsemesini bastırdı. "Neden öyle?"

Jin, konuşmasının ortasında durakladı. Cevabı yapmacıktı. "Çünkü sen Ettenia'nın en iyi sahteciisin. Tabii ki benden sonra, çünkü ben her şeyde iyiyim, ama teknik olarak ben öldüm."

"Tabii ki," dedi Flick, onu eğlendirerek. Onun hayatında hiç sahtecilik yapmadığını çok iyi biliyordu. O, Arthie'nin mucidiydi. Taklit yapmazdı. "Ama benimle gerçekten en güvenli. Ve ben onun kızıyım; ne olursa olsun bir hedefim."

Adam ısrar etmedi ve Flick, zayıf ve özel hissettirilmek arasındaki farkı böyle anladı. Adam ona güveniyordu, ona *inanıyordu* ve bu yeterliydi.

"Senin için kolay olmadığından eminim," dedi sonunda. "Onu alt etmekten ve cezasını çekmesini görmekten bahsetmekten."

Flick omuz silkti, ama reddetmek için değil. Henüz nasıl hissettiğini bilmiyordu. Duyguları karma karışık bir hal almıştı ve omuz silkme bunu en iyi şekilde özetliyordu.

"Bunu kendi başına getirdi."

En azından bunu Flick kesin olarak biliyordu.

10

ARTHIE

Bir *kale*. Jin ve Flick önceki gece bulduklarını ona anlattığından beri Arthie'nin aklında başka bir şey yoktu. Ram'ın gerçek anlamda hakimiyet kurduğu Ettenia'da böyle bir canavarlık yoktu.

"Birkaç tane daha istemediğinden emin misin?" diye sordu Sidharth, onu mevcut duruma geri döndürerek. Limana yaklaşıyorlardı. Onlara bir araba ödünç vermişti, böylece Athereum'dan limana kadar olan uzun yolculuklarını, gözlerin onları takip etmesinden korkmadan daha kolay hale getirmişti. "Athereum üyeleri snobdur, ama kavgada kendilerini savunabilirler."

"Ne kadar az insan olursa o kadar iyi," dedi Matteo başını sallayarak. "Zaten yeterince vampiri kurtarmaya çalışıyoruz. Biz vardığımızda kurtarılan vampirleri almak için adamlarının burada olmasını sağla."

Gökyüzünde bir kasvet dolaşıyordu. Uzakta martılar ötüyor, liman işçileri rüzgârın sesini bastırmak için bağılıyor ve dalgalar, Arthie ve diğerleri yaklaşırken kemiklerinde hissettiği bir coşkuyla kıyıya çarpıyordu. Her virajda konuşlanmış, esneyip denizin soğukluğundan uzak bir yerde olmak istermiş gibi görünen Boynuzlu Muhafız birliklerinin dikkatini dağıtmak gerekirse diye Chester ve çocukları da getirmişti.

"Burayı geçtikten sonra, Sidharth'ın yanına, arabaya dönmenizi istiyorum, anladınız mı?" Arthie, Chester, Reni ve Felix'e sordu.

"Ben belki..."

Arthie, Chester'ın sözünü kesti. "Ram insanları sokaklardan kaçırıp kim bilir ne yapıyorsa, tek uygun cevap evettir."

Chester başını eğdi, Felix de yanında aynı şeyi yaptı. "Evet, patron."

Liman her zamankinden daha sakindi, çoğu insan ya evlerinde toplanmış ya da Athereum'un dışında isyan çıkarmıştı. Ama işler hiç durmadı, sandıklar ileri geri taşınıyor, faturalar elden ele geçerek uçuşuyordu.

Arthie cep saatine baktı, saat on çanağına yaklaşıyordu. Müfettiş yakında gelecekti.

"Defteri yanına almak istemediğinden emin misin?" diye sordu Flick.

Hayır, Arthie istemiyordu. Her zamanki gibi, hiçbir şeyi güvende tutmak için kendinden başka kimseye güvenmemesi gerektiği içgüdüsüyle defteri yanında tutmak istiyordu. Ancak son on yıl içinde, Ceylan ona yabancı gelmeye başlamış ve Ettenia onun evi olmuştu. Bu kıyıların ötesinde ne olduğunu bilmiyordu ve defteri yanlarında götürerek riske atmak istemiyordu.

"Sen ve Jin, önümüzdeki yolculukta bulabileceğiniz her şeyi buldunuz, değil mi?"

"Elimizden geldiğince," dedi Jin. "Flick hızlıdır. Üç dakikada bir şifreyi kontrol etmesi gereken benim."

Bir kaleyi, hatta içindeki bir sanatoryumu bulmak zor olmazdı. Flick, bununla ilgili daha fazla bilgi bulmak için sayfaları didik didik aramıştı ama hiçbir şey bulamamıştı.

"Onun sözlerini bizden daha iyi biliyorsun; devam et. Defterde haraçla ilgili bir şey olmayabilir, ama yirmi yıllık törenin hazırlıkları daha uzun sürmüş olmalı," dedi Arthie. "Bulabildiğini bul. Her küçük bilgi yardımcı olacaktır."

Ram'ın haraç töreni yedi gün sonraydı ve Arthie bu yolculuğun o kadar uzun sürmemesini umuyordu. Jin'in ailesini de yanlarına alarak, bir plan yapmak için yeterli zamanları olacak şekilde geri dönmelerini istiyordu.

İskele, Ram'ın boynuzlarının uzandığı her koloniye yelken açmaya hazırlanan EJC gemileriyle doluydu. Bu, Ram'ın ne kadar büyük ve uzaklara ulaştığını hatırlatıyordu

Arthie ve diğerlerinin, çok daha az kaynakla karşı karşıya olduklarını hatırlatıyordu. O, gözleri fal taşı gibi açılmış, deneyimsiz biri değildi. Kolonileşmeye son vermenin neredeyse imkansız olduğunu biliyordu. Bu, onun yaşadığı süreden daha uzun bir süredir ivme kazanan, hareket halindeki bir canavardı, ama hepsi bu kadardı, değil mi?

O şimdi hayattaydı, sonsuza kadar yaşayacaktı ve o canavarı ayakta tutan her sütunu yıkacaktı. Canavarın çöküşünü izleyecek ve yeniden inşa etmek için çabalamalarını, onu tekrar yıkabileceği korkusuyla bırakacaktı. Ve yıkacaktı. Memnuniyetle.

Bu, Jin'in ebeveynlerini kurtarmakla başladı.

Tabii ki Jin için. Ama defter gibi, Siwangları Ram'ın pençelerinden kurtarmak, maskeli hükümdarın bir uzvunu daha koparmak anlamına gelirdi. monarşinin ve EJC EJC için de gerçekten.

Vampirler vampirler, uyuyan ordusu, sıradaki hedef olacaktı.

Yakında, sadece Leydi Linden kalacaktı. Beş kişi kalabalığın içinde dolaştı. Jin bir gazeteciyi eliyle uzaklaştırdı. Arthie, taze balık satan satıcılardan uzaklaşarak seyircilere döndü, bakışları uzaktaki gemiye, Ceylan'a gidecekleri gemiye takıldı. Gemi, neredeyse uğursuz bir şekilde

fırtınanın vurduğu gökyüzünün önünde.

"Umarım o canavarı kendi başımıza sürmeye niyetli değilizdir," dedi Matteo.

"Senin çok yetenekli bir adam olduğunu sanıyordum," dedi Arthie, tuzlu esinti onu selamlarken.

Matteo'nun ağzı açık kaldı. "Benimle *flört* mü ediyorsun, hayatım?"

Jin kaşlarını kaldırdı. "Umutlanma."

"Oh, umutlarım çok yüksek."

"Umarım bu, düşündüğüm anlama gelmiyordur."

Matteo ona göz kırptı, yeşil gözleri zayıf ışıktaki parıltıya odaklanmıştı. Jin homurdandı ve Arthie, onun korunmaya ihtiyacı olduğuna inanmasının tatlı olduğunu düşündü. Onu görmezden gelmeye kararlı biri olmasına rağmen, hala "ağabey" statüsünü sıkı sıkı tutuyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Flick, masum bir bebek gibi.

Arthie de Matteo'nun kendini beğenmiş gülümsemesinin daha da genişlemekten ve Arthie'nin son zamanlarda edindiği çekingenliğinin

onu bir top haline getirmeden açıklayabileceğini düşünmüyordu.

Sidharth, uzaktan bekleyen bir grup adama başını sallayarak onu bu tedirginlikten kurtardı. "Arthie'nin emriyle bir ölümsüz mürettebat."

"Vampir denizciler," dedi Jin. Her biri yanlarında bir şemsiye taşıyordu. Tamamen komik bir manzaraydı.

Arthie başını salladı. "Açlıktan ölen vampirlerle dolu bir gemiyle riske girmeyeceğim."

Açlıktan kıvranan vampirlerden, kurtarılacaklarından eminmiş gibi bahsettiğinin farkındaydı. Flick'in ona bakışından, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabilirdi.

"Mürettebat, ortada üç köşeli şapkalı, Silas Vane adında saygın bir adama ait. Eskiden deniz kaptanıydı, şimdi Athereum yetkilisi," dedi Sidharth, karanlık gözlerini adama dikerek. "Ona güvenebilirsiniz."

"Gemilerin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum," dedi Flick, gemilere yaklaşırken.

"Çalıntı malları taşımak için daha iyi bir yol yok," dedi Jin, somurtkan bir ifadeyle.

Flick, ekşi bir şey yutmuş gibi yüzünü buruşturdu. Kız, Lady Linden'in Ram olduğunu öğrenene kadar annesinden oldukça iyi uzaklaşmıştı. Arthie'nin gözünde, bu durum aralarındaki uçurumu daha da derinleştirmeliydi, ama bunun zaman alacağını düşünüyordu. Arthie'nin kendi anne babası on yıl önce ölmüştü ve o hala onları düşünüyordu.

Söz verdiği gibi, Willard ofisinin yakınında bekliyordu. Arthie, Flick'in sahte mektubuyla yaklaştığında başını eğdi. Mektubu okudu ve Arthie, okurken dudaklarını büzüştürdüğünü gördü. Etkilendi.

"Liman müdürü az önce geldi," dedi, sahte mektuptan bahsetmeden ve konuşurken diğerlerini değerlendirerek. "Bunu ona vereceğim, geminin denetime hazır olduğunu ileteneğim ve güverteyi boşaltacağım. Sonra seninle işimiz bitecek."

"Hatırlarsan, geminin boşaltılmasını da istiyorum. Ayrıca gemiye ait tüm belgeleri de el koyacaksın," diye hatırlattı Arthie. "Buradaki meslektaşına haber ver ve onun istediğini yap."

Flick'e baktı. "O mu?"

Arthie, gözünün ucuyla Jin'in kıpırdadığını gördü, Matteo onu önünde omzunu hafifçe hareket ettirerek durdurmadan önce tüm operasyonu denize gömmek üzereydi.

"Evet, *onu*," dedi Arthie, Flick'e duyduğu güvenle kendini şaşırttı.

"Peki," dedi Willard ve duyulmayacak kadar uzakta bekleyen adamlarına başını salladı. Adamlar hemen dikkatlerini verdiler ve iskeleyi kapatmak için parlak bir ipi hızla çözdüler.

Arthie diğerlerini, yeni ağlarla örtülmüş nakliye kasalarının gölgesine çekti.

"Bir müfettişi nasıl cebine soktun?" diye sordu Matteo. "Onlar genellikle çok dürüsttürler."

"Öyle," diye itiraf etti Arthie. "Ama oğlu öyle değil."

"Halletmemiz gereken kimse yok, değil mi?" Matteo sordu, yeşil gözlerinde bir anlık karanlık bir ışık parladı. Endişeyle Arthie'nin vücudunu baştan aşağı süzdü. Arthie ise, şey, Arthie bundan hoşlanmadığı için başka yere baktı.

"Şşş," Jin tısladı. "Liman müdürü."

Arthie, liman müdürü Willard'ın elini sıkıp gemiye doğru işaret ederken sandıkların kenarına yaklaştı. "Özür dilerim, müfettiş. Bu zaten kontrol edildi ve onaylandı."

Willard şapkasının kenarına dokunarak başını salladı. "Bir ay öncesine ait, efendim. Politikalar değişiyor ve birkaç hafta önce bazı holiganlar ortalığı birbirine kattıktan sonra bir dizi kapsamlı denetim başlattım."

Liman müdürü güldü. "Bu bir EJC gemisi, efendim. Kimsenin çılgınca davranmayacağından emin olabilirsiniz."

"Biliyorum," diye cevapladı Willard, katlanmış belgeyi çıkararak. Liman müdürü belgeyi taradı ve Arthie, onun bakışlarının belgenin altına indiğini gördü. Orada, Flick'in sahte imzası, gemiyi boşaltma ve bir sonraki emre kadar demirleme talimatıyla birlikte belirgin bir şekilde duruyordu. "Ram'ın emriyle."

Liman müdürü sakalını kaşıdı. "Merkez ofise yazmam gerekecek."

Willard durakladı ve dudaklarını ıslattı. Arthie çenesini sıkarak bekledi. Genç Otis'i ifşa etmekten çok memnundu, ama o gemiye ihtiyacı vardı.

"Gerek yok," dedi Willard sonunda. "Yeniden düzenlenen politikaların bir parçası olarak, doğrudan EJC ofisleriyle iletişime geçeceğim. Oh, ve burayı imzalayabilirsiniz, bu yeterli olacaktır."

"Ne imzalıyorum?" diye sordu liman müdürü, metni neredeyse hiç okumadan.

"Sadece size denetim ve sürecin sonraki adımları hakkında bilgi verdiğimi belirten bir bildirim."

Bir an tereddüt ettikten sonra, adam imzasını attı. Bu bir aldatmacaydı, daha çok Flick'in kayıtlarına eklemek için imzasını almak içindi, ama aynı zamanda liman müdürünün sorumluluklarını imzalayarak rahat bir uyku çekebilmesi içindi.

Willard'a sıkı bir gülümseme attı. "Tamam, halledeceğim."

"Çok teşekkürler," dedi müfettiş ve çok geçmeden liman müdürü hem gemiyi hem de iskeleyi boşalttı, Sidharth'ın koşucularından birinin kargo rotasını takip ettiğini fark etmedi, müfettiş ona denetim süresince gemiyi başka bir yere demirleyeceğini söylediğinde yine ensesini kaşıdı.

Bu işin bir an önce bitmesini bekliyor gibiydi, Arthie bunu da iyiye işaret olarak gördü. Ancak işler ne kadar sorunsuz giderse, midesinde o kadar çok korku birikiyordu.

"Senin," dedi Willard, yanlarına gelerek. "Mürettebatsız ve kargosuz. Ne planladığını bilmiyorum Casimir, ama ben bu işin bir parçası olmak istemiyorum."

"Hiçbir şekilde dahil olmayacaksın," diye cevapladı Arthie. "Bir anlaşmamız var ve ben sözümü tutarım."

Artık geri çekilmek için çok geçti ve Willard da bunu fark etti.

"Geminin iyiliği için, iyi yolculuklar," dedi.

Willard Otis uzaklaşırken Arthie hiçbir şey söylemedi ve onları kendi hallerine bıraktı. İyi adam. Sidharth, Silas Vane'e son talimatlarını vermek için gitti ve o ve mürettebatı gemiye bindi.

"Tamam, Jin..." Arthie durdu, ama Jin onun yanında değildi. Bir daire çizerek döndü ve onu kısa bir mesafede gördü, sanki bir tiyatro sahnesinden çıkmış gibi. Jin iskeledeydi, kaşları Flick'inkine değiyordu, arkalarında deniz dalgalanıyor, rüzgâr giysilerini çırpıyordu. Gözleri kapalıydı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Flick izlerken Jin geri çekildi ve Flick, sanki fiziksel olarak acı veriyormuş gibi küçük bir adım geri attı.

"Seni özleyeceğiz, Flick," dedi Arthie, Matteo ile birlikte onlara katılırken.

Flick döndü, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sen de, Arthie."

Flick, Spindrift'in kapısından içeri girdiğinden ve Arthie, onun annesi için onlara ihanet etmek istediğini çok iyi bilmesine rağmen onu işe aldığından beri uzun bir yol kat etmişlerdi. Şimdi, annesini *alt etmek* için çabalayan ekibin bir parçasıydı.

"Onları koru, Matteo," dedi Flick.

Jin boğazından bir ses çıkardı ve tek kelime etmeden gemiye doğru döndü. Arthie gerçeği bilmiyor olsaydı, bu kaba bir davranış olarak algılanabilirdi: Flick'in gözyaşlarını izleyerek burada daha fazla kalırsa, gemiye asla binemeyebilirdi.

"Söz veriyorum," dedi Matteo hafifçe eğilerek ve Jin'in yanına koştu.

İkisi yalnız kaldıklarında, Flick küçük bir çantayı eline aldı. "Oh, işte. Size üçünüze bir hediye. Ama... daha sonra açın."

"Düşüneceğim," dedi Arthie alaycı bir şekilde ve çantayı ondan aldı. İlginç bir şekilde, oldukça ağırdı. Sonra Flick kollarıyla Arthie'ye sarıldı ve onu sıkıca tuttu. Flick'in kalbi, Arthie'nin göğüs kafesine çarparak hızla atıyordu, ta ki sonunda Arthie onu kendinden uzaklaştırmaya kadar. "Tribute alanını keşfetme. Biz iyi olacağız. Onu koruyacağım. *Sen* güvende kal, Athereum'da buluşuruz."

Flick başını salladı. "Yedi gün, Arthie."

Arthie'nin hatırlatmaya ihtiyacı yoktu, ama Sidharth geri döndüğünde, gümüş saçları ışıktaki parıldarken, bunu bir hatırlatma olarak kabul etti. Ettenia'daki depolarda tutulan vampirleri serbest bırakacağına dair bir söz daha vererek ona küçük bir selam verdi ve sonra zamanı gelmişti.

Arthie geminin önünde durdu, kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı. Bu sadece bir gemiydi; sadece denizdi. Bir işi vardı ve her zamanki gibi bu iş öncelikli olmalıydı.

Ama öyle olmadı.

Bir gölge üzerine düştü ve Matteo'nun onu anlamasını istemediği için gözlerini yere indirdi, ama Matteo onu anladı.

"Bunu yapabilirsin," dedi Matteo yumuşak bir sesle.

Arthie nefes aldı ve iskeleye doğru yürüdü, zeminin altında sallanması ve anıların onu boğmak üzere olmasıyla dişlerini sıktı.

"Ram'ı şaşırttığımızda yaşayacağımız tatmini unutmayalım, olur mu?" diye sordu.

Arthie buna gülümsedi. Matteo Kurt'tan üretken bir ressamı dönüşebiliyorsa, Arthie de denizlere cesurca açılabilirdi. Peki sonra? Ram faturayı ödeyecekti.

EJC gemisi çok güzeldi, Arthie'nin düşündüğünden daha abartılı, cilalı ve detaylıydı. *Güzel bir mezar*. Çünkü bu gemi, Ram'ın bilinçsiz vampirlerini taşımak için kullandığı gemilerden biriydi ve yakında onun amaçları için silahlandırılacak, sömürülecek ve öldürülecekti. Hayır, bu gemide güzel olan hiçbir şey yoktu.

Kaptan Silas Vane ve adamları halatları çözdü, yelkenleri gevşetti ve telaşsızca yola çıktı. Gemi limandan yavaşça uzaklaşırken, Flick gittikçe küçüldü. Son bir kez el salladı, Arthie ve diğerleri de ona el salladı. Arthie, Jin'in nefes verişindeki titremeyi duydu, ama kendisi hiçbir şey hissetmiyordu, aksine, bir uyuşukluk hissine kapılmıştı.

Deniz sakin, sanki Arthie'nin dalgaların arasında durduğu son seferki gibi davranmasını bekliyor gibiydi.

Ama o yapmayacaktı. Artık farklıydı. Değil mi? Gemide hiç insan olmaması gerçeğiyle kendini teselli etmeye çalıştı. Ondan çok uzak olmayan bir yerde Jin, korkuluklara tutunmuş, çalkantılı sulara bakarak her saniye daha da hasta görünüyordu.

"Ona bakmamak yardımcı olur," dedi Arthie ve Jin, bunu kabul ederek başını çevirmeye başladı, ama sonra vazgeçti.

Arthie iç geçirdi.

Matteo, ikisinin arasına sıkışarak her iki tarafa da baktı. "Casimir'lere katılmanın bir macera olacağını biliyordum, ama ikinizle birlikte Ettenian kıyılarını terk edeceğimi hiç düşünmemiştim."

Ne Arthie ne de Jin cevap verdi.

Matteo iç geçirdi. "İyi sohbetti." Sonra çalkalanan dalgalara baktı. "Vampirlerin yüzememesi ne yazık."

Bu, Jin'in merakını uyandırdı. "Yüzemezler mi?"

"Öyle deniyor," Matteo omuz silkerek itiraf etti. "Ben hiç denemedim, ama neden tavsiye edilmediğini anlayabiliyorum. Birincisi, güneşten korunacak bir yer yok ve geceleri güneşin olmadığı biliyorum, bu da beni ikinci noktaya getiriyor: Yüzmenin kalp sağlığına mucizeler yarattığı, arterlere kan akışını artırdığı ve benzeri faydalar sağladığı biliniyor. İnsanlar için mükemmel, vampirler için pek değil. Sistemlerimiz ne kadar iyi çalışırsa, kanımız o kadar çabuk tükenir ve potansiyel olarak açlıktan ölebiliriz."

"Bu sizi öldürmez," dedi Jin. Arthie, onun sesindeki o tınıyı bir daha asla duymayacağını kabullenmişti. O merak, o derin düşünceye dalmış ilgi. Spindrift ile birlikte yok olup gittiğini düşünmüştü.

Matteo omuz silkti. "Ölmek ölümden daha kötü olduğunu iddia edenler olabilir. Zar zor hayatta kalma durumunda asılı kaldığını hayal et. Sonsuza kadar boğulmak ya da açlıktan ölmek. Ne olursa olsun, aklına bir fikir gelmesin."

Arthie'nin annesi bir keresinde Ceylani olmak, adayı mücevher gibi mavi avuçlarında tutan denizle bir olmak demekti demişti. Arthie yürümeyi öğrenmeden önce yüzmeyi öğrenmişti. Güneşin ağırlığı altında suda yürüyemese de hala bir Ceylani olarak kabul edilebilir miydi?

"Bir sonraki adımımızı tartışmamız gerekiyor," dedi Arthie, bitmek bilmeyen, dönen düşüncelerini susturarak.

"Adada mı? Ne bekleyeceğimizi bilmediğimizi sanıyordum," dedi Matteo. "Oh, sanki ona ellerinin üzerinde yürümeye başlamasını önermişim gibi bana bakıyor. Jin? Yardım et, lütfen."

"Arthie'nin her zaman bir planı vardır. Planı olmadan karşıya geçmez," diye açıkladı Jin, sonra onun tarafını tuttuğunu fark edip tekrar başını çevirdi.

Gözlerini devirmekten zorlukla kendini alıkoydu.

"Affet beni sevgilim, günah işledim," dedi Matteo, başını eğerek.

"Güneş parlamaya başladı, aşağı iniyorum," dedi Jin, açıkta kalan cildini ovuşturarak. Yanık yavaş yavaş ortaya çıkıyordu, rahatsızlık yavaş yavaş kaşıntıya dönüşüyordu. Güneş yanığına maruz kalan canlılardan farkı yoktu, sadece vampirlerde bu süreç daha hızlıydı.

Jin kapıda durdu.

Matteo ve Arthie ona katılmak için harekete geçmeyince, soğuk bir sesle "Ee?" diye sordu.

Arthie, Matteo'yu neden bu kadar yakından izlediğini, onunla yalnız kalamayacağı için hayal kırıklığına uğramasını neden umduğunu bilmiyordu.

Sonunda, dudakları hafifçe büzüldü. Arthie zevkle titredi.

Onu kızdırmak istediğini mi söylemişti? Bu oyunu ikisi de oynayabilirdi. Onun yanından geçerek, parmağını onun beline sürttü, pantolonunu sabitleyen düğmeye dokundu, bunun kendisi için ne kadar acı verici olacağını hafife alarak, çünkü her yeri daha fazlasını istiyordu. O, kapağı açıp Jin'in peşinden güverte altına inmeden önce, Matteo'nun boğazından boğuk bir ses çıktı.

"O sırtışının nedenini bilmek bile istemiyorum," dedi Jin yorgun bir sesle, kabinin kapısından içeri girdiğinde. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yarısı gölgede kalmış bir şekilde duruyordu.

Matteo onu takip etti ve yere sabitlenmiş sandalyeye oturdu, onu görmezden geldi. "Burası" — durakladı ve boğazını temizledi — "affet beni, burası neredeyse benim evim kadar lüks."

"Alçakgönüllülüğün eşsiz," dedi Arthie, sesindeki sevinçten kendini alamadan.

"Çabalıyorum," dedi Matteo.

"Tamam, peki planımız," dedi Jin keskin bir şekilde.

"Ne planı? Bilinmeyenlerin listesi var, değil mi?" diye sordu Matteo. "Ailenin nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

"Biliyoruz," dedi Arthie. "Flick ve Jin dün gece Ram'ın adada bir kale ve vampirlerin getirildiği bir sanatoryumun inşaatını tamamladığını keşfettiler."

Bir süre sonra Matteo, tehlikeli bir çizgide yürür gibi yavaşça konuştu. "Ve bunu zaten düşünmüş olabilirsin, ama Siwangların hangi taraf için çalıştığını biliyor muyuz?"

"Doğru olanı," diye tersledi Jin. "Bizimki."

Matteo, Jin'in öfkesini önemsemedi. Hayır, konuşurken sesi nazikti. "Bu konuda yeni değilsin, Jin. Herkesin taraf değiştirebileceğini biliyorsun."

Arthie, Laith'ten mi, yoksa Ram olduğu ortaya çıkan Lady Linden'den mi bahsettiğini merak etti. Arthie, onun için de resim yaptığını hatırladı. Sebebi ne olursa olsun, Arthie, onun kapısından içeri ilk adım attığı andan itibaren ne kadar farklı olduğunu hemen fark etti.

"Bana ailemi sorgulama," dedi Jin dişlerini sıkarak, ama Arthie sözlerinin altındaki tonu fark etti. Kendine de aynı soruyu sormuştu ve cevaptan çoktan korkuyordu.

"Önemli değil," dedi Arthie. "Eğer bizim tarafımızdaysalar, bize yardım ederler. Eğer onun tarafındaysalar, güç kullanırsınız. Her halükarda, onun operasyonunun önemli bir parçasını ortadan kaldırmakla kalmayacak, onu tamamen bitireceğiz."

Jin, içgüdülerinin söylediği gibi olmadıklarını kendine ikna etmeye çalışıyordu. "Ram iktidara gelmeden çok önce Kartal tarafından tanınmışlardı. Yüksek çevrelerde tanınırlar. Hatta güvenilirler."

Hala öyleyse tabii. Arthie bundan pek emin değildi, ama kaynakları azalıyordu ve eğer bir ihtimal varsa, onu değerlendirecekti.

Çantasını açtı ve yanında getirdiği küçük bir kutuyu çıkardı. İçinde iki tabanca ve mermi kemeri vardı. "İkinizin de silahlara pek meraklı olmadığını biliyorum, ama bu yolculuk bizim neyi sevip neyi sevmediğimizle ilgili değil."

Matteo, kutuyu dikkatlice alırken yüzünü buruşturdu, ama Arthie, silahın dolu olup olmadığını görmek için silindiri çıkardığını gördü. Matteo, Arthie'nin ona baktığını fark etti. "Babam bir nişancıydı. Ne yazık ki, benim de öğrenmemi istedi."

"Babam silahlardan nefret eder," diye karşılık verdi Jin, kemerini takıp tabancayı kılıfına koyarken.

Arthie çantayı kapatıp kenara koydu. Ettenliler Ceylan'a gelmeden önce ailesinin silah gördüğünü sanmıyordu.

"Siwanglar bizim önceliğimiz," dedi, devam ederek, "ama onları bulduğumuzda, vampirleri de bulacağız. Gemiyi inceleyelim mi? Sadece boyutuna bakılırsa, bize katılmaya karar verirlerse, çoğunun sığacağından eminim."

"Onlar tehlikeli olabilirler," diye hatırlattı Jin.

"Bunun farkındayız," dedi Matteo. "Adadaki hiçbir şeyin durumunu bilmiyoruz. Bilinçleri bile kapalı olabilir."

Arthie bir zamanlar Ceylan'ı avucunun içi gibi bilirdi. Ceylanlılar, topraklarına Ettenliler'in kendi topraklarına davrandığından farklı davranırlardı. Denizden hindistancevizi ağacının her parçasına, toprağın derinliklerine gömülü mücevherlerden tropikal cenneti evleri olarak gören vahşi hayata kadar, Ceylanlılar çevreleriyle bir bütün oluşturlardı.

Jin ona bir bakış attı.

Matteo iç geçirdi. "Kaba olmak istemem. Çalınan kargo veya kaynaklardan değil, yaşayan insanlardan bahsettiğimizi pek çok kişinin tam olarak anladığını sanmıyorum."

"Canlı mı?" diye sordu Jin ve Arthie bakışlarını ona çevirdi, ama bu bir cevap değildi. Matteo gerçekten merak ediyordu. Kendi iyiliği için, öyle görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bir nevi öyle. Ölüm tehdidi ve yaşlanma ihtimali ortadan kalktığında, insanların değişebileceğine inanıyorum"

değişebileceğine inanıyorum. Ne kadar uzun yaşarsak, sonuçlara o kadar az dikkat ederiz ve ahlak o kadar çok kaybolur," diye düşündü Matteo.

"Bir de Penn gibi vampirler var," diye ekledi Arthie.

"Sanırım, yaşayanlar kadar incelikli," dedi Jin, sanki bu konuyu uzun uzun düşünmüş gibi. Kendi ahlakını sorguluyor muydu? Neye dönüşebileceğinden mi korkuyordu?

"Ama yine de, onların cansız nesneler olarak görüldükleri, hayatlarında söz sahibi olmaya layık olmadıkları gibi muamele gördükleri gerçeği değişmiyor."

"Onlara bunu vereceğiz," diye söz verdi Arthie. "Bu, bizimle Ettenia'ya dönmek mi, yoksa Ceylan'da kalmak mı demek, onlara kalmış."

Matteo memnuniyetle başını salladı.

"Ama Jin'in dediği gibi, Calibore'u onlara doğrultmak zorunda kalabileceğimiz ihtimaline hala açık olmalıyız."

Arthie, onları bulmaktan çok, onlara güvenilip güvenilemeyeceğine daha fazla önem verdiğini fark edince şaşırdı. Nerede olduklarını biliyordu, ama o yeri kendisi *görmemişti* ve bu, bu yolculuğu bilinmeyenlerle dolu hale getiriyordu. Yine de Arthie, plan yapmak için bir yeri keşfetmesine gerek olmadığını fark etmeye başlamıştı. Sanki bunu daha önce yapmış gibi hissediyordu, sanki küçük bir kız olarak Ettenia'ya geldiğinden beri yaptığı her iş onu bu an için hazırlamış gibi.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Arthie, Flick'in onlara verdiği çantayı eline alarak. Kabinden çıkmadan önce Jin'e bir bakış attı. "Sevgilinden bir veda hediyesi."

Jin'in kaşları düzleşti. "O... Flick?"

"Başka bir olasılık olduğunu fark etmemiştim," dedi Matteo yan gözle bakarak.

Jin kaşlarını çattı.

Arthie çantayı açtı ve bir not buldu. "*Sidharth taze şişelendiğini söyledi. İç gitsin!*" Karnında bir ağırlık hissetti. İçine baktı ve üç ince cam şişe gördü. "Kan."

"Oh, güzel," dedi Matteo, birini alarak. "Açlıktan ölüyorum." Arthie ve Jin'e baktı ve hediyealarını işaret etti. "Ee? Hanımefendinin emirlerine karşı gelmeyin şimdi."

Jin ilk harekete geçti, şişesini aldı ve gözlerinde karanlık bir parıltıyla notu okşadı. Arthie, Flick'ten direkt içmeyi tercih edip etmediğini merak etti. Arthie'nin son on yıldır gösterdiği tereddütten eser yoktu. Hayır, bu onun için başka bir besin kaynağıydı. Her zaman yemeğe düşküdü; kan neden farklı olsun ki?

Onun bakışlarını yakaladı ve omuzları gerildi, onun sert bakışını bekledi. Bunun yerine, bir anlık endişe gördüğüne şaşırdı. Yanılmıştı. O tereddüt etmiyordu. İğrenmiyordu da. Hayır, onu dönüştürdüğü geceden beri beslenmemişti. Korkuyordu, ilk yudumu alıp sınırın ötesine geçmekten endişeliydi.

Arthie bunu ruhunda hissetti, ama bundan daha fazlasını da hissetti: O, onun kardeşi idi. Son on yılı, her an onu gözetleyerek, onu hayatta tutarak ve güvenliğini sağlayarak, kan içmekten kaçınarak geçirmişti.

Bu yüzden şişeyi eline aldı. Bu yüzden kapağını açtı.

Bir anda, keskin ve metalik bir kan kokusu burnuna çarptı. Mide bulandırıcı bir şekilde baş döndürücü ve bal gibi kokuyordu. Bu koku ona yaptıklarını hatırlattı ve geminin sallanması da durumu daha da kötüleştirdi.

Jin izliyordu. Matteo da izliyordu, ama bu onunla onun arasındaki bir an değildi. Bu Jin'in anıydı.

"Hindistan cevizine hiç benzemiyor, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. O bir ses çıkardı. "Hiç benzemiyor."

Kalbi gırtlığında atan Arthie, şişeye, içindeki sıvıya baktı. Sıvı, sudan daha kalın bir kıvamda, zengin ve mücevher gibi bir renkteydi, Spindrift'in kapanış saatlerinden sonra gördüğü renkten farksızdı. Dalgaların çarpıştığı sessizliğin içinde, Jin'in midesi guruldadı.

Açlıktan ölüyordu.

Arthie, kekeleyerek nefes alıp, şişeyi ona uzattı. "*Dulce periculum?*"

Gözlerini ona çevirdi, bakışlarını üzerinde tuttu. Bir saniyeden uzun bir süre, nefes nefese geçen sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca. *Emin misin?* diye sordu bakışları.

Cevap olarak çenesini eğdi. Hiç bu kadar emin olmamıştı, çünkü o anda damarlarında dolaşan duygular coşku, heyecan ve umuttu - *onun* sayesinde.

Tekrar sormadı. Şişesini onun şişesine çarptı ve dudaklarına götürdü, tıpkı onun yaptığı gibi bir yudum aldı, yutarken burun delikleri genişledi.

Dönüştüğünde beslenmek bir şeydi, ama bir vampir aklı başında iken içmeyi seçmek farklıydı. Bu kasıtlı bir eylemdi. Bir tercihti. Jin az önce tercihini yapmıştı.

Ve Arthie... Arthie de aynı şeyi yapmıştı. İlk şurup damlası diline düştüğünde, sanki içinde bir anahtar açılmıştı. Açtı, açlıktan ölüyordu. Dilinde tatlı ve berbat bir nektar vardı ve şişeyi birkaç saniye içinde bitirdi, her yudum dilini, boğazını kapladı, şişe boşalana kadar içini yakarak bir çizgi çizdi.

Arthie gözlerini kapattı ve tekrar açtığında sanki yeniden görebiliyormuş gibi hissetti. Sanki etrafındaki dünyaya canlılık geri dönmüş, çok uzun süredir açlığı tarafından bastırılmış olan netlik geri gelmişti.

Zayıflık ve tutku anında Laith'ten beslenmişti. Matteo onu dönüştürdüğünde de ondan beslenmişti.

Bu iki an olmasına rağmen, Arthie bunu genç bir kızken kan içmeyi bırakmaya yemin ettiğinden beri ilk kez yaptığını düşündü. İnsanlığının kalıntılarını korumaya yemin ettiğinde.

Jin, boşalan şişeyi cebine koyarken gülümsemesini zorlukla bastırdı. "İtiraf etmeliyim ki çok iyiydi."

İyiydi. O anı *onunla* paylaşmak özellikle iyiydi.

"Vay vay, sevgilim," dedi Matteo, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak. "Artık Spindrift'in ne olduğunu anladığınıza göre, intikam almaya geri dönelim mi?"

"Spindrift mesai sonrası," diye düzeltti.

"Mesai sonrası kan servis ettin, ama bunu" Matteo durdu ve ona işaret etti, "her saat servis ettin. O duygular, o memnuniyet. Çay, kan, insan, vampir, gölgede mi yoksa ışıktaki yürüdüklerine bakılmaksızın, onlara arzuladıkları besini verdin." Gözleri, onun tereddütünü anladığı için kararlılıkla parlıyordu. "Bu, insan olmanın temel bir parçası değil mi?"

Bunu hiç düşünmemişti. Gözlerini kaçırdı. Kan içmeyi reddetmesinin sebebinin insanlığı olduğunu nasıl anlamıştı?

"İkiniz de reddettiniz," diye ekledi Matteo, kabinin kapısını açarak. "Birlikte. Ve biz de bu şekilde içeri girip, adamlarımızı alıp, dışarı çıkacağız. Çocuk oyuncağı olacak."

"O kadar kolay mı?" Jin, arkalarındaki kapıyı kapatıp kabinlerin sıralandığı dar geçidi yanlarından geçerek alaycı bir şekilde sordu. "Diğer işler gibi, elbette."

Evet, Ceylan başka bir işti, daha fazlası değil, diye hatırlattı kendine. *Ama öyle mi?* Ceylan aynı zamanda eviydi. *Ama öyle mi?*

Ölmüş olan ebeveynlerine veda etmek için ölümlerle konuşmaya inanmıyordu. Eski evini keşfetmek ve küçük odalarında dolaşmak istemiyordu. Muhtemelen şimdi başka bir aile orada yaşıyordu. Hayat devam ediyordu, bazıları için durmuş olsa bile. Ve her ikisini de yapmak istese bile, zamanı yoktu. Bir işleri ve zaman sınırları vardı.

Arthie'nin de kimse kalmamıştı. Adayla en derin bağı, Ettenlilerin bolca ettikleri çaydı.

Son on yılını White Roaring'de, ne kadar farklı olduğunu ve uyum sağlayamadığını bilerek geçirmişti, ama Ettenia'ya uyum sağlamak için harcadığı her günün, onu Ceylan'a bağlayan bağları kopardığı bir gün olduğunu bir kez bile düşünmemişti.

Hiçbir yere ait değildi ve bu çok yalnız bir durumdu.

Dar geçit daha geniş, salon benzeri bir alana açıldığında sessizleştiler. Işık loştu, ortadaki kısım geniş ve boştu. Görüşünün ne kadar net olduğuna, ne kadar çok şeyi anlayabildiğine şaşırdı. Alan steril, metalik kokuyordu.

Kan gibi.

Arthie durdu.

"Hücreler bekliyordum," diye fısıldadı Matteo.

"Ben de," diye mırıldandı Jin. "Zincirler. Hapis."

Bunun yerine, geminin tavanına kadar uzanan, her biri belirli bir tür yükü sığdıracak kadar geniş ve yüksek raflar vardı: tabutlar.

Varsayımını kanıtlamak için, en sonda tek bir boş tabut vardı. Gemiye güzel bir mezar olarak tanımladığında, derinliklerinde gerçek bir *mezar* bulmayı beklemiyordu.

"Ben..." Matteo durdu ve boğazını temizledi. "Bu, bir vampiri hücreye atmaktan daha kötü. Bir *kutunun* içinde okyanusu geçmeyi hayal et."

Kaçırılan vampirlerin kendilerini pek kontrol edemedikleri doğruydu, ama Matteo haklıydı, bu daha kötüydü.

"Bu çok daha verimli bir nakil yöntemi," dedi Arthie, midesi bulanarak. Jin de midesinin içeriğini kusmaya hazır görünüyordu.

Matteo'nun ağzı sıkılaştı. "Ekstra bir önlem olarak tabutların ilerinin de çivilerle kaplı olduğuna bahse girerim."

Bir an için hiçbiri tek kelime etmedi.

"Peki," dedi Jin sonunda. "Zaten kızgın olmamız iyi oldu, değil mi?"

11

FLICK

Flick, Arthie'nin ona verdiği şapkayı, meraklı gözlerden korunmak için, sanki çılgınca atan kalbiymiş gibi sıkıca tuttu. Yalnızdı. Çalınan EJC gemisi uzaklaşırken, içinde kocaman bir boşluk hissetti. Geminin adı Naronic'ti ve koyu renkli pruvası fildişi renginde boyanmıştı. Harflerin birçoğu düzgün değildi, aralıkları biraz bozuktı ve Flick onları uzun süre bakamadan huzursuzlanıyordu.

Üzülmektense bu daha iyiydi, diye düşündü. Casimir'lerle çalışmaya başladığında, birini nefes almayı zorlaştıracak kadar çok özleyeceğini hiç tahmin etmemişti.

Üzgün ve korkmuş. Sidharth, gemi gözden kaybolmadan önce ayrılmak istediğinde ona el sallamıştı ve şimdi pişman olmaya başlamıştı. Casimir'lerin varlığı olmadan annesinin adamlarının tehdidi yeniden yükseldi, Arthie'nin Chester ve çocuklara kayıp insanlar hakkında verdiği uyarı da buna eklendi. Ram onu kaçırarak mıydı? Adamları Flick'in onun kızı olduğunu bilmiyorlardı.

Willard Otis ona bir adres uzattı. "Yarın saat onda buluşalım. O saatte koşucum yeni evrakları getirecek."

Flick, kartı ondan alırken "*Harika*" demedi.

Willard, son bir kez şüpheyile ona baktı, gözleri bir an parladı ve Flick bunun onu tanıdığından korktu. Flick hızla uzaklaştı ve

bir an durakladıktan sonra, onun arabasına bindiğini duydu. Flick, kahverengi atları onu öğle trafiğine doğru sürerken nefes verdi ve ardından liman işçileri iskeleyi çeviren ipleri topladılar.

"Onu takip edelim mi?" diye sordu Chester. "Sessiz kalmasını sağlayalım mı?"

"Arthie zaten halletti," diye azarladı Reni.

"Athereum'a dönün," dedi Flick.

Felix kaşlarını çatı. "Ama..."

"Hayır," dedi Flick. "Yapacak işlerim var ve Arthie'nin size yapmanız gereken işlerin listesini vermediğini söylemeyin."

"O haklı," diye mırıldandı Reni, küçük çocukları uzaklaştırırken.

"Dikkatli olun, hanımefendi."

"Olurum," dedi Flick başını sallayarak, onların meydana geçip Athereum'a doğru sokağa girmesini izledi.

Ve sonra yalnız kaldı.

İçini çekti. Onların arkadaşlığını istemediği için değil, ama o da Arthie, Jin ve Matteo gibi tanınırdı. En son istediği şey, onların yakalanmasına neden olmaktı.

Liman ofislerinin gölgesinde sonsuza kadar kalamazdı, ama açık alana geri dönmeye de pek hevesli değildi. Boynuzlu Muhafızlar her yerdeydi, rütbelerini belirtmek için beyaz ve siyah arasındaki her renkte üniformalar giyorlardı. Flick kollarını kendine doladı, en azından küçük Opal'ın yanında olmasını diledi, ama kediciği Athereum'daki odasında güvende bırakmıştı.

Flick yanındaki çantayı sıkıca kavradı ve Jin ve diğerlerinin çoktan dönmüş olabileceğini düşünerek denizin ufkuna doğru baktı. "Şimdi ne yapacağım?"

Şimdi otur ve sevdiğin yüzümün her özelliğini ve neden sevdiğini hatırla, dedi Jin kafasında, son derece doğal bir şekilde.

Tabii ki böyle bir şey söyleyecekti. Tanrım, *daha yeni* gitmişti ve o şimdiden onunla hayali konuşmalar yapmaya başlamıştı.

Defter, yanında ağır bir yük gibi duruyordu. Ödenek zamanı yaklaşıyordu. Yapması gereken işler vardı.

Athereum çok uzaktaydı; bu kadar çok muhafız varken ve kalabalığa karışacak çok az insan varken bu kadar uzun bir yolculuğa çıkmak istemiyordu. Örgü şapkasını saçlarının üzerine sıkıca çekti, boynunu gıcıklayan kaçak bukleleri görmezden geldi ve gölgelerden çıktı, mezarlığı geçip White Roaring'in kalabalığının içinden aceleyle geçti, ta ki White Roaring Meydanı'nın liman tarafındaki gölgeli koruyu bulana kadar. Bazen düşüncelerini toparlamak için buraya otururdu. Kalbi çarpıyordu, diğer her şeyi bastırıyordu.

Başkentte ağaçlar yapraklarını döküp çıplak kalmasına rağmen, bu koru yemyeşildi, ayaklarının altında yapraklar dolaşüyor, dallar rüzgârla sallanıyordu. Annesi'nden kaçmak için bu koruya sığındığı günler kadar el değmemiş görünüyordu.

Farklı bir zaman, farklı bir Flick.

Artık bir görevi vardı. Yalnız ve gözlerden uzak olduğundan emin olduktan sonra, çantasından defteri çıkardı ve onlara haraç konusunda üstünlük sağlayabilecek olası bilgileri gözden geçirdi. Eğer böyle bir üstünlük mümkünse *tabii. Arthie mümkün olduğunu söylüyor*. Bu yeterli olmalıydı.

Ama Arthie, Flick'in annesini tanımıyordu. Arthie, Leydi Linden'in gerçekte ne kadar acımasız olabileceğini bilmiyordu. Flick, bir anlığına gözlerini kapattı. Bu konuyu düşünmeye devam edemezdi. Kendini bu düşüncelere kaptırmamalıydı. Annesi gerçekten o kadar korkunç biriyse, Flick onlara avantaj sağlamak için elinden geleni yapmalıydı. Bu sefer kazanmalarını sağlamak için.

Sonsuza kadar.

Haraç töreninin yapılacağı yeri keşfedebilirdi, ama Arthie ona bunu yapmamasını söylemişti. Flick önce diğer görevlere odaklanacaktı, örneğin göndermesi gereken kişiselleştirilmiş davetiyeler gibi. Lady Linden'i sevmeyen, ama Ram'ların konuğu olmaya can atan bir liste vardı elinde. Bu iki kişi arasında hiçbir fark olmadığını henüz bilmiyorlardı.

Onların küçümsemesi, mürettebatın Ram'ın imajını mahvetmek için tam da ihtiyacı olan şeydi. Ama Flick, annesinin el yazısıyla mektuplar yazmakta çok hızlıydı. Bu iş şimdilik bekleyebilirdi.

Bir iç çekerek defteri açtı. Kitabın çoğunu zaten okumuştı, ama önceki araştırmaları Ceylan ve Siwanglar hakkında ipuçları bulmak içindi, haraç ve Ram'ın silah olarak kullanılan vampirler dışındaki planları hakkında değil. Sayfaları çevirdikçe evin kokusu yayıldı, iç mekan bitkilerinde kullanılan topraktan annesinin parfümüne kadar diğer kokuların birleşiminden doğabilecek o eşsiz koku. Flick parmaklarını bir sayfanın üzerinde gezdirdi, annesinin sözlerinin izini hissetti ve onları görünce kalbinde bir sızı hissetmemek için diledi.

Diğerleri bir adaya yelken açıyorlardı. Bir kitabı deşifre etmek ve belgeleri taklit etmek, Flick'in yapabileceği en az şeydi.

12

JIN

Jin öldüğünden beri sürekli nefes nefese bir bekleyiş içinde yaşıyordu. Şu anda bile, EJC gemisinde dururken, içi kıpır kıpırdı, çalkalanıyordu ve bunun nedeni altındaki denizin de aynı şeyi yapması değildi. Elini cebine sokup dişlerinin arasına bir karanfil taşı atmak istiyordu. Parmaklarından ahududu reçelini yalamak istiyordu. Flick'in güneş ışığı gibi buklelerine bakıp sakinleşmek istiyordu.

Kendini eksik hissediyordu, bu, Arthie ile birlikte dünyaya karşı oldukları zamanlarda nadiren yaşadığı bir duyguydu.

Hâlâ dudaklarında kanın tadını alıyordu. Aslında Jin yeni besin kaynağını umursamıyordu. Tadı garip bir şekilde tatlı gelmişti, bu onu şaşırtmıştı. Daha önce kanın tadını almamış değildi. Sokakları hem icat eden hem de yöneten savaş alanlarında yeterince parmağını kesmiş ve yeterince yara emmişti, ama şimdi tadı farklıydı. Daha iyiydi. Daha tatlıydı, evet, ama oturup her yudumu tadını çıkarmaya izin verse, belirgin notalar vardı ve Jin her zaman tadını çıkarmakla tanınırdı.

İki adım ve bir milyon mil uzakta, Arthie korkuluğa tutunmuş, dalgalı yelkenlerin gölgesinde uzayı seyrediyordu. Şapkasını başına sıkıca tutuyordu, mor saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Ona söylemediği başka bir şey daha vardı. Geminin ambarında şişesini ona doğru kaldırdığında bunu gözlerinde görmüştü.

Arthie her zaman yaşına göre küçük olmuştu, ama onu hiç bu kadar küçük görmemişti. Sanki vampir olduğundan beri dünya daha da büyümüş ve o artık bu dünyada yerini tam olarak bilemiyormuş gibi.

Bir adım yaklaştı ve kız başını ona doğru çevirdi. Yüzündeki ifade, ham ve açıktı, her zamanki maskesinden o kadar yoksundu ki, onu duraksattı.

"En son denizdeyken, insanları öldürdüm."

Jin, onun sözleri üzerine donakaldı.

Sesi, Arthie'nin nadiren olduğu kadar ürkütücü ve mesafeliydi. Tamamen ona dönerek

"Matteo'nun, Ettenia'ya kanla dolu bir gemiyle geldiğimi söylediğini hatırlıyor musun? O kan, öldürdüğüm insanların kanıydı."

Mürettebattan biri onları fark etti ve sohbet etmek için yanlarına doğru yürümeye başladı. Jin şemsiyesiyle onu uzaklaştırdı.

Arthie farkına bile varmadı. "O teknede sadece dördümüz vardık. Kaçıyorduk. Bana zarar vermediler, ama daha fazla kişi olsaydı, muhtemelen onları da öldürürdüm. Penn, karaya ayak bastığımda beni kabul etti ve ben de onun bazı çalışanlarını öldürdüm. Ben, Beyaz Kükreyen Kurt gibi yarı vampirdim. Matteo gibi."

Jin bunların hiçbirini bilmiyordu. *Bu* yüzden, ilk tanıştıklarında sadece hindistan cevizi suyu içip onu hevesle yudumlamasının sebebiydi.

Bu da demek oluyordu ki...

"O kanı benim yüzümden içtin," dedi. O omzunu kaldırdı. "Eh, açtım."

Dudaklarının köşesi gülümsemeye başladı. Kız da ona karşılık verdi.

"Sana neden söyleyemediğimi anlıyor musun? Sana basitçe '*Jin, ben bir vampirim*' diyemezdim ve öylece bırakamazdım. Sana ya tüm gerçeği söyleyecektim ya da hiçbir şey söylemeyecektim," dedi ve bir an için geminin üzerine vuran dalgaların sesi dışında hiçbir ses duyulmadı.

"Söyleyebilirdin," dedi Jin sonunda. "Bana söyleyebilirdin ve ben anlardım, çünkü *seni* tanıyorum."

. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi."

Eğer bir şey varsa, Jin düşündü bu bilgi bilginin onu onu onu daha iyi anlamasına yardımcı oldu.

Onun öfkesi, derinlere işlemiş intikam arzusu, kimsenin görmesine izin vermediği acısı.

"Sana her şeyimi emanet ettim," diye devam etti. "Karşılığında sadece aynısını istedim. Senden başka kimsem yoktu."

O hiçbir şey söylemedi.

O kadar, diye düşündü. Derin bir nefes aldı, Matteo'nun artık buna gerek olmadığını söylediği anı hatırladı. Jin, nefes almadığı bir dünya düşünemiyordu — tabii tamamen, tamamen ölmedikçe. Arthie'nin yanına, denize bakan korkuluğa geldi. Bir an sonra, elini onun elinin üzerine koydu. Kız aşağıya baktı, sonra ona, biraz umutlu, biraz şüpheci bir bakış attı.

"Sorun yok, Arthie. Ben de bir tekne dolusu insanı katletmiş olsaydım, senin de bilmeni istemezdim," dedi yavaşça.

Arthie gözlerini devirdi. İşte oradaydı, onun çok iyi tanıdığı o şişedeki fırtına. Mürettebat rotayı değiştirirken bağırışlar yükseldi ve Jin, Arthie'nin bakışlarının güverteyi dolaşmasını izledi.

"O burada değil," dedi Jin.

"Bakmıyordum," diye yalan söyledi.

"Tabii." Jin başını salladı. Uzakta, bir kuyruğun okyanusa kaybolduğunu gördü. "Demek Beyaz Kükreyen Kurt, ha?"

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Arthie, yan gözle bakarak.

Matteo'nun Kurt olduğunu ve Arthie'nin yaptıklarını bilince... aralarındaki bağ çok daha mantıklı geliyordu. Arthie buna boyun eğmese ve bunun anlamını kabul etmese bile.

Kapak gıcırdayarak açıldı ve Matteo güverteye çıktı, Jin ve Arthie sessiz kaldıklarında ikisi arasında bakışlarını gezdirdi.

"Beni mi konuşuyordunuz?"

"Hayır," dedi Arthie, Jin de aynı anda "Belki" dedi.

Matteo gülümsedi. "White Roaring'in en ünlü iki suçlusu olarak, çok kötü yalancılarsınız."

"Sadece senin için," dedi Jin, ve bu doğrudu.

Arthie bunu gizlemeye çalışıyordu, ama telaşlanmıştı, sakinliği, soğukkanlılığı ve kendinden emin tavırları, her zamanki gibi maskesinin arkasına saklanamıyordu. Bu, ne kadar değiştiklerini bir kez daha hatırlatıyordu. Arthie, Matteo, Flick.

Jin, önlerinde ne olduğunu düşünmek istemiyordu. Şemsiyesi ve az önce barıştığı kız kardeşi vardı, ama bu, istediği kadar stresini azaltmıyordu. Onları yönlendirecek tek şey, defterde yazanlar vardı.

"Onları bulacağız," dedi Arthie sessizce.

Çünkü Arthie böyle yapardı: sonuna kadar giderdi ve Jin'in en çok endişelendiği şey de belki de buydu. Yıllarca anne babasını bulmak istemişti ve şimdi nihayet o yöne doğru ilerliyordu, nihayet onlara ulaşabilirdi, ama kendini tereddüt içinde buldu.

Ailesi on yıl öncekiyle aynı kişiler miydi? O kesinlikle aynı değildi. Artık hayatta bile değildi ve bunun özü buydu, fark etti. Arthie'nin o anda ona gerçeği söylemek istememesini anlayabilirdi. Çünkü o bir suçluydu, bir vampirdi, ailesinin yetiştirdiği yüksek sosyete çocuğuna hiç benzemiyordu ve onların onu artık isteyip istemeyeceğini bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Bunu yaptığın için. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

Arthie yüzünü buruşturdu. "Önemli değil. Hem, sana borçluyum." "Hayır, değilsin."

Gülümsedi. "Hayır, borçlu değilim."

13

ARTHIE

Denizde iki gün geçirdikten sonra, Arthie hala kendine bir gemide olduğunu, küçük bir teknede olmadığını hatırlatmak zorundaydı. Her göz kırpışında, okyanusun akıntısıyla birlikte hareket eden çıplak bacaklarına kan sıçradığını hayal ediyordu. Yaptığı şeyden sonra gökyüzü yarılmıştı ve küçük teknesinin içine ne kadar su dolarsa dolsun, batmamıştı.

Batmak istemişti. Boğulmak istemişti. Denizin onu tamamen yutmasını dilemişti.

O zamandan beri, Arthie uzun zamandır "karanlık anlar" olarak nitelendirdiği bu anları hatırlamaya izin vermemişti — Büyük Basın Katliamı'ndan sonra tekrar onlara geri dönene kadar.

Matteo olmasaydı, onun gölgelikli yatağının ve ardından Athereum'un sığınağında bu anları daha uzun süre yaşardı. Kendini daha da içine kapanırdı.

"Yeter," dedi kendi kendine ve kaptan kabininin karanlık köşesinde oturduğu sandıktan kalktı.

"İşte buradasın."

Matteo, pencereden güneşin yere düşürdüğü geniş ışık hüzmesini atlatarak, onun önüne yere oturdu ve kolunu arkasına dayadı.

"Saklanıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu, ceketini giyerken.

"Güneşten cildini korumak için burada değilsen, evet."

Kız burun kıvırdı. "Vampir olabilirim, ama zayıf değilim. Güneş bana senin kadar zarar vermez."

"Arthie, Arthie," diye iç geçirdi. "*Ben* vampir olabilirim, ama sen her zaman kalbimi delmek için yeni yollar buluyorsun."

"Gördüğün gibi, gitmeye hazırlanıyorum," dedi, ama o ona baktığında, alaycı tavrı ciddiyetle yer değiştirdi, o da iç çekerek sandığın üzerine oturdu.

Dalgalar, aralarındaki sessizliği bozarak kıyıya vuruyordu.

"Orada durup bunu tekrar tekrar yaşamaya dayanamıyorum," dedi sonunda.

"Anlaşılabilir bir durum. İnsan denize çok sık çıkmaz," dedi Matteo. "Ben de uzun süre White Roaring sokaklarında yürüyemedim."

Bakışları pencerenin ışığında uçuşan toza kaydı. Arthie, kendisi gibi birini bulacağını hiç düşünmemişti ve onun kendisine açılıp, ona güvenmesini takdir ediyordu. Aynı şeyi yapmaktan hoşlandığını söyleyemezdi, ama deniyordu. O, sözleri daha kolay hale getiriyordu. Bir canavar olmak zorunda kalmıştı ve huzurlu olmak için ne gerektiğini biliyordu.

"Ceylan bir sınav olacak, ama sen bu sınavı geçeceksin," diye devam etti Matteo. "Bunu biliyorum."

"Ram adaya pençelerini geçirirken oradan ayrıldım," dedi Arthie. "Ona ne yaptığını bilmiyorum."

Ceylan hakkında duydukları dışında - ve aslında Ettenia'nın kolonileştirdiği neredeyse tüm ülkeler hakkında - kesin olarak çok az şey biliyordu. Ceylani ve Jeevani dükkanlarının yakınındaki sokaklarda, yeni gelenlerin getirdiği yoksulluk ve azalan kaynaklar hakkında bazı bilgiler duymuştu. Ormanların yok edildiğini ve bunun adayı oluşturan toprağı kalıcı olarak değiştirdiğini, *mahvettiğini* duymuştu. "Daha iyi bir yaşam" vaadiyle Ettenia kıyılarına gelen yetenekli ve becerikli insanların, sahip oldukları daha iyi yaşamı mahveden bir yere uzmanlıklarını teslim ettiklerini görmüştü.

Diğer ülkeler ve krallıklarda yaşanan gerçek ve doğru olaylar Ettenian gazetelerinde yazılmıyordu. Yeterince kimse umursamıyordu.

"O ne yapmış olursa olsun, sen onu geri almayı planlıyorsun, hatırladın mı?" diye sordu.

Yapılanları geri almak mümkün değildi, ama adam haklıydı. Arthie değişimi gerçekleştirecekti.

"Peki sonra? Vampirleri ve Siwangları kurtardıktan ve Ram'ın hükümdarlığının üç parçasını ortadan kaldırdıktan sonra ne yapacaksın?" diye sordu Matteo, başını eğerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, ama bir parçası onun ne sorduğunu biliyordu.

Matteo gözlerine baktı. "Onu öldürmek mi istiyorsun, Arthie?"

Arthie masum değildi. Ellerinde kan vardı ve bu gerçeği unutmaya niyeti yoktu. Hiç kimseyi öldürmek niyetiyle yola çıkmamıştı ama Ram farklıydı, değil mi? Arthie'nin hayatına karışmış ve onu mahvetmişti. Onun çocukluğunu, evini, insanlığını çalmıştı... Matteo'nun da. Hatta Jin'in de. En kötü şekilde ölmeyi hak ediyordu.

Öyleyse neden Matteo'nun sorusu Arthie'yi duraksattı?

Arthie, Matteo elini tutana kadar Calibore'u sıktığını fark etmemişti. Matteo, sanki Arthie'nin teselli aradığını biliyormuş gibi, sanki ona nasıl teselli vereceğini biliyormuş gibi, parmaklarını Arthie'nin parmaklarıyla birleştirdi. Arthie'nin eli Matteo'nun elinde küçük, korunaklı ve güvende hissediyordu.

Belki de kafasını vurmuş ve zihni karışmıştı, çünkü ne zaman korunaklı ve güvende hissetmeyi umursamıştı ki?

Parmaklarını onun parmaklarından çekip cep saatini çıkardı, yine telaşlanmıştı. "Kaptan, her an varacağımızı söylüyor."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Zaten..."

Elinden saatini kaptı ve yeleğine bağlı zinciri kullanarak onu kendine çekti. Arthie, ağzından çıkan çığlıktan gurur duymuyordu.

"Beni aceleye getirme," diye fısıldadı, onu belinden yakalayıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Nefes nefese, düşmemek için ona tutundu.

Adamın yeşil gözleri, kadının yüzünü izlerken karanlık bir gölgeye büründü, kadının dudaklarına odaklandı ve onu ateşe verdi. Normal bir günde nabızı atmayabilirdi, ama o anda her yerinde hissediyordu. İçinde, dizginleyemediği, durmak bilmeyen bir davul sesi gibi atıyordu.

"Arthie, Arthie, Arthie," diye fısıldadı ve kız, onun dudaklarının şehvetli kıvrımlarını takip etti. "Hadi, bana saatin kaç olduğunu söyle."

Saati bacağına vurarak sallanıyordu, ama o itaat etmek için hiçbir hareket yapmadı. Elleriyle yanlarını okşadı, biri ensesinde dururken, diğeri yüzündeki saçları okşadı.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," dedi.

"Söyleyeceğim," dedi adam karanlık bir sesle, ona yaklaşıarak. "Saat kaç, Arthie?"

Dişlerini sıktı. O, bir fareye bakan aslan gibi tembelce gülümsedi. Ona söylemeden onu rahat bırakmayacaktı. Titreyerek saatine uzandı ve yana eğilip boğazını ortaya çıkardığında, saçlarının tenine değdiğini hissetti.

Ve sonra dudakları.

Adam boynunu öptü, geri çekilip bir santim daha yukarıya indi, sonra bir santim daha. Arthie yanacağını sandı.

"Ee?" diye sordu, duyduğundan çok hissettiği bir nefesle. Kilidi açmak için uğraştı. Adam onu izledi, her anın tadını çıkararak bu işkencenin her saniyesinin tadını çıkarıyordu. Yanağını çevirmesi yeterliydi, onu öpebilirdi.

Seni durduran ne?

Hiçbir şey. Onu durduran hiçbir şey yoktu. O Arthie Casimir'di ve yoluna ne çıkarsa çıksın, istediğini elde ederdi.

Arthie yanağını çevirdi. Sıcak cilalı ahşap, onu zenginlik içinde çerçeveliyordu. Saatini düşürdü, parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu kendine çekti.

Ve sonra onu öptü.

En muhteşem inilti ağzından çıktı ve o, adam ona karşılık öpüşmeden önce sesin her bir parçasını yuttu. Bu,

, kan yudumlamak kadar çökmüş, bir işi başarmak kadar zafer dolu bir andı.

Dudakları yumuşaktı, öpücüğü sertti. Vampirlerin genelde olduğu gibi dokunulduğunda soğuktu, ama kokusu tam tersiydi, omurgasından aşağı sıcak titremeler gönderdi.

O, kadının hayal ettiği gibi, önündeki bir tuvalin kontrolünü ele geçirdi ve kırmızı ve koyu kırmızı tonlarında, derin mor ve amarant vuruşlarıyla şehvetin portresini çizdi. Dudaklarını ısırdı ve kanını emdi. Tadı onu heyecanlandırdı ve kadın bu sese parmaklarını onun saçlarına daha sıkı geçirdi.

O, sırtının genişliğini kaplayacak kadar geniş olan tek eliyle belini kavradı, sonra tutuşunu daha da aşağıya, uyluklarına indirdi ve onu ateşledi. O, onun saçlarını bıraktı ve gömleğine uzandı, onun zahmet edip iliklediği birkaç düğmeyi açtı. O, onu kaldırdı ve ağzına gülümsedi, ta ki o onu öpüp başka bir iniltiye boğana kadar. Onu tutkuyla, ateşle, iz bırakacak kadar sert öptü, böylece onu sonsuza kadar hatırlayacaktı. Bacaklarını onun etrafına doladı, geç de olsa kendini içinde bulduğu pozisyonun farkına vardı.

Nefes nefese kalçalarını ona sürttü.

"Praecatrix," diye inledi ağzına, o ise ellerini gömleğinin içine sokup göğsünün ince hatlarını izledi.

Güvertede bağırışlar yankılandı. Onu bir sandığın üzerine oturttu ve vücudunun her santimi protesto etti, ama o tekrar ona yaklaştı ve Arthie büyük bir isteksizlikle çekilene kadar dudaklarını bir kez daha öptü. Alnını onun alnına bastırdı. Gözleri, onun gördüğünden daha koyu renkteydi.

"Karaya ulaştık!" diye bağırdı nöbetçi.

Arthie'nin bu sözlerin anlamını kavraması uzun, sarhoş bir an aldı: Varmışlardı. Yukarıda, onun çalkantılı, yakıcı arzusu ile aynı ritimde ayak sesleri yankılanıyordu.

"Arthie Casimir'in öpüşme konusunda bu kadar uzman olduğunu kim bilebilirdi?" dedi Matteo, sesi kısılmıştı.

Kutudan atladı ve Matteo'nun gömleğini ilikleyip pantolonunu düzeltmesini izlememek için elinden geleni yaptı. İçinde bir ateş yanıyordu.

Her parçası ona dönmek istiyordu, vardıkları için şimdi buradan ayrılmak isteyen korkuyla mücadele ediyordu.

"Yaptığım her şeyde mükemmel olduğumu biliyorsun," diye söylemeyi başardı ve Jin kapağı açıp adını seslendiğinde minnettar mı yoksa değil mi olduğuna karar veremedi.

14

FLICK

Flick, dün bütün gün müfettişle görüşmek ve ona ihtiyaç duyduğu birçok sahte belgeyi teslim etmek için koşturduktan sonra, iki gün sonra nihayet koruya geri dönebildi: Bunlardan biri, Willard'ın masasından çıkan ve Ram tarafından imzalanmış, Arthie ve Jin'in ele geçirdiği geminin alıkonulma süresinin uzatılmasını onaylayan bir mektuptu. İkincisi, Flick'in, EJC gemisinin gerçekten limana demirlediğini teyit etmek için ustabaşının yazdığı mektubu imzalaması gerekiyordu. Üçüncüsü ise, geminin nerede olduğu sorulursa, geminin neden limandan çıkarılması gerektiği açıklayan bir mektuptu.

Bu mektubu doğru bir şekilde yazmak için çok fazla deneme yapması gerekti. Kapsamlı bir kelime dağarcığına sahip bir sahteci olabilirdi, ama aynı zamanda bir kızdı ve küçümseyen bir memur değildi.

Ve sonunda başardı.

Artık deftere odaklanabilirdi ve sayfaların içine o kadar dalmıştı ki, Eski Kükreyen Kule çalmaya başladığında irkildi. Boynundaki ağrıyı gidermek için boynunu düzeltti ve kollarını uzattı.

"Üç çan mı?" Flick şaşkınlıkla saydı. "Saatler oldu!"

Jin ve diğerleri, hesaplamaları doğruysa şimdiye kadar Ceylan'a varmış olmalıydılar.

Ve Flick de kendi ilerlemesini gösterebilirdi: Davetiyeleri henüz taklit etmemişti, ama deşifre edebildiği ve çeşitli

Flick, annesinin şifresindeki birçok çizgi ve kesik çizgiyi silmek için gözlerini kapattı ve notlarını düzgün bir şekilde okumak için tekrar açtı.

Her biri korkunçtu.

Ram, çeşitli ihracat ve ithalatları başarıyla ve keyifle gasp edip tekelleştirerek, uzun süredir yüksek sosyete mensup isimlerin kasalarını boşaltmıştı. EJC ile sözleşmeler yaparak, dolayısıyla kendisiyle sözleşmeler yaparak ya da yüksek sosyete mensupları dahil hiç kimse için kâr marjının mümkün olmadığı bir noktaya gelene kadar ücretler ve absürt cezalar biriktirerek bunu nasıl başardığını da ayrıntılı olarak anlatmıştı. Sonra, Ettenians'ın elde etmek için fahiş miktarlarda duvin harcamaktan başka çaresi kalmayacağı tıbbi hizmetlerin (ilaçlardan doktor ziyaretlerine ve tesislerine kadar) fiyatlandırmasını nasıl etkileyebileceğine dair planlar vardı.

Arthie, Flick'e Ram'ı alt etmek için yardımcı olacak her şeyi bulmasını söylemişti, ama Arthie ona bunun önemli bir şey olması gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Gürültülü bir şey. Vampirleri silah olarak kullanmak kadar iğrenç, insanları sokaklardan kaçırmak kadar iğrenç.

Gerçek neden gibi.

"Senin gibi," dedi Flick defterin bir sayfasına bakarak, sayfayı düzeltti. Ona dikkatini çektiği için işaretlemişti. Bir tür bina vardı. Defterin tamamı buna ayrılmıştı, birkaç çizim de dahil, Flick annesinin genellikle hoşlanmadığı bir beceri olduğunu biliyordu.

Kenar boşluklarına, annesi daha fazla deneme ve kuluçka dönemine ihtiyaç duyulduğunu yazmıştı ve sonunda, ne anlama geldiği bilinmeyen, *iki hafta sonra değişmek* yazıyordu. Flick, o iki haftanın ne kadar önce olduğunu bilmiyordu, ama bu, Ram ve adamlarının üssü müydü? Annesinin aklına geldikçe, çok fazla farklı ayrıntı yazılmıştı.

Sanatsal yetenek eksikliği göz önüne alındığında, binanın planı olabildiğince ayrıntılıydı. Flick'in görebildiği kadarıyla, geniş ve uzun bir tek katlı binaydı, ortasında açık bir alan ve

buradan yayılan birkaç oda ve salon vardı, bunların arasında garip bir dizi hap şeklindeki nesnelerin yer aldığı büyük bir oda da vardı. Annesi vampirleri alt etmek için yeni bir yutulabilir yöntem mi geliştiriyordu?

Flick ne kadar uzun bakarsa, o kadar çok soru buluyor ve o kadar az cevap buluyordu. Notlarını bir kenara koydu ve defteri geriye çevirerek orijinal çizimi tekrar inceledi.

"Merhaba," diye mırıldandı çizimin köşesindeki bir ek parçaya. Neredeyse metinle bütünleşmişti. Bir daire içinde bir dizi çizgi çizilmişti, bazıları kesişiyor, bazıları ise çapraz kesiyordu. Flick defteri döndürerek her yönden inceledi, ama ne olduğunu anlayamadı. Dikkatini dağıtan karalamalar mı? Ram'ın şifresini bulmak için kullandığı yöntem mi?

Flick defteri tekrar çevirdi ve içine sıkıştırılmış birkaç kağıt parçası dışarı düştü. Flick homurdandı ve onları tekrar içeri itmeye başladı, ama bir dünya haritası bulduğunda durdu. Ettenia ve Doğu Kolonileri, Jeevant Gar ve Ceylan'ı gördü. Qirilan ve Arawiya. Bazıları gölgeli, bazıları gölgesizdi ve Flick, gölgeli ülkelerin kolonileştirildiğini fark etti. Qirilan'ın bazı bölgeleri de. Laith'in geldiği, geniş toprakları olan Arawiya krallığının ise tek bir santimetrekaresi bile dokunulmamıştı.

Yine de bir ses onu uyardı.

Bunu dert edemezdi.

"İşte bu!" Flick, ek parçayı yeni bir bakışla inceleyerek haykırdı. Her yere taşıdığı çantasını karıştırarak, elastik halkayı çözdü ve karbon kağıt, notlar ve - *aha!* White Roaring haritasını karıştırdı.

Ek, bir grup caddenin kuşbakışı görüntüsüydü.

Flick haritasını açtı ve yarı saydam kağıdı annesinin çiziminin üzerine koydu, White Roaring'de olmasını umarak ve dileyerek kaydırды, yine başka bir ülkede olmasın diye. Ceylan gibi, ya da onlara daha da bilinmeyen bir yer gibi.

Sonunda, eşleşti. Rahatlamış bir kahkaha atarak, Flick kağıdı çekti ve yeri inceledi. Nefesi kesildi. Kesinlikle White Roaring'deydi, nehrin hemen ötesinde, başkentte nadiren

daha az gittiği bir yerdi. Flick köşeyi daha yakından inceledi, endişe onu bir pelerin gibi sardı.

Sarayın yakınında. Haraçların sunulacağı yer. Flick bunun bir tesadüf olmadığını düşündü.

Aniden hem sıcak hem soğuk hissetti, burayı kendi gözleriyle görmesi ve annesinin ne planladığını anlaması gerektiğini biliyordu. Hepsi için. Arthie ona bunu yapmamasını söylemişti, ama Arthie de ne bekleyeceğini bilmediği bir adaya yelken açıyordu. O, Jin ve Matteo bunu yapabiliyorsa, Flick de bunu yapabilirdi.

Ayrıca, burası Arthie'nin yasakladığı haraç töreninin yapılacağı yer değildi, ama endişe verici derecede yakındı.

Haritasını ve notlarını katladı. Bunları yanında tutacak, çantasına koyacaktı, ama defteri de yanında taşıyamazdı.

Defteri bir bez parçasıyla sardı, sonra Arthie'nin saklaması için yaptığı hava koşullarına dayanıklı kılıfın içine koydu ve Flick, parmaklarına yapışan ve tırnaklarının altına giren kir, yosun, balçık ve çürümüş dalları kazmaya başladı. Bu, daha önce hiç görmediği ve hissetmediği bir manzaraydı. Yüzünü buruşturdu. Defteri toprağa gömdü ve tekrar üstünü kapattı, toprağı sıkıca düzeltti ve kurtardığı yosunları üstüne serdi.

Ellerini silkeledikten sonra Flick, korudan White Roaring Meydanı'na koştu, neredeyse içinde bulunduğu zor durumu ve başını eğik tutması gerektiğini unutmuştu, ta ki ellerini çeşmeye daldırıp kiri ovana kadar. *İşte*. Böyle daha iyiydi.

"Gazete alır mısınız bayan?" diye seslendi bir gazeteci çocuk, Flick caddeyi geçerken. O gecedен beri gazeteci çocuklar bile farklıydı. Gergin ve ürkekti. Yola çıkan her arabaya atlıyorlardı, sıradaki kaçırılanların kendileri olacağından korkuyorlardı. Eskiden para için can atan gözleri artık tehlikeyi kolluyordu.

Flick ona başını salladı, bir grup Boynuzlu Muhafız onların yönüne döndüğünde kalbi güm güm atarken saklanacak bir yer aradı.

Ram'ın Ettenianları etraflarındaki giderek artan tehlikelerden korumak için yaptığı planları övünen başka bir gazete okumak istemiyordu. Arthie'nin tarafında olan, gerçeği gerçekten önemseyen basın mensupları ölmüştü. Artık matbaacılar en yüksek teklifi verene çalışıyordu ve bu teklifin kimden geldiği belliydi.

Ne planlıyorsun anne?

Flick'in zihninde, Arthie'nin onaylamayan bakışları ile birlikte eskizler parlak bir şekilde yanıp sönüyordu, ama Flick dikkatli olacaktı. Hem Boynuzlu Muhafızlar hem de Ram'ın özel siyah giysili ordusu hakkında endişelenmesi gerektiği için dikkatli olmak zorundaydı. Meraklı gözlerden ve uyanık muhafızlardan korunmak için bir taksi çağırdı. Çekingen şoför onu içeriye aldı ve Flick, kalabalıklar çok uzak olmayan bir yerde bağırıp ayaklarını yere vururken, memnuniyetle kabul etti.

Perdeler kapalı ve elleri kucağında yumruklanmış halde, Flick taksi caddede ilerlerken nefes almakta zorlanıyordu ve dışarıdaki kargaşayı susturabilmek için dua ediyordu. Annesi bu durumun devam etmesine nasıl izin verebilirdi?

Araba Flick'i saraya gittikçe yaklaştırırken, havada deniz tuzu kokusu hafifçe hissediliyordu. Athereum'u geçtiklerinde ve duvarlarını çevreleyen gürültü yüksek sesle yankılandığında, nerede olduklarını bilmek için pencereden dışarı bakmasına gerek yoktu.

Sonunda, başkentin kalabalık bölgesinden uzaklaştıkça sokaklar sessizleşti ve köprüden geçerken sadece atların nalları yankılanıyordu ve nehir aşağıda fısıldıyordu. Birkaç dönüş daha yaptıktan sonra araba durdu.

Taksi şoförü kapıyı açtı. Endişeli görünüyordu. "Burada mı, hanımefendi?"

Flick boş caddeye baktı. Saray uzakta görünüyordu, Boynuzlu Muhafızlar karargahı da solunda çok uzak değildi. Mesai saati geçmişti ve burada kimse yoktu. Atları sessizlikte homurdandı. Güneş ufukta batmak üzereydi ve sadece birkaç gaz lambası yanıyordu.

"Evet, efendim. Teşekkür ederim," dedi.

Taksi şoförü, belki biriyle buluşup buluşmayacağını gürmek için bir kez daha baktı, başını salladı, tekrar arabaya bindi ve uzaklaştı.

Burada gökyüzü açıktı, bacaların dumanlı grisi yoktu ve hava daha temizdi. Son güneş ışıkları önündeki sarayda parıldıyordu ve bej taşları altın rengi bir ışıkla kaplıyordu. Flick sokağa dönerken gölgelerde kaldı. Buradaki evler yüksek, kuleli ve büyük pencereli, fırfırlı ve yaldızlı çizgilerle daha da güzelleştirilmişti. Her birinin önünde bir tabela vardı; bunların ofisler olduğunu fark etti, her biri özenle kesilmiş geniş çimlerin üzerinde duruyordu.

Paltosunu daha sıkı giydi ve haritasına tekrar baktı. Taksi şoförünün onu yere çok yakın bir yere götürmesini istememişti. Sarayın yakınındaydı ve muhtemelen korunuyor ve güvenlik önlemleri alınmıştı; onu ele verecek at seslerine ihtiyacı yoktu.

Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muyum?

Sessizlikte sesler yükseldi ve Flick donakaldı. Sesler ona doğru geliyordu. Başını eğdi ve iskelet gibi kalmış bir gül çalışının arkasına saklanana kadar parmak uçlarında geriye doğru yürüdü. Boynuzlu Muhafızlar. Bir mangalık... Flick ile aynı yöne mi gidiyorlardı? Yoksa karargahlarına mı dönüyorlardı?

Annesi defterine çizdiği yere doğru sola dönmek yerine, saray yönünde ilerlemeye devam ettiler. Elbette. Boynuzlu Muhafızlar, Koç'un defterinde yazılı gizli bir yeri bilemezlerdi. Flick'i kovalayanlar, o gece Athereum toplantı salonuna baskın düzenleyen ve gazetecileri öldürenler, annesinin siyah giysili adamlarıydı. Onlar sadece Koç için çalışıyorlardı — Flick'in tahminine göre, kiralık özel bir paralı asker grubu — ve Boynuzlu Muhafızlar da Koç için çalışıyorlardı, ama bunu Ettenia'nın iyiliği için yapıyorlardı.

Muhafızlar ortadan kaybolduğunda, gölgelerin arasından çıkıp caddenin karşısına koştu ve oraya yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Bir ev mi? Bir depo mu? Bir

Depo mu? Flick bilmiyordu ve beklenti yüzünden kalbi güm güm atıyordu. Artık saraydan da çok uzak değildi. Güneş batmış, o ilerledikçe sessizlik derinleşmişti. Neden yerler birbirine bu kadar yakındı? Tam önündeki tuğla duvarın hemen ötesindeydi. Nefesini tuttu ve duvarın önünden geçti, yapraklarla kaplı parke taşlarında hafif adımlarla yürüdü ve donakaldı.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Bu olamazdı. Flick haritasına, sonra da çizimlerine baktı. Burası olması gereken yerdı. Bina, ev, annesinin çizdiği yer her neyse. Bunun yerine, önünde sadece kesilmiş ve bakımlı çimlerden oluşan bir deniz vardı. İleride, saray duvarı karanlıkta tehditkar bir şekilde yükseliyordu. Çevresinde devriye gezen Boynuzlu Muhafızların konuşmalarını duyabiliyordu.

Hayır, bir şeyi gözden kaçırıyordu. Defteri incelemiş, sayfalarını saatlerce, *günlerce* taramış, sonra da notlarını incelemişti. Gerçek buradaydı. Burada *bir şey* olmalıydı, yoksa annesi bunu çizmezdi.

O anda duydu: ayak sesleri. Arkasında.

Her zaman içgüdülerine güven, Jin'in sesi günler öncesinden kafasında yankılanıyordu ve Flick, ezici bir sakinlik hissiyle, bunun Boynuzlu Muhafızlar ya da gezintiye çıkmış bir hanımefendi ve lord olmadığını biliyordu.

Bildiklerinde onlara belli etme, Jin de öyle demişti. *Her zaman soğukkanlılığını koru*.

Flick çantasına uzanma dürtüsüne direndi. Defter orada değildi, kendine hatırlattı. Güvende ydi. Muhafızları çağıramazdı. Onlar ona ulaşana kadar, çoktan ölmüş olacaktı. Yavaşça nefes verdi ve elini olabildiğince doğal bir şekilde cebine götürdü, orada pirinç muşta vardı. Cebindeki ağırlık ona bir nebze rahatlık veriyordu. Sanki Jin yanındaymış gibi, şemsiyesiyle yola vurarak her cesur sözünü vurguluyordu.

Ama o orada değildi.

Aniden ısınan şapkasını başından çıkardı ve etrafından siyah giysili figürler yaklaşırken nefesini tuttu.

Ram'ın adamları. Ve bu sefer Flick kaçabileceğini düşünmüyordu.

Nefesleri havada buğulanıyordu. Kaç kişi olduklarını bilmiyordu, sadece görüşünün bulanıklaşmaya başladığını fark etti. Defteri sakladığı için gurur duymaya çalıştı. Bir Casimir gibi davrandığı için. *Savaş, sevgi*. Yumruğunu pirinç muşta etrafında sıktı, ama ne işe yarardı ki? Onlardan birinin dudağını veya burnunu kanatabilirdi, ama silahı elinden alınırdı.

Hayır, eğer götürülecekti, silahlı kalacaktı.

Flick omuzlarını düzeltti ve çenesini kaldırdı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Kim olduğunu biliyorlar mıydı? Geçen hafta ortadan kaybolan ve kim bilir nereye götürülen diğer masum insanlar gibi kaçırılacak mıydı? Yoksa defter için mi gelmişlerdi?

"Defteri ver, sen de özgür kal," dedi adamlardan biri. İşte cevabı buydu.

Flick onlara hiç inanmadı.

Aferin kızım, dedi Jin kafasında.

Omuz silkti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Adamlar birbirlerine baktılar ve ona en yakın olanı onun omuz silkmesini taklit etti. "Öyle mi?"

Flick boğazına yükselen korkuyu yuttu, adam ona yaklaşıp da pes etmeyi reddetti. Bir adım geri attı, ancak arkasında duran başka bir adama çarptı. Kaçmaya çalıştı, sonra da koşmaya çalıştı.

Ama adamlar onu sıkıca tuttular, eldivenli elleri sert ve amansızdı.

Ve kafasına bir çuval geçirdiler.

Hayır, hayır, hayır. Tribünlerin gerçekte ne hakkında olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Davetiyeleri taklit etmesi gerekiyordu. Sabah Willard ile buluşması, kayıp geminin hilesi mümkün olduğunca uzun süre devam etmesini sağlaması gerekiyordu. Jin için. Arthie için. Matteo için.

"Hafızanı tazeleyeceğiz, merak etme," diye söz verdi aynı adam.

Kumaş pürüzlü ve küflüydü, saçlarını başına ve alnına sıkıca bastırıyordu. Flick aniden diğerlerinin de aynı şekilde yakalandığını hayal etti, onun gibi kızlar, erkekler, kadınlar, erkekler. Annesi halkının kalbine sahte korku salmak için kaçırılmış ve sonra muhtemelen öldürülmüşlerdi. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Uyanık kalmak.

Flick ileri doğru itildi, yarı sürüklendi. Onu buradan uzaklaştırdıklarını hissetti, ama bir araba çağırmak zorunda kalacak kadar uzağa değil. Arthie bu durumda ne yapardı? Onlara zaman kazandırdıkları için teşekkür ederdi, gerçekten.

Flick bu sözleri söyleyemedi, ama onları hissetmek için elinden geleni yaptı.

15

ARTHIE

Dışarıdan bakıldığında anlaşılmayabilirdi, ama içten içe Arthie denizdeki bir fırtına gibiydi. Güverteye çıktığında Ceylani kıyısına bakmadı. Doğruca Vane'e gidip, meraklı gözlerden uzak bir yere demir atmasını söyledi. Ama Vane ondan bir adım öndeydi çünkü "kıyıda duran insanların görünüşünü pek sevmemişti" ve Arthie ona doğru yürürken gemiyi döndürerek adayı önünden uzaklaştırdı.

Onun adası. Onun evi. Bir zamanlar günlük hayatının bir parçası olarak gördüğü yapışkan sıcaklık, Ettenia'ya ilk ayak bastığı ve soğuk, kuru hava cildini tahriş ettiği zamanki kadar yabancı gelmişti. Ettenia'nın iklimi olmayabilir, ama limanın manzarası onu yanıltabilirdi.

Orada Ceylani'ye ait hiçbir şey yoktu.

Sömürgeciler ağaçları ve kulübeleri yıkmış, popüler Ettenya dükkanlarının dallarının yanında yüklerin yığıldığı minyatür bir White Roaring limanı inşa etmişlerdi. Sazdan öküz arabalarının olduğu bir ülkede at arabaları bile vardı, peki ne için? Sanki kullanabilecekleri her kaynağı yağmalayıp talan ederken, evlerini hatırlamaları gerekiyormuş gibi.

Kaleyi görmedi ve bir an için bunun daha kötü bir gerçek olup olmadığını merak etti, çünkü bu, kalenin başka bir yerde olduğu, Ettenianların ada boyunca çok daha fazlasını inşa ettiği anlamına geliyordu.

Neden geri döndün? Deniz, geminin yanlarına çarparak ona sormuş gibiydi. *Neden buradasın?*

Bu o kadar saçma ve çılgınca bir soruydu ki, onu deliye çeviriyordu. Gerçek olamayacak kadar garip ve çarpık bir halüsinasyon. Birisi başka bir ülkeyi ele geçirip, vicdan azabı duymadan nasıl yaşayabilirdi? Nasıl yok edip yağmalayabilir ve bunu tamamen doğal ve kendi haklarıymış gibi davranabilirlerdi?

Gördüğü tek şey Ettenlilerdi, ciltleri güneşten dolayı çok daha az sivri ve çok daha altın rengiydi. Bunu bekliyordu, değil mi? Ceylan artık bir Etten kolonisiydi, ama nasıl oluyor da kahverengi tenli Ceylanlılardan daha fazla oluyorlardı?

"Kahretsin, çok sıcak," diye bağırdı Jin, şemsiyesinin gölgesinde ona katılırken. Yakınında durdu. Önceki konuşmaları, aralarındaki gerginliği biraz yumuşatmıştı, ama geri kalanını sadece zaman düzeltebilirdi.

Gemi dönüşünü tamamlayıp uzun tropikal ağaçlar görüş alanlarını kapladığında, Jin dudaklarını sıkıştırdı. Matteo da onun yanında aynı şekilde sessizdi, çenesinde öfke atıyordu. Şemsiyesi koyu kırmızı renkteydi ve yüzüne gölgeyi, kırmızımsı bir renk tonu düşürüyordu. Bu an ona tanıdık geliyordu. Daha önce de intikam dolu bir çift göze bakmıştı. Ancak *bu* seferki öfke, *onun* acısı yüzünden, önlerindeki manzara *onu* etkilediği için uyandırılmıştı, başka bir şeyden dolayı değil. Gerçekten de garip bir ayrımdı.

"Sen izini bırakacaksın," dedi sessizce, ona kendi sözlerini hatırlatarak.

"Nasıl? Ceylani topraklarında gururla duran her Ettenian binasını yıkarak mı?" diye sordu Jin, sesinde önündeki manzaraya duyduğu küçümseme açıkça belliydi.

"İntikamın bu kadar gürültülü olması gerekmez," dedi Matteo.

"Spindrift öyle değildi."

Ama bu aynı şey değildi. Bu, gürültülü bir şey gerektiriyordu. Matteo'nun EJC gemisini çalmalarını istediğinde söylediği gibi, bir açıklama.

Onu izliyordu. "Ya da belki de giderken gemilerini yok edebiliriz, hatta yüklerini denize atabiliriz."

Bunlar iki sağlam fikirdi.

Gemi aniden durdu.

"Liman daha güvenli olurdu," dedi Vane özür dilercesine, adamları ellerindeki en uzun tahtayı uzatırken.

Arthie başını salladı. "Onlara güvenmemekle haklıydık."

Tamamen güvenli görünmüyordu, ama kıvrımlı ağaçlar, kıyıdaki Ettenialılara kendilerini göstermeye çalışmaktan daha az riskliydi. Gemileri fark edilmişti ve şüphesiz bir keşif ekibi, neden bu kadar uzağa demir attıklarını görmek için yakında buraya gelecekti, ama Arthie ve diğerleri görülmemişti ve bu yeterliydi. Ayrıca, aynı zamanda bir deniz kaptanı olan Athereum vampirinden çok endişelenmesi gerektiğini düşünmüyordu. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Arthie, Jin ve Matteo'yu da yanına alarak iskeleye doğru yürürken Vane, "İyi şanslar," dedi. "Siz dönene kadar etrafta dolaşıp görünmeyeceğiz."

"İyi bir adamsın," dedi Matteo, onlar duyamayacakları bir mesafeye ulaşır ulaşmaz.

Arthie aşağıya baktı. Kayalık sahil çok aşağıdaydı, yeşil yapraklarla kaplı bir denizin kenarındaydı; tek bir yanlış adımda boynunu kırabilirdi. Bir vampir olarak bunun nasıl bir şey olacağını bilmek istemiyordu.

Matteo yutkundu. "Yüksekten pek hoşlanmam."

"Ben de sevmem, o yüzden gevezelik etmiyorum," diye tersledi Jin, çenesini sıkıca kapattı.

Arthie aşağıya koştu ve atladı, yapraklarla kaplı zemin inişini yumuşattı, sıcaklık onu bir palto gibi sardı. Şemsiyesini açtı ve aşağıya inerken sendeleyip, topallayıp, tartışan onlara baktı. "Her an olabilir."

Sonunda, titrek adamlar ona katıldı ve Vane'in adamları tahtayı geri çekti. Arthie hiçbir şey söylemeden ağaçların arasından geçmeye başladı, Jin ve Matteo ise ayakkabılarını kirletirken şikayetler mırıldandılar.

Ta ki ormanda korkunç bir çığlık yankılanana kadar — kan donduran bir çığlık. İkisi de donakaldı.

"O neydi?" Matteo gergin bir sesle sordu.

"Arthie?" Jin fısıldadı.

"Şeytan kuşu," diye mırıldandı Arthie, ağaçları tarayarak. "Genelde sadece geceleri çıkarlar. Şeytan kuşunun çığlığı ölümün habercisi olduğunu söylerler."

"Ne kadar tatlı," dedi Matteo sahte bir neşeyle. "Harika," diye ekledi Jin.

Arthie onları görmezden gelerek ilerlemeye devam etti. Küçük bir kızken, gecenin bir yarısı kuşların çığlıklarından korkardı. Artık dünyada daha korkutucu şeyler vardı. Çevresini inceledi. Nerede olduğunu bilmiyordu. On yıl önce, dünya daha büyüktü ve o sadece sık gittiği yerleri biliyordu. Yükselen bir ağacın gölgesinde, Arthie Jin ve Matteo'yu beklerken sivrisinekleri kovuyordu, burnuna tanıdık bir koku geliyordu. Hafif ama kesin bir kokuydu. Yukarı baktı: hindistancevizi. Yaprakların altında asılı duruyorlardı, toplanmaya hazırdılar.

Küçükken, babası sarongunu düğümleyip tepeye tırmanır, tüm salkım kopana kadar palasıyla keserdi. Sonra aşağı inip ağır meyvelerden birini serbest bırakır, aynı geniş palayla tepesine bir kesik atar ve terli alnı ve gururlu gülümsemesiyle ona uzatırdı. Arthie hindistancevizi ağzına atar, bulanık suyu ve tatlı beyaz etini yalardı, ama en sevdiği şey annesinin taze sıkılmış limon suyu ve bir tutam şekerle karıştırmasıydı.

Arthie bu anıyı düşününce içini acıttı. Hindistan cevizlerini bir lezzet olarak tadını çıkarırken, hayatta kalmak için onlara ihtiyaç duymaya başlamıştı. *Artık öyle değildi.* Jin ve Matteo ona katıldığında Jin'e baktı ve gemide kadeh tokuşturdukları şişeleri hatırladı.

Hayır, artık değil, dedi kendi kendine. Ve belki bir gün hayatının o dönemine geri dönecek, hindistancevizi yemenin bir zevk olduğu günlere.

Tanrım, gelecek için planlar yapmaya başlamıştı. Arthie bunu diğer işler gibi görmeye çalıştı, ağaçların,

sıcaklık ve anıların onu bunaltmasına izin vermemeye çalıştı. Şaşkın bir palmiye misk kedisini geçip Matteo ve Jin'i tepedeki bir seyir noktasına çağırdı. "O ağaçlarda bir saniye daha kalamazdım," dedi Matteo diye iç geçirdi.

"Eriyordum," diye Jin de aynı fikirdeydi. Arthie iç geçirdi. "Erkekler."

Uzakta, hindistancevizi ağaçları güneşe doğru eğilmiş, maymunlar yaprakların arasına dalmıştı. Bir filin trompet sesini, öküzlerin homurtularını duyabiliyordu. Evlere doğru kıvrılan toprak yollardan birinde tavuklar ve inekler dolaşüyor, bir nehirde kadınlar çamaşır yıkarken dedikodu yapıyordu. Parlak ayakkabılarına, tüvit takım elbisesine, baştan aşağı Ettenian tarzında işlenmiş nakışlara baktı. Başındaki şapka bile, onun olabileceğinden daha Ettenliydi. Olmak *istediğinden* daha Ettenliydi.

Düşünsenize, annesininkiyle aynı sari giydiği için pişman olmuştu. Düşünsenize, o geceki başarısızlığını, bir şekilde, mirasına bağlamıştı. Öfkesini, sanki bir ipmiş gibi tutunarak, canını kurtarmak için ona sarıldı. Kederdense öfke daha iyidir. Acıdanse öfke daha iyidir. Izdıraptanse intikam daha iyidir.

Ettenia ona zorla kabul ettirilmişti. Ettenian kıyılarına götürülmeyi hiç istememişti. Yabancı bir ülkede kendine bir hayat kurmak hiç istememişti. Hayatını ve ülkesini yok etmelerini hiç istememişti.

"Thompson & Thompson Grocers?" Jin kekeledi ve tanıdığı diğer Ettenian mağazalarının isimlerini sıraladı. "Edith's Spools, Beautiful For Ever... Rahatlamışlar."

Arthie hiçbir şey söylemedi. Dükkanların ve Ettenian kopyalarının ötesinde, limanı dolduran gemilere yüklenmeyi bekleyen yığınlarca sandık vardı. Uzaktan bile süslü bir afişin üzerinde yazan ismi okuyabiliyordu.

EAST JEEVANT COMPANY GOODS

"İyi misin?" diye sordu Matteo.

"İyiyim," dedi Arthie, duygularına kapılmamaya çalışarak, hedeflerine odaklanmaktan başka bir şey yapmamaya kararlı bir ses tonuyla.

Yine de, onun gözlerine bakarak bir hata yaptı. Matteo yaklaştı ve onu kokusuyla sardı. "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle."

Arthie ona sert bir bakış attı, bu da Matteo'yu güldürdü ve Arthie bu gülümsemeyi aç bir insan gibi açgözlülükle yuttu.

Jin bu diyalogu izliyordu ama düşüncelerini dile getirmekten kaçındı. "Kaleyi göremiyorum. Belki de şifreyi yanlış çözdük?" Donakaldı ve gözlerinde panik belirdi. "Ya Flick'in şifresi yanlışsa? Ya diğer bulguları da yanlışsa? Ya..."

Arthie onu çörmelmeye zorladı. "Ağaçların ötesinde. Orada."

Liman şehrinin hemen arkasında, iç kesimlerde uzanan devasa, geniş kaleyi işaret etti. Gri-kahverengi taşlar eğimli bir şekilde parapetlere doğru yükseliyordu. İlk başta, vahşi doğayla bütünleşerek görmek zordu, ama bir kez gördüğünüzde, görmemek imkansızdı.

Kale, bitişiğindeki deniz hattı boyunca inşa edilmişti. Pencerelerden dışarı çıkan toplar, sahip olduklarını korumaya hazırды. Arthie bir homurtuyu bastırdı. Deniz yönünde bir deniz feneri yükseliyordu. Daha yakınlarda, kalın siyah rakamlı bir saat kulesi dakikaları sayıyordu. Siper boyunca aralıklarla bayraklar dikilmişti. Hiçbiri Ceylani bayrağı değildi.

"Düşündüğümde çok daha büyük," dedi Matteo. "Ama zaten daha önce hiç kale görmemiştim."

"Ve çok daha sağlam," dedi Jin. İkisi de bir kalenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyorlardı? "Vampirleri barındıracak bir sanatoryum için mükemmel bir yer... Bir tanesi kaçarsa, etrafını kapatabilirler."

"O zaman içeriye nasıl gireceğiz?" diye sordu Matteo.

Onlar izlerken, kapılar bir dizi at arabası ve öküz arabası için açıldı. Her biri siyah örtülerle kaplıydı ve ağır yüklerin altında sallanıyordu. Ram, bu kaleyi sadece vampirler için inşa etmemişti. Kale *çok büyüktü* ve o fırsatları kaçıran biri değildi. Her şeyi o istedi

korumak için onun kolonisi. The gümüş sigil işlenmiş araba araçlara işlenmiş olan gümüş mühür tanıdıktı, sorumlu kişiler de öyle: *Boynuzlu Muhafızlar*.

Her birini kontrol ettiler ve geçtikten sonra kapılar hemen kapandı.

"Bu şekilde gireceğiz," dedi Arthie.

Jin şemsiyesini çevirdi. "Her zaman bir arabayı ele geçirmek istemişimdir."

16

JIN

Jin, Arthie'nin planının yeterince basit olduğunu düşünüyordu, ancak sıcaklık her şeyi zahmetli hale getiriyordu: Boynuzlu Muhafız arabasını bulmak, ele geçirmek, kale kapılarından gizlice geçmek. Yine de şikayet edemezdi, çünkü bu, Flick'ten ve ondan uzak olmaktan duyduğu derin acıyı unutmamasını sağlıyordu.

Onun iyiliği için endişelenmeyeceğine yemin etmişti, ama bu kolay değildi. O yetenekliydi ve silahlıydı, diye kendini teselli etti. Karşılaştığı her şeyle başa çıkabilirdi.

Onlar, en azından o ve Matteo, tepenin yamacından aşağıya doğru sendeleyerek indiler. Arthie, sanki hayatı boyunca orada yaşamış gibi çalılıkların arasında yolunu buldu. Yarıları da aynı uzunlukta idi, diye düşündü. Yaklaştıkça, kasaba katlanarak büyümüş gibi görünüyordu, White Roaring'in yaklaşık dörtte biri kadar bir alana yayılmıştı.

"Eğer bir araba bulamazsak, muhtemelen kapının kilidini açabilirim," dedi Jin. Her türlü kilidi açmıştı. Hatta bir keresinde İmparatorluk Meydanı'nda, uzun lafın kısası, zengin bir lord (çünkü her zaman zenginler olurdu) onu yatak odasındaki bir kafese kilitlemişti.

"Sen bunu yaparken muhafızlardan beklemelerini isteyebiliriz," dedi Arthie neşeyle.

"Ah, yorumlarını ne kadar özlemişim, kardeşim," diye cevapladı Jin.

"Bir çay dükkanı!" dedi Matteo. Aslında daha çok bir kulübeydi. Ve çalışanları bile Ceylani değildi. Yüzünü buruşturdu. "Spindrift'i gerçekten utandırıyor, değil mi?"

Sanki onun sözleriyle ortaya çıkmış gibi, Jin mükemmel demlenmiş bir fincan Lady Slate çayı ve yanında ahududulu streusel kokusunu alabildi. Midesindeki hırıltıyı görmezden geldi. Artık tüketemeyeceği şeyleri hatırlatmasına gerek yoktu.

Daha ileride başka bir dükkan gördü. "Sence burada duvin kabul ediyorlar mı?"

"Maalesef," dedi Arthie kuru bir şekilde, şemsiyesi bir elbise gibi gölgelerini üzerine düşürüyordu.

Onları, umduğundan daha az seçenek sunan bir seyyar satıcıya sürükledi. "İyi. Sanırım bir şapkaya ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

"Üçümüzün şemsiyeyle yürümesi biraz fazla dikkat çekici, değil mi?"

Arthie, farklı türleri denerken onu izleyerek, onaylayarak ağzının kenarını büzdü. "Melon şapka mı?"

"Çocuk aynaya bakıp bunu anlayamaz," diye hatırlattı Matteo.

Jin adama parasını ödedi ve şapkayı başına sıkıca geçirdi, şemsiyesini kapattı ve güneşi denedi. Fena değil. "Her şeyin kendisine yakıştığını ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını bilen biri aynaya ihtiyaç duymaz."

Arthie de onu taklit ederek, şapkasını yeniden yerleştirdi ve bir çift eldiven giydi. Matteo'nun şapkası, eldiveni ve gömleğinde yeterli düğmesi yoktu, bu yüzden şemsiyesinin altında kaldı.

"Hala Boynuzlu Muhafız arabasının izi yok," dedi Matteo.

"Orada," dedi Arthie, caddede yürüyen üç muhafızı işaret ederek. Gülüyorlardı, tüfekleri görünmüyordu. "Silahları yok, görevde değiller. Kaptan değiller, ama önemli bir şey bulma şansımızı artırmak için bir kaptan bulmak ideal olurdu. Onları takip et."

"Nereye?" diye sordu Matteo, ama Jin daha iyi biliyordu ve Arthie'yi takip ederek tepeye doğru koştu.

Asfalt yola vardıklarında durdu. Jin, Arthie'nin bir anıyı yeniden yaşayıp yaşamadığını ya da o anda öfkelenip öfkelenmediğini bilmiyordu, ama Arthie gözlerini kırttı ve kaşlarını düzeltti, duygularını

duygularını bir kez daha Calibore'a dokunarak gizledi. Arnavut kaldırımı yolu hızla geçip yeni inşa edilmiş, henüz boş olan bir dükkânın kenarına geldiler ve dükkânın yanındaki çalılar arkasına çöktüler.

"Onların uğrak yerine," diye cevapladı Arthie, parlak kırmızı pub'a başını sallayarak. "Ve işte arabamız da orada."

Caddenin karşısında duruyordu. Yan tarafında, siyah kaplamanın üzerinde gümüş rengi parlak bir şekilde Ram'ın arması işlenmişti.

"Muhafız pub'ın içinde," dedi Arthie.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Matteo ve Jin, Matteo'nun daha önce hiç böyle bir işte çalışmadığını hatırladı. Athereum'a sızma işi vardı, evet, ama bunun gibi bir sokak işi hiç yoktu.

"Çünkü araba ön tarafta park edilmiş," dedi Jin. "Ve buzlu camdan bir dizi Boynuzlu Muhafız görebiliyorsun."

"Dediğim gibi, burası onların uğrak yeri," diye bitirdi Arthie. "Gidelim. Matteo, sen önden. Jin, biz..."

"Hey, o çoktan gitti," Jin, talimatlarını bitirmeden önce dedi. Jin dikleşti, ikisi de onun peşinden koşmaya hazırlanırken, pub'ın kapıları açıldı ve çanların çınlaması ona Spindrift'i hatırlattı. "İşte, kaptanınız da orada."

Kaptan arabaya doğru yürümeye başladı.

Matteo da duydu. Zaten arabanın yanındaydı ve parmak uçlarına yükseldi, arabaya baktı ve sonra artan bir panikle onlara geri döndü. Matteo Andoni kaçmak ya da kaybolmuş gibi davranmak yerine, lanet olası arabanın kapısını açtı ve içeri süzüldü.

"Hayır, seni aptal," diye fısıldadı Arthie, araba atların kişnemesiyle hareket ederken.

Hırlayarak ayağa fırladı ve yol kenarındaki yaprakların örtüsü altında kalarak arabanın peşinden koştu. Jin, ona çarpan dallara somurtarak yanına çarptı.

"O bir ressam, suçlu değil," diye hatırlattı Jin.

Araba, daracık yoldan daha geniş ve kalabalık bir yola saptı ve ikisi birden durmak zorunda kaldı.

"Burası..." Arthie dehşet içinde durdu.

"*Kalabalık*," dedi Jin, onun peşinden sendeleyerek. Burada *bu kadar* çok insan olacağını fark etmemişti. Trafik yoğunluğundaydı, arabalar her iki yönde de ilerliyor, insanlar birbirlerine sesleniyorlardı. Ne bekliyordu ki? Artık burada Ceylanis'ten daha fazla insan yaşıyordu.

Arthie'nin peşinden koştu, ama hızla geri kalıyorlardı. Ona bunu söylemek için ona baktı, ama onun caddeyi taradığını ve ilerideki bir arabayı gözetlediğini gördü. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve onun planına uyum sağladığında, Jin'in bir parçası sakinleşti. Sanki sonsuza kadar dönüp duran bir madeni para, sonunda tatmin edici bir şekilde durmuştu.

Şu anda Arthie, hareket halindeki başka bir arabayı ele geçirecekti.

Trafiğin içine koştu, yörüngesi kavisliydi, arkalarındaki sürücülerin bağırışlarını ve dizginlerinin ani çekilmesine itiraz eden atları görmezden geldi. Sonra atladı, Jin de onun peşinden, ikisi de arabanın çerçevesinin iki yanındaki tutamaçları yakaladılar.

Jin parmağını dudaklarına koydu.

"O da neydi?" diye bağırdı araba sürücüsü. Jin ve Arthie, arabanın içindeki perde açılıp bir kadının yüzü dışarıya doğru bakarken, aşağıya doğru bakmadan her yere bakarken eğildiler.

"O ne oldu?" diye fısıldadı Jin, ama Arthie çoktan başka bir arabaya göz dikmişti. O...

Öyleydi. Tereddüt etmeden bir sonrakine atladı, neredeyse tutunamıyordu. Bir saniye geç kalsaydı, sokağa düşecek ve önündeki atların altında kalacaktı.

Vampir olsun ya da olmasın, bu çok acıtacaktı.

Jin çenesini sıktı, ayaklarını hazırladı ve onun peşinden atladı, rüzgar saçlarını dalgalandırdı ve neredeyse şapkasını uçuruyordu. Vagonun basamağına indi ve bu sırada kapıyı neredeyse açıyordu, sonra yavaşça öne doğru yanaştı, orada iki adam tüfekleriyle hararetle bir konuşma yapıyordu.

"Hey!" diye bağırdılar aynı anda.

"Üzgünüm beyler, sizi bölmek istemedim," dedi Jin, sıcak ve gürültülü havada. Şemsiyesinin ucunu ilk adamın boynuna doladı

boynuna asarak onu attı. Adam caddeden yuvarlandı ve rüzgârın açgözlülükle kapladığı bir hırıltıyla ayağa fırladı. Jin neredeyse adam için üzölmüştü.

Ama sonra sömürgecilerle karşı hiçbir sempati duymadığını hatırladı.

Kalan adam ne yapacağını bilemeden donakaldı. Tüfeğı omzuna yaslanmış, dizginleri ellerinde sıkıca tutuyordu.

"Sana yardım edeyim," dedi Jin, bir çim parçasına yaklaşana kadar bekledikten sonra dizginleri ondan çekip onu ve tüfeğini tekmeledi. At arabası sallandı, atlar kışnedi, yol kenarında park etmiş arabalara doğru yuvarlandılar. "Dur bakalım."

Jin koltuğa oturdu ve arabayı yola geri döndürdü. Arthie, saçları dağınık bir halde yanına tırmandı.

"Araba," diye rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. Jin, onun bakışlarını takip etti. Matteo'yu taşıyan Boynuzlu Muhafız arabası ileride dönüyordu. Jin atları daha hızlı koşturdu, başka bir arabayı ve ardından daha küçük bir arabayı geçti. "Beni yaklaştır."

Jin Boynuzlu Muhafız arabasını yakaladı ve Arthie'nin gözlerindeki çılgın bakışa baktı. "Atlamayacaksın, Arthie." Çok geç. "Arthie!"

Kapı kolunu tutarak atladı. İçerideki perde açıldı, Matteo, Arthie'nin kenarda asılı durduğunu görünce gözlerini genişletti, rüzgâr giysilerini ve saçlarını dalgalandırıyor; onu alıp götürmemesi bir mucizeydi.

Jin bir gözü yolda, bir gözü de Arthie'deyken, dikkatlice öndeki kaptana doğru ilerledi.

"Sen kimsin?" diye kaptanın kekelediğini duydu.

"Bir hırsızdan hırsızlık yapan kişiye ne dersiniz o," dedi ve Jin, onun tabancasının kabzasıyla kaptanın kafasına vurmasını izledi. Kaptan öne doğru yığıldı. Dizginler ellerinden düştü ve atlar, özgürlük şansına heyecanlanarak, yönsüz bir şekilde çılgık atarak tökezledi.

Arthie öne doğru eğildi, dizginleri yakaladı ve son anda kontrolü yeniden ele geçirdi. Jin, yapılması gerekeni yapacağına güvenmeliydi

gözlerini yoldan ayırmamalıydı.
Belki o zaman kaza yapmazdı.

17

FLICK

Flick sessiz kalıp dikkatle dinlemeye çalıştı, ama başının üzerindeki kaba, kalın kumaş erkeklerin seslerini duymayı ve nereye götürüldüğünü anlamayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Sanki bir yönde ilerledikten sonra diğer yöne dönerek daireler çiziyormuş gibi hissediyordu. Kendi kendine güldü — elbette sessizce. Sokakları biliyormuş gibi davranarak kimi kandırmaya çalışıyordu? Kim olduğunu sanıyordu? Arthie mi? Jin mi? *Chester mi?*

Adamlar ona *Linden kızı* diyorlardı. Elini cebine sokmaya cesaret edemedi, ama bileğini cebine bastırdı, pirinç muşta çıkıntıları ona güven verdi. Onu aramayı akıllarına getirmediler, ya da belki de Leydi Linden'in korunaklı evlatlık kızından pek bir şey beklemiyorlardı.

Flick bunu kendi lehine kullanmalıydı.

Adamlar yavaşladı ve onu tutan adam onu bıraktı, ama sadece üstünü aramak için. Flick nefesini tuttu, adamın pirinç muşta'yı ceketinin süslü bir parçası sanmasını umuyordu. Adam cebinde durakladı, sonra tekrar üstünü aradı.

"Ne, defteri oraya sığdırabileceğini mi sanıyorsun?" diğer adamlardan biri sordu.

Adam burnunu çektirdi. "Haklısın."

Flick homurdanarak ayağa kalktığı anda nefesini verdi ve Flick onu tekrar kolundan sürüklediğinde nefesini normal tutmaya çalıştı. Sendeledi ve bir kapının eşiğinde neredeyse takılıp düşüyordu

Kapı eşiğinde tökezledi ve neredeyse düşecekti. Yakalandığından bu yana beş dakikadan fazla zaman geçmemişti. Neredeydi? Ev gibi görünen şık ve süslü ofislerden birinde mi? Sarayda mı? Hayır, ikisi de değildi. Nerede olursa olsun, yankılardan anlaşıldığı kadarıyla geniş ve kemikleri donduran bir soğukluk vardı. Bir mezar gibi.

Birkaç tur daha çekildikten sonra bir kapıdan itildi ve bir sandalyeye oturtuldu. *En azından beni sandalyeye bağlamadılar.* Bu düşünce aklına gelir gelmez, biri geri gelip bileklerini arkadan bağladı. Sesler yükseldi, yankılandı; bir kapı kapandı.

Sonra sessizlik oldu.

İpleri çekmeye çalıştı ama ipler kalın ve cildi sıyrıyordu. Bağlar yerinden oynamadı. Nefesi, oldukça boş bir odada yankılanıyordu ve aniden, şaşırtıcı bir düşünce geldi aklına: Eğer başına bir şey gelirse, eğer *ölürse*, kimse bilmeyecekti. Kimse cesedini nerede bulacağını ya da ne olduğunu bilmeyecekti.

Sakin ol, demişti Jin. *Paniklediğimizde başarısız olma ihtimalimiz daha yüksek.*

Ölümün ulaşılamaz bir şey olduğu, zarif bir yeni elbise ya da bahçede yürüyüş kadar yakın olmayan bir hayattan, buraya gelmek garipti. Casimir'lerden önce ölüm hiç aklının ön saflarında yer almamıştı.

Kapı açıldı ve tekrar kapandı, Flick düşüncelerini toparladı, zihnini ve nabzını sakinleştirmeye çalıştı. Tek bir çift ayak sesi, boş bir döşeme tahtası gibi, bir malikane ya da lüks bir yerden çok bir depo gibi yankılandı.

Flick, başlığının uyarı yapılmadan kafasından çekilip alındığında nefesini tuttu.

Gözleri yavaşça yeni çevresine alıştıkça, yanıldığını fark etti: Odada yalnız değildi. Yanında siyah giysili iki adam vardı. Kendisiyle konuşmasını mı umuyorlardı? Bir şekilde kendini ele verip hayatlarını kolaylaştırmasını mı?

Odaklan.

Aklı, adamlar yüzünden değil, üçüncü bir varlık yüzünden hızla çalışıyordu. İçeri giren tek bir çift ayak sesi, kendi adı kadar tanıdık bir çift.

Lady Linden. Koç.

Flick, annesinin gözlerine baktı, o olağanüstü bulduğu mavi gözlere. Diğer yüz hatları Koç'un yaldızlı maskesi tarafından gizlenmişti.

Flick onu en son Athereum'un toplantı salonunda görmüştü. Annesinin odaya girmesini ve ardından adamlarının onu takip etmesini izlemişti. O insanlar öldürülürken annesi hiç tereddüt etmemişti.

Flick, içini kaplayan korkudan nefret ediyordu. Tutuklandığında olduğu kadar tehlikede değildi, öyleyse neden annesinden korkuyordu?

Belki de hayatım boyunca bu korkuyla yaşadığım içindir. Artık bu sona erdi.

Flick yanağının içini ısırdı. Aniden, çalkalanmış ve kapağı açılmış bir şişe gazlı su gibi hissetti, her şey çalkalanıyor, gürültüyor ve saldırmaya can atıyordu.

Merhaba anne, ona söylemek istedi. *O maskeyi çıkar, kimseyi kandıramazsın.*

Flick dilini ısırdı ve sözlerini, dikenleriyle birlikte yuttu. Ama neden? Bunlar eski Flick'in davranışlarıydı. Bu Flick, annesine hiçbir şey borçlu olmadığını öğrenmişti. Bu Flick, Arthie Casimir'den, onları kullanma zamanı gelene kadar sırları saklamayı öğrenmişti. "Ne istiyorsun?" diye sordu Flick. Oda oldukça küçüktü ortasında Flick'in sandalyesi ve köşede tek bir sandık dışında mobilyasızdı. Duvarlar gri, döşeme tahtaları geniş, cilalanmamış plakalardı.

Flick nerede olduğunu hiç bilmiyordu.

Annesinin gözü seğirdi. Garip, daha önce hiç göz seğirmesi olmamıştı. Kızının yakalanmasından rahatsız mı olmuştu? Flick neredeyse gülmek üzereydi. Hayır. Annesi kızını kendi evinde kilitlemekle yeterince mutluydu.

Flick'in çantasını uzattı, ters çevirdi ve içindekileri yere boşalttı. Flick'in kalemlerinden defterlerine ve hatta haritasına kadar tüm eşyaları yere düştü. Ram eğilip Flick'in gizemli bina hakkındaki notlarını aldı.

Lanet olsun, Flick.

"Defterim nerede?" diye sordu Ram. Maskesi yüzünden sesi farklı geliyordu, daha kaba ve daha modüle edilmişti. Kadın ya da erkek olarak geçebilirdi. Olduğu canavar olmak için ne kadar çaba sarf etmek zorundaydı? Flick, Spindrift'in her gece çay salonundan kan evine dönüşmekle meşgul olduğunu düşünmüştü.

Gözü, Flick'e yapılan muamele yüzünden seğirmemişti. Flick'in davranışları yüzündendi: küstahlığı, Ram'ın güçlerinden sürekli kaçması, Ram'a ait olanı ele geçirmesi.

Ram, Flick'i hiç umursamıyordu.

"Önce defterini kaybettin, sonra düşmanlarını kaybettin. Sırada ne var? Masken mi?" Flick, gülümsemesini zorlukla bastırarak dedi. Bu sefer, sözleri ağzından dökülmeye başladı. "Son zamanlarda çok sorumsuz oldun, anne."

Odanın havası bir anda boşaldı. Adamlar şaşkınlıkla gözlerini kırpıldılar, birbirlerine, sonra Koç'a ve sonunda Flick'e baktılar.

Sanki söylediklerine inanmak imkansızmış gibi.

Ram dilini şaklattı. Flick yanlış bir şey yaptığında ve onu temizlemek ona kaldığında çıkardığı sesin aynısıydı. *Bana ne yaptırdığını bir bak*, diyordu.

Arkasını döndü ve Flick ne olduğunu tam olarak anlayamadan, odada iki yüksek patlama sesi yankılandı. Adamlar yere düştü. Hareket etmiyorlardı. Nefes almıyorlardı.

Silah sesleri. Annesi... Annesi adamları öldürmüştü.

Ram bir an için hareketsiz kaldı. Flick donakaldı. Dudaklarından bir hırıltı çıktı. Sanki zihni çılgılık atmak istiyordu, ama kalbi şok olmaktan daha iyisini biliyordu.

Ram başını eğdi, açıkça Flick'in kim olduğunu unutmasını sağlayabilmeyi diliyordu. Ya da, onun ölümünü düşünüyordu. Flick bunu ona yakıştırdı. Flick, ölü adamlara, gözünde titremeye başlayana kadar, tüm vücudu titremeye başlayana kadar baktı.

"Bir daha bunu yapma," dedi Koç, sanki Flick tabağında yemek bırakmış ve Koç onu temizlemek zorunda kalmış gibi basitçe.

Flick, adamların ölümlerinin onu ne kadar etkilediğini ona göstermeyi reddetti. Hızla akan düşüncelerini sakinleştirmeye, uzuvlarını gevşetmeye, sıkılmış dişlerini gevşetmeye çalıştı.

Annem az önce iki adamı öldürdü.

"O gece odaya girdiğin anda seni tanıdım," dedi Flick. "Ve o insanları öldüren kadını tanımadığımı söylemek istiyorum, ama... yapamıyorum." Adamlara bakarak burnunu çekti. "Hiç vicdanınız yok mu?"

Ram maskesini çıkardı ve Flick'in göğsünde bir acı hissetti.

Yine evine dönmüştü, annesinin ilgisini çekmek için yarışıyor, birlikte yedikleri her yemeği, bahçelerde yaptıkları her yürüyüşü, mücevher, kurdele veya çanta almak için çıktıkları her gezintiyi iple çekiyordu.

Artık yeni bir evin var, diye hatırlattı kendine. Her zaman aynı duvarları paylaşmayabilir, ama aynı yüzleri paylaşıyordu: Jin, Arthie, Matteo ve tüm mürettebat.

Sırtını düzeltti.

"Tekrar soruyorum, defter nerede?" diye sordu Ram, Flick'in sorusuna cevap verme zahmetine girmeden. Her iki yanında yatan ölü adamlara karşı ilgisizliğini gizlemeye çalışmadan. Flick'in notlarını kaldırdı. "Ona baktığını saklamaya bile zahmet etmediğin için onda olduğunu biliyorum. Söylesene Felicity, burayı mı arıyordun?"

Bu yeri mi?

Burası bir yerdi, ama Flick koordinatları nasıl yanlış almıştı?

kavşakta duruyordu, ama hiçbir şey görmemişti. Ram yer değiştirmiş miydi? Jin haklı mıydı ve defter artık işe yaramaz hale gelmişti?

Tanrım, *denizi* aşmışlardı.

"Bana sorabilirdin," dedi Ram, Flick'in notlarını yere bırakarak. Kapıyı iki kez vurdu. Sertçe. Kapı hemen açıldı, iki adam önsöz yapmadan içeri girip cesetleri sürükleyerek götürdüler, arkalarında kan izleri bırakarak.

Gözlerini bile kırpmadılar, duraksamadılar. Kendilerinin harcanabilir olduklarını biliyorlardı. Flick ise buraya getirilmesinin iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu.

Bir şey söyle. Onun seni korkutmasına izin verme. "Seni görmek de güzel."

"Oh, aramızdaki mesafenin senin pervasız davranışlarından kaynaklanmadığını gibi davranma," diye cevapladı annesi. İki adamı öldürdükten sonra ne kadar kolay konuşuyordu. Hatta tabancasını, hızlıca bir not almak için çıkardığı bir kalemmiş gibi cebine koymuştu.

Flick'in bir vampirin malikanesine zorla girdiği zamanı mı kastetmişti? Athereum'a sızmasına yardım ettiği zamanı mı? Spindriff'in alevler içinde kaldığı zamanı mı? Yoksa annesinin kendi elleriyle yarattığı katliamın ortasında durduğu zamanı mı?

"Bütün imparatorluğu dolandırırken benim eylemlerimden hayal kırıklığına uğramış gibi konuşman tuhaf, anne," dedi Flick, annesi onun kullandığı kelimelerden rahatsızlık duyduğunda duyduğu tatmin duygusunun tadını çıkararak. "EJC'nin ahlaki sınırları aştığını hep düşünmüşümdür, ama bunun ne kadar ileri gittiğini bilmiyordum. Vampirleri istismar ettiğini öğrendiğimde, daha fazla dehşete düşebileceğimi bilmiyordum, sonra sen o maskeyi takarak içeri girdin. Ve şimdi insanları da kaçırıyorsun."

Flick, annesinin yaptıklarını saymak için uzun bir liste hazırlamasına rağmen, burada durdu. Ne derse desin, Ram hiçbir şeyi yalanlamadı, sokaktan insanları kaçırmayı bile. Flick neden şaşırıldığını bilmiyordu: Ram,

sadece Flick'in söylediği bir şey yüzünden onun önünde iki adamı öldürmüştü.

"Eve dön," dedi annesi, neredeyse yorgun bir sesle.

Bu, Flick'in beklediği yanıt değildi, hiç de bile. İçgüdüsel tepkiler boğazında kabarcıklar oluştururken, annesine şüpheyile baktı.

Evet.

Üzgünüm anne.

*Sana geri
döneceğim.*

"Lütfen, Felicity," diye ekledi annesi.

İçgüdü kayboldu ve yerine tiksinti geldi. Annesinin ağzından çıkan isminin sesi, Flick'in onu değiştirmek istemesine neden olmuştu — kendi evinde bir mahkum gibi kilitlenmeden önce bile. Yalvarış bir komediydi. Annesinin, kendine izin verdiği kadar yalvarmaya yakın olmasının başka bir nedeni vardı ve bunun Flick'in evden kaçmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Neden?" diye sordu Flick ve bu sanki bir günah gibi geldi.

Lady Linden — Ram, annesi — gözlerini kırptı, çünkü Flick ona nadiren soru sorardı.

"Ben senin annenim Felicity," dedi şaşkınlıkla. "Gerçek ailen. Beni özlemiyor musun?"

Flick bu soruyu düşündü. Sahip olduğunu sandığı şeyi özlüyordu, ama başından beri sahip olmamışsa, özleyecek ne vardı ki?

Annesinin annelikle ilgili her şeyi, altındaki maskeyi ortaya çıkarmak için yavaş yavaş yok olmuştu — ironik bir düşünce. Flick, annesinin zamanla ona olan ilgisini yavaş yavaş kaybettiğine inanmıştı, tıpkı parlak bir oyuncağın zamanla sıkıcı hale gelmesi gibi, ama değişen Flick miydi? Annesi boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı.

"Bunu hak etmek için ne bunu hak edecek ne yaptım? Davranışların tamamen iğrenç."

"Tamamen korkunç mu?" Flick neredeyse kahkaha atacaktı, ama annesi bunun farkında değildi.

"Seni besledim, White Roaring'in sunabileceği en iyi kıyafetleri giydirdim, en iyi öğretmenleri tuttum, ama sen bana defalarca böyle davranıyorsun

bana böyle davranıyorsun Felicity."

Bu kısım doğrudu. Flick en iyisine sahipti. White Roaring'in en iyi mahallelerinden birinde besleniyor, giydiriliyor ve barındırılıyordu. Arthie hiç böyle bir şeye sahip olmamıştı. Jin ise elinden alınmıştı.

Flick annesinin gözlerine baktı ve yalvarıştan memnuniyete doğru bir değişim gördü, sanki Flick'i kendi seçtiği yöne yönlendiriyormuş gibi.

Daha önce bu taktiği kullandığını hatırlamıyor muydu? Flick'i suçluluk duygusuna kapılmaya ve annesinden başka kimsenin onu gerçekten umursamadığına inanmaya ikna etmek için aynı şeyi denemişti. Ve Flick bunu yaparsa, annesine güvenmiş olacaktı. Ona her şeyi anlatmaya hazır olacaktı.

"Ne demek istiyorsun?" Flick, elinden geldiğince utangaç bir tavırla sordu. "Sana nasıl davrandım ki?"

Annesi bu soruya öfkeyle karşılık verdi. "Nankörce! Asi bir çocuk gibi davranıyorsun. Bu yakışık almaz."

Aslında yakışık almayan şey, Flick'in az önce zorlukla bastırduğu burun kıvrmasıydı.

Annesi senaryodan üzücü bir şekilde sapmıştı ve Flick'in karşılık vermesi yeterli olmuştu. Neredeyse *eğlenceliydi*.

"Burada benimle birlikteyken sahip olmadığın neyin olabilir ki?" diye sordu annesi, sesi ağlamak üzereydi. Flick bağlı olmasaydı, ilk içgüdüğü ona gidip teselli etmek olurdu. Bir kucaklaşma ya da sırtını okşama. Bir şey.

Hayır, hayır, hayır.

"Anne, ben..."

"Ne, Felicity?" Lady Linden ısrar etti.

Neden bunu yapıyorsun? Flick sormak istedi. Ama onun zulmünü haklı çıkarmak için ne sebep yeterli olabilirdi ki? Ağgözlülüğün sonu yoktu. Ağgözlülük dipsiz bir kuyuydu ve Flick buna katkıda bulunmayacaktı.

"Beni özlemişsin gibi, beni *seviyormuşsun* gibi davranıyorsun, ama son birkaç yıldır bana neredeyse hiç kızın gibi davranmadın," dedi Flick.

"Kin tutmak asla iyi değildir, Felicity. Geçmiş gündeme getirme." Kadın dayanılmazdı.

"Zamanın geçmesi affetmek mi demek?" diye cevapladı Flick. "Sen defterini istiyorsun. Bu yüzden buradayım."

"Diğer şeylerin yanı sıra. Ben de senin geri dönmeni istiyorum," Lady Linden nazikçe cevap verdi. Bu apaçık bir yalandı. En iyi ihtimalle, sonradan akla gelen bir şeydi. "Casimir denen kız öldü, bildiğim kadarıyla, değil mi? Senin hoşlandığın o çocuk da öyle. Dürüst olmak gerekirse, Felicity, bu muhtemelen iyi bir şey..."

"O..."

Flick, sözler ağzından çıkar çıkmaz durdu, ama çok geçti. Hiç bu kadar çok zamanı geri almak istememişti. Sadece *birkaç saniye* yeterdi.

Annesinin yüzünde anlayış belirdi ve Flick acı bir korkuyla onun haklı olduğunu fark etti. Bütün bu konuşma bir komedi*di*. Annesi, Flick'i sözlerle kandırarak, konuşmasını ve diğerlerinin nerede olduğunu ve ne yaptıklarını söylemesini sağlamaya çalışıyordu. Bu, kızına nerede hata yaptığını soran bir anne değildi; bu, kendinden aşağı gördüğü birini sorgulayan bir kadındı.

Aralarında hiçbir akrabalık bağı olmayan birini.

Bu bir mahkumun sorgulanmasıydı ve Flick, bunu bildiği halde başarısız olmuştu.

"O ölmedi," dedi Lady Linden, sanki bunu bilmesi gerektiğini ima eden bir tonla.

"Hayır, onun hoşlandığım çocuk olmadığını söyleyecektim," diye düzeltti Flick, ama hatasını düzeltmek için artık çok geçti.

Lady Linden kapıyı kapattı ve maskesini sandığın üzerine koydu. "Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın, canım."

Annesi bunu nasıl biliyordu? Arthie'nin öldüğünü nasıl biliyordu? Olay sırasında orada Laith ve Matteo'dan başka kimse yoktu ve Laith ölmüştü. Öyle değil miydi?

Annesi yavaşça ona doğru döndü ve Flick, korku nedeniyle ensesindeki tüylerin diken diken olmasıyla yutkundu. Annesi daha önce soğuk biri olduğunu düşünüyorsa, yanılmıştı. Gözleri artık cansızdı, Flick'i titretirecek kadar kalpsizdi.

"Neredeler?" diye sordu Leydi Linden. Hayır, artık Leydi Linden değildi. Artık annesi değildi.

Bu Ram'dı.

Flick nasıl cevap vereceğini bilmiyordu — öldüklerini ısrarla söylemeli miydi?

Bilmediğini mi söylemeliydi? Yalan söyleyip ne demeliydi? "Sana söyledim..."

Ram onu kesip, "Zamanımı boşa harcamasan iyi olur, Felicity," dedi.

Kapının yanında ikiz kan izleri parıldayarak onu tehdit ediyordu. Flick buna kanmayacaktı.

"Bana Felicity deme," dedi Flick, elinden geldiğince dikkatli bir şekilde, karşısındaki kadını annesi olarak görmemeye çalışarak.

"Öyle mi?" dedi Ram. "Artık adın bu değil mi? Sana bu adı verenin kim olduğunu unuttun mu?"

Yine mi bu? "İstesem bile, bana verdiğin hiçbir şeyi asla unutamam."

Ve Flick bunu isteyip istemediğini bilmiyordu. Arthie kendi denemelerinden ve mücadelelerinden geçmişti ve bu onu daha iyi bir insan yapmıştı. Her zorluk onu daha güçlü, daha akıllı, her yönden daha parlak hale getirmişti. "Maskeni tekrar takmalısın," diye kışkırttı Flick. "Hadi, övgülerini almaya çalıştığın insanlardan saklan."

Nedenini tam olarak bilmiyordu, ama Ram'ın ağzı sıkılışp, maskesinin hala orada olup olmadığını ve önündeki sandalyeye bağlı kızın elinde olup olmadığını kontrol etmek için göğsüne bakması Flick'i büyük bir sevinçle doldurdu.

"Durumunun ciddiyetini anladığını sanmıyorum," dedi Ram. "Yalnızsın. Nerede olduğunu bilmiyorlar. Seni kurtarmak için gelemeler."

Flick kaşlarını çattı ve Ram'ın gözlerine baktı. "Kurtarılmayı ummuyordum. Hayatım için korkmam gerektiğini fark etmemiştim. Sen" —ekstra bir kekemelik ekledi—"sen benim annemsin."

Ram uzun, bitmek bilmeyen bir an boyunca Flick'e baktı ve bu süre zarfında Flick'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

"O zaman bana, annene, onların nerede olduğunu söyleyeceksin."

Artık dilinin kaymadığını iddia etmenin bir anlamı yoktu. Flick, bunu bir daha yapmamaya dikkat etmeliydi. Arthie ve Jin ona güveniyorlardı.

"Onlar da senin kadar bana kızgınlar," diye yalan söyledi Flick. "Kimse bana bir şey söylemiyor."

"Peki Calibore?" diye sordu

Ram. Flick ona gözlerini kırptı.

"Calibore mı?"

Onun sinirli cevabı, Flick'in dışarı çıkmadan önce giyinmesi çok uzun sürdüğünde verdiği tepkiden farksızdı. "Casimir kızının yanında taşıdığı tabanca. Nerede?"

Flick şaşkınlıkla gözlerini kısarak baktı. Annesinin defteri istediği için burada olduğunu sanıyordu, ama neden birdenbire Arthie'nin tabancasına ilgi duymaya başlamıştı? Onun vampirleri öldürebileceğini biliyor muydu? Elbette biliyordu. Penn, Laith tetiği çektiğinde onun önünde, hepsinin önünde ölmüştü.

Yoksa bundan daha fazlasını mı biliyordu? Arthie, Laith'in kralının emriyle tabancayı almaya geldiğini söylemişti. Kral, dünyaya dağılmış olan tüm sihirli Arawiyan eserlerini yavaş yavaş topluyordu. Ram, onu çöl krallığına karşı kullanmayı mı umuyordu?

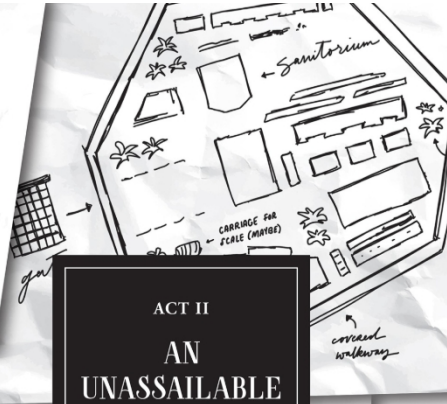
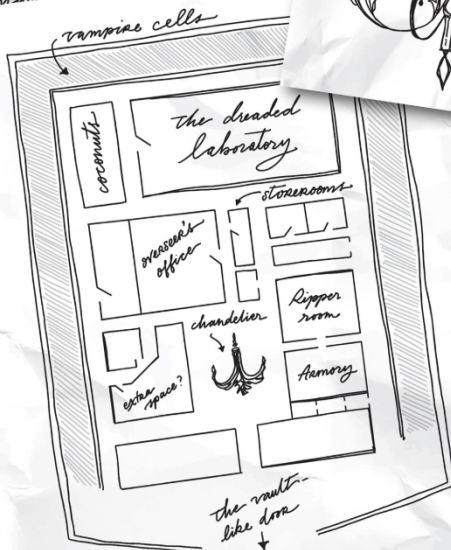
"Ben nereden bileyim, anne?" diye sordu Flick.

Flick'in *annesini* çağırma şekli, annesinin *Felicity'yi* çağırma şekliyle aynıydı.

Flick, bunun onu bu kadar rahatsız etmesinin sebebinin bu olduğunu anladı. O, hecelerini kulak zarlarına saplanmasını, ismin ona uymayan bir palto gibi üstüne oturmasını nefret ediyordu.

Ram'ın dudakları inceldi. Maskesini kapıp yüzüne taktı, sıkıca bağlanmış saçlarını örtmek için başlığını çekti, sonra kapıyı açıp Flick'in anlayamadığı emirler yağdırdı. Sonra kapı kapandı ve havada daha fazlasının geleceğine dair bir vaat kaldı.

The island is incarnate. It truly is. Wilco
nigmatic, and goodness does
make me sweat. I can only
hope the Sivangs will do as
bidding. I am not a victor
man, but that...

ACT II
AN
UNASSAILABLE
FOE

The island is incarnate. It truly is. Wilco
nigmatic, and goodness does
make me sweat. I can only
hope the Sivangs will do as
bidding. I am not a victor
man, but that...

18

ARTHIE

Arthie, Boynuzlu Muhafız arabasını yolun kenarına sürdü ve cehennem atları durduğunda, freni çekip arabadan atladı. Matteo arabanın kapısını açtı ve Arthie'nin geldikleri yöne doğru koşarken onu izledi.

Öğle vakti Ceylani trafiğine doğru. Jin'in gittiği ve kendi arabasını çarptığı yere doğru.

"Kaptanı yakala," diye Matteo'ya koşarken bağırdı.

"Neyle?" diye sordu Matteo.

"Bu bir muhafız arabası, Matteo! Bagajı kontrol et, ip bul. Yaratıcı ol."

Kurtarması gereken aptal bir kardeşi vardı. Jin'in kaza yaptığı yere doğru çimlerin üzerinden koştu, önündeki enkazın etrafında toplanan kalabalık insanları görünce korkusu daha da arttı. Basit bir kaza ona zarar vermezdi, ama kaza yapmış bir araba, şu anda endişelenmek istemediği birçok keskin kazık sağlıyordu.

Yaklaştıkça, alarm verici sözler, fısıltılar, mırıldanmalar duydu.

Ceylani dilinde.

Kahverengi yüzler gördü. Sariler, batik elbiseler, saronglar gördü. Saçlarını mor renge boyamadan önceki kadar koyu saçlar gördü. Ve her Ceylani'nin arasında, her birine iki ya da üç tane düşen Ettenialılar gördü. Onlar, kurtarılacak insanlardan daha fazlaydı.

ülkenin sahibi olan kişi. Arthie bunu durdurmak, değiştirmek, *düzeltemek* istiyordu.

Kulaklarında çınlayan sesi silkeledi ve kalabalığın içine daldı, yıkık arabaya kadar ilerledi. Boyanmamış örtüsü nemli esintide dalgalanıyordu. Arthie'nin kalbi boğazına kadar çıktı, ama sonunda enkaz yerinden oynadı ve Jin, kaşlarını çatarak tozunu silkelediği dışında zarar görmemiş bir şekilde ayağa kalktı. Güneşten korunmak için başının üzerinde çarpık araba kapısını tutuyordu ve dizlerinin üzerine çökerek kapıyı bir kenara attı.

Korku Arthie'yi bir mengene gibi sıktı, ama bir saniye sonra Jin tekrar ayağa kalktı.

"Şapkamı buldum!" diye bağırdı, şapkasını havada sallayarak ve kavganın ortasında Arthie'nin gözlerine baktı.

Kalabalık alkışladı. Arthie iç geçirdi.

Enkazın üzerinden atladı ve ikisi kalabalığın arasından geçerek geri döndüler. Jin, bir tür kahraman gibi kalabalığın arasından geçerken "teşekkürler" ve "oh, önemli değil" diyordu. Arthie, biri onu sorgulamak için geri çağırmadan önce onu neredeyse sürükleyerek dışarı çıkardı.

"Neşeli görünüyorsun," dedi ikisi yalnız kaldıklarında.

Arthie, bir evin yanına dikilmiş taş duvarın yanında durdu. "Bir dahaki sefere ölebilirsin, ben de sırtıcağım."

"Hiçbir zaman tehlikede olmadım. Artık bir vampirim, unuttun mu?"

"Sen ölümsüzsün, öldürülemez değilsin," diye hatırlattı Arthie. "Hadi gel."

Onun ciddiyetini taklit ederek, Matteo'nun birkaç sallanan hindistancevizi ağacının gölgesinde, hala bilinci kapalı olan kaptanın bileklerini arkadan bağlamaya çalıştığı Boynuzlu Muhafız arabasına kadar onu takip etti. Ağzına da bir ip bağlanmıştı.

"Bu kadar yaratıcı olmasını istememiştim," dedi Arthie. "Nefes alabiliyor mu ki?" Matteo kaşlarını çattı. "Dikkatli davrandım! Nefes alabildiğini düşünüyorum."

"Hayır," dedi Jin başını sallayarak, şemsiyesinin sapını parlatarak.

Matteo düğümü biraz gevşetti. "Daha iyi mi?"

"Mükemmel." Arthie arabaya, sonra da kaptana baktı. "Şimdi giysilerini çıkar."

"Hayatım, ben buradayken mi?" Matteo gözlerini kocaman açarak sordu.

Arthie, yanaklarında yükselen sıcaklığa şaşırarak ona sert bir bakış attı. Hindistan cevizinin kokusu da yardımcı olmuyordu, onu gardını indirip rahatlamaya teşvik ediyordu.

"İçeri girmek istiyorsak, birimizin muhafız gibi poz vermesi gerekecek," dedi.

"O kişi sensin," dedi Jin. "Ben mi?" diye sordu Matteo, dudaklarını bükerek.

"İkimiz de zayıf değiliz ve Arthie çok kısa."

"Son kısmı gerekli değildi," dedi, ama onun alaycı tavrına içini ısıttı.

Dramatik bir iç çekişle Matteo çömeldi ve Jin'in yardımıyla gardiyanın gömleğini çıkardı, sonra da pantolonuna geçti. Jin gömlek ceplerini karıştırdı ve bir takım iskelet anahtar, bir çift kartvizit, adamın oğlu gibi görünen bir minyatür portre ve sonra da katlanmış bir not çıkardı.

Matteo gömleği aldı ve kendi kıyafetlerinin üzerine düğmelerini ilikledi, ardından pantolonunu giydi. "Nasıl görünüyorum?"

Dashing, Arthie tam söylemek üzereydi ki, ağaçların arasından süzülen ışık, onun gömleğine işlenmiş amblemi aydınlattığında durakladı. Bu, ona başka bir Boynuzlu Muhafız kaptanının üniformasını hatırlattı, Ettenian'dan çok Arawiyan'a benziyordu, ama aynı zengin gri-beyaz tonundaydı. "Oh, dilini yutmuş. Sorun değil, ben insanlara böyle etki ederim."

Arthie burnunu çekti. "Aslında senin için sessiz kalıyordum."

Gülümsemesi yanağında bir gamze oluşturdu. "Benim için kendini kısıtlama, sevgilim."

Cevap vermek için ağzını açtı, ama Jin boğuk bir ses çıkardı. Herkesin gözden kaçırabileceği berbat, korkunç bir sesdi, ama Arthie kaçırmadı. Her hücresi tetikleydi. Calibore'a elini koyarak döndü ve Jin'in güvende olduğunu gördü.

Ama kaptanın cebinden çıkardığı parşömeni açmıştı.

"Hayattalar," diye fısıldadı. "Bu babamın el yazısı." Ama bir terslik vardı.

"Ee? Ne var?" Ondan kağıdı kaparak, düzgün, eğik yazıyı taradı. Bu, Boynuzlu Muhafızların kaptanı için bir görev listesi idi, ama Arthie en altta durakladı.

Bloodworth'un raporuna eklenecek: Sayısız denemeye rağmen, hastalar işbirliği yapmayı reddediyorlar işbirliği yapmayı reddediyorlar. Çalışmalarımızı sürdürmek için daha fazla ceset gerekiyor. Ram, Rippers konusunda planladığımız gibi ilerleme kaydettiğimizi duyunca memnun olacaktır. Saygılarımızı ilet.

Saygılarımızla, S. Siwang

Arthie, Jin'in gözlerine baktı. Yanında duran Matteo, *daha fazla ceset gerektiği kısmını* yüksek sesle okudu ve boğuldu.

"Onlar onun için çalışıyor," diye fısıldadı Jin, ama sanki bir parçası bunu bekliyormuş gibi geliyordu.

Arthie şaşırmış olmayı diledi. Onun hatırı için, şantaja uğramış olabilecekleri, zaman kazanıyor olabilecekleri ya da... Arthie bilmiyordu.

"Sen sadece onay arıyordun," dedi yumuşak bir sesle. Dışarıdan tam tersini savunuyordu, ama o, Jin'in gözlerinde, her anne babasından bahsettiğinde bir teslimiyet gördü. Çünkü Jin, inkar edilemez bir şekilde, *tamamen* değişmişti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi? Planımız aynı kalıyor. Jin, bana bak."

Mektubu düşürdü ve ayağıyla ezdi, sonra nihayet ona baktı. "Doğru."

"Şimdi arabaya bin," dedi Arthie, önlerinde yükselen kaleye bakarak.

Öldürmeye hazır elit vampirlerin yuvası olan Athereum'a sızabilirlerse, kendi ortamlarının dışında olan bu peakies'lerin onlara ne yaparsa yapsınlar, bununla da başa çıkabilirlerdi.

Sonuçta burası onun ülkesiydi, o anda öyle hissetmese de.

19

FLICK

Flick daha küçükken, annesi sık sık sinirlenir ve Flick'i kendi düşünceleriyle baş başa bırakırdı, ta ki söylemediği her şey gözyaşlarına dönüşene kadar. Bu oda soğuk ve boştu, saatler geçtikçe Flick'e aynı duyguları yaşatmaya çalışıyordu, ama Flick bunu reddetti.

Bunun yerine, göğsünde gurur kaynıyordu. Annesini tanıyordu ve bunu yaparken kendini de tanıyordu. Belki. Emin değildi. Gözleri kapıya sabitlenmiş halde pozitif kalmaya çalışıyordu.

İhtiyacı olan şey kaçmaktı. Saati yoktu, güneşin doğup doğmadığını görebileceği bir pencere de yoktu, ama sanki bir asır geçmiş gibi hissediyordu. Casimir'ler kaleye girmişler miydi? Sanatoryuma? Güvende miydiler?

Kendine odaklan, Flick, diye azarladı kendini.

bağları tekrar gerdi, ama bağlar yerinden oynamadı ve elleri, bir düğümün nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını doğru bir şekilde anlayamayacak kadar titriyordu.

Flick sandalyesine geri çöktü.

İkiz kan izleri döşeme tahtalarında parlak bir şekilde görünüyordu. Ram'ın adamları onu bulduğunda Chester, Reni ve Felix'in yanında olmamasına minnettardı. Şu anda Flick, onu hayatta tutan tek şeyin defterin onda olması ve belki de Ram'ın kızı olması olduğunu düşünüyordu.

Annesini kötü olarak görmek sandığından daha zordu. Hayatı boyunca, iyilik ölçütü annesinin hislerine bağlıydı. Annesi mutluyorsa, bu Flick'in iyi olduğu anlamına geliyordu. Annesi üzgünse, Flick yanlış bir şey yapmıştı.

Flick her zaman itaatkar bir kız olmuştu, ama annesi başlangıçta iyi bir insan değilse, Flick hayatı boyunca ne tür bir ölçüte göre hareket etmişti? Düşünün ki, bir zamanlar sırf annesini memnun etmek için Arthie ve Jin'i baltalamaya hazırды.

Kapı kolu sallandığında başını kaldırdı ve aynı şekilde içini sarsan bir gerçeği hayal etti: Felicity Linden artık itaatkar olmayacaktı.

Ama kapı açıldığında, içeri giren sadece annesi değildi. Dört siyah giysili adam onu takip ederek içeri girdi ve sandığın üzerine koydukları lambanın soluk ışığı, maskesinde parladı.

Kimse konuşmadı.

Adamlardan biri üzerinde kalemler gibi bir şeyler bulunan küçük gümüş bir tepsi getirdi, diğeri ise Flick'in pastalarla dolu olmadığını tahmin ettiği ağır bir sandık taşıdı. Bir acı hissetti ve cebindeki pirinç muşta ağırlığı nabzını hızlandırdı.

"Geleli bir gün oldu, Felicity. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Ram.

Flick hiçbir şey söylemedi, ama Ram şaşırmamış gibi görünce gurur duydu. En azından direnciyle ün kazanmaya başlamıştı. Ama tanrım, bir *gün*. Bu, Casimir'lerin en azından bir gündür Ceylan'da oldukları anlamına geliyordu.

"Kelepçeler," diye talep etti Ram, gözleri Flick'e kilitlenmiş halde. "Casimirlar için demircilik yaptığı söylendi. Ellerine çok değer veriyor ve bundan sonra onları tam anlamıyla kullanabileceğini sanmıyorum."

Flick, duygularını yüzüne yansıtmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. *Ellerim*. Bitirmesi gereken bir işi vardı. Haraç töreninden önce dövmesi gereken davetiyeler vardı.

"Tabii, aradığım cevapları paylaşmazsan," diye devam etti Koç.

Flick, korkusu onu ele vermeden önce hızlıca nefesini tuttu. Koç başını sallayınca, adamlar ona doğru koştular. Kendini güçsüz, çaresiz hissetti. Adamlara, sıradaki öleceklerin onlar olacağını haykırmak istedi, ama onlar bunu zaten biliyorlardı. Bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Jin ne yapardı? Koç'u kışkırtırdı, asılı olsa bile, umut kalmasa bile.

Flick, Jin değildi. Yine de, sözler ağzından döküldü. "Ram'ın, sadece sahip olduğunu varsaydığın bilgileri almak için genç bir kızı işkence ettiğini öğrendiklerinde insanlar ne düşünecek?"

Jin, *savaşmak için uygun zaman ve yer vardır* demişti.

Bu, savaşma zamanıydı. Flick, adamlar onu ayağa kaldırıncaya kadar bekledi, onun karşı koymayacağını düşündüklerinde onu tutan ellerini gevşetene kadar bekledi. Ellerini kurtardı, parmaklarına pirinç muşta takıp bir şeye yumruk atmak istedi. Bir şey ona onları kurtarmasını söyledi — tek başına dört adamı alt edemezdi. Bunun yerine, getirdikleri eski sandığı tekmeledi. Sandık en yakınındaki adamın bacağına çarptı, ama nereye gidebilirdi ki? Ne yapabilirdi?

Aradığı yeri bulamamıştı, buraya sürüklenmişti. İsteddiği cevapları bulamamıştı, dört eğitimli adam ve annesiyle birlikte bir odada kapana kısılmıştı.

Moralini kaybetmişti. Adamlar, bileklerine metal kelepçeler taktılar. Kelepçeler geniş ve ağırdı, zincirleri kalındı. Flick nefes almaktan çok, nefes nefese kalmıştı. Sandığı ona doğru tekmelediler ve onu sandığın üzerine ittiler.

Ram yaklaştı. "Defter nerede?"

Flick, annesinin gözlerinde pişmanlık ya da sempati görmedi ve ona hiçbir duygu göstermeye çalışmadı.

"Casimirlar benden aldı," dedi Flick. Jin ve Arthie'nin hayatta ve iyi olduklarını söyleyerek annesinin içine bir endişe tohumunu ekmiş miydi?

Ram ona inanmadı. Elini salladı. "Onu asın."

O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne plan, ne Casimir ailesi, ne de Flick'in kötü ya da iyi bir kız olması.

Sadece, şüphesiz, acı çekeceği gerçeği önemliydi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi Flick, ama sesi çok zayıftı. Gücü zihninin derinliklerine dağılmıştı.

Adamlar zinciri tavandaki kancaya geçirdiler ve Flick'i kollarını olabildiğince yukarı kaldırmaya zorladılar. Zincir, iş bitene kadar ürkütücü, tüyler ürpertici bir ses çıkararak kaydı. Flick'in kolları protesto edercesine titriyordu.

"Durun," diye fısıldadı. "Lütfen durun."

Adamlar bir tür acıma duygusuyla durdular, ama Ram'a baktıklarında, o sadece başını salladı ve Flick en kötüsünün henüz gelmediğini anladı.

Sonra adamlar sandığı ayaklarının altından çektiler.

Flick'in ciğerlerinden bir çığlık çıktı. Zemin kaybolurken nefes almaya çalıştı. Omuzları acı içindeydi. Metal kelepçeler bilek kemiklerine, başparmaklarının çıkıntılı kemiklerine ve derisine batıyordu. Aniden başı dönmeye başladı ve vücudunu saran titremeyi durdurmak, titremesini ve bileklerinin sürtünmesini engellemek istedi.

Asılı kalmıştı.

Lütfen, demek istedi. *Durdurun bunu*, yalvarmak istedi. *Dayanamıyorum*, itiraf etmek istedi. Ama Flick, inlerken bile yalvarmayı reddetti.

Ram başını eğdi. "Ne kadar da güçlüsün, Felicity. Peki ne için? Sana yardım bile etmeyen bir çift yetim için mi?"

"İstenmeyen bir çocuk olmaktansa yetim olmak daha iyidir," dedi Flick, sesi gergindi.

Bir zamanlar istenen bir çocuktü. Ram'ın doğurduğu bir çocuk değildi; Ram tarafından seçilmişti. Ram artık umursamadığına karar vermeden önce, bir nedenden dolayı evlat edinilmişti.

Adamlar muhtemelen ağrısından dolayı saçma sapan konuştuğunu düşündüler. Flick bu sözleri gerçekten kastettiğini bilmiyordu, ama o anda öyle hissediyordu. Her şeyden çok, Koç'un asla annesi olmamış olmasını diledi ve şimdi altın yaldızlı metal çerçeveli mavi gözlere baktığında, Flick'in buna inanıp inanmamasının önemi olmadığını gördü.

Annesi inanıyordu.

Ve Flick'i saran memnuniyet, gergin ve ağrıyan kollarından ayak parmaklarının ucuna kadar, aşılamazdı. Ram topuklarını döndü ve odadan fırladı. Adamlar birbirlerine baktılar ve ikisi odadan çıkarken, diğer ikisi kapının yanında pozisyon aldı.

Flick'in yüzünden gözyaşları akıyordu, sıcak, öfkeli ve acıdan kaynaklanan gözyaşları. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Arthie ne yapardı, ya Jin? Ne yapardı... Neden kendisi hiçbir şey yapamıyordu? Neden onlara ihtiyacı vardı? Boynunu olabildiğince uzattı. Tavandan sarkan kanca kapanmadı. Kilidi ya da mandalı yoktu. Açık durumdaydı, kullanımı kolaylaştırmak için keskin bir kavisle sonlanıyordu. *Ve kanca atlamak için sadece kelepçe zincirine ihtiyacın var, aşkım*, dedi Jin kafasında.

Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Keşke altında atlamak için kullanabileceği o sandık hala olsaydı. O zaman kollarını kaldırıp zinciri kancaya geçirmek çok daha kolay olurdu.

Arthie'nin sözleri zihninde yankılandı: "*O zaman bu durumda olmazdın.*"

Ve Flick fark etti: Kafasındaki Arthie ve Jin'in sesleri, anılar ya da daha önce ona söyledikleri şeyler değildi. Onlar Flick'in kendi düşünceleriydi. Onlar olmadan işlev göremez değildi. Onlardan çok şey *öğrenmişti*. Arthie ve Jin'in kurnazlık ve güçlerinin en iyisini almış ve kendini daha iyi hale getirmişti.

Kafasındaki sesler onu biraz daha az yalnız hissettiriyordu ve bunda yanlış bir şey olamazdı.

Vücudunun her santimini uyuşturan acıya rağmen, elinden geldiğince zincirleri sürüklemeye çalıştı, ta ki kolları daha da titremeye başlayıp boynunu yukarı doğru uzatacak gücü kalmayana kadar.

Adamlar onu izliyorlardı.

"Orada durup bakacak mısınız?" diye bağırdı. Dikkatlerini yere çevirdiler.

Flick hıçkırarak ağladı. Kolları artık uyuşmaya başlamıştı. Başparmaklarını zar zor hissedebiliyordu. Ram, serbest bırakılırsa ellerini pek iyi kullanamayacağını söylemişti ve Flick bunun doğru olmaması için içtenlikle umut ediyordu.

Boğazında bir başka hıçkırık düğümlendi. Yere çöküp ağlamak istiyordu. Hayır, çırpınmak, çığlık atmak istiyordu.

Belki de yalnız olduğu ve onu durduracak kimse olmadığı için, ya da öfkeli ve incinmiş olduğu ve bir anda pek çok şeyin farkına vardığı için, tam da bunu yaptı. Flick çığlık attı.

Bunun akıllıca olmadığını içten içe biliyordu. Kalan enerjisini saklamalıydı, ama yapamadı.

Flick tekrar çığlık attı, daha önce hiç çıkarmadığı bir sesle. Çırpındı, zincirlerin tıkırtıları sesine melodi oldu, sonra öne doğru yığıldı, hayatı ve nefesi tükenmiş, her şey karardı.

20

JIN

Jin, Arthie'nin arkasından aceleyle Boynuzlu Muhafız arabasına bindi ve kapıyı kapattı, baygın kaptanı geride bıraktı. Kaybedecek zamanları yoktu. Matteo dışarıdaki sürücü koltuğuna oturduğunda araba bir tarafa eğildi ve düzeldi, ardından kaleye girmek için bekleyen araba kuyruğuna hızla katıldı.

Jin uyuşmuştu. Arthie ona hiçbir şeyin değişmediğini söylemişti.

Plan hala aynıydı, çünkü o bunu planlamıştı.

Jin ona bağıırıp onun yanıldığını söylemek istedi. Onlar... O bunu öngörememişti, ama *ailesi yanlış tarafta olabileceği* düşüncesi, araştırmasına yeniden başladığından beri aklından çıkmıyordu. Belki de şantajı uğramışlardı ya da zaman kazanmaya çalışıyorlardı, ama bu onların eylemlerini farklı kılıyor muydu? Hâlâ istediği zaman geri çekmeyi başaramadığı sivri dişlerinin uçlarını hissetti ve ilk düşüncesini hatırladı: Eğer o değişmişse, onların değişmemesini nasıl bekleyebilirdi?

Taraf değiştirmek bir değişim değildir, diye düşündü. Bu bir trajedi idi.

Jin, özünde, on yıl öncekiyle aynı kişi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Arthie perdeyi çekip dışarıya baktı ve üzerlerine heybetli bir gölge düştü.

"Kale," diye fısıldadı, gözleri yüksekliğini takip ederek.

Yemyeşil ağaçlarda kuşlar, Ettenia'da hiç duymadığı melodilerle cıvıldıyordu. Hindistan cevizi ağaçları yukarıda yükseliyordu. Her yerdelerdi, tıpkı evleri yanmadan önce

. Eskiden, babası vampirlerin yaşamlarını iyileştirmenin bir yolunu ararken.

Ram'a katılmadan önce.

Ona baktı ve ışığa ihtiyaç duymadan gözlerindeki acıma duygusunu görebildi. "Plan değişmedi, duydun mu? Onları silah zoruyla dışarı çıkarmak zorunda kalırsak, öyle yapacağım. Onları bayılttıktan sonra sürüklemek zorunda kalırsak, öyle yapacağız. Ama biz buraya Ram'ın makinesini mahvetmeye geldik."

Jin, kadının ağzından çıkan her kelimeyi nefret etmek istedi, ama kadın haklıydı. Bu, onunla ya da ailesiyle ilgili değildi. Bu, Ram'ı yıkmakla ilgiliydi; EJC'yi ve onun tacını tek seferde yıkmakla ilgiliydi. Onu öldüren kadın. Flick'e sevgiye layık değilmiş gibi davranan kadın. Matteo'yu olmadığı bir şeye dönüştüren kadın. Arthie'nin vatanını ve sayısız başka şeyi mahveden kadın.

Ve eğer ailesi de bunun bir parçasıysa, onları kaçırmak Ram için daha da büyük bir darbe olurdu.

"Kale çok büyük," dedi Jin, katkıda bulunmaya çalışarak. "Sanatoryumu nerede bulmaya başlayacağız ki?"

Arthie hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Öndeki arabalar için kapı açıldığında, Matteo ızgarayı kaydırıp içeriye baktığında, kanlı şemsiyesinin gölgesinde, yüzünü cama dayadı.

"Sanatoryumu görebiliyor musun?" diye sordu Arthie, tam o sırada.

"Sanatoryuma mı, sanırım? İster inan ister inanma, bir tabela var."

Göz önünde saklanıyor. Athereum gibi. Maskesi altındaki Leydi Linden gibi. Spindrift gibi.

Kız başını salladı. "Mümkün olduğunca yaklaştık."

Alaycı bir gülümseme ya da sırıtma olmadan ızgarayı tekrar kapattı. Onlar kadar gergindi — ya da Jin kadar. Arthie ise hiç endişeli görünmüyordu.

Araba tekrar ilerlemeye başladı, sonra tekrar. Sesler yükseldi, erkekler ağır sıcağın içinde sert görünmeye çalışırken kahkahalar ve alaycı sözler duyuldu. Kapıya yaklaşıyorlardı.

"Neredeyse geçtik," dedi Arthie ve belki de onun sözleri ya da ağaçlardaki başka bir şeytan kuşunun çıığı yüzünden Jin'in midesinde korku daha da arttı.

Bir şeyler ters gidecekti.

Arthie arkasına yaslandı, perdeyi kapattı ve bileklerini çaprazladı, gardiyanlar kapıyı açıp içeriyi kontrol etmek için geldiklerinde onlara göstereceğı tutuklu suçlu tavrını takındı ve sonra Jin onu duydu: bağıışıları.

Arkalarından geliyorlardı.

Arthie doğruldu. "Revolver?" Jin başını salladı. "Yanımda."

Matteo ızgarayı açtı. "Bir gardiyan. O... oh, bizi işaret ediyor."

"Bizi içeri sok," diye ısrar etti Arthie. İleride, gardiyanlar hala araba sırasını ileriye doğru yönlendiriyorlardı. Matteo atları kapıya doğru yavaşça ilerletti, emir üzerine durup hareket etti. Jin, yavaş ilerlemelerine öfkeyle homurdandı. Matteo durduğunda, Jin pencereden hemen üstlerinde asılı duran dikenli kapıyı görebiliyordu.

Bu korkunç bir son olurdu.

"Kaptanın arabasını çaldılar!" arkalarından bir bağıış geldi.

"Sanırım bizim hakkımızda konuşuyorlar," dedi Jin soğukkanlılıkla. "Kaçmamız gerek."

"Arthie? Onunla aynı fikirdeyim," diye bağırdı Matteo.

Arthie dudaklarını sıkıca kapattı, seçeneklerini açıkça değerlendiriyordu. Bağıışlar giderek yükseliyordu. Muhafızlar onlara doğru geliyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "Yürüyerek ne kadar uzağı gidebiliriz sence?"

Devam et. Hâlâ içeri girmemiz gerekiyor."

Matteo homurdanarak atları ileriye doğru sürdü. Atlar ona karşı çıktı ve Jin, kapıların içinde toplanan bir grup muhafız gördü. Lanet olası düşünceli atlar. Ama Matteo ilerlemeye devam etti, muhafızları yolundan çekerek sonunda içeri girmeyi başardılar.

Jin ve Arthie, bir el arabanın kapılarına vurduğunda ikisi de sıçradı. Bu planladıkları gibi gitmiyordu. Arthie Calibore'u sakladı. Jin

mermi kemerini pantolonunun beline sakladı.

Kapılar bir sürü muhafızın önünde açıldı ve Arthie, Jin'in elini sıktıktan sonra, uyarı yapılmadan dışarı sürüklendiler. Şapkasını almaya vakti olmadı. Arthie diğer taraftan çekildi ve ona doğru fırlatıldı. Tökezledi, Matteo düşmeden onu yakaladı.

En azından kaleye girmeyi başarmışlardı.

Taş duvarlar etraflarını çevreliyordu. Burada dükkan ya da ev yoktu. Burası, Ettenliler ve Ceylanlıların, gardiyan ya da işçi üniforması giymiş, paketleri kabul eden, görevlerini yerine getiren ya da silah yükleyen, bir o yana bir bu yana yürüyen insanlarla dolu bir kompleksdi. Sari giymiş kadınlar, başlarının üzerinde sepetler taşıyarak yemek dağıtıyorlardı. Hindistan cevizi palmyeleri yapraklarıyla tozlu zemini serinletiyor, atlar öküzlerle birlikte dolaşıyordu.

Burada, kalenin çevresini çevreleyen kemerli geçidin altında Jin, savaşa hazır olarak şemsiyesini sıkıca tuttu, ama muhafızlar onları kuşatmıştı. Üçü bu grubu aşmayı başarsalar bile, içerideydiler ve kapı kapalıydı. Muhafızlar her yerdeydi.

Bu durumdan kavga ederek kurtulamazlardı.

Muhafızlardan biri Jin'in yüzünün önünde parmaklarını şıklattı. "Meslektaşımın arabasını neden çaldığını bize söyler misin?" diye sordu.

Onlar yakaladıkları kaptanla aynı renkteki üniformayı giyyordu. Muhtemelen bu yüzden Matteo'ya ekstra bir tiksinti ile bakıyordu.

"Bizi anlayabiliyorlar mı?" diye mırıldandı başka bir muhafız.

"Senin önünderse çalınmış sayılır mı?" diye sordu Arthie kusursuz Ettenianca. Birkaç adam şaşkın görünüyordu.

"Ve evet, kabadayılar çok iyi anlıyoruz," dedi Jin ve diğer muhafızlar kaptanın cevabını beklemek için dikkatlerini ona çevirdiklerinde, iki genç muhafız Jin'e bakmaya devam etti.

Kaptan onlara gülmeden gülümsedi. "Ah, Ettenli şakacılarımız var."

Genç muhafızlar ikilisi ona bakmaya devam etti, birbirlerine fısıldayarak Jin'i camın altındaki bir böcek gibi inceliyorlardı. Jin onların söylediklerini anlamaya çalıştı, ama vampir kulakları bile ona yardımcı olamadı. Aynı anda çok fazla şey oluyordu, kulaklarında çınlayan ses de dahil, bu da onun huzursuzluğunu daha da artırıyordu. Onlara bağırarak için ağzını açtı, ama bunu yaptığında, içlerinden biri Jin'in ağzına bakarak nefesini tuttu, sanki şüpheleri doğrulanmış gibi.

Jin'in dişleri.

"Vampir!" diye bağırdı gardiyan, silahını çekip Jin'e doğrulttu. Saniyeler içinde, tüm gardiyan müfrezesi onu takip etti.

Jin donakaldı. Korku, omurgasından aşağı bir parmak geçirdi. Muhafızlar etrafını daha sıkı bir şekilde çevrelerken, Arthie ve Matteo unutuldu. Onları göremiyordu, yakınlarında olduklarını hissedemiyordu. Kaçmışlar mıydı? Öyle hissetmese de, bunun iyi bir şey olduğunu kendine söyledi.

"Ateş edelim mi?" diye sordu muhafız, sanki silahları ona zarar verebilirmiş gibi. Onu kuduz bir hayvanmış gibi davranıyorlardı. Sanki burada durmuş, dişlerini gösteriyormuş gibi.

Jin hafifçe geri adım attı. Muhafızlar onu takip etti, çember daraldı.

Ancak o zaman silahlarını fark etti: Bunlar normal tüfekler değildi. Işıldayan yeşil bir serumla doldurulmuş garip bir tür okla yüklüydüler. Jin bunun bir vampire ne kadar zarar vereceğini bilmiyordu, ama bunu denemeye pek hazır değildi.

Dönüşükten sonra, vampir olmanın faydalarını bulmaya çalıştığını çok net hatırlıyordu.

en azından ölümden korkmam gerekmeyecekti. Sonra vampirleri zayıflatıp silah haline getiren ve şimdi de birini öldürmekle tehdit eden bir yere gitmişti.

"Hayır," dedi kaptan, yaklaşarak. Jin, tabancasını çekip onu vurmanın avantajını değerlendirdi. Hiçbir avantaj bulamadı. "Ölüyken işe yaramaz."

O *mu*? Jin hırladı.

"Daha iyi bir kullanımımız var." Kaptan bir muhafıza başını salladı ve Jin tepki veremeden elleri arkaya çekilip kelepçelendi. Şemsiyesi yere düştü, kalbinin bir parçası koparılıp atılmıştı.

"Hareket edersen, çiviler açılır," diye uyardı kaptan. Başını çevirdi. "Bunu içeri götürün."

Jin tepki veremeden, muhafızlar kafasına bir çuval geçirmeye başladılar ve gölgelerde Arthie'yi aramamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Günler önce Jin, Arthie'yi geride bırakmaya hazırды. Onu Ettenia'da bırakıp Ceylan'a tek başına yelken açmaya hazırды. Ama o çocuk değildi, aptal da değildi. Ona ihtiyacı vardı, onun da ona ihtiyacı vardı. O, onun beyninin yarısıydı. Ayrılırlarsa ona yardım edemezdi.

"Diğer ikisi ne oldu? Nereye gittiler?" diye sordu muhafızlardan biri. Kaptan onu görmezden geldi ve başka bir muhafız ona sessiz olmasını işaret etti ve onu çekerek uzaklaştırdı.

Jin, dikkatlerini çekmek için ayaklarını yere vurdu. İşe yaradı. Birkaç muhafız bağırdı. O, hızla döndü ve o anda, bir yığın sandığın altında onu son bir kez gördü.

Sen ve ben, belaya bulaşmak için yaratılmışız, diye gözleriyle anlatmaya çalıştı
gözleriyle anlatmaya çalıştı, ama karanlık onu tamamen yuttu ve sürüklendi.

21

ARTHIE

Arthie, muhafızların şokunun geçmesini ve onu ve Matteo'yu hatırlamasını beklemedi; onun kolunu yakaladı ve onu kalenin kemerini tutan sütunlar arasındaki gölgelerin birine çekti. Kale boyunca muhafızlar bolca vardı ve adamlar Jin'i itip kakarken, Matteo başka bir muhafızı boğazlayarak bayılttı, aceleyle kıyafetlerini çıkardı ve üniformasını Arthie'ye vererek giysilerinin üzerine düğmelerini iliklemesini istedi.

Onu, üzerinde

Arthie, bu manzarayı görünce damarlarında dolaşan öfkeyi görmezden geldi ve Calibore'u bir saç tokasına dönüştürdü, mor saçlarını mümkün olduğunca toplayıp muhafızın şapkasını başına sıkıca geçirdi.

"Onları gözden kaçırma," diye Matteo'ya fısıldadı Arthie ve Jin'i bir virajın etrafında götüren gardiyanların dalgasının yönünde avluyu geçtiler. Sanki oraya aitmiş gibi başlarını eğik ve omuzlarını gevşek tuttular. Arthie durup Jin'in şemsiyesini aldı. Onun bu kadar önemli bir parçasını geride bırakmayacaktı.

Matteo neredeyse tökezleyecekti, kırmızı bir teneke kutu gürültüyle yan yattığında küfrederek doğruldu. "Neden *her yerde* bu kadar çok teneke kutu var?"

Haklıydı. Arthie'nin görebildiği kadarıyla, kalenin çevresini çevreleyen üstü kapalı yürüyüş yolunu kaplıyorlardı.

"Yakıt. Sanırım petrol. Buraya demirleyen gemiler için," diye cevapladı Arthie. Jin uzaklaşıyordu. Şapkasını aşağı indirdi ve yürümeye devam etti. "Şimdi değil. Sanatoryuma gidiyorlar."

Sanatoryum, gri-kahverengi taşlarıyla kalenin minyatür bir versiyonu gibi görünüyordu. Muhafızlar yaklaşırken, büyük kapılar gıcırdayarak açıldı.

"Göz önünde yürümek iyi bir fikir mi bilmiyorum," diye mırıldandı Matteo.

"Jin'i gözden kaçıramayız," dedi Arthie. Özellikle de adamlar ona insanmış gibi davranmadıkları için.

Muhafızlar, Jin'i dürterek ve iterek sanatoryuma girdiler. Eşiği geçtiler, Arthie ve Matteo da hemen arkalarındaydı. Etrafta dolaşan çok sayıda muhafız vardı, bu da ikisinin kalabalığa karışmasını kolaylaştırdı.

Kapılar arkasından kapanmadan önce, Arthie dışarıya, kan rengi bir sarı giymiş bir kadına baktı. Annesi... Hayır. Annesi ölmüştü ve Arthie'nin zihni ona oyun oynuyordu.

Yine de Arthie onun gözlerine baktı ve kadın güneşin ışığı altında ona tuhaf bir ifadeyle gözlerini kısarak baktı, sanki Arthie'yi ve giydiği kıyafetleri tam olarak tanıyamıyormuş gibi.

Neden buradasın? Arthie, o gözlerin bunu sorduğunu düşündü. *Neden geri döndün?*

Sonra kapılar kapandı ve onları içeride hapsetti.

"Garip bir yer," diye mırıldandı Matteo, Arthie kadının tuhaf bakışlarını zihninden silmeye çalışırken. *Neden buradasın? Neden geri döndün?* Deniz de ona geldiğinde aynı soruyu sormamış mıydı? Kendini çevreyi incelemeye zorladı.

Sanatoryum, Arthie'nin düşündüğünden çok daha küçüktü. Vampirlerin yaşadığı bir tesisden çok, bankaya benziyordu; hoş bir fuaye, pencereler, cilalı ahşap ve arka duvara yakın bir kasa kapısı vardı. Tavan yüksek, duvar resimleri ve lüks ışıklandırma vardı. Akşam güneş ışığı

neşeli bir manzara oluştuyordu. Yan duvarda, ihraç edilmek üzere istiflenmiş, EJC logosu basılı sandıklar yer alıyordu.

"Çay," dedi Matteo yanındaki Arthie'ye.

Arthie, Ettenia'nın Ceylan'dan en çok ihraç ettiği ürünlerden birinin çay olduğunu biliyordu, ama bunu bizzat görmek farklıydı ve Matteo parmağını koluna dokundurup damarlarında bir akım uyandırıncaya kadar, sıkılmış çenesini gevşetmedi.

Cilalı tezgahın arkasında, heybetli bir adam sahte bir gülümsemeyle kısa bir şapka takıyordu. Muhafızlar Jin'i aralarında sürükleyerek arkadaki kasa gibi kapıya doğru ilerlerken, adam başını salladı. Arthie ve Matteo mümkün olduğunca yakından takip ettiler. Adam en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Sahte gülümsemesini sürdürdü ve bir mandalı çekti.

Ve kapı açılmaya başladı. Kapı, bir tür önsezi ve kesinliği hissettiren heybetli bir görünümdeydi. Arthie, içeride mekanizmaların yerinden çıktığını, uykusundan uyanmış bir canavar gibi inleyerek uyandığını duyabiliyordu. Muhafızlardan biri geniş pencerelere doğru bakınca, Arthie hızla başını çevirdi.

Kapı durdu ve muhafızlar farklı derecelerde heyecanla içeri girmeye devam ettiler: Bazıları sessizdi, bazıları sokaklarda dolaşan bir vampir buldukları için korkmuştu, diğerleri ise gururla göğüslerini kabartmışlardı. Arthie, Jin'in şemsiyesiyle birinin kafasına vurmaya düşündü.

"Devam edelim mi?" Matteo, kapıya şüpheyile bakarak sordu. "Devam edelim," dedi Arthie, adımını bozmadan.

Ve kasa kapısı arkalarından kapandı. Ceylani güneşinin son ışıklarını yuttu ve onları soluk bir ışıktaki bıraktı. Bir dizi dişli döndü ve kapı tekrar yerine kilitlenirken bir iç çekiş sesi çıkardı. Çıkışları engellenmiş, bir mezar gibi mühürlenmişti.

Arthie ve Matteo birbirlerine baktılar.

"Burası daha çok bir sanatoryuma benziyor. Hem de sefil bir sanatoryuma," dedi Matteo, kısa koridorun ötesindeki ortamı inceleyerek.

Gerçekten de öyleydi.

Yapı içeriden daha da büyüktü, genişlemiş ya da yükselmiş olduğu için değil, hayır. Derinlere kadar inşa edilmişti. Dışarıdan sıcak görünse de, içi hiç de öyle değildi. Soğuk, steril ve cansızdı. Havası bile hüzünlüydü ve Arthie de aynı fikirde olmak üzereydi ki Matteo onu bir oyuğun gölgesine çekti.

"Neden..."

Parmağını dudaklarına bastırarak onu titretti ve az önce durdukları yere doğru başını salladı. İki muhafız gruptan ayrılmış, şüpheyile geri dönüyorlardı. Matteo onu kendine doğru çekti ve Arthie böyle bir anı daha hatırlamamak için kendini zorladı. Eski Kükreyen Kule'nin tepesinde.

Arthie titredi ve başını geriye doğru eğdi. "Bu tamamen gereksizdi."

"Oh, bu seni rahatsız mı ediyor?" diye fısıldadı Matteo, dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve aralarında bir boşluk yaratacak kadar kadından uzaklaştı.

Arthie, ters çevrilmeye zorlanmış bir mıknatıs gibi hissetti, yakın ama yeterince yakın olmayan bir mesafede duruyordu. Kendini ona doğru itti ve yeşil, yeşil gözlerinde parlayan kıvılcıma gülümsedi.

"Rahatsız görünüyor muyum?" diye sordu nefes nefese. Muhafızlar ortadan kaybolmuştu. "Gidelim."

Onu çekip salona geri dönmek, istediğinden çok daha fazla çaba gerektirdi, adımları hafif, duyuları uyanık. Mesafesini korudu, Jin'in ayakkabılarının sürtünme sesini duyduğunda çenesini sıktı, Jin yine sürükleniyordu ve bunu yapan muhafız kıkırdıyordu. Hâlâ sefil, kaşındırıcı bir çuvalın içindeydi, ne için? Onu korkutmak için mi? Onu kızdırmak için mi?

Kısa giriş koridoru başka bir koridora açılıyordu, bu koridor yeraltı katlarının üzerinde asılıydı. Daha ileride, kalın bir zincirle tavandan sarkan büyük, süslü bir avize vardı, kristal parçaları hafifçe sallanarak mekanın ürkütücülüğünü artırıyordu. Arthie elindeki Jin'in şemsiyesine baktı. Jin, şemsiyeyi, geçmişini açgözlülükle yutan ateşin pençelerinden kapmıştı. O talihsiz günden beri yıllarca şemsiyeyi yanında taşımış

yıllarca yanında taşıdığı ş t ı , babasının yarısı kadar bile olsa onun gibi bir adam olabilmeyi umarak.

Ancak sonunda, babasının *onun* yarısı kadar bile olamadığını olabileceğini öğrendi.

"Sence muhafızlar onu nereye götürüyor?" diye fısıldadı Matteo.

"Onu kullanacaklarını söylediler," diye cevapladı. "Bunu, onu diğer vampirlerle birlikte atacakları anlamına geldiğini düşündüm."

"Burası ne tür bir çarpık yer?" diye mırıldandı, etrafına bakındı ve sonra kendi sorusuna cevap verdi. "EJC'nin istediklerini yapabilecekleri kadar güvenli, ama aynı zamanda saf Ettenian imajlarını koruyabilecekleri bir yer."

Bu, Arthie'nin hiç düşünmediği bir kavramdı: Ona göre EJC, vampirlerin işlerine karışmasından kolonilerdeki kaynakları çalmasına kadar tamamen kötüydü. Diğerlerine göre ise EJC o kadar da kötü değildi. Ettenian toplumu *için* çalışıyor, onlara kıyılarının ötesindeki dünyanın harikalarını getiriyordu.

"O kapıdan başka bir çıkış noktası göremiyorum," dedi Arthie.

Muhafızlar, her iki yanlarındaki duvarlar yerini yan yana dizilmiş hücrelere bırakana kadar yürümeye devam ettiler. Arthie'nin görebildiği kadarıyla hücreler dardı ama uzundu, bu yüzden tavanın ortasından sarkan tek ışık, içini tamamen görmek imkansız hale getiriyordu. Bu, onun üzerinde birden fazla kez gözlerin olduğunu hissetmesini engellemedi.

Başka bir koridora saptılar, ayak sesleri gürültülüydü. Her ses susturulmuştu. Bu ona çok garip bir his verdi, sanki tüm sanatoryum nefesini tutmuş bir darbe bekliyor gibiydi.

Bir ses onları durdurdu. Önde, gardiyanlar hiç etkilenmeden ilerlemeye devam ettiler ve Jin de durduğunda ona devam etmesi için bağırıldılar. Bu ses, keskin, neredeyse hiç bitmeyen, tamamen tüyler ürpertici bir sestti.

Matteo'nun yüzü sertleşti. "Vampirler. Aç bir adamın sesi."

Ve Jin de onlara katılmak üzereydi.

Arthie, muhafızlar koridora dönünce Matteo'ya dirsek attı. Sanki hedeflerine ulaşmışlar gibi yavaşlıyor gibiydiler. Jin'in şemsiyesini sıkıca tuttu, saçındaki Calibore'un ağırlığını hissetti ve köşeyi gözetledi.

Ancak tüm muhafızların silahlarını kaldırmış olarak onları beklediğini gördü.

Kaptanın keskin gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Siz ikiniz ortadan kaybolduğunuzda, sizi buraya çekmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylemiştim."

Her hücresi Calibore'u çekmek için can atıyordu, ama şansın kendi lehine olmadığını biliyordu. Matteo, aynı şeyi düşünmüş gibi koluna uzandı.

"Bu sefer söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye kaptan onu kışkırttı.

"İkisini
kilitleyin."

★ ★ ★

Hücre boğucuydu ve Arthie bunun kasıtlı olarak tasarlandığından emindi. Muhafızlar ayrılınca koridorlar sessizliğe büründü ve Arthie artık onları pek görmeyeceğini hissetti. Koridorların nadiren kullanıldığı açıktı, çünkü tecrit de hücre kadar bir hapishaneydi.

Matteo, hala Boynuzlu Muhafız üniforması giymiş halde, hemen dar alanda volta atmaya başladı. O da öyle, muhafızın ter kokusu burnunu yakıyordu.

Sessizlik kulakları sağır ediyordu. Kafasından şapkayı çıkardı ve saçından Calibore'u çekti, tabancaya dönüşmesini bekledi, ama hareket etmedi. Jin için çok endişeliydi, ada için çok endişeliydi, çok fazla şey için endişeliydi. Calibore ile olan bağlantısına odaklanamıyordu. Düzgün düşünemiyordu. Onu Ram'ın şakağına dayamak ve ondan cevaplar talep etmek istiyordu. Sırlarını yüzüne vurup, kıvranışını izlemek istiyordu.

"Hadi, seni sefil şey," diye bağırdı, elindeki saç tokasını sallayarak, başka bir yere bakıp sonra tekrar ona bakarak, sanki bunun bir fark yaratacağını düşünürcesine.

Çığlığını bastırdı, sonra sırtını hücrenin sonundaki duvara dayadı ve soğuk, acımasız zemine oturana kadar kaydı.

"Arthie," Matteo, onun kendine kıvrıldığını görünce iç çekerek dedi. Onun yanına oturdu, dizlerini onun gibi yukarı kaldırdı, kollarını kavuşturdu. Parmaklarını onun kolunun yanından geçirdi.

Bir zamanlar Arthie uzaklaşıp ona alaycı bir şey söylerdi. *Bütün bu oda varken, sen buraya oturmaya mı karar verdin?*

Şimdi ise onun dokunuşuna yaslandı. Onları birbirine bağlayacak bağları hiç hayal etmemişti: Ram, EJC ve Lady Linden'in elinde acı çekmişlerdi. Yeni vampir olmuşken çevrelerini mahvetmişlerdi.

Sonra o, onu dönüştürmüştü, gölgelikli yatağında diz çökmüş, dudaklarını onun cildine, diline ve sonra dişlerine bastırmıştı.

O geceki anılar yeniden su yüzüne çıkarken, gözlerindeki değişimi, çenesinin eğilmesini gördü.

"Sen yaramaz bir şeysin, değil mi?" diye fısıldadı, parmaklarını omzuna doğru kaydırды, sonra daha aşağıya, yan tarafını izleyerek, her santimetresine yayılmasını çaresizce istediği bir ateş izi bıraktı.

Arthie onun hareketlerini takip etti, gözlerinin sıcaklığını üzerinde hissetmenin tadını çıkardı. Adam ona daha da yaklaştı, başını eğerek burnunun yanına, kaşının üstüne ve şakağına birer öpücük kondurdu. Arthie'nin omurgasından bir titreme geçti ve en sevdiği şeylerden birinin, adamın gülümsemesinin teninde hissettiği his olduğunu keşfetti.

Çenesini eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Bu daha yumuşak bir öpücüktü, çevrelerindeki ağırlık, paylaştıkları öfke, acı ve nefretle yüklüydü.

"İşte oldu," diye fısıldadı, uzaklaşırken. Kucağında Calibore yine bir tabancaya dönüşmüştü.

Oh.

Arthie durakladı, kararsız kaldı. Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymamıştı. Hiçbir şey için. *Başkalarına güvenmek o kadar kötü bir şey mi?* Calibore'u tabancadan hançere çevirdi, siyah telkari kabzaya dönüştü, bıçak karanlıkta parladı

Karanlıkta bıçak parılıyordu. Calibore sadece silahlara dönüşebiliyordu, bıçaklı saç tokaları da dahil, ve hançer, maymuncuklara en yakın şeydi.

"Seninle bir hücreye girmek kötü bir fikir olmadığını biliyordum," dedi Matteo gülümseyerek, ayağa kalkıp onu da yanına yardım etti. Ona her dokunduğunda, ona da bir akım mı geçiyordu?

Arthie kaşlarını kaldırdı. "Seni geride bırakmayacağımdan çok eminsin, değil mi?"

Matteo somurtarak, Arthie onun mükemmel dudaklarından gözlerini kaçırdı.

Hançeri anahtar deliğine soktu, kilidin içinde başka bir şey hissettiğinde durakladı. Daha önce gördüğü hiçbir kilitten farklı, daha hassas, garip bir mekanizma. Arthie parmağının ucuyla küçük paneli okşadı. İçinde ince teller bağlanmış ve sarılmıştı.

Hançerin ucunu kıvrarak, Jin'in kullandığı becerinin en az yarısı kadarını kullanarak pimleri çıkarmaya çalıştı, ancak hançerinin birden fazla kez yana doğru kayarak çıkardığı sert sesleri duydu.

Jin'i götürdükleri koridordan bağırışlar yankılanıyordu. Zaman azalıyordu.

22

JIN

Jin, Arthie ve Matteo'nun yakalandıklarını duyana kadar onların sanatoryuma sızdıklarını bilmiyordu. Sonra gardiyanlar onları kilitleyince bir hücre kapısı gıcırdayarak kapandı ve hepsi bu kadardı. Jin artık kendi başınaydı. Bu sefer inkar edilemez bir şekilde. Kaptanın iddiasını test etmek için bileklerini hafifçe çevirdi. Elbette, ne kadar çok hareket ederse, kelepçelerden o kadar çok sivri uçlu çiviler çıkıyordu.

Henüz ölmeye hazır değildi.

Gardiyanlar Jin'i geri kalan yolu sürüklediler, biri sağında, biri solunda, kollarını onun kollarına takarak, onu bir odanın zeminine sertçe attılar. Hayatında hiç bu kadar doğrudan saygısızlık görmemişti. Çekildi ve dürtüldü, başının etrafındaki kaba jüt kumaş sesleri boğuyordu.

Kelepçeler bileklerinden çıkarıldı ve yerine hızla kelepçeler takıldı, onu bir tasma gibi duvara bağladılar. Hareket edemiyordu.

"Bu lanet çuvalı başımdan çıkarın," diye hırladı, sesinin nefes nefese kaldığını belli etmemek için çabaladı.

Ve onlar da bunu yaptılar. Torbayı kafasından yırttılar ve Jin, steril ışığın parlamasına karşı gözlerini kapattı. Koku da tıpkı bir hastane gibi kasvetliydi.

Morg gibi.

"Daha fazla vampir üzerinde test yapmak istediğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu kaptan, o kendini beğenmiş, yumruklanmış ses tonuyla. Aptal, iki vampir daha elde edebilirdi ama bunun farkında bile değildi. Jin'in dişlerini görmüş

ve bunun tek belirti olduğunu mu düşündü? "Bunu kapının yanında dolaşırken bulduk. Senindir."

Jin adamın boğazını parçalayacaktı.

Gözleri sonunda alıştığında, kaptanı sert bir bakışla sabitledi. Oda, bir nakliye deposu kadar genişti ve çeşitli aletler, makineler ve şişelerle donatılmış çalışma tezgahları, daha önce hiç görmediği aletler ve işkence için kullanılan raflar kadar boğucu görünen eğimli yataklar vardı.

Diğer muhafızlar çoktan kapıdan çıkmaya başlamışlardı, ama kaptan çıkmadan önce ikisini girişe yerleştirdi ve Jin'e son bir kez memnuniyetle sıırttı.

Ancak o zaman Jin, kaptanın söylediklerini tam olarak anladı.

Daha fazla vampir üzerinde test yapmak istediğini söylemiştin, değil mi?

Bu sözleri daha önce okumuştı, değil mi? Bir mektupta. Babasının el yazısıyla yazılmış. Önünde iki kişi hareket ediyordu. Onları neden daha önce fark etmediğini bilmiyordu. Belki de zihin tanıdık şeyleri nadiren fark ettiği gibi, Jin de tanıdık olmayan her şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermişti.

Şimdi fark etti.

Ve o zaman onları gördü. Seslerinden, gözleri kapalı olsa bile tanıyacağı bir adam ve bir kadın.

Anne ve babası.

Canlı, sağlam, *burada*. Jin yorgun bir şekilde gözlerini kırptı. Ailesi onun önünde duruyordu.

Babası bir iğne tutuyordu. Annesi ise yeşil bir sıvıyla dolu bir şişe tutuyordu — muhafızların silahlarına yükledikleri dartlardaki aynı parlak sıvı.

Yaşlanmışlardı, Jin'in anılarında çizdiği portrelerden on yıl daha yaşlıydılar. Babasının saçlarında beyazlar vardı, annesinin yüzünde ince çizgiler vardı, ama en çok değişen şey gözleriydi. Artık parlak ve umut dolu değillerdi; karanlık ve ürkütücüydüler.

Ve bir an için, sanki bir hayalete bakıyormuş gibi solgunlaşarak sadece bakakaldılar. Birçok yönden Jin bir hayaletti. O da onlara bakakaldı.

Başka ne yapabilirdi ki? Dili hareket etmiyor, beyni kelimeler kurmuyor, kalbi ağlamayı kesmiyordu.

Ve on yıl ayrı kalmış olsalar da, sonsuz değişiklikler yaşamış olsa da, onu tanıdıklarını hiç şüphe duymadan biliyordu.

"Jin?" diye fısıldadı annesi.

Adımı söyleme, diye bağırarak istedi, ama ah, kaç yıldır annesinin ağzından adını tekrar duymayı ummuştu? Onlara öfkesini kusamadı.

Sadece sessizlik.

Bu yeterli bir doğrulamaydı. Kadın çığlık atarak şişeyi düşürdü. Şişe yere düşerek parçalandı, cam ve sıvı her tarafa sıçradı. Jin, ilk başta kadının kendisine sarılacağını sandı, ama kadının diğer elinde bir silah gördü. Silah, namlusu kesilmiş bir tabanca gibi görünüyordu. Kadın silahı tutarken, bir uçtan diğer uca, hayal edilemeyecek bir hızla elektrik akımı geçiyordu. Babasının elinde de aynı silah vızıldıyordu.

Tehlikeli görünüyorlardı.

On yıl ayrı kalmışlardı ve onu seven, doğuran, büyüten ebeveynleri ona zarar verecekti.

Jin uyuşmuş hissetti.

Annesi yaklaşırken neredeyse özür diler gibi görünüyordu, üst dudağının bir tarafı eskisi gibi tuhaf bir şekilde yukarı kalkmıştı, bu da onu tekrar küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu. "Muhafızlar? Biraz yardım eder misiniz?"

Jin alaycı gülüşünü tutamadı. Annesi ona dokunamıyordu bile.

"Onu tutmamızı ister misiniz?" diye sordu muhafızlardan biri.

"Evet," dedi annesi.

Muhafızlar Jin'e iki yandan uzandıklarında, anne ve babası aynı anda harekete geçti. Jin, bilinmeyen silahlar yüzünden değil, onları kullananların onlar olduğu için on kat daha fazla acıtacağını bilerek, gelecek acıya kendini hazırladı. Uzun zamandır özlediği, aradığı anne ve babası. Ellerini öne doğru uzattılar ve Jin gözlerini kapattı.

Muhafızlar şaşkınlıkla bağırdı.

Jin'in gözleri birden açıldı. Anne babası silahlarını gardiyanların boyunlarına dayamışlardı. Gardiyanlar titriyor, sallanıyor, gözleri geriye dönüyor, çatalların arasında akan elektrik akımıyla sersemlemişlerdi. İkisi de yere yığıldılar. Annesi kapıya koştu ve kapıyı sıkıca kilitledi.

Jin gözlerini kırptı.

Bunu beklemiyordu.

"Oğlum," diye fısıldadı babası, şok silahını masanın üzerine koyduktan sonra gülmeye başladı. Jin bu sesi bir daha asla duyamayacağını düşünmüştü. Bu sesi cam bir kutuya koymuş ve çocukken kaybettiği kahramana atfetmişti.

İçinde yankılanan acıyı yeniden düzenledi; onu sakinleştirdi. Babasının sesiydi, yıllardır süren huzursuzluğu yatıştırıyordu.

Jin gardını tekrar yükseltti.

"Beni gördüğüne... şaşırmadın," dedi dikkatlice.

Annesi güldü. "Hayır. Seni bekliyorduk."

★ ★ ★

Jin çocukken, babası ve annesi ona, onun yaşındaki bir çocuğun bilmesi gerekmediğini söyleyebileceğiniz en garip, en rastgele bilgileri öğretirlerdi. Düğüm atmayı, kapana kısıldığında kilidi açmayı, yarasını kendi başına tedavi etmeyi. O her zaman bir sünger gibi, onlara öğrettiklerini emerek öğrenirdi, ama ebeveynlerinin ona en kötüsüne hazırlık yaptıkları için öğrettiklerini fark etmemişti.

"Oh, o yıllardır bekliyor," dedi babası, gözlerinde bir parıltıyla.

"Beni mi?" diye sordu Jin.

Dikkatlice bir adım geri attı. Ram, ailesine haber mi göndermişti? Hayır, o ve Arthie'nin gemisini çaldığını anlamış olsa bile, onlardan daha hızlı hareket edemezdi ve onlar buraya gelmek için hiç zaman kaybetmemişlerdi.

"Bizi kurtaracak biri varsa, o da sensin," dedi annesi, bir sandalyeye oturup Jin'e de aynısını yapması için işaret etti. "Uzun zamandır kimse bizim nerede olduğumuzu biliyor mu diye merak ediyorduk. Penn'in bizi almaya geleceğini umuyorduk. Onu hatırlıyor musun?"

Jin, yıpranmış bileklerini ovuşturdu ve oturdu. En azından denedi. Bu anın gerçeküstülüğünden etkilenerek, en basit şeyleri yapmayı unutmuş gibiydi. Dışleri sonunda kaybolmuştu ama tekrar tüm gücüyle ortaya çıkmak üzereydi.

Cebindeki karanfil taşıyla oynadı, Penn'in ziyaretlerinde ona attığı karanfilleri hatırladı.

"Senin burada olduğunu ondan öğrendim. O... artık öldü," dedi Jin. Penn'in yardım ya da başka bir şey için yapmak istediği planlar, onunla birlikte ölmüştü.

Babasının gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra yüzü düştü.

Jin, neredeyse boş olan odaya bir göz attı ve hemen tekrar şüpheye kapıldı. "Böyle oturabilir miyiz? Kaptan ya da başka biri gelmez mi?"

Jin'in babası baygın gardiyanlara baktı ve başını salladı. "Kapılar kilitli, ama özellikle biz çalışırken buraya nadiren girerler." Gözlerini yere indirdi. "Korkuyorlar."

Jin'den mi korkuyorlardı?

Kaptanın onu insan olmayan birine benzettiğini düşündü. Jin hayatının büyük bir bölümünde vampirlerle çalışmıştı — elbette Arthie hariç — ve onları insanlardan *farklı* görmemişti. Onlara farklı standartlar uyguluyor ve onların karşısında durmanın her zaman riskli olduğunu biliyordu, ama bu insanlar için de geçerli değil miydi? O zamanlar kendini çoğu insandan daha güçlü, ya da en azından onlardan daha zeki olarak görüyordu.

Jin kilitli kapılara baktı. Sorgulama için zamanları vardı. İyi. Özellikle Arthie ve Matteo güvenli bir şekilde hücreye kilitlemişken. Jin, henüz anne babasını onlara götürme riskini almak istemiyordu.

"Penn'in öldüğüne inanamıyorum," diye fısıldadı babası. "O iyi bir adamdı. İyi bir liderdi. Athereum hala ayakta mı?"

Babasının Penn'den iyi bir adam olarak bahsetmesi umut vericiydi. Ailesi Ettenian işlerinden ne kadar haberdardı? Babası Athereum'u soruyorsa, pek fazla değil, diye düşündü.

"Ayakta. En yakın arkadaşlarından biri onun yerini aldı," dedi Jin.

"Bütün bunları oldukça iyi biliyorsun," dedi babası, başını eğerek.

Çünkü bir noktada, o ve Arthie her şeyin merkezine girmişlerdi, ama Jin hiçbir şey söylemedi. Cevaplarını minimumda tutuyor, kendisine, Arthie'ye ve yapmak istedikleri her şeye karşı kullanılabilecek bilgileri saklıyordu: örneğin, anne babasının patronunu ayakta tutan sütunları yıkmak gibi.

Buna yüzünü buruşturdu.

Sessizce oturdular. Jin, geçen saniyelerin *tik* tak sesini neredeyse duyabiliyordu. Arthie ve Matteo'yu hücrelerden kurtarması gerektiğini ebeveynlerine söylemek ile bunu söylemenin ölüm cezası olup olmayacağını bilmemek arasında kalmıştı. İki gardiyanı bayılttığı için ebeveynlerine güvenmek için yeterli bir neden miydi?

Buzla kaplıydı, hissizleşmişti.

"Sen çocukken, bir sorun olduğunda içine kapanır ve fikrini söylemek istemezdin," dedi babası. "Şimdi de aynısını yapıyorsun, Jin."

"S-sana nasıl güvenilebilirim?" Jin patladı. Rahatlamak için şemsiyesinin olmasını diledi, ama bu onu sadece alaycı bir gülümsemeye sevk etti, çünkü şemsiyeyi babasını rahatlatmak için yanında taşıyordu. "O kaptan, daha fazla vampir üzerinde test yapmak istediğini söyledi. Ben senin oğlun olmasaydım bana ne yapardın?"

Annesi cevap vermek için ağzını açtı ama Jin onu kesip sözünü kesti. "Başından beri. Tabii, muhafızlarınızın bizi kontrol etmeye gelmesinden endişelenmemiz gerekmedikçe."

O başını salladı. "Hayır, hayır. Bizim yok. Başından beri, elbette. Birçoklarının aksine, bizim işimiz hem insanların hem de vampirlerin refahını içeriyordu. Eleştirilere ve öfkeli insanlara yabancı değildik, ama Penn bize Ram'ın bizi izlediğini söylediğinde, neredeyse buna inanmadığımızı söylemek istiyorum. Ve sonra on yıl önce, sıvı gümüşün aşılar ve virüslere ve benzeri şeylere karşı diğer korumalarda formüle edilip kullanılabileceğini keşfettik."

"İnsanlar için, unutma," diye ekledi Jin'in babası.

"Evet," dedi annesi. "Kısa bir süre sonra Ram bize gelip, daha önce hiç görmediğimiz kadar çok duvin vaat etti. Gümüşün vampirler için zararlı olduğu uzun zamandır biliniyordu. 'Gümüş insanlara yardımcı olabiliyorsa, vampirler için tam tersi bir etki yapabilir, değil mi?' ama bu soru bize kaçış şansı bırakmadı. Evet cevabı verirsek, Ram hizmetlerimizi talep edecekti. Hayır cevabı verirsek, Ram'ın bizi ya da sizi yaşatmayacağını biliyorduk."

Sen. Jin, anne babasının kendisinden çalındığını ama haklı olduğu için sevinemedi, çünkü onların sözleri Jin'in zihninde kalıcı bir soru uyandırdı: Ailesi onu korumak için hain mi olmuştu?

"Biz tereddüt ettiğimizde, Ram malikaneyi yaktı."

Ram, o ve Arthie tereddüt ettiklerinde de aynı şeyi yapmıştı, değil mi? Defteri bir gün fazla sakladıklarında, Spindrift'i yakmıştı. Kadın pek yaratıcı değildi.

"Neden kimseye söylemedin?" diye sordu Jin.

"Kime söyleyecektik?" diye sordu annesi. "Hapsedildik, rastgele bir şekilde bir yerden bir yere sürüklendik, bulunacağımıza dair umutlanmaya cesaret ettik. Ram, aşının vampirler üzerinde kullanılmak üzere geliştirilmesini istiyordu ve bu, her seferinde biraz daha kaybettiğimiz bir çekişmeydi. Bazen işkence gördük, bazen aç kaldık. Senin güvende olduğunu garanti etmenin, bağlantılarımıza ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Ram'ın ekibine dahil olmayan, konuşabileceğimiz bir ruhumuz olsa bile, yüksek mevkide olsalar da, bir çift bilim insanının sözüne

"Bu durum ne kadar sürdü, üç yıl mı, belki?" diye sordu babası.

"Bu durum ne kadar sürdü, üç yıl mı?" diye sordu babası.

"İki yıldan biraz fazla. Zaman bulanıklaşıyor," dedi boğazını temizleyerek. "Şimdi oğlumuza bak."

Ellerini kucağında oynatıyordu. Sürekli hafifçe öne eğilip geri çekiliyordu. Sanki Jin'e uzanmak, onu tutmak, ona sarılmak istiyormuş gibi.

Jin olduğu yerde kaldı.

Hapsedilmelerinin başlangıcından bahsediyorlardı. O zamandan beri Jin bir kız kardeş bulmuş, her gün yanında taşıdığı Ettenian eserini çalmasına yardım etmiş ve kan evi olarak da kullanılan başarılı bir çay salonu açmıştı. Ram'ın başına bela olacak kadar uzun yaşamış ve Spindriff'in yanıp kül olduğunu görmüştü.

"Peki? Kalan sekiz yılı nasıl açıklayacaksın?

Ne yapıyordun?"

Babası kısa bir kahkaha attı ve o anda bir on yıl daha yaşlanmış gibi göründü. Koltuğuna geriye yaslandı. "Ram'ı yavaşlatıyordum, evlat."

Annesinin cevabı sert bir fısıltıydı. "Elimizden gelen her şekilde."

Bu sözler Jin'i duraksattı. İçinde bir umut ışığı parladı ve şüphelerin esintisine rağmen, bir parçası onu korumaya çalıştı.

"Hapishane dışında, hapishane içinde olduğundan daha fazlasını yapabileceğimizi fark ettiğimizde, isteksiz katılımcılar olmayı bıraktık. Formülü iyileştirmeye karar verdiğimizde, Ram için çalışma daha yeni başlamıştı. Bu sanatoryumun inşa edilmesi, etrafına kale yapılması, aletlerin üretilmesi, büyük miktarda sıvı gümüş ve diğer malzemelerin toplanması gerekiyordu. Ettenia'dan vampirleri kaçırmak, prosedürün son adımıydı, en çok korktuğumuz kısımdı, ama o noktada Ram'ı aldatmak için daha iyi fikirlerimiz vardı."

"Ama vampirler... Mektubunu gördüm," dedi Jin. "Testlerine devam etmek için daha fazla vampire ihtiyacın olduğunu yazmışsın. Bu bana ihanet gibi gelmiyor."

"Ettenia'da vampirler kaçırılıp dikenli tel ile kaplı tabutlara kilitleniyor," dedi babası. "Buraya getirildikten sonra, bir şekilde kontrolümüz altında tutabiliyoruz. Sanatoryumumuzda oldukları sürece, en azından kötü muamele görmediklerinden emin olabiliriz. Onlara bakabiliriz."

"Onlara bakmak mı?" diye sordu Jin.

"Gümüşün uzun vadeli etkileri," dedi Jin'in babası tereddütle, kelimelerini dikkatlice seçerek, "hâlâ bilinmiyor."

Jin, babasının tereddütünden pek hoşlanmadı ve o titreme kayboldu. "Onlar buraya aç bırakılmak için gönderiliyor."

Babası başını salladı. "Ama aç bırakılmak için *uyanık* olmaları gerekiyor. Onları uyutmak için bir serum geliştirdik, böylece Koç'un ihtiyaçlarına hazır hale gelmeleri için süreci uzatabiliyoruz. Koç'a, gümüş aşısından uyanmalarının aylar sürebileceğini söyledik, ama aslında onları mümkün olduğunca uzun süre uyutmaya devam ediyoruz."

"Buraya gelirken sesler duydum," dedi Jin ciddi bir ifadeyle. "Hepsi uyumuyor."

"Vampirler henüz çok az araştırılmış bir grup varlıktır," diye kabul etti babası. "Bazıları buna alışamıyor, bazıları alışıyor ama uzun süre uykuda kalamıyor. Sora ve ben her hücreyi haftada birkaç kez ziyaret ediyor, idare ediyoruz..."

"Neyi uyguluyorlar?" Jin ısrar etti. Ne saklıyordu?

"Gerekli olan şeyleri. Bilinçsiz kaldıkları süre ne kadar uzun olursa, o kadar güvende olurlar. Uyurken, vampirlerin vücut fonksiyonları durur. Hayatta kalabilirler. Uyanırken, gümüş aşısının sonuçlarıyla başa çıkmak zorundadırlar ve açlık onları çılgın bir duruma sürükler, bu durumda Ram'ın seçtiği istasyona gönderilirler."

"Peki gönderildiler mi?" diye sordu Jin.

O anda, o ateşi canlı tutmak için çabalıyor, mücadele ediyor, *savaşıyor* gibi hissediyordu. Farklı, daha iyi, ahlaki açıdan mükemmel cevaplar alacağını umarak sorular soruyordu.

farklı, daha iyi, ahlaki açıdan mükemmel cevaplar alacağını umuyordu. Ama ne kadar çok soru sorarsa, o kadar kötü cevaplar duyuyordu. Onlar Ram'dan sadece bir seviye yukarıda görünüyordular - o iğrenç bir şey mi istiyordu? Onlar bunu daha az iğrenç hale getirmenin bir yolunu bulurlardı.

Babası kafasını soru işaretiyle eğdi.

"Ram'ın seçtiği istasyonlara mı gönderildiler?" Jin tekrar sordu.

"Hayır," dedi annesi.

Babası da başını salladı, ancak annesinin gururla verdiği cevaptan biraz utanmış gibiydi. Sanki bu gururu hak etmiyorlarmış gibi. Sanki yaptıkları iyilikler, yaptıkları kötülüklerden daha ağır basıyormuş gibi.

Gözlerini Jin'den yere çevirdi, ama Jin onun bakışlarını görmeden önce. Yaptıkları onu rahatsız ediyordu. Korkunç şeyler yapan ve sonra pişman olanlar vardı. Bir süre sonra olgunlaşıp kendilerini geliştirenler. Sonra, pişman olsun ya da olmasın, korkunç şeyler yapan, bunların yanlış olduğunu bilmesine rağmen yine de yapan, anne babası gibi olanlar vardı. Ama ikisinin arasında, Arthie ve Jin gibi insanların yaşadığı bir alan da vardı. Bu insanlar, yanlışları düzeltmek için korkunç şeyler yapabilecek kapasitedeydiler. İntikam ve öç için, bazen de daha büyük bir iyilik için.

"Kendi akıl sağlığımız için, tek bir amaç için çabalamamız gerekiyordu," diye devam etti babası. "Ram, vampirlerin silah olarak kullanılmasını istiyordu ve biz bunun asla gerçekleşmemesini sağlamalıydık. Bu, ölümsüzler için elbette korkunç bir şeydi, ama savaşın her iki tarafındaki yaşayan askerler için de korkunçtu. Dahası, bir vampir o askerleri geçip savaş alanından kaçarsa, masum insanlar tehlikeye girerdi."

Beyaz Kurt'un Kükreme saldırısı gibi.

"Ram'ın istekleri kulağa basit geliyor, ama elde ettiğimiz şeyi başarmak için neredeyse on yıl uğraştık ve bunu kasıtlı olarak yaptık. Altı yılda tamamlanacak bir işi sekize uzattık, ve böyle devam etti," dedi annesi, Jin ise annesi konuşurken babasını izledi. Babası annesinin söylediklerine katılıyor muydu? Konuştuğunda, hayal kırıklığı ve

kırgın bir adam gibi konuştu. Annesi ise ona kıyasla daha süslü bir şekilde konuştu. Sonunda, öne doğru uzandı ve avucunu Jin'in yanağına bastırdı.

Kendini tutamadı; annesinin dokunuşuna doğru eğildi ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissetti. Sanki artık annesinden bir ayak daha uzun değilmiş gibi. Sanki sesi değişmemiş gibi. Sanki yüksek sosyete mensubu bir züppe iken ölümsüz bir suçluya dönüşmemiş gibi.

"Siz asla hain değildiniz," diye fısıldadı Jin. "Siz... siz tutsaklardınız."

Ailesi hiçbir şey söylemedi. Babası çok hafifçe kıpırdadı ve Jin onun kokusunu alabildi. *Anıların* kokusunu alabiliyordu, bu şimdiye kadar yaşadığı en garip duyguydu. Babası rahatlık ve hindistancevizi gibi kokuyordu. Spindrift gibi kokuyordu, Jin'in daha önce hiç etmediği bir bağlantı.

Babası uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Hayır, Jin. Vampirler tutsaklar. Hapishanemizin dışında, son birkaç yıldır bu duvarlar içinde bir tür özgürlük içinde yaşadık, ama fırsatımız olsa bile, onları geride bırakamayız. Seni korumak için olmasa bile, bu projeyi yine de üstlenirdik. Onlar için. Ram birçok tehditte bulundu. Sen ilk kurbandın, evet, ama bir süre sonra hükümdar şunu anladı ki biz" — durdu ve tekrar başka yere baktı — "sayısız vampirin ve onların öldüreceği insanların hayatını kurtarmak için oğlumuzu tehlikeye atardık. Sonra tehditler başka şeylere kaydı, notlarımız daha iyi iş çıkaracak diğer bilim adamlarıyla paylaşıldı, üzerinde çalıştığımız teoriler Ram'ın istediği kadar titizlikle test edildi."

Hıçkırarak durdu.

"Bir kötülüğü önlemek için, biz de kendi kötülüğümüzü yaptık," diye fısıldadı.

Ne? Jin sormak istedi. Onu rahatsız eden bir şey vardı, Jin'e söylemediği bir şey, ve Jin sormadı. On yıllık bir çileyi nasıl net, siyah-beyaz, kötü ve kötü olmayan bir şekilde bekleyebilirdi ki?

Ailesi vampirler hakkında her zaman özenle konuşmuştu. Babasının işi, Jin henüz çocukken bile, hem yaşayanların hem de ölümsüzlerin yaşamlarını iyileştirmekti. Evlerinin her yerine dağılmış hindistancevizleri bunun kanıtıydı. Her şey değişmiş olsa da, bunun değişmediğine inanamıyordu. Kendisinin yaşadığı sayısız değişiklikten sonra, onların da değiştiğinden endişelenmişti, ama bazı şeyler değişmemişti, değil mi?

Jin ayağa kalktı, bu kadar uyuşuk, bu kadar garip bir boşluk hissetmemek için diledi.

Yangından önceki sabahki ebeveynlerinin görüntüsü hala zihninde o kadar canlıydı ki, onları bu halde görmek tuhaftı. Daha yaşlı, daha yorgun, omuzlarında dünyanın yükü vardı. Bir falcının çadırına girip cam küresine bakıyormuş gibi hissetti. Ancak buradan onun dolandırıcılığını küçümseyerek çıkmayacaktı. Bu gerçektir.

O her şeyi : duygularını duygularını,
sorularını soruları, düşünceleri. "Anahtarlarını al."

Babası ona gözlerini kırıştırdı, gözleri yaşlıydı, kaşları karışıklıkla çatılmıştı. "Ne için?"

Jin, hala baygın olan muhafızları ayakkabısının burnuyla dürttü.
"Kız kardeşimi görmek için."

23

ARTHIE

Arthie, Matteo kolunu tuttuğunda gerildi, çünkü sessiz koridorda ayak sesleri yankılanıyordu, ama hançerini hücre parmaklıklarının arasından çekip dinlediğinde, o yürüyüşü tanıdı. O kendinden emin adımları.

Jin loş ışıktaki göründü ve Arthie, kanlı bir cilt, katliamdan parlayan gözler, yumruklanmış eller arayarak onun yüzünü inceledi. Oysa Jin sakin ve kendinden emin görünüyordu. Güvendedi.

Ve elinde bir anahtar tutuyordu.

"Kafanı mı vurdun?" diye sordu.

Jin gülümsedi ve Arthie gözlerini kapattığında, Spindrift'e geri döndüğünü hayal edebilirdi, ama sonra onun bakışlarını gördü. Hayalet gibi.

"Merhaba, kardeşim," dedi sessizce.

Anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Muhafızların olup olmadığına bakmadı, gördüğü herkesi parçalamaya hazır görünmüyordu ve hücre kapısı açıldığında Arthie onun arkasında iki kişi gördü.

Adam uzun boylu, zayıftı, siyah saçlarında beyaz çizgiler vardı. Her şeyi Jin'e benziyordu, ama daha yaşlıydı. Gerçeküstü bir manzaraydı. Ama Arthie kadına baktığında, Jin'in çarpık gülümsemesini, gözlerindeki zeki ışıltıyı, kanındaki şakacı ruhu nereden aldığını anladı.

Onun ebeveynleri.

Arthie salona adım attı, Matteo hemen arkasında, elini omzuna koydu. Bu dokunuşun onu neden sakinleştirdiğini bilmiyordu — başka bir zaman olsa, elini silkip onu küçümsediği için ona tıslardı.

Jin'in ailesi ona baktı, o da onlara baktı.

"Burası uygun bir yer değil," dedi Jin, beklenen sessizlikte. Arthie onu anlayamadı ve bu ona bir korku dalgası gönderdi. Ne öğrenmişti?

Dördünü geniş ve ürkütücü, mezar gibi yankılanan bir odaya götürdü. Jin'in babası kapıları arkalarından kapattı ve Arthie kilit kapandığında gerildi.

"Jin," diye fısıldadı.

"Sorun yok," dedi. "Beni buraya getirmişlerdi." Yaklaşan ayak seslerine doğru döndü.

"Pamuk şeker gibi saçları olan bir Ceylani kızı. Sen Casimir kızısın," dedi Jin'in babası, hem zarif hem de meraklı bir sesle, insanların dinlemek isteyeceği bir kombinasyonla.

Arthie dudaklarını kenara doğru büktü. "O benim."

"O zaman... bu da seni Casimir'in oğlu yapar," dedi annesi yavaşça, Jin'e bakarak.

Arthie, Jin'in azar işitmeye hazırlandığını anlayabilirdi. Bu içgüdüsel bir tepkiydi, diye düşündü. Onlar Jin'in ebeveynleriydi. Jin, onların gerçekten hayatta olduklarını öğrendiği andan itibaren tepkilerini merak ediyordu, ama Casimir ailesinin ününün Ettenia kıyılarının ötesine geçtiğini tahmin etmemişti.

Annesinin yüzü gülümsemeyle yumuşadı. "Siz ikiniz yıllardır Ram'ın başının belası oldunuz. Dış dünyadan çok az haber alıyoruz, ama eninde sonunda bazı dedikodular bize ulaşıyor."

Jin buna gülümsemesini saklayamadı, ama Arthie'yi ikna etmek biraz daha zaman alacaktı. Eli Calibore'dan ayrılmadı.

"Ram'ın bunu bilmediği bir şans," dedi babası. "Hem bizim oğlumuz *hem de* Ram'ın baş belası olamazsın."

Arthie, Ram'ın Jin'i öldüreceğinden ya da acımasız bir tutkuyla bunu deneyeceğinden şüphe duymuyordu. Ama Ram bunu yapmamıştı ve görünüşe göre Siwangları tehdit edip orada son vermişti. Jin'in hayatta olup olmadığı onun için önemli değildi, önemli olan Siwangların onun hayatta olduğuna inanıp itaatkar kalmalarıydı. Annesinin dediği gibi, kalenin dışındaki dünyaya erişimleri olmadığı için başka türlü bir durumun varlığından haberdar değillerdi.

"Arthie o gün beni ateşten kurtardı," dedi Jin, ona bakarak. "Evi dolaşıp ikinizi aradım. O benim hayatımı kurtardı ve o günden beri de kurtarmaya devam ediyor."

"Her zaman istediğin kız kardeş," dedi Jin'in annesi, gözleri yaşlarla dolarak.

"Sanırım tanışmamız gerekiyor?" diye sordu babası burnunu çekerek. "Ben Shaw."

"Sora," dedi annesi. "Peki bu yakışıklı adam kim?"

"Matteo Andoni, şu anda yerinden edilmiş ve aynı anda cephanelik ve laboratuvar olarak kullanılan bir hapishanede tutuklu," dedi Matteo. "Bu yüzden sohbet etmek istemiyorum."

Arthie, onun keskin ses tonuna dudaklarını ısırdı.

"Sen de öyle konuşuyorsun, biliyor musun?" Jin ona fısıldadı.

"Sanki her şey yolunda ve harika gibi davranmamız mı gerekiyor Jin?" diye devam etti Matteo.

Jin, Matteo'ya saldırmadı. Sadece Siwang'lara bir açıklama bekledi ve bu Arthie'yi rahatlattı. Bu, Matteo'nun, onlar onun ailesi olduğu için tedbiri elden bırakmayacağı anlamına geliyordu. Arthie, neden bir parçası onun öyle yapacağına inandığını bilmiyordu.

"Hayır," dedi Shaw yumuşak bir sesle. "Öyle bir şey beklemiyoruz. Biz burada barınan vampirlerden sorumluyuz, Ram'ın görevlendirme emrini bekleyen sessiz askerleriz."

"Kaç tane?" Matteo, ölümcül bir sessizlik içinde sordu.

"Şu ana kadar, yüz on beş. Her yıl birkaçını test için aldık, ancak geçen yıl büyük çoğunluğu gördük. Bu durumda,

çok az seçeneğimiz vardı."

"Her zaman bir seçenek vardır." Matteo'nun sesi sertti.

Arthie, sesindeki sertlik ve dalgalar halinde yayılan ıstırap karşısında durakladı. Ağırılık neredeyse elle tutulur gibiydi. Ondan bir adım uzaklaştı.

Bu garip bir şeydi, onun derisinin altına işleyen acı.

"Tıpkı Leydi Linden'in bıçak ve silahlarla yetinebilecekken o vampirleri kaçırmayı seçmesi gibi. Tıpkı Ram'ın dokunmaya hakkı olmayan bir yeri kolonileştirmeyi seçmesi gibi. Tıpkı beni olduğum gibi yapmayı seçmesi gibi..."

"O mu?" diye sordu Shaw.

Jin başını salladı. "Lady Linden ve Ram aynı kişidir." Siwanglar hep birlikte nefeslerini tuttular.

"Ve o, ikisini birleştirmek için beni Beyaz Kükreyen Kurt yaptı," dedi Matteo.

Shaw arkasındaki sandalyeye çöktü.

"Ben de o vampirlerden biri olabilirdim," diye devam etti Matteo. "Her gün, sıradaki kurbanın ben olacağımı, kaçırılacağımı, uyuşturulacağımı, bir tabuta tıklılacağımı ve Ceylani'nin kapısına getirileceğimi düşünerek yaşadım. Bu senin seçimin sonucu değil mi?"

Jin parmağını kaldırdı, ama Matteo henüz bitirmemişti.

"Ben, senin seçimin yüzünden acı çeken o yüz on beş vampirim."

Matteo zor nefes alıyordu. Arthie onu inceledi, yüzünde yazılı korkuyu, üzerinde pek kontrolü olmayan acıyı gördü. Son yirmi yılı kendi yarattığı bir kafeste geçirmiş, duygularını kitleler için resmetmiş, hiçbirini dile getirmemiş, gerçeğini nazik gülümsemeler ve kolay sözlerin arkasında saklamıştı.

Ve dış dünyaya dönüşüyle birlikte, on yıllarca süren inzivadan dolayı doğal olarak artan bir korku da geldi.

Shaw ve Sora onu yalanlamaya çalışmadılar.

Arthie'nin sesi yumuşaktı. "Ve şimdi bunu durdurma seçeneğimiz var.

Kendin, kaçırılan vampirler, hepimiz için huzur bulmak için."

Matteo hiçbir şey söylemedi.

Shaw, Matteo'yu kucaklamak istermiş gibi görünüyordu ve bu, Arthie'nin göğsünde acı tatlı bir hüznün dalgası yarattı. O uzun zamandır anne babasını özlemişti ve Jin de her zaman anne babasını özlemişti, ama Matteo'nun kimleri vardı ki? Onun anne babası da Flick'inki gibi yoktu. Penn bu boşluğu doldurmuştu gibi görünüyordu, ama o da kayıptan ölüme gitmişti.

"Yaptıklarımızı küçümsemek için konuşmuyorum," dedi Shaw. "Affedilmeyi de istemeye cesaret edemem. Son on yılda Ram'a karşı gelmek için elimizden geleni yaptık: projeleri geciktirdik, testlerde kasten başarısız olduk, süreleri uzattık, ama aynı zamanda bizim de payımıza düşen kötülükleri yaptık."

"Ram'ın bize inanması gerekiyordu, böylece onun kadar kalpsiz biri bizim yerimize geçmeyecekti ve notlarımız da elimizde kalacaktı," dedi Sora. "Jin'in güvende olmasını istediğimiz doğru, ama aynı zamanda kendimiz de hayatta kalmalıydık, en azından mümkün olduğunca çok vampir hayatta kalma şansına sahip olabilsin diye."

Matteo hiçbir şey söylemedi. Jin de öyle. Artık Arthie, onu ve Matteo'yu hücrelerinden serbest bıraktığında yüzündeki ifadeyi anlıyordu. Bu meselede iyilik ve kötülükten daha fazlası vardı.

"Aslında, son yıllarda birçok kez kaçabilirdik," diye ekledi Sora. "Ama bunun yol açacağı zararı biliyoruz, özellikle de vampirler buraya getirildikten sonra."

Arthie'yi duraksatan, vampirleri terk etmekten bahsederkenki ses tonuydu. Onlardan görevden çok suçluluk duygusuyla bahsediyordu.

Sora, Arthie'nin tereddütünü fark etmiş gibi, ona küçük bir gülümseme attı. "Onları bu noktaya getiren bizim gümüş aşıımızdı."

Bir şey saklıyorlardı.

Arthie bunun umurunda olup olmaması gerektiğini bilmiyordu. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, şimdiki zaman hala daha önemliydi. Haraç kesilmeyecekti, buradaki muhafızlar beklemeyecekti ve Siwanglar hala oynayacakları bir rol vardı. Harekete geçmeleri gerekiyordu.

"Buraya ahlaki bir tartışma yapmak için gelmedik," dedi Arthie. "Ettenia'da halletmemiz gereken daha acil işler var ve

ikiniz de bize yardım edeceksiniz."

"Ne olursa olsun," dedi Shaw. "Biz... söylemesi utanç verici, ama akıl sağlığımızı korumak için kendi planımızı yapıyoruz... bizim ve vampirlerin kaçıışı için, ve daha fazlası için."

"Ötesine mi?" diye sordu Arthie.

"Sıvı gümüşle ilgili keşfimizi ilk yaptığımızda," dedi Shaw, "bulgularımızı Ram ve Konsey'e sunmamız için davet edildik."

"Konsey mi?" diye sordu Matteo.

"Evet," dedi Shaw. "Uzun zamandır onların Ram'ın hükümdarlığını devirmek için tek umudumuz olduğuna inanıyoruz."

Penn de onlara başvurmak istemişti. Kanıt arıyordu, elinden geleni bir araya getiriyordu. Siwanglar'ın kendileri ve Konsey'in zaten bildiği işlerden daha büyük bir kanıt sunabilirler miydi?

Umut, denizdeki yükselen dalga kadar coşkulu bir şekilde yeniden içinden yükseldi.

Jin, test tüpleri ve notlarla dolu masanın üzerinde duran ince bir kutuyu işaret etti. Kutunun içinde, kapaklı bir iğneye takılı bir şişe vardı. İçindeki sıvı parıldıyordu, erimiş ve güzeldi. "Bu mu?"

Shaw başını salladı. "Bir doz gümüş. Tek bir vampiri etkisiz hale getirmek için yeterli."

"Sizden güveninizi istemek bencilce, ama bir şans isteyebilir miyiz?" diye sordu Sora. Sorusu Matteo'ya yöneliktir, ama Arthie o anda soruyu Jin dahil hepsine sorduğunu biliyordu.

Matteo iç geçirdi ama sonunda başını salladı. Arthie, kendi adına, onlara silah zoruyla emir vermek zorunda kalmamayı tercih ediyordu.

Masadaki gümüş dozunu inceledi, onu alıp cebine atmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Önlem, diye düşündü. Diğerleri fark etmedi.

"Sanatoryum, gördükleri anda öldürmeye hazır silahlı muhafızlarla dolu. Dikkatli olmalıyız. Grubunuzun geri kalanı nerede?" diye sordu Sora.

"Karşında duruyor," dedi Jin.

Sora ve Shaw birbirlerine baktılar.

Matteo ellerini açarak "Sadece biz varız" dedi.

"Ne zaman yetmedik ki?" diye sordu Arthie.

"Bir sonraki gezimize, genellikle işimizde bundan çok daha iyi olduğumuzu söyleyerek başlamak istiyorum," dedi Jin. "Buraya gelirken ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk."

"Peki tam olarak işiniz nedir?" diye sordu Sora, sanki bilmek istediğinden emin değilmiş gibi.

"Biz suçluyuz," dedi Arthie, kaçış planlarını yapmaya hazırdı. "En azından iyi türden. Tıpkı sizin de olacağınız gibi."

24

ARTHIE

Siwanglar sanatoryumun planlarını ve hatta kalenin yerleşim planını açtıklarında Arthie kaşlarını kaldırdı. Sayfalar ince ve kaplamalıydı, köşelerinde EJC'nin mührü, dairenin ortasında güçlü bir gemi ve eğri boyunca *East Jeevant Company* yazısı vardı.

"Bunların burada durduğuna inanmam mı gerekiyor?" diye sordu.

"Bu sanatoryum esasen bizim alanımız, bu yüzden biz de yapımında yer aldık," diye açıkladı Sora. "Sonrasında bazı kayıtları gizlice almış olabilirim. Shaw ve ben, yıllar boyunca sakladığımız notlar, eşyalar ve benzeri şeyler için güvenli alanlar olarak küçük köşeleri yeniden düzenledik."

Arthie, Jin'in yapışkan parmaklarını nereden aldığını anlayabilirdi.

Shaw, EJC mührüne bakıyordu. "Ram'ın Lady Linden olduğunu duyduğumda neden bu kadar şok olduğumu bilmiyorum. Kraliyet ve EJC o kadar yakın çalışıyorlar ki, onları aynı şey olarak görmemek *imkansız*."

Arthie, bunun Lady Linden'in kızı da dahil olmak üzere hepsi için şok edici olduğunu söylemedi. Siwanglar Jin'e döndüklerinde, o da planları Matteo'ya götürdü.

"Bunları okumak çok zor," dedi, elini birçok katmanın üzerinde gezdirerek anlamaya çalıştı. Bir binayı inşa etmek için gereken ayrıntılı bilgilere ihtiyacı yoktu, Athereum'a sızma planları kadar kolay bir şeye ihtiyacı vardı.

Matteo'ya baktı. O bekliyordu.

"Hizmetlerimi ücret karşılığında sunuyorum," dedi göz kırparak, alçak sesiyle sadece ona hitap ederek.

Arthie dudağının içini ısırды, göğsündeki karıncalanmayı bastırmaya çalıştı. Tanrım, şimdi sırası *değildi*. "Ödemeyi sonra konuşabiliriz."

"Ne kadar da flörtözsün, hayatım," diye cevapladı Matteo, çizimleri kendine doğru çekip Sora'nın masasından bir kalem aldı. Bir an durdu. "Başka bir seçenek daha var, biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu, ona boyun eğerek. "Entrika kurma becerilerimin rakibi olduğumu bilmiyordum."

Boynuzlu Muhafız üniformasını çıkardı ve kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Arthie de üniformasını çıkardı.

"Dövüşerek çıkalım," dedi. "Silahlıyız. Siwanglar silahları nerede bulabileceğimizi mutlaka biliyorlardır. Bu sanatoryum iğrenç bir yer. En kötüsünden daha azını hak ediyorlar mı?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. Kaos vardı, sonra da pervasız bir umursamazlık. Arthie, dengeyi elinde tuttuğunu düşünmekten hoşlanıyordu.

"Savaşmadan buradan çıkabileceğimizi sanmıyorum, ama silahlarımızla buradan aceleyle çıkamayız. Bir plana ihtiyacımız var."

Matteo dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Sen nasıl istersen."

Bu, onun her zamanki umursamaz tavrı değildi. Arthie, onun korktuğunu fark etti. Vampirler White Roaring sokaklarından kaybolduğundan beri korktuğu bir yerin ortasında duruyordu.

Ama Sora'nın sandalyesine oturup temiz kağıdı düzelttiğinde, sakinlik onu sarmış gibiydi. İnce kolları, düzgün çizgiler çizerken gerildi, yeşil gözleri kararlıydı. *Bu kadar yeter*. Yutkundu ve Jin'e şemsiyesini vermek için döndü, onun elinde olduğunu fark etmemesine şaşırdı.

"Onu sen aldın," dedi Jin.

"Tabii ki aldım."

Shaw fark etti. "Bu benim eski şemsiyem mi?"

"Jin'in tercih ettiği silah," diye espri yaptı Arthie.

Shaw, Jin'den bir açıklama bekledi, ama Jin omuz silkti. "Sen silahları hiç sevmedin, ben de sevmemeye karar verdim."

Sözlerini söylerken sesi çatladı ve Arthie onun ne düşündüğünü anladı. Babası barışçı bir adam olduğu için silahları sevmezdi. Bunun yerine, silahsızken daha kötü şeyler yaptığı bir adaya gelmişti.

"Silah kullanmayı bilmediği için değil," diye ekledi Matteo, işinden başını kaldırmadan. "Beni kalbimden vurdu."

"Arthie'nin emriyle!" Jin, onu işaret ederek itiraz etti.

Shaw aralarına baktı. "Bu espri bu kadar karanlık olmasaydı, bu alaycı sözleri eğlenceli bulurdum."

"O iyi," dedi Arthie, Matteo somurtmasına rağmen. "Karanlık, bildiğimiz tek şey."

"Maalesef," diye homurdandı Jin. "Her iki konuda da."

Sora onlara doğru yürüdü. "Bloodworth yedi çan vurduğunda burada olacak."

Arthie, Jin'in ona gösterdiği mektuptan bu ismi hatırladı. "O... bizim sorumlusu, diyebiliriz," diye açıkladı Shaw. "Doğrudan Ram'a rapor veriyor

Ram'a doğrudan rapor verir, muhafızları kontrol eder ve bugün gelmesi gereken bir grup vampiri kaybetmiş gibi görüldüğü için her zamankinden daha kötü bir ruh hali içinde."

Jin burnunu çektirdi.

Shaw gözlerini kısarak baktı. "Siz üçünüz bu konuda bir şey bilmiyor musunuz?"

Jin başını bir yandan diğer yana eğdi. "Açıkçası, bugün bir gemi dolusu vampir geldi. Sadece tabutların içinde değiller, anlarsın ya."

Shaw'un anlaması biraz zaman aldı. "Siz üçünüz." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siz... siz bir EJC gemisini ele mi geçirdiniz?"

Arthie, sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Ah, baba," dedi Jin. "Sana anlatacak çok şeyim var."

"Sonra," dedi Matteo, düzgünce sarılmış bir kağıt rulosuyla onlara geri dönerek. "İstedığınız gibi, hanımefendi."

Arthie kağıdı açtı ve bir anlığına salonuna ve evinin sıcaklığına geri döndü.

"Mükemmel," dedi. Sanatoryum büyüktü, ama Arthie'nin ilk başta düşündüğü kadar ayrıntılı değildi, odalar ve koridorlar modüler bir şekilde düzenlenmişti. Tesise girdiklerinde gördükleri avizeyi işaret etti. "Onun ihtişamını bile yakalamışsın."

"Sanat becerilerimin sadece bir kısmı, sevgilim," dedi Matteo. "Yine de, bir avizenin böyle bir yere tuhaf bir ekleme olduğunu kabul ediyorum."

"Kapıyı açamazsak planlarımızın hiçbir önemi kalmaz," dedi Jin, Arthie'nin omzunun üzerinden bakarak. "Tek çıkış yolumuz bu. Görmedim ama kilidi açamayacağımı anlayacak kadar duydum."

"Arthie ve ben mekanizmanın yolunu gördük..." diye başladı Matteo. Jin'in babası başını salladı. "Maalesef kapı izleniyor ve sadece Bloodworth ve güvendiği personel onu çalıştırabiliyor. Anahtarlar var ama Bloodworth'un kendisinde. İnan bana, kopyasını yaptırmaya çalıştık."

Arthie cep saatini çıkardı. "Doğru, Bloodworth gelene kadar bir saatten az zamanımız var."

"O geldiğinde saklanmanızı öneririm, ama kaptan Jin'i yakaladığı için çok heyecanlıydı, yeni yakalanan bir vampiri ona söylemeyecek kadar," dedi Shaw. "Bloodworth görmek isteyecektir."

"Başka bir şey beklemiyorum," dedi Arthie. Tek çıkışlarının anahtarları onda olduğuna göre, Arthie ondan kaçmak istemiyordu.

"Neden? Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Sora.

"Bir saat içinde kaçmayı planlıyorum ve Bloodworth bize yardım edecek."

★ ★ ★

Arthie, Matteo'nun çizimlerini incelerken, onun düzgün çizgilerine ve elindeki işe yavaş yavaş odaklanmayı bıraktı, çünkü artık şu sorulara nasıl cevap vereceğini biliyordu , , , , sari, , , color, , , blood, , who, , had

onu incelemişti. Ceylan'ın kıyılarına ayak bastığında denizin fısıltısına nasıl cevap vereceğini biliyordu.

Neden geri döndüğünü biliyordu.

Ram, bir noktada Arthie'nin memleketine döndüğünü öğrenecekti. Ve bunu öğrendiğinde, Arthie, Ram'ın ticaret yolunun kalbinin düştüğünü, vampirlerinin gittiğini, toprağın ait olduğu insanlara geri verildiğini bilmesini istiyordu.

Ve korkacaktı.

Arthie, kalenin çevresini çevreleyen, EJC gemilerine yakıt sağlamak için düzgünce toplanmış kırmızı bidonları hatırladı. Onlara yeni bir amaç verecekti.

"Yağa ihtiyacım var," dedi Arthie ayağa kalkarak. Diğerleri ona baktı.

Jin endişeli görünüyordu. "Çok fazla." "Ne için?" diye sordu Matteo.

"Nasıl iz bırakacağımı ve EJC'ye nasıl zarar vereceğimi biliyorum. Jin, sen anne babanı kurtarmak istedin. Matteo, sen vampirleri kurtarmak istedin," dedi Arthie. "Ben de bu operasyonu tamamen yok edeceğim."

Matteo geniş bir gülümsemeyle patladı.

"Onların sömürgeciler olduğunu biliyorum, ama onları öldürmeyi kastetmiş olamazsın," dedi Jin, kaşlarını çatarak.

"Oh, hayır," dedi Arthie. "Onları, benim aileme ve halkıma yaptıkları gibi denize sürmeyi planlıyorum."

"Ve bir açıklama yap," dedi Matteo. "Hoşuma gitti."

"Yeterli yakıtları varsa, gemilerine atlayıp geldikleri yere geri dönebilirler. Ya da isterlerse vahşi doğaya," dedi Arthie. "Kale taştan yapılmış. Yangın kontrol altına alınacak. Kalenin dışında pek çok dükkan ve malzeme var, evet, ama önemli şeyleri korumak için kale neden olsun ki? Kale yandığında, onları yıllar öncesine geri götüreceğiz, yakıt rezervlerinden başlayarak, ve bu arada halkım yeniden inşa edecek. Ettenia, Ceylani kaynaklarından mahrum kalırsa, anlaşmalar yapabilir, sözleşmeler imzalayabilir ve medeni insanlar gibi medeni davranabilir."

Arthie, adayı daha önce terk ettiği gibi terk etmek için geri dönmemişti. Artık çocuk değildi. Yaşayanlar ve ölüler arasında kalmamıştı.

Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

"Ceylan, EJC'nin ticaret yolunun kalbidir. Eksikliğimiz olmayan tek şey, gemiler için yakıttır. Limana yeterince yakın olduğumuz için, yakıt ithal edilip kalede güvenli bir şekilde depolanmaktadır. İhtiyacınız olanı size sağlayacağız," dedi Shaw başını sallayarak.

Arthie, Jin'in ailesinin bu kadar çabuk kabul vereceğini beklemiyordu, ama bunun için minnettardı. Siwanglar, bu noktaya gelmek için on yıl uğraştıklarını söylemişlerdi. Arthie ise hepsini bir gecede yıkmayı planlıyordu.

"Şimdi, vampirler," diye devam etti, onları yanına çağırarak Matteo'nun çizimlerini işaret etti.

"Şunu söylemeliyim ki," diye araya girdi Shaw, "buna harcadığın zamana göre çok iyi olmuş, Matteo."

Matteo başını eğdi. "Teşekkür ederim."

"Vampirlerimizin çoğu öfkeli, hatta şiddet eğilimli olacak," diye ekledi Shaw. "Onları besleyip serbest bırakabiliriz, böylece zihinlerinin berrak olmasını sağlayabiliriz, ama çoğu çok uzun süredir hapsedilmiş durumda."

"Vampirlerin bir kısmı beni tanıyacak olan Athereum üyeleri. İntikam sözü verirse, kimse bizim tarafımıza geçmek istemeyeceğini düşünemiyorum," dedi Matteo.

"Peki tüm vampirleri bir kerede nasıl besleyip serbest bırakacağız?" diye sordu Jin, her zamanki gibi pragmatik bir şekilde.

"Komik bir soru," dedi Shaw gülümseyerek. "Aslında, sana göstermemiz en iyisi, ve hemen yan tarafta, bu yüzden görülme endişesi yaşamayız. Eşyalarını al."

Arthie başını salladı. "Bunun için vaktimiz yok..."

Ama Shaw çoktan laboratuvarın yan tarafındaki bir kapıyı açıyordu. Koridora adım attı, her yöne bakındıktan sonra onlara onu takip etmelerini işaret etti.

Umarım buna değer.

Kısa koridoru geçtiler ve Shaw cebinden, belinde asılı olan anahtarlığa bağlı olmayan başka bir anahtar çıkardı. Kapı, Spindrift'in katı kadar büyük bir odaya açıldı ve Arthie'nin özlediği bir koku dalga gibi üzerine geldi.

Arthie nadiren şaşırmaktan gurur duyardı, ama bu durumda ağzı açık kaldı. "Demek oraya gitmişler."

25

JIN

Jin, Arthie'nin yanında ağzı açık kaldı. Burası, ebeveynlerinin zulalarından biriydi. Mobilyasız ve süslemesiz olan bu oda, onu iliklerine kadar ürpertmişti. Masallardaki imparatorun altınları bir odaya doldurup patlatacak kadar biriktirdiği gibi, bu oda da hindistancevizi ile doluydu. Uzun ve altın rengi kral hindistancevizleri.

Hindistan cevizleri mükemmel silahlar olmasının yanı sıra, insanı mutlu da eder

mutlu ederlerdi, demişti babası bir keresinde, ve Jin onların bundan daha fazlasını yapabileceğinden emin olduğunu hatırladı. Vampirlerin hindistancevizi ile beslenebileceğini ummuştı, ve Jin, Arthie'nin de bir vampir olduğunu keşfedene kadar babasının haklı olduğunu anlamamıştı.

"Uzun zamandır ithal edilmesi imkansızdı," dedi Arthie.

"Senin bir iş kadını olduğunu bilmiyordum," dedi babası.

Tabii ki Ram, Jin ve Arthie'nin ününü ailesine aktarmıştı, ama Spindrift hakkında hiçbir şey söylememişti.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Matteo ve Jin, sesindeki gururu onayladı, ancak Arthie'ye attığı utangaç bakışı onaylamadı, bu da Arthie'nin başını eğmesine neden oldu. Vay canına, kız kardeşi *utangaç* mıydı? "Öyleyse, Ceylani'yi teketime aldığım için özür dilerim.

"Hindistan cevizi ticareti," dedi babası ve Jin, Arthie'nin tepkisini izledi.

Hindistan cevizi eksikliğinin onu nasıl etkilediği konusunda konuşmamışlardı. Eskiden, birkaç günde bir ona sevkiyatlarla ilgili son durumu sorardı

Jin, bunun Spindrift'in kan evi menüsü için olduğunu düşünmüştü. Onun için değil.

Onun kendisi için kan içtiği gerçeğini hâlâ hafife almıyordu.

"Meyveleri yavaş yavaş biriktirip elimden gelenin en iyisini yaparak saklıyorum

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. İlk gizli testler, aşının etkilerini tersine çevirebileceğini gösterdi," dedi babası.

Matteo, bu kadar uğraşmalarına hayran kalmıştı. "Vampirleri normalde içtikleri şeyle beslemek daha kolay olmaz mıydı?"

"Öyle düşündük," dedi annesi. "Ama yüzün üzerinde aç vampiri beslemek için taze kan toplamak ve biriktirmek o kadar kolay değil, özellikle de Ram'ın adamları fark etmeden. Ayrıca, bir miktar hindistancevizi vampirlerin hayati organlarına iyi geldiğini ve kandan daha uzun süreli etkileri olduğunu keşfettik. Kaçmak için yeterince uzun süre onları tok tutabilir."

"Akıllıca, çünkü vampirlerin her gün beslenmeleri gerekmez," dedi Matteo.

"Ama kaçışımız sırasında savaşmamız gerekirse, muhafızlardan beslenmeye karar verenleri suçlayamam," diye ekledi Jin.

"Ve o canavarlar bunu hak etmiş olacaklar," dedi annesi.

Jin'in babası dehşete kapıldı. "Karımı affedin. Kızgın."

Arthie kahkahayı bastı ve babasının yüzündeki ifadeyi görünce Jin de kahkaha attı. Belki de kahkaha ya da sevinç patlaması yüzündendi, ama Jin Flick'in de burada olmasını diledi.

Annesi burnunu çekip çenesini çıkardı. İkisi arasında her zaman daha ateşli olan annesiydi. Babası tepki göstermezken, annesi tepki gösteriyordu. Annesi duygularına fazla kapıldığında, babası onu sakinleştiriyordu. Ama bu durumda Sora Siwang, annesinin öfkesinin her zerresini hak ediyordu, hatta daha fazlasını.

"Bu kadar kısa sürede çok fazla hindistancevizi çıkarmak gerekiyor," dedi Arthie, cep saatine bir göz atarak ilerlemeye devam etti.

Jin'in babası başını salladı. "Sana bunu söylemek için sabırsızlanıyordum. Vampirleri tek tek besleme riskini göze alamazdık: Bloodworth veya adamları, çok uzağa gitmeden önce bunu fark ederdi, çünkü uyandıklarında vampirler sessizce oturmazlar. Çıkan gürültü

ve tuzağa düşen vampirler, çok iyi silahlanmış adamlar için kolay hedefler olur.

Vampirleri bir anda serbest bırakmak, onların tek şansdır. Bu yüzden, Bloodworth'un gözünden uzak kaldığımız kısa süre içinde, Sora ve ben, bir gün kaçma fırsatı bulabilmek umuduyla, onları beslemek ve hücrelerin kilidini açmak için merkezi bir yerden otomatik bir sistem kurduk. Buradaki hindistancevizleri, onları kırıp her hücreye ölçülü miktarda gönderecek bir düzeneğe düşecek. Beslendikten sonra vampirler kendilerine gelecek. O zaman hücrelerin kilidini açacağız. Tekrar söylüyorum, vampirler dışarı çıktığında ne olacağını tahmin etmek imkansız."

"Onlar kuduz hayvanlar değil," diye hatırlattı Matteo. "Özellikle beslendikten sonra. Muhafızları gördükleri anda öldürmek isteyeceklerinden şüphem yok, ama aynı şey sizin için de geçerli mi?"

Jin'in babası suçluluk duyarak başını salladı ve Jin kendi artan endişesini bastıramadı.

Cevabı annesi verdi. "Onlar, uykuya dalmalarını sağlayan serumun dozları arasında, hücrelerine girip çıktığımızı gördüler. Bizi tanıyorlar. Yine de Shaw haklı. Büyük olasılıkla kaos çıkacak."

"Ve işte burada bilim adamının işi biter, bizimki başlar," dedi Arthie. "Kaos tam da ihtiyacımız olan şey."

Diğerlerine yaklaşmaları için işaret etti ve Jin, etraflarındaki hindistancevizi kokusunu içine çekerek, burun deliklerinin genişlediğini fark etti. Bu onu rahatlatmış gibiydi.

Matteo eskizi ondan aldı ve bulundukları odaya *hindistancevizi* ekledi. Eskizleri, ne kadar hızlı yaptığını düşünürsek oldukça iyiydi; etiketler ve dekorlar vardı, Arthie'nin bahsettiği ama Jin'in gezintisi sırasında görmediği süslü avize de dahil. Muhtemelen kafası çuvalın içinde olduğu için görmemişti.

"Buradayız," dedi Arthie, işaret ederek. Kısa koridorun karşısında, sanatoryumun ortasında geniş bir laboratuvar vardı. Etrafta daha fazla test odası ve daha küçük laboratuvarlar vardı. "Burası bizim bulunduğumuz yerd. Ana laboratuvar."

"Vampirleri beslemek ve tüm hücreleri açmak için anahtar nerede?" diye sordu Jin.

Sora, koridorun ilerisindeki dev avizenin yanındaki odayı işaret etti.

Arthie bunu not aldı ve parmağıyla sanatoryumun içini izledi.

"Hücreler sanatoryumun çevresini çevreliyor."

"Otomasyonunuz olmasaydı, manuel olarak açmamız gereken çok sayıda hücre kapısı var," dedi Matteo.

Jin'in babası bu iltifata gülümsedi.

"O kapılar açıldığı anda, gardiyanlar harekete geçecek," dedi Jin'in annesi. "Sanatoryumun her yerine konuşlanmışlar, dışarıda da daha fazlası var."

"Bloodworth'un muhafızlarının vampirleri öldürmek için silahlı olacağını belirtmek için iyi bir an," dedi Jin'in babası. "Bu tehlikeli."

Bu, ebeveynlerinin onun vampir olduğunu ilk kez kabul ettikleri andı.

"Yeşil oklar mı?" diye sordu Matteo.

O da başını salladı.

"Senin yarattığın, değil mi?"

Bu seferki baş sallaması çok daha az kendinden emindi. "Ben..."

"Kendinizi güvende tutmanız gerekiyordu, anlıyorum. Mantıksız biri değilim," dedi Matteo burnunu çekerek. "Tehlikeli, evet, ama kaçma şansı hiç yoktan iyidir."

Başka bir zaman olsaydı, Jin başkası adına konuşabileceğini düşündüğü için onunla alay ederdi, ama artık Matteo'nun kendini o vampirlerden biri olarak gördüğünü biliyordu. Onları umursamayan onlarca insanı telafi ediyormuş gibi, kendini birden fazla kez onların yerine koymuştu.

Arthie, cep saatine bakmadan önce eskizleri bir kez daha gözden geçirdi. "Bloodworth'un gelmesine on beş dakika kaldı."

"Peki kaçışımıza nasıl yardım edecek?" diye sordu Jin.

"Anahtarları ondan almamıza izin vererek," dedi Arthie. "Öncelikle, zamanlamamız çok hassas olmalı. Her halükarda muhafızlarla karşılaşacağız, ama

Bloodworth'un dikkati dağılırsa, sürpriz unsurunu lehimize kullanabilir ve böylece ekstra zaman kazanabiliriz. Sora ve Shaw, siz ayrılacaksınız. Sora anahtarları almaya gidecek, Shaw ise Bloodworth ile buluşacak."

Arthie cep saatine bakarak hesapladı. "Yarım saat sonra anahtarları çalıştırın. Biz hazır olacağız."

"Emin misin?" diye sordu Shaw. "Bloodworth tahmin edilemez biri olabilir."

"Başaracağız," dedi Arthie. "Bloodworth'la bizimle birlikte, esirlerinizle buluşacaksınız. Onu yakalayacağız, anahtarları alacağız ve burada yeniden toplanacağız" — avizenin altındaki kavşağı işaret etti.

—“Shaw, Sora, vampirler ve biz.”

"Neden çıkış koridorunda değil de orada?" diye sordu Matteo.

"O noktada, peşimizde bir sürü muhafız olacak ve kaçışımıza yardımcı olması için o avizeyi ana cazibe merkezi haline getirmeyi planlıyorum. Başka sorusu olan var mı?" diye sordu. "Tamam. Sora, bize kelepçe tak."

Jin, her odada insanları tutuklamak için gerekli ekipmanın hazır bulunmasının gerçekten çok üzücü olduğunu düşündü. Annesinin Matteo'yu kelepçelediğini izledi.

"Yabancıların eline kendimi teslim etmekten hoşlanmıyorum, biliyorsun," dedi Matteo.

"Kelepçeler kilitli değil," dedi Sora, "eğer bu seni rahatlatacaksa." "Rahatlatmıyor."

Sora onun yanağını okşadı ve sonra Jin'e döndü. "Bu, oğluma yapmak istediğim en son şeydi."

Jin, soğuk metal cildine dokunduğunda endişesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Kelepçeler kilitli değildi, hatırlattı kendine, ve kaptanın kelepçeleri gibi etini delmeye meyilli değillerdi.

Ama annesi şemsiyesini elinden alıp babasına geri verdiğinde, Jin kendini... tuhaf hissetti.

Sora, hala Matteo'nun çizimlerini inceleyen Arthie'ye döndü. "Bu alan neden boş?" diye sordu Arthie. "Ölçekliyse, laboratuvar kadar büyük. Senin gizli odalarından biri mi?"

"Ben de bunu sormak istiyordum," dedi Matteo, Jin ile birlikte yaklaşırken, ve üçü de, ebeveynleri cevap vermediğinde başlarını kaldırdılar.

cevap vermediğinde üçü de yukarı baktı.

Hayır, yüzleri *solmuştu*.

"Orada çok sessizsin, Shaw," dedi Matteo, duruşunu genişleterek.
"Sora."

Jin, bir şekilde, anne babasının onlardan sakladıkları şeyin bu olduğunu, babasının neden suçluluk ve kendini suçlama duygusuyla konuşmadığını anladı. O uyuşukluk Jin'in damarlarına geri sızdı. Güveninin yeniden parçalandığını hissetti. Zaten kırılğan bir ağaçtı, güç isteyen zayıf dalları vardı.

Ve şimdi devriliyordu.

"Sora, anahtarlar," dedi babası yumuşak bir sesle. Sora başını salladı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Shaw onlara döndü. "Uzun süreli etkilerden bahsettiğimi hatırlıyor musunuz..."

"Bunun için vaktimiz yok. Göster bize," dedi Jin. *Sana güvenmiyorum*, demek istedi.

Sanki söylenmemiş sözleri duymuş gibi, babası ona boyun eğmiş ve boş bir bakışla baktı.

Tıpkı Jin gibi.

26

FLICK

Flick sandalyede oturuyordu. Bilekleri istediğinden daha fazla ağrıyordu, ama sorun değildi. Gözler ağızlardan daha çok yerd ve önündeki ziyafet çok lezzetliydi. Sandalye oldukça rahattı, önündeki yuvarlak masa en sevdiği şeylerle doluydu: mutlu ayçiçekleriyle dolu ince bir vazo, salatalık ve krema ile hazırlanmış sandviçler - salatalık pahalı ve bulunması zor olduğu için nadir bir şeydi. Zarif bir fincanda demlenen çayın kokusunu alabiliyordu.

Royal Rouge. Gül yaprakları ve karamel ile hazırlanan en sevdiği Spindrift karışımı. Gazeteciler Linden Malikanesi'nde onu röportaj yapmak için gelip kendisini tanımlamasını isteselerdi, Royal Rouge derdi. Bu, bir çay fincanındaki Flick'ti.

Ve yalnız değildi, çünkü Flick her şeyden çok arkadaşlığını severdi.

"Bugün çok güzelsin anne," dedi. Lady Linden'in elbisesi onun olağanüstü mavi gözlerini ortaya çıkarırken, Flick'in elbisesi tenine, saçına veya gözlerinin rengine pek uymuyordu, ama bunu umursamadı, çünkü birbirlerine uyuyorlardı. Bu, annesinin onu yeterince sevdiği ve ona benzer giyinmek istediği anlamına geliyordu.

"Teşekkürler, canım. Çayı denedin mi?" diye sordu Leydi Linden. "En sevdiğin çay olduğunu biliyorum."

Flick'in gülümsemesi kayboldu, sonra zihinsel olarak kendini çimdikledi ve gülümsemesini geri getirdi. Annesi en sevdiği çayı nasıl biliyordu?

Flick'i Spindrift'e götürmek için bile çok meşgul olduğu halde, orada neyi sevdiğini öğrenmek için hiç vaktini ayırmamıştı.

Yine de Flick her zaman nazik ve itaatkar bir kızdı. Gülümsemesini genişletti ve fincanına uzandı. Ama kolu... *devam etti*. Uzanıp uzandı ve parmakları nihayet çay fincanının kulpuna ulaştığında, çok yorgundu. Fincanı kendine doğru çektiğinde, kokusu değişmeye başladı. Tatlı karamel daha keskin, daha baharatlı hale geldi ve onu dudaklarına götürdüğünde, demlenenin çay olmadığını gördü.

İçinde kan vardı. Eli titredi, kan sıçradı ve göğsünü yaktı.

Flick nefesini tuttu ve çay fincanı, yemekler, elbisesi ve annesi gibi kayboldu. Uyanmış olduğunu hissetti, vücuduna geri döndüğünü, duyularının karanlıktan uyandığını, her santimetresinin acı içinde çığlık attığını hissetti. Damarlarında zonkluyordu, her nefes alışında zayıflık dalgaları onu sarmalıyordu.

Ram, gölgelerle örtülü bir şekilde önünde duruyordu ve Flick hala tavandan sarkıyordu, bilekleri bağlıydı. O anda, korkunç, berbat bir şekilde yalnız olmayı diledi.

Çünkü bu daha kötüydü.

Ram, ruhu kadar çirkin maskesinin arkasından Flick'i değerlendirdi. Yanında, kötü bir bıçak bekleyen küçük bir tabure vardı. Bıçak uzun ve keskin, tırtıklı dişlere sahipti. Flick'in damarlarında korku dolaştı, acı ile savaşıyordu.

Ram'ın haraçla ilgili planları hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu. Davetiyeleri taklit edip, hap şeklindeki çizimlerin ne anlama geldiğini bulması gerekiyordu. Gerçekten koordinatların bulunduğu yerde miydi ve bir şekilde yanlış mı anlamıştı? Yoksa annesi her zamanki gibi onunla alay mı ediyordu?

"Eğleniyor musun?" diye sordu kısık bir sesle. Tanıdık bir koku burnunu gıdıkladı: annesinin her sabah sıktığı lavanta parfümü. Annesi bu konuda titizdi, böylece parfüm akşam kokularıyla karışmazdı.

Bir gün geçmişti. Yoksa iki mi? Flick bir gündür asılı kalmıştı. Kendisiyle gurur duyması gerekirdi, ama içini kemiren acıdan dolayı neredeyse düşünemiyordu.

"Ses tonunu beğenmedim," dedi Ram.

Flick güldü. Daha çok bir hırıltı gibiydi, ama Koç onunla yeterince uzun süre yaşamıştı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Senin yöntemlerini sevmiyorum, yani sanırım eşitiz, *anne*."

Flick o anda alaycı konuşmayı sevdiğine karar verdi. Kulağına çok hoş gelmekle kalmıyor, kelimeyi gözünde canlandırıdığında, oldukça neşeli, italik yazılmış bir k  msemi akışı gibi geliyordu.

Eski Kükreyen Kule saatin vaktini bildirerek çaldı ve Flick başının zonklamamasını diledi.   an şehirde çınladı. Neden bu kadar uzaktan geliyordu? Saat gece miydi, öğleden sonra mı? Burada bunu anlayabileceği bir pencere yoktu. Bildiği kadarıyla yıllar geçmiş olabilirdi. Acı çekmediğini hatırlamıyordu.

"Planlanan gereken bir haraç yok mu?" diye sordu Flick yine kısık bir sesle. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. Parmaklarını kıpırdatmaya çalıştı. Kemiklerine kadar uyuşmuşlardı. Hıkırığını bastırdı.

Ram bunu fark etti. İleri adım attı ve Flick'in altındaki sandığı tekmeledi.

Flick sadece ayaklarını sandığın üzerine kaldırması gerekiyordu, o zaman rahatlayacaktı. Annesi de memnun olacaktı. *Yapma, yapma*.

Flick ayaklarını kaldırdı.

Zor oldu ama başardı, birbiri ardına, onları sandığın yüzeyine dokundurarak. Ayaklarını düzeltirken sanki kırılacakmış gibi hissetti. Bu sefer hıçkırıklarını tutamadı. Bu onu çok üzdü ve acısı, uzuvlarına yavaşça geri dönen his kadar kötüydü.

"İşte, daha iyi değil mi? Kızımın davranışındaki ani değişiklikten dolayı caymış olmam için beni suçlayabilir misin?" diye sordu Ram. "DeFTERin nerede olduğunu, arkadaşlarının nerede olduğunu, hatta Casimir kızının tabancasının nerede olabileceğini bana söylemeyeceksin."

Flick ona duygusuz bir bakış attı. *İyi vardır, kötü vardır, sonra da itaat vardır ve itaatsizlik vardır, diye* hatırlattı Flick kendine.

"Onun vampir olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Ram.

Önce tabanca, şimdi de Arthie'nin ölümsüz olması. Ram bu bilgileri nereden alıyordu?

Ram başka bir şey denedi. "Beni değil de seçtiğin ailenin hala seni kurtarmaya gelmemiş olması moralini bozmuyor mu?"

Flick, yanıt olarak boş bakışını sabit tuttu.

Ram iç geçirdi. "Felicity, sen ve ben yalnız ruhlardır."

Flick, Ram'ın sözlerinin neden çelik gibi sert kabuğunun içinden gözyaşları akıttığını bilmiyordu. Belki de acı çekiyor, zayıf, susuz ve bitkin olduğu içindi.

Koç bunu yine fark etti. Ona su getirdi. Onu besledi. Flick suyu ona geri tükürmek ve o iğrenç maskeyi ıslatmak istedi. Susuzluğundan direnemedi. Her yudumu yudumladı ve annesi ekmeği dudaklarına götürdüğünde, boğulmamaya çalışarak onu da yedi. O kadar açtı ki, onu utanç verici bir şekilde yediğini umursamadı.

Koç hiçbir şey söylemedi. Flick çiğnemeyi bitirene, gözleri kapanana ve rahatlamaya başlayana kadar bekledi.

"Sence seni seviyorlar mı?" diye sordu Koç sessizce.

Flick gözlerini açtı. Annesinin iyiliğinin karşılığını ödeme zamanı gelmişti.

Ama Flick sevilme istemiyordu. Sevilme *istemiyordu*. Ateşli, tutkulu bir şekilde sevilme istiyordu. İlgi görmek ve karşılığında birine ilgi göstermek istiyordu. Ve kalbinin derinliklerinde, buna sahip olduğunu biliyordu.

"Canım, Casimir'lerin zaten güvendikleri başkaları var. Senin için bir değerleri kalmadığında seni bir kenara atacaklar."

Flick, Ram'ın Jin ve Arthie hakkında kötü konuşmasına artık dayanamıyordu.

"Beni almaya gelmediler çünkü onlar..." Flick, Ram'ın çok, çok hareketsiz kaldığını görünce kendini durdurdu. Sanki Flick

korkutmaktan korktuğu bir kuşmuş gibi, Flick'in kandırıldığını fark etmesinden korktuğu bir hedefmiş gibi.

"Ne değiller? Nerede olduğumuzu bulacak kadar akıllı değiller mi?" diye alay etti.

"Onlar burada değiller," diye tersledi Flick.

Ve o anda, Flick, Ram'ın tepkisini görene kadar, kendini inkar edilemez bir şekilde küçük ve işe yaramaz hissetti.

"Hayır," diye fısıldadı. Geriye doğru sendeledi, mavi gözleri dehşetle doluydu. "Onlar burada değiller. Ceylan'dalar."

Nasıl oldu da... Ram, kayıp EJC gemisini duymuş muydu? Hayır, bunun için henüz çok erkendi, ama annesi akıllı bir kadındı. Defterin ellerinde olduğunu ve silahlanmış vampirlerin farkında olduklarını biliyordu. Her şeyi bir araya getirmek zor değildi. Flick'in gözlerine baktı ve Flick, Ram'ın Arthie ve diğerlerini durdurmak, kalesinin güvenliğini artırmak ve operasyonunu korumak için şimdi ne yapmaya çalışırsa çalışsın, artık çok geç olduğunu anladı. Diğerleri *zaten* oradaysa, oraya yeterince çabuk varamazdı.

"Defterimi deşifre ettin, seni sefil çocuk."

Flick, bu cümlelerin neden boğazında bir kahkaha patlamasına neden olduğunu bilmiyordu. Dünyanın en güçlü imparatorluğunun hükümdarı Ram, *sefil* bir *çocuk* tarafından alt ediliyordu. Ram'ın gözlerinde şimdi bir parıltı vardı. Parlak ve vahşi bir parıltıydı —anlaşılır bir şekilde. Ceylan, Koç'un operasyonunun kalbiydi ve Koç, Arthie'nin hesaplı ve öfkeli olduğunu, hem EJC'yi *hem de* tacı incitmekten memnun olduğunu biliyordu.

Onun hükümdarlığı çöküyordu.

"Aslında o kadar da zor değildi," dedi Flick, sevinçten kendini alamadan.

Ram kapıya doğru dönmeye başladı ve Flick'i ağır ve bunaltıcı bir korku sardı, bunun ağrıyan, uyuşmuş uzuvlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ayaklarının altındaki sandık da pek rahatlatıcı değildi. Ram'ın gitmesini istemiyordu. Onun gitmesine izin vermek, bir sonraki hamlesini planlamasına izin vermek anlamına geliyordu.

"Neden vampirlerden nefret ediyorsun?" diye sordu.

Ram donakaldı.

"Vampirlerden nefret ettiğin için, değil mi?" diye devam etti Flick. "İktidara geldiğinde korku yaydın, kaçırmalar yaptın, kendi çıkarların için onları silah olarak kullandın. Beni onlardan nefret etmek için yetiştirdin. Hala bütün *bir imparatorluğu* onlardan nefret etmek için eğitiyorsun."

Ram, Flick'e tam olarak dönünce gözleri acımasızca parladı. Hızla yaklaştı, ama Flick, zincirlenmiş ve kendini savunamayacak durumda olmasına rağmen korkmadı. Ram'ın bakışlarını karşıladı ve çenesini sıkarak ona meydan okudu.

"Sen de onlardan birisin," dedi Flick.

"Ne dedin?" diye sordu Koç, sesi ölümcül derecede alçaktı.

"Kendini çok üstün görüyorsun, ama vampirler de bir zamanlar senin gibi insandı," dedi Flick, tüm gücüyle nefesini çekerek. "Kendi çıkarlarını sağlamak için onları kullanıyorsun, ama aslında ne kadar benzer olduğunuzu unutuyorsun."

Ram, Flick'in ayaklarının altındaki sandığı uyarı yapmadan tekmeledi. Flick çığlık attı. Kollarını ağırlığıyla burktu ve görüşü kararmaya başladı. Flick gözlerini kırptırarak kendini uyanmaya zorladı.

"Bana ders mi vermeye çalışıyorsun, kızım?" diye sordu Ram.

Kız.

Flick değil. Felicity değil. Artık *kötü* bir *kız* bile değildi. Flick, annesine bağlayan son ipleri kesmekte zorlanıyorsa - ve bunun tek nedeni elleri bağlı olmasıysa - Ram ona yardım etmeye can atıyordu.

"Haraç bir bahane olduğunu biliyorum," dedi Flick, öne doğru sallanmaya çalışarak ve... ve ne? Flick bilmiyordu. "Sandığın kadar akıllı değilsin."

Ram, maskesinin arkasından sıkılmış görünüyordu. "Öyle mi? Ceylan'dan dönen arkadaşlarınla karşılaştığımda orada olmayacağın için kendini şanslı saymalısın. Tabii, benim adamlarımla dolu bir kaleden dönebilirlerse. Bunu da biliyor muydun?"

"Geri dönecekler," diye yemin etti Flick. "Geri dönecekler ve birlikte seni yıkacağız."

Ram alaycı bir şekilde güldü. "Düşünsene, sana her şeyi verdim."

"Senin için her şey benim için hala hiçbir şeydi," dedi Flick. "Ben bir anne istiyordum."

"Ben de bir kızım olsun istedim."

Bir zamanlar, evet. Flick annesinin istediğine inanıyordu. Bu arzu, insanlığıyla birlikte kayboldu. Bu arzu, açgözlülüğü ve nefreti tarafından yutulmuş, çoktan yok olmuştu.

"O zaman ikimiz de istediğimizi elde edemedik," dedi Flick ve bu durumdan şaşırtıcı bir şekilde memnun oldu.

Ram öfkелendi ve kapıyı arkasında çarparak kapattı, Flick'i gürleyen kalbi ile yalnız bıraktı. Jin ve Arthie ile iletişime geçmenin bir yolu yoktu, ama kaçması gerekiyordu. Onlar geldiğinde onları uyarmak için limanda olması gerekiyordu.

Ram'ın sabrı azalıyordu. Taburede bıraktığı bıçak bir göstergeyse, bir sonraki sorgulama o kadar nazik geçmeyecekti, ama Flick, Ram'ın taktiklerinin kendisini etkilemesine izin vermedi. Flick'i korkutmak için bilerek bıçağı orada bırakmıştı.

Ram'ın ona birkaç dakikalığına verdiği geçici rahatlamanın aldatmacasıyla, vücudu yeniden ağrımaya başladı. Flick yukarı baktı. Kabusunda olduğu gibi, elleri ona ait değilmiş gibi, ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Bakılmaya alışkındı, hizmetçilerin her ihtiyacını karşılamasına alışkındı, istemese bile. İşleri kendi eline almaya karar verdiğiğinde bile, ihtiyaç duyarsa yardımın onu beklediğini her zaman içten içe biliyordu. Athereum'a girdiğinde bile, ne olursa olsun Arthie Casimir'in ne yapacağını bileceğinden emin olarak yürümüşü.

Bu sefer Flick yalnızdı. Kendi kararları, kendi iradesi nedeniyle buradaydı.

Onu kendisinden başka kimse kurtaramazdı. Bu hem üzücü hem de güçlendirici bir farkındalıktı. Yine kısıtlamalarıyla mücadele etti, kelepçelere karşı direndi, sonra zinciri kancadan çıkarmaya çalıştı.

Odaklan Felicity, dedi Jin kulağına. Doğru. Önündeki durumu değerlendirmesi gerekiyordu. Yukarısındaki durumu. Bunu yaptığında, gözleri o kadar zorlanmıştı ki kafatasından fırlayacak gibiydiler, kancanın kıvrımının yeterince yüksekte olduğunu fark etti, zincir halkalarını kurtarmak için oldukça yüksek bir sıçrama yapması gerekecekti. Bu imkansızdı.

Kelepçelere gözlerini kısarak baktı. Baş zonklamaya devam ediyordu, koltuk altındaki deri, fırça ile ovmuş gibi ağrıyordu. Jin'in verdiği pirinç muşta cebinde titriyordu, sanki onunla alay ediyordu.

Kelepçeler bileklerinden biraz daha genişti ve sadece iki parmak ucunun sığabileceği bir boşluk bırakıyordu. Başparmağını işaret parmağına sıkıca bastırdı ve daha fazla güç uygulayarak aşağı doğru çekti. Hiçbir şey olmadı. Başparmağı engel olmuyordu ama kelepçeler parmak eklemelerine sürtünmeye devam ediyordu.

Jin kemikler ve hapis hakkında ne demişti? Hayır, söylediği şey değil, birkaç yıl önce bir lordun kumarhanesinin bodrumundan nasıl kaçtığını göstermek için omzunu çıkardığında ona gösterdiği şey.

Flick bu manzarayı görünce tiksiniş ve kahvaltısının bir kısmı ağzına geri gelmişti. Şimdi ellerine, o eklem kemiğine bakıyordu. Flick, korkunç bir kesinlikle, aynı şeyi yapması gerektiğini biliyordu. Jin, çenesini sıkarak homurdanarak omzunu yerine oturturken, "*Her eklemde işe yarar*" demişti.

Flick, Jin'in gözlerindeki acıyı görünce gözlerini genişletmişti.

Jin omuz silkip gülümsedi. *İnsan kemikleri, birbirine geçmeli makinelerden farklı değildir. Düşündüğümüzden daha güçlüyüz.*

Titreyerek nefes verdi. Kaçmak istiyorsa kendini daha yükseğe çekmesi gerekiyordu. Bileklerine sıkıca bastırılan kelepçelerin ağırlığına karşı başka bir dayanağı yoktu. Parmaklarını zincir halkalarına dolayarak kendini bir santim kadar yukarı çekmeye çalıştı, ama parmakları çok zayıftı. Parmakları titredi ve ona yeni bir yorgunluk dalgası geldi.

Başparmağını yakaladı ve itti, eklemi içe doğru itmeye çalıştı, Jin'in kolaylıkla ve hassasiyetle yaptığı gibi yerinden çıkarmaya çalıştı. Baskıdan dolayı çığlık attı. Her iki eli de çabalarından dolayı ağrıyordu. *Düşün, Flick.* Kemikler o kadar kolay yerinden çıkabilseydi, bu her zaman tesadüfen olurdu. Kendini daha yükseğe çekmesi, eli ile kemiklerine sıkıca oturan kelepçeler arasında bir boşluk yaratması gerekiyordu.

Sessiz bir gürültü duyunca kapıya baktı, ama kapı kolu dönmedi ve kimse içeri girmede. Sadece daha fazla ses vardı. Flick nefesini tutarak sesleri ayırt etmeye çalıştı. Bir kavga sesiydi. Bir yumruğun ete çarptığını, birinin dişlerini sıkarak nefes aldığını duydu. Flick vampir olmayabilir, ama herkesin sessiz olduğu, hizmetçilerin onun hakkında fısıldadığı, annesinin ofisinin kapalı kapısı ardında iş hakkında fısıldadığı bir evde büyümüştü.

Ve Flick dinlemeyi severdi.

Görünüşe göre başka bir mahkum daha vardı ve ona şiddet uygulamaya başlamışlardı. Flick acele etmeliydi. Kendini durduramadan, ağırlığını yana attı ve elini kaldırıp zinciri yakalayacak kadar yükseğe sallandı. Kelepçe terli bir sesle kolundan kaydı. Yerçekimi onu geri çekti, dişleri sarsıldı.

"Birinci adım tamam," dedi kendi kendine.

Kelepçeyi bir bileğine dayadı ve diğer başparmağına doğru itti. Sesini bastırmak için ağzını sıkıca kapatarak çığlık attı. Buradan dışarıda olan biteni fısıltıyla duyabiliyorsa, bunun tersi de olabilirdi.

Yine, Flick.

Jin, *birbirine takılmış bir makineden farkı yok* demişti. İtmeyi bırakıp akıllıca davranması gerekiyordu. Dişlerini bir kez daha sıkarak, kelepçeyi elinin yanından aşağı kaydırды, cildi artık yarılmış ve morarmaya başlamıştı, eklem altına girene kadar. Sonra derin bir nefes aldı, gözlerini sıkıca kapattı ve bastırdı.

Gözlerinin arkasında parlak ve kör edici bir renk patladı.

Kemiğinin çıktığını duymaktan çok hissetti ve manşet, asılı vücudunun ağırlığıyla zorlanarak sıyrıldı ve cildini daha da sıyırdı. Kolu serbest kalmıştı. Zincir kendi başına sevinçle çınladı.

"Evet!" diye bağırdı, sessiz olmayı unutarak, tek koluyla asılmanın acısı onu sararken, sevincini hıçkırığa dönüştürdü. "Henüz kutlayamam."

Göz yaşları yüzünden akıyor, cildini yakıyordu. Başparmağının garip açısına bakıp kusmamak imkansızdı. Kusmuğunu geri yuttu ve Jin'in yaptığı gibi parmağını yerine oturtmaya çalıştı.

Vücudunun bir parçasını yerine oturtmak, acıyı, şaşkınlığı veya sesi daha kolay hale getirmedi.

Düşünme, dedi kendine, yoksa çılgına dönecek ve tek koluyla asılı kalacaktı. Bunun daha kötü olacağını bilmek için kemikler veya insan vücudu hakkında bilgi sahibi olmasına gerek yoktu.

Hızlıca nefes vererek, kalan manşeti yerine kaydırıp ve diğer başparmağına bastırıp, birkaç saniye önce yerinden çıkmış başparmağının, az önce kötü bir şekilde incinmemiş gibi çalıştığı gerçeği bir anlığına dikkatini dağıttı. Dikkatinin dağılması yardımcı oldu, diye düşündü. Yaptığı şeye o kadar odaklanmamıştı ki, manşet yerinden çıktı.

Flick

düştü.

Özgür.

Sonunda.

Yere yığıldı, dilini ısırıp. Ağzı kanla doldu, çenesinden damladı, yüzünden akan gözyaşlarıyla karıştı. Hareket edemiyordu. Her yeri gergindi, acı o kadar büyüktü ki çift görüyordu.

"Başardın," diye kendi kendine fısıldadı. "Başardın,

Flick." Kendini içine kapattı.

Her yeri ağrıyordu, her yeri *yaralıydı* ve — o boğuk ses tekrar duyulduğunda kapıya baktı — dinlenmeye vakti yoktu. Kaçışı daha yeni başlamıştı.

Flick ayağa kalkabilmek için üç deneme yaptı. Bacakları ağır, kolları hafifti. Nefesini tutarak ellerine baktı.

soluk, ölümcül derecede soluktu.

Kansızdı. Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Ram'ın sandalyesine sendeleyerek yaklaştı ve bıçağı almaya çalıştı, ama elleri onu dinlemedi. Elleri şiddetle titriyordu, parmakları o kadar uyuşmuştu ki sandalyeye uzandığında onu zar zor hissedebiliyordu. Elleri olmadan nasıl kaçacaktı? Artık nasıl bir şey yapabilirdi? *El yazısı... Hayır.*

Hayır, hayır, hayır.

Altında bir uçurum açıldı, onu derinliklerine çekmekle tehdit ediyordu. O deliğe doğru düşemezdi. Kurtarması gereken insanlar vardı. Bir amacı vardı ve bu yeterliydi.

Ne mükemmel bir silah, dedi Jin ona, ama aslında bu sözleri düşünen oydu. *Çok şiddetli, aşkım.*

Gerçekten de öyleydi. Baktığı her yerde kırmızı görüyordu. Arthie'nin öfkesini anlıyordu. Flick titrek ellerle cebine uzandı. Jin'in pirinç muştağını — *kendi* pirinç muştağını — çıkardı ve titremesini elinden geldiğince görmezden gelerek parmaklarına geçirdi.

Eskiden, narin yüzükler takmaya alışkın elleri için bu muşta ağır ve kaba gelirdi, ama artık elleri farklıydı. Yaralı, pürüzlü, morarmış ve öfkeliydi.

Mükemmel uyuyorlardı.

Sonra Ram'ın geride bıraktığı tırtıklı bıçağı tekrar aldı, parmaklarına bilinçli olarak bıçağın sapını kavramalarını söyledi ve kapıya doğru yürüdü, rahat bir nefes alarak kapıya yaslandı.

"Hayır," dedi kendi kendine. "Dinlenmek için zaman yok."

Kapıdan kendini itti ve Koç'un ona verdiği su sürahisini gördü. Hâlâ yarısı doluydu. Flick dizlerinin üzerine çöktü ve suyu bir dikişte içti, ancak elleri işbirliği yapmadığı için suyun yarısı gömleğine döküldü.

Gözleri biraz netleşti. Derin nefesler aldı ve kapı kolunu çevirmeye çalıştı, ama kapı diğer taraftan kilitliydi. Elleri titriyordu, kilidi açamazdı. Hayır, bekleyecekti ve o kapıdan kim girerse, hesabını verecekti.

Ya Ram gelirse?

Artık bunun ne önemi vardı ki? Bu duvarlar içinde Lady Linden ve kızı yoktu, çünkü Koç maske takıyordu ve kızı...

Felicity Linden ölmüştü.

27

ARTHIE

Arthie, yenilmiş Shaw'ı koridorlarda takip ederken son kelepçeyi kapıştı. Yanında Matteo ve Jin sessizdi. İki farklı nedenden dolayı, diye düşündü. Arthie, Siwangların günahlarından birini kendi gözleriyle görmek için gittiklerini sormasına gerek yoktu.

Hâlâ izlendikleri hissi onu rahatsız ediyordu. Arthie intikamı iyi bilirdi; kokusunu, hissini. Ve geçtikleri bazı hücrelerden onları izleyen gözler bunu yansıtıyordu.

"İşte buradasınız."

Dördü de donakaldı.

"Denetçi Bloodworth," dedi Shaw.

Arthie kelepçeleri bileklerine taktı ve parmaklarını, ilk sorun belirtisinde kelepçeleri çözüp tabancasına uzanabilecek şekilde konumlandırdı. Gözetmen yaklaşırken, Arthie'nin tahmin ettiği gibi görünüyordu: ürkütücü bir adam, etten çok kemik, koyu renkli gözleri çökmüş. Gözleri aç görünüyordu ve Arthie bu açlığın hiç doyurulamayacağından emindi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bloodworth.

"Seni görmeye," diye cevapladı Shaw. "Horace senin Ripper odasında olduğunu söyledi ve aksini düşünmem için bir neden yoktu."

Ripper odası. Arthie, Matteo'nun çizimlerinde böyle bir oda görmemişti, ama buldukları mektupta bundan bahsedildiğini

Bloodworth mırıldandı ve etraflarında dolaşmaya başladı. Siwanglar son on yıldır bununla mı uğraşıyordu? Jin'e öyle bir bakış attı ki *Arthie* rahatsızlık hissetti.

"Bu, test için sana verilen değil mi?" diye sordu Bloodworth, bakışları hiçbir şeyi kaçırmadan.

"Onunla doğrudan konuşmayı denedin mi?" Jin sertçe sordu.

Bloodworth ona doğru eğildi. "Bu benim için çok küçük düşürücü olur."

Arthie, Jin'in her hücresinin Bloodworth'un kafasına vurmak için hazırlandığını görebiliyordu, ama sonra Jin geri çekildi.

"Shaw?" diye sordu Bloodworth, hâlâ Jin'e bakarak. "Bu üçünün neden sanatoryumumuzda olduğunu ve özellikle bunun neden uyanık olduğunu bilmek istiyorum."

Arthie, Shaw'un yüzündeki ifadeyi tanıyordu. Jin'in daha önce onunla konuşmadığı, hesaplı, anlık kararlar verdiği zamanlarda bu ifadeyi görmüştü. Başarı oranları ise acı verici derecede düşüktü.

"Hayati organları buraya gönderilen vampirlerin çoğundan çok daha iyi durumda," dedi Shaw. "Hiç aşı olmamış. Sora ve ben onun Ripper testleri için çok daha uygun olduğuna karar verdik."

Endişe verici bir özgüvenle konuşuyordu.

—Arthie'nin kulağına bile. Bu da ona, onlara anlattıklarının ne kadarının gerçek olduğunu merak ettirdi. Ama henüz Bloodworth'a onları ifşa etmemişti, bu yüzden Arthie dilini tuttu ve Calibore'dan elini çekti.

"Öyle mi?" diye sordu Bloodworth. Jin'i daha yakından inceledi, Jin ile Shaw'ı sırayla süzdü, ta ki Arthie onun benzerliği fark ettiğinden korkacak kadar. Ram'ın planlarının ne kadarını biliyordu? Jin'i tanıyor muydu? "Bu yeni yöntemi kullandığını hiç görmedim. Onları teneke kutulara kilitlemek, mevsim meyvelerini konserve yapmak gibi, değil mi? İzlemekten çok keyif alırım."

Kutular mı? Shaw daha da soldu.

"Neden bahsediyor?" Jin sessizce sordu.

Shaw, Ripper odasının yönüne döndü. Koridor, Matteo'nun çizimlerinde dört yöne açılan kavşağa doğru genişliyordu. Arthie, loş ve ıssız hücrelerle neredeyse komik bir tezat oluşturan devasa avizenin asılı olduğu yere baktı.

Bloodworth arkalarından büyük adımlarla geliyordu ve ona yakından dikkat etmesine rağmen, kasa gibi kapının anahtarını nerede sakladığını belli etmemişti. Calibore ona yanaştı ve Matteo'ya baktığında, o da tabancaya anlamlı bir bakış attı, buradan başka bir çıkış yolu olduğunu hatırlatarak.

Shaw, Ripper odasının kapısına ulaştı ve Jin, Arthie ve Matteo'ya sert bir bakış attıktan sonra kapının mandalını açıp kapıyı itti.

Arthie donakaldı.

Sanatoryumun geri kalanının ürkütücü olduğunu düşünüyorsa, buna kıyasla öyle değildi. Hava, omurgasından ölümcül bir ürperti geçirdi. Burası da, diğer yerler gibi loş bir şekilde aydınlatılmıştı, ancak odayı sıralar halinde kaplayan, eğimli açılı, mavi parlayan hap şeklindeki silindirler hariç. Silindirlerin içindeki zayıf ışık, sanki kalp atışına uyumluymuş gibi nabız gibi atıyordu. Arthie yedi tane saydı.

Yedi kutunun her birinin içinde bir ceset vardı.

"Hayatta mı bunlar?" diye fısıldadı Jin.

"Evet," dedi Shaw, aynı şekilde fısıldayarak.

"Hayret bir şey," diye haykırdı Bloodworth. "Buraya her geldiğimde, görülmeye değer bir manzara ile karşılaşıyorum."

Kutular bir tür sıvıyla doluydu ve eğimli pozisyonları nedeniyle, içindeki cesetlerin başları suya batmamıştı. Neredeyse tamamen çıplaktılar ve vücutları taştan oyulmuş gibi görünüyordu.

"Vampirler," diye mırıldandı Arthie. Tabii ki vampirlerdi. "Ripper vampirler," diye düzeltti Bloodworth.

"Onlara ne yapıyorsun?" diye sordu Matteo, sesinde çılgınlık vardı.

"Siwanglar gerçekten en iyinin en iyisidir," diye övdü Bloodworth.

İki muhafız kapının iki yanında duruyordu. *İçeride*, Arthie onların kafeslenmiş vampirleri korumak için orada olmadıklarını hissetti.

"Onlar şüphesiz zekidir, değil mi? Ram daha iyisini istediğinde, onlar da bunu sağladılar. Açlıktan kıvranan vampirler, zekice ve parlak bir kullanımdır, ama onlarınki gibi zihinlere sahipken, neden mevcut olanla yetinilsin ki? Böylece, onların parlak yaratımı: Ripper. Yenilmez bir düşman. Onlara, parçalara ayrılan eski meslektaşlarımdan birinin anısına ben isim verdim," diye devam etti Bloodworth.

Arthie, bu adamın *zeki kelimesini* kullanmayı sevdiği kadar herhangi bir şeyi sevmeyi diledi.

"Yaratım mı?" Jin babasına tısladı. Bu kelimenin kullanımı, kaptanın ona *bu şekilde* hitap ettiğinden farklı değildi.

Shaw'un mükemmel soğukkanlılığı o anda çatladı. Ayaklarını yerden yere sürdü.

Bloodworth ise sevinçini gizleyemedi. "Aynen öyle. Özel bir süper vampir türü üreten, yeni geliştirilmiş bir serum."

"Hayır," dedi Shaw.

Oda, Shaw kadar endişeli bir sessizliğe büründü. Bloodworth'un kaşları çatıldı, yüzünün rengi soldu ve Arthie, Shaw üzerinde sahip olduğu güce şaşırdı. Başka neden basit bir kelime bu kadar tedirginlik yaratabilirdi ki?

"Ne dedin?" diye sordu Bloodworth.

Shaw, sözde yarattıklarına değil, Bloodworth'a değil, Jin'e doğru yaklaştı. "Hayır dedim."

"Hayır ne, Shaw? Hayır, sen en iyinin en iyisi değilsin? Yoksa hayır, özel bir vampir türü yaratmadın mı?"

"Hayır, serum yok."

Bloodworth, odayı çevreleyen kutulara bakarak şaşkın bir ifadeyle baktı. "Özel tür" onların önünde duruyordu, daha doğrusu uçuyordu.

"Onları hayal mi ediyorum?" diye sordu.

Jin keskin bir nefes aldı. "Gümüşün uzun süreli etkileri —bilinmediğini söylediğinde, bana daha fazlasını

bana söylemediğin daha fazla şey olduğunu anladım."

Arthie, Siwang'ların tanıştıklarından beri onlara anlattıklarını bir araya getirmeye başlamıştı: suçlulukları, Sora ve kaçma fırsatları olmasına rağmen vampirlerle kalma ihtiyacı, gerekli idari işlemler için hücrelere günlük ziyaretler.

"Peki, bu zeki vampirler nasıl yaratılıyor?"

Bloodworth sordu.

"Gümüş aşısının bilinmeyen etkileriyle... *kazara*," diye fısıldadı Arthie, Shaw'a bakarak. "Bilmiyorsun, değil mi?"

Shaw başını sallaması birkaç saniye sürdü.

"Gümüş aşısı bazı vampirlerde bir mutasyona neden oluyor ve zamanla beyin fonksiyonlarını değiştirerek sadece hayatta kalma ihtiyacını bırakıyor," dedi sessizce. "İsimlerine ya da hiçbir şeye tepki vermiyorlar. Onları insan yapan her şeyden mahrum bırakıldılar ve ahlaki sınırları olmadan, onlar..."

"Canavarlar," diye fısıldadı Bloodworth, mavi sıvının içinde asılı duran vampirlerden birine dikkatle bakarak. "En yüksek kalibrede silahlar. Bu sözde ahlak ve değerler olmadan, merhametsizce öldürebilirler. Ama bir kaza mı?" Shaw'un yalan söylediği için kızgın görünmüyordu, hayır. Heyecanlı görünüyordu. "Vay canına, Ram bunu duyunca çok şaşırarak. Gümüş enjekte edilmiş vampirlerinizi, bu muhteşem canavarlara dönüşecek kadar uzun süre aç bırakmamız gerekecek. Ölümsüz, yaralanması imkansız, çelik gibi kemikleri olan."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Matteo. Bloodworth, Shaw'a bakışından anlaşıldığı kadarıyla, belki de hiç var olmamıştı.

"En az iki yıldır."

"Yedi tanesi mutasyona uğradı. Yani dışarıdaki yüz on beş vampir ve Ettenia'dan teslim edilmeyi bekleyenler de insanlıklarını kaybetmeye mahkum mu?" diye sordu Jin ve Arthie, Shaw'un kalbi parçalanırken bunu duymasına gerek kalmadı. Jin'in yüzünü gördüğünde gözlerinden bu açıkça belliydi.

"Olabilir," diye cevapladı Shaw, bir anlığına Bloodworth'a bakarak, sonra devam etmeye karar verdi. "Ama biz,

Hindistan cevizinin gümüşe karşı etkili olduğunu gördük. En azından, değişimi geciktirecektir, ama Hindistan cevizi tüketenlerle tüketmeyenler arasında yapılan kan testi karşılaştırmaları büyük farklılıklar gösterdi."

"Hindistan cevizi suyu içmeye devam et, canavarı uzak tutar," dedi Jin. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz Arthie'ye bir bakış attı, çünkü bu, onun neredeyse on yıldır sürdürdüğü bir yaşamdı. "Kelimenin tam anlamıyla. Neden daha önce söylemedin?"

Shaw başka yere baktı. *Nedeni* yeterince açıktı. Bu, kendisinin ve Sora'nın yarattığı bir korku idi.

Shaw, kutulara kilitlenmiş vampirleri baktı. "Onları kurtarmak için çok geç kalmıştık. Onları uyutmaktan başka bir şey yapamadık."

O kutulardaki vampirler ne düşünüyorlardı? Beyinlerinin bir kısmı hala bilinçli miydi? Uyuyor, ölü gibi görünüyorlardı. Arthie, mavi bir denizde sürüklenen, derisinin altındaki canavarın kemiklerini kontrol etmesinden korkan kendini hatırladı.

Yarı vampir yapıldığında böyle hissetmişti. Bu ise on kat daha fazlasıydı.

"Kurtarmak mı? Bir dakika dur," dedi Bloodworth, anlamaya çalışırken kaşlarını çatarak. "Sen ve Sora, diğerlerine hindistan cevizi suyu içiriyordunuz. Gördüm! Etkilerini *geciktiriyordunuz*, değil mi?"

Shaw durakladı, Jin'e ya da Matteo'ya değil, Arthie'ye baktı. Jin'in ona binlerce kez attığı bakıştı: *Hazır ol*.

Güzel. Sora ile ayrıldıkları anda geri sayım başlamıştı ve Arthie, elleri arkada kelepçeli olduğu için cep saatine bakıp zamanı takip edemiyordu.

"Sence neden bu kutularda duruyorlar, Bloodworth?" diye sordu Shaw.

"Çünkü! Aylar önce yaptığımız toplantıda, ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar iyi olacağını söylemiştin. O kadar güçlü olurlar."

"Kutularda ne kadar uzun süre kalırlarsa, gümüşün etkisi o kadar yavaş olur. Ben canavar yaratmıyorum. Onları durdurmaya çalışıyorum."

Bloodworth'un yüzünde anlayış belirdi. Arthie, bu bilgiyle neredeyse rahatladığını gördü, sanki uzun zamandır Shaw ve Sora'nın hain olduklarını istemiş, hatta şüphelenmiş gibi. Paltosunun kıvrımlarının altında bir şeyle oynadı ve Arthie, paltosunu düzeltmeden önce bir anahtarlık parıldadığını gördü.

"Öyle mi? Oh, Shaw, dinleyicilerimizin daha sonra kimseye anlatamayacağını bildiğimde, her şeyi anlatma anlarını çok seviyorum," dedi Bloodworth yavaşça.

Arthie, Jin'in gözüne bakarak, kelepçelerini açtığını gördüğünden emin oldu. Matteo'ya da aynısını yapması için işaret etti.

"Herkes dur."

Bloodworth bir dart tabancası çıkardı. Muhafızlar kendi silahlarıyla dikkatlerini ona çevirdiler. Matteo onun solunda, Jin ise sağında donakaldılar ve Bloodworth nereye nişan alacağına karar veremedi. Arthie Calibore'u çekip kafasına doğrulttu.

"Bırak onu," diye emretti.

"Neden yapayım?" diye sordu Bloodworth.

Arthie tabancasını kurdu ve göz ucuyla muhafızları izledi. "Çünkü yapmazsan, beynine bir kurşun sıkarım."

Bloodworth aralarından birine baktı. Onda bir çılgınlık vardı, acı çekmeye meraklı bir şey. Bunu, kutudaki vampire sevgiyle baktığı, gözlerindeki ışıltıdan ve ağzından çıkan iğrenç sözlerden anlayabilirdi.

Onu tehdit etse bile silahını indirmeyecekti.

O ilk ateş etse bile. O yine de silahını ateşleyecekti.

Arthie bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi. Ona doğru bir adım attı. Bu, onu bidonlardan birine de yaklaştırdı.

"Hareket etme," diye emretti muhafızlardan biri, ama bu işe yaradı: Bloodworth'un nişanı artık tam ona kilitlenmişti.

"Muhafızların dikkatini dağıt," diye Shaw'un Matteo'ya fısıldadığını duydu.

"Hareket etme" dedi diğer gardiyan, Arthie'ye nişan alarak.

"Yeter artık," dedi Matteo ve onlara doğru atıldı. İçlerinden biri Arthie'ye ateş etti, ama Matteo yön değiştirdi ve onu yere devirdi. Diğer bıçağını çekip Matteo'nun kolunu kesti.

Matteo kaşlarını çattı. "Gömleğimi mahvettin."

Matteo yaklaşırken gardiyan kapıya doğru sendeledi. Ve daha da yaklaştı. Silahını çekmedi, hayır. O silahın *kendisiydi*. Gardiyan kapı koluna uzanmaya çalıştı, ama Matteo ona izin vermedi. Boğazını parçaladı ve zemini kanla ıslattı.

Onu... onu öldürdü.

Matteo donakaldı, gardiyanın yerde yatan bedenine bakakaldı. Ölü bedenine. Sonra Arthie'ye baktı, yeşil gözleri utançla doldu. Sadece ona nişan alan gardiyan ölmüştü. Sadece o Matteo'nun öfkesini görmüştü.

Onun için öldürmüştü.

Arthie, titrememek ve nişanını sabit tutmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Matteo'nun daha önce öldürdüğünü görmemiş değildi, ama hiç bu kadar hızlı, bu kadar *kolay* olmamıştı. Diğer muhafız çığlık attı, Shaw olduğu yerde donakaldı ve Bloodworth kendi paniğine teslim olmak üzere görünüyordu.

Silah tutarken bu pek ideal bir durum değildi.

Arthie beklemedi; bir sonraki sözlerini alçak sesle söyledi. "Jin, anahtar."

Shaw ona şemsiyesini attı ve Jin kelepçeleri yere düşürdü, Bloodworth'a doğru atladı. Gözetmen ateş etti, ama Arthie hazırды. Yoldan sıçradı. Küçük ok yere çarptığında yeşilimsi bir sıvı sızdı.

Beklemediği şey, silahın bu kadar hızlı ateş edebilmesiydi. Jin onu yere indirirken Bloodworth bir el daha ateş etti.

Ok uçu. Tenekeye çarptı.

Jin ve Bloodworth yerde kavga ederken, Matteo odanın diğer ucundan Arthie'nin gözlerine baktı ve camda bir çatlak oluştu.

"Hayır," diye fısıldadı Shaw ve Arthie, onun gözlerindeki dehşete boyun eğmeyi reddetti.

"Shaw, beni dinle," dedi. "Diğer altı Ripper vampirini serbest bırakabilir miyiz?"

Gözleri daha da büyüdü. "Hayır! Onları oraya, gümüşün etkisini tersine çevirmenin bir yolunu bulabilmek umuduyla süreci yavaşlatmak için koydum; bu arada, bir çözüm bulamazsak onları öldürmenin bir yolunu, bir güvenlik önlemi geliştirdim, çünkü bir kez dışarı çıkarlarsa..."

Kalan gardiyan Matteo'nun arkasında ayağa kalkıp bir ipi çektiğinde, bir çan yüksek sesle çaldı.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Bloodworth, ama Jin yüzünü buruşturarak elini ağzına kapatınca son sözleri boşa gitti.

"Yoldalar!" kalan gardiyan kısa bir kazık çıkararak bağırdı.

"Matteo!" diye bağırdı Jin.

Aynı hareketle Matteo döndü ve muhafızı duvara fırlattı. Kazığı yere düştü. Son bir kez inleyip son nefesini verdi.

Matteo alnındaki kanı sildi. "Çok teşekkürler, Jin."

Arthie, Shaw'a doğru döndü.

"Bunu durduramam," dedi. "Oksijen o kaba girerse, durumumuz daha da kötüleşecek."

"Artık çok geç. Sora'yı bul. Kapıda buluşuruz," dedi Arthie.

"Sizi üçünüzü bırakmayacağım," dedi Shaw başını sallayarak.

Bloodworth, Jin'in dizlerinin altında sıkışmış halde yerden inledi.

Jin bir yumruk daha attı ve elinde anahtarlarla ayağa kalktı. Uzaklardan bağırışlar yankılandı.

"Muhafızlar içeri girer girmez, Bloodworth onlara artık onların tarafında olmadığını söyleyecek. Vaktimiz yok." Shaw'ın güvenliğini de düşünmesine gerek yoktu. "Git. *Hemen*."

Jin'e son bir kez bakan Shaw, kapıları açtı ve koridorda kayboldu.

Arthie geri döndüğünde Jin'in kanlı çenesiyle ayağa kalktığını, Matteo'nun öldürdüğü adamın başında durduğunu ve Bloodworth'un inlemesi ile birlikte kutunun sonunda açıldığını gördü. Cam ve ışıldayan sıvı yere döküldü, içindeki değiştirilmiş vampir de yüzüstü yere yığıldı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Shaw, oksijenin kutuya girerse ne olacağını, ya da onların durumunda, içindekiler oksijenle temas ederse ne olacağını ona söylememiştir.

Jin yaklaştı, şemsiyesini Ripper vampirin koluna takarak onu büyük bir çaba ile sırt üstü çevirdi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Bloodworth, sesinde dehşet vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ve kapıya doğru sendeledi. Kimse onu durdurmadı.

Arthie'nin kemiklerine tüyler ürpertici bir his yerleşti. Ve vampir gözlerini açtı.

28

JIN

Ripper vampir gözlerini açtığında Jin'in ilk düşüncesi, onu öldürmedikleri için duyduğu rahatlamaydı. Ancak Bloodworth adlı o şeytani adam kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken, her hareketinden korku yayarken, bu duygu hızla paniğe dönüştü. Arkasına bakmadan koştu.

"Gitmeliyiz, sence de öyle değil mi?" Jin olabildiğince kayıtsız ve sakin bir şekilde dedi.

Ripper vampir yavaşça oturuyor, gözlerini sıkıca kapatıp tekrar açıyordu. Arthie dikkatlice kapıya doğru adım atıyordu.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Matteo.

Ripper vampir ise onlara dik dik bakıyordu. Jin titredi. Gözleri maviydi ve bir zamanlar onu yakışıklı yapmış olabilirdi, ama şimdi soğuk ve acımasızdı.

"Koş," diye fısıldadı Arthie.

Bloodworth'un peşinden salona koştular. Jin, Arthie'nin kapıları kapatmasına yardım etti ve Ripper'ın burnunu kıl payı kaçırdı. Matteo, düşen muhafızın tüfeğini attı ve Jin onu kapı kolunun altına itti, vampir tüm ağırlığıyla kapıya çarptığında ise geriye atladı.

Arthie cep saatini çıkarıyordu. "Zamanımız azalıyor. Sora şimdi hücreleri açıyor olmalı. Vampirler serbest kalmak üzere."

Muhafızlar bağılıyor, ayak sesleri gürültüyle yankılanıyordu. Üçü, kavşağına salonları ve durdu.

avize başlarının üzerinde sallanıyordu.

Burası Jin'in ebeveynleri, federal ajanlar ve özgürleştirilmiş vampirlerle yeniden buluşacakları yerdı. Bu, Ripper odasından önceydi, kanlı Bloodworth adamlarını çağırmadan önceydi. Adamları şimdi çevredeki üç salondan akın akın geliyordu, gözetmen önlerindeydi — ya da aslında birkaçının arkasında, korkak herif.

Jin, onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istedi.

Adamlar dart yüklü silahlarını onlara doğrulttu. Silahlar alışılmadık bir şekle sahipti, tabanca ile tüfek arasında bir şeydi ama daha uzundu, sanki dartlar silindir şeklinde dizilmiş değil de üst üste yığılmış gibiydi.

Üç tane neredeyse silahsız vampir için çok fazla muhafız vardı.

"Arthie, hayatım?" Matteo, elini tutarak dedi. "Etrafımız sarıldı."

Jin, parmaklarının onun parmaklarını sıktığını gördü.

"İyi, o zaman istediğimiz yönde saldırabiliriz," diye cevapladı.

Yer sarsılmaya başladı. Jin bunu ayakkabılarının tabanında hissetti, yankısı dişlerine kadar ulaştı. Muhafızlar birbirlerine baktılar, aniden temkinli davrandılar.

"Vampirler," diye fısıldadı Arthie. "Tam zamanında. Shaw ve Sora başardı."

Hindistan cevizi suyu işe yaramıştı. Vampirler uyanmıştı. Matteo, gözlerinde hala o ihtiyatlılık olsa da, kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyordu. Olması gerektiği gibi... Vampirlerin onların tarafında olup olmayacağı hala belli değildi.

"Kıpırdama!" diye emretti biri. O sefil kaptandı.

"O benim," diye öfkелendi Jin.

Yavaş yavaş, karşılarındaki salondaki muhafızlar dönmeye başladı, zemin gürültüyle sarsılmaya devam ederken dart silahlarını ters yöne çevirdiler. Bu, çıkış yönleriydi. Jin'in solundaki ve sağındaki salonlarda, muhafızlar kafaları karışmış bir şekilde mırıldanıyorlardı, üçünü gözetlemekle kardeşlerine yardım etmek arasında kararsız kalmışlardı.

Arthie bu dikkatsizliği fırsat bilip, avizeye bir bakış attıktan sonra koşmaya başladı. "Beni koruyun."

O avizeyi ana cazibe merkezi haline getirmeyi hedefliyorum.

Jin ve Matteo onu takip etti. Arthie'nin onlara verdiği tabancaları çıkardılar ve muhafızlar ateş etmeye hazırlanırken bir dizi atış yaptılar. Oklar yanlarından vızıldayarak geçti.

Biri Jin'in ayakkabısına saplandı, diğeri saçlarının arasından geçti. Arthie, muhafızların ateş hattından kaçmak için dizlerinin üzerine çöktü ve karşı salona kadar kaydı. Orada Calibore'u çıkardı, en yakınındaki muhafızları korkutmak için geniş bir yay çizdi, silahı kurdu ve tavana doğru ateş etti. Süslü avizeye.

"Arthie, o metal," diye bağırdı Jin.

"Ve biz bir adadayız," diye cevapladı.

Çarpmanın etkisiyle bağlantı parçalandı, tam da yeterince paslanmıştı. Zincir koptu ve avize yere düşerek parçalandı, cam parçaları her yöne saçıldı.

Yıkım sesi yankılandı ve uzun, dayanılmaz bir an boyunca sağır edici bir sessizlik hakim oldu.

Matteo, dağınık parçaların arasına uzandı — avize neredeyse onun boyu kadar uzundu — ve kollarından birini kopardı, kendine bir mızrak benzeri bir şey yaptı ve dartların yağmuruna rağmen geri koştu.

Arthie'nin elinde Calibore, sivri uçlu bir kalkan haline geldi. "Harika," dedi Matteo.

Arthie düşmüş bir bıçağı aldı. "Bu kelimeyi bir daha duymak istemiyorum. Üzerlerine saldır. Çıkışımız bu salonun diğeri ucunda, vampirler de öyle."

Arthie, kalkanını ilk muhafız hattına doğru iterek ileri atıldı. Muhafızlar tökezleyerek, arkalarındaki adamların üzerine düşerken silahlarını ateşlediler. Kalkan, üç kişi için değil, Arthie için bile zar zor yeterli genişlikteydi ve Jin, dartlardan biri koluna saplanıp onu garip yeşil serumla ıslattığında tısladı.

"Bizi kuşatacaklar, Arthie," diye uyardı Matteo arkasına bakarak. Tabii ki , muhafızlar düşmüş

avize.

Yer daha yüksek sesle gürledi. Bağırışlar çok uzak olmayan bir yerden yankılandı.

Jin şemsiyesini kavisli bir hareketle sallayarak en yakınındaki muhafızın elindeki silahı düşürdü. Jin silah düşmeden onu yakaladı ve ucunu muhafızın burnuna dayadı. Muhafız sendeledi ve Jin onu göğsüne tekme attı, arkasında duran adama çarptı ve ikisi de yere düştü.

Başka bir muhafız uçarak geçti ve Matteo onun peşinden kalabalığın içine daldı, yolundan çekilmeleri için kafalarına tabancasının kabzasını vurarak.

Bağırışlar yeniden başladı, çığlıklar *arkalarından* yankılanıyordu.

"O," dedi Matteo, nefessiz.

Ripper vampir, düşen avizeye doğru hızla ilerliyordu. Jin'e, bu savaşı kazanamayacaklarını söyleyen bir şey vardı.

Panik, muhafızların ön tarafına hızla yayıldı. Bloodworth'un tiz sesi gürültünün içinden yükseldi ve Jin, onun dehşet dolu ses tonundan başka bir şey anlayamadı. Kimse vampirle savaşmak istemiyordu ve muhtemelen daha da kötüsü, kimse onunla savaşacak donanımına sahip değilmiş gibi görünüyordu.

"Arthie," diye uyardı Jin.

"Biliyorum," diye cevapladı ve ilerledi. Bir an önce sivri uçlu kalkanı havadaydı, bir sonraki an Calibore bir kırbaç haline geldi. Jin, bir homurtuyla onun salınımından kaçtı.

"Bir dahaki sefere biraz uyarı yaparsan sevinirim."

Arthie tekrar savurdu ve Jin onun ne yaptığını anladı: Muhafızlar geri çekiliyordu. Arthie yol açıyordu. Jin onun hemen arkasına yapıştı, Matteo'yu arkasına çekti ve şemsiyesini sallayarak kafataslarına ve silahlara vurmaya başladı, ta ki Matteo tökezleyip silahların namlusuyla yüz yüze gelene kadar. Silahın arkasında, sefil kaptanın alaycı yüzü görünüyordu.

Dünyanın geri kalanı yavaşladı ve eridi. Jin, Ram'ın minyatür tabancasının ucuna bakarken, sonsuz ve belirsiz bir an için yaşam ve ölüm arasında asılı kaldığı zaman bu hissi daha önce de yaşadığını keskin bir şekilde hatırladı.

Kaptanın parmağının tetiğe düştüğünü, tetiği bastırırken metalin çıkardığı sesi, yayların sıkıca bükülmesini, yeşil dartın fırlamaya hazırlandığını duydu.

Bugün olmaz. Bir daha olmaz.

Yaşamak için çok fazla şeyi vardı. Ailesi, Arthie, Chester. *Flick*. Ona geri dönmesi gerekiyordu ve ikinci bir şansının olmayacağını biliyordu.

Çünkü Arthie ona, ihanetine olan öfkesi ve güvensizliğinden duyduğu acı rağmen, ikinci bir şans vermişti. Ebeveynleri olmadan geçirdiği on yıl, endişeyle dolu bir dönemdi; her an birinin yine sahip olduklarını elinden alacağından korkuyordu. Ve sonunda öyle de oldu: Ram, Spindrift'i küle çevirdi, ama o on yılı her saniyesinin tadını çıkarmadan geçirmesi kendi hatasıydı.

Artık ölümsüzdü, ama yaşamaya niyetliydi.

Jin şemsiyesini tam bir yay çizerek öne doğru salladı ve kaptan ateş ederken namluyu yüzünden uzaklaştırdı. Dart, Jin'in yanağından vızıldayarak geçti ve hiçbir şeyden habersiz bir muhafızın koluna saplandı. Jin doğruldu, duvardan çirkin bir süs eşyası kopardı ve muhafızın kafasının arkasına vurdu.

"İşte bunun gerçek amacı bu," dedi Jin, süsü yanına koyarak.

Kaptan inleyerek yere düştü ve Jin hiç acımadı.

O anda neden geriye baktığını bilmiyordu, ama bakmamış olmayı neredeyse diledi.

Ripper vampir, kaosun ortasında

.

Arthie kolunu onun koluna doladı ve onu yayılan bıçağın önünden çekip aldı.

. Calibore tabancasıyla bir el ateş etti. Jin, onun öldürmek için nişan almadığını, sadece sakatlamak için ateş ettiğini görünce şaşırdı.

Birlikte, Jin düşene kadar muhafızları itip kakarak ilerlediler. Jin, başı önde çıplak zemine doğru tekrar tökezledi, ta ki biri onu yakalayana kadar.

"Seni tuttum."

Jin babasının yüzüne baktı. Ailesi onun önünde duruyordu, arkalarında bir vampir ordusu vardı ve her biri bir hindistan cevizi taşıyordu. Bazıları omuzlarında ağdan yapılmış çuvallarla taşıyordu. Arkalarında çıkış hala kapalıydı.

"Hayattasın," diye bağırdı annesi.

"Şimdi değil, Sora. Jin, anahtarlar!" dedi babası çabucak.

Jin, arkasında kavga devam ederken anahtarları babasına attı. Vampirlerin bitkin yüzlerini inceledi. Soluk, morarmış ve yorgundular, ama şiddet dolu ya da çılgın görünmüyorlardı. Anne babasına güvendikleri belliydi. Sakinleştirici ilaçlara rağmen, hapishanede kendilerine bakanları tanıyorlardı. Gözlerinde tanıdık bir bakış vardı.

"Oliver?" Matteo, gardını düşürürken arkalarından sordu. Jin, Oliver'ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama sarışın adamın duruşuna bakılırsa, o bir Athereum vampiri idi.

"Andoni? Seni de yakaladılar, ha?" Oliver adındaki adam kaosun ortasında bağırdı. "Bir an önce kaliteli kan için en yüksek fiyatı ödüyoruz, bir an sonra gemide kanını akıtıyorsun."

Matteo, başka bir muhafız ona doğru bir pala salladığında dudaklarını sıkıca kapattı. Jin ona yardım etmek için atladı, ama Arthie önce davrandı, Calibore'u ateşledikten sonra diğer tarafa döndü.

"Seni Ettenia'ya geri götürmek için buradayız." Sonra çenesini kaldırarak diğer vampirleri çağırdı. "Burada daha fazla kalırsanız, bu adam sizi paramparça eder. Bize katılın. Bize yardım edin, sizi evinize götürelim."

Eve.

Jin, Arthie'nin bu kelimeyi duyunca çenesini sıkıldığını gördü. Ceylan bir hapishane, bir kale, Ettenia'nın kendi isteğine göre yeniden düzenlediği okyanustaki bir ada haline gelmişti.

Gözlerinde öyle bir bakış vardı. Arthie gibi görünüyorlardı — intikam peşindeydiler. Oliver başını eğdi, diğerleri de onu takip etti.

"Benim dişlerim sende," dedi

biri. "Ve pençelerim," dedi bir

diğeri.

Öfkeleri havada yankılanıyordu; Jin de yorgun kemiklerinde bu yankıyı hissetti. Vampirler çok uzun süredir kayıptı

çok uzun süredir ortada yoktu, Arthie'nin toprakları çalınmış, Ettenian ordusundaki Ceylani askerleri gibi hayatlarının kontrolü ellerinden alınmıştı.

Vampirler, savaşmak için sabırsızlanarak aralarındaki mesafeyi kapattılar, ancak muhafızlar, sanki sinekleri kovuyormuş gibi adamları ve silahları savurarak onlara doğru yürüyen Ripper'dan kaçmak için çabalıyorlardı.

Jin, şemsiyesinin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Vampir, etten çok çelikten yapılmış gibi görünüyordu. Arthie, Calibore'u kaldırdı. Uzaklarda, düşmüş avizenin yanında, Bloodworth, muhafızlar gibi nefesini tutarak izliyordu.

Arthie ateş etti. Muhafızlar donakaldı, tüm gözler merminin vampirin çıplak göğsüne isabet etmesini izledi. Vampir, mermiyi incelerken kollarını genişçe açarak geriye sendeledi.

Düşmedi. Calibore'dan ateş edildiğinde bir vampirin ölmesi gerektiği gibi ölmedi. Vurulduğu için şaşkınlık dışında, vampir mermiden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sanki derisine bir çapak takılmıştı ve onu çıkarmakla uğraşmak istemiyordu.

Arthie, Calibore'u kurdu ve arka arkaya mermi ateşledi. En azından onu yavaşlatıyorlardı, çünkü her atışta geriye sendeliyor ve yarayı inceliyordu —eğer buna yara denilebilirse— sonra tekrar saldırmaya devam ediyordu.

"Yeter," dedi Arthie, ta ki gözlerinde bir fikir parıldayana kadar. Calibore'u tekrar doldurdu ve bu sefer nişanını daha aşağıya, doğrudan...

"Ne yapıyorsun?" Matteo, onun bakışını takip ettiğinde dehşete kapıldı.

"Vampirler kan kadar kalbe ihtiyaç duymazlar. Sence kasıklarından ne kadar kan akıyor?" "Arthie!"

Matteo azarladı.

"Bu kutsal bir şeye saygısızlık," dedi Jin.

"Kutsal bir şeye saygısızlık," dedi Arthie ciddi bir ifadeyle.

"Bir erkeği ya da kadını (ayrım yapmıyorum) kanını boşaltmak istiyorsanız, uyluğuna ateş edin. Turnike yapmak için ne zaman ne de malzeme var

. Yerçekimi sayesinde kan hızla akacaktır."

Arthie iç çekerek tabancasını daha da aşağı indirdi ve sağ uyluğuna bir el ateş etti. Bu sefer vampir sendeledi. Diğer bacağına da ateş etti. Jin irkildi. Ripper dizlerinin üzerine çöktüğünde gardiyanlar bile durup bakakaldılar. Kan iki akıntı halinde fışkırdı. Vücutta o kadar kan vardı ve yerçekimi onun çoğunu emdi. Jin o anda vampiri neredeyse acımaya başladı.

Ta ki yaralarına bakmayı bırakıp, bakışlarını çok yavaşça Jin ve diğerlerine çevirene kadar.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa daha da sinirlenmiş gibi mi görünüyor?" Matteo başını eğerek sordu. "Onun erkekliğine ateş etseydin ne olurdu bir düşün."

Ripper, sert hareketlerle ayağa kalktı.

Ve sanatoryumda bir inilti yankılandı. Kasa gibi kapının etrafındaki mühür, hızla çıkan bir hava sesiyle kırıldı. Ailesi kapının kilidini açmıştı. Sanatoryumda rahatlama hissedilebiliyordu. Jin, yukarıdaki dişliler ilk başta yavaşça dönmeye başlayınca hızla döndü. Çok yavaştı. Ripper vampir yaklaşıyordu, adamlar onun yolundan kaçmaya devam ediyordu.

Sonunda, kapıdan bir esinti geçti. "Gidin!"

Arthie vampirler'e bağırdı.

Vampirler, gürültülü ve şimşek gibi ayak sesleriyle içeriye koştular, ailesi onlara el sallayarak, hâlâ uyuşuk bacaklarıyla tökezleyenlere yardım ediyordu. Arthie birkaç el daha ateş ederek Ripper vampiri yavaşlattı. Çenesi sıkı, dişleri sıkılmıştı.

Jin, içindeki savaşı anlıyordu — vampirle mantıkla konuşamazlardı; ona durmasını söyleyemezlerdi. Onlarla savaşır, fırsatını bulursa onları öldürürdü ve onlara da karşılık vermekten başka seçenekleri yoktu.

Ve düşünmek, babası... *Hayır*. Jin şu anda bunu düşünemezdi.

"Jin! Arthie!" Matteo bağırdı. Kapılar açıldı.

Arthie koşarak geçti. Jin ağır zincirlerin çınlamasını duydu ve salonun diğer ucunda birkaç muhafızın vampiri yakalamak için hazırlandığını gördü.

Başarılı olup olmayacaklarını bilmiyordu, ama burada kalıp bunu öğrenmeye niyeti yoktu. Arthie ve Matteo'nun ardından geçitlerden sıyrıldı. Ailesi, Jin'in daha önce kafasında bir çuvala geçtiği süslü bir fuayenin kısa bir eğiminin diğer ucundaydı. Ay, zarif mekanı beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Annesinin yüzünde bir çizik vardı. Babasının saçı, Jin'in hiç görmediği kadar dağınıktı ve... Jin gözlerini kırptı. Elinde bir tabanca vardı.

"İyisin," diye fısıldadı babası, Jin'i yanına çekerek onu küçük bir çocuk gibi hissettirdi.

"Kapıyı kapat," dedi Arthie.

"Kapatamayız," diye cevapladı babası. "Sadece içeriden çalışıyorlar."

"O zaman kaçalım." Kale dış kapılarını açtı. Vahşi yaşam onları karşıladı, böcekler cıvıldıyor, kuşlar öter, maymunlar çığlık atıyordu. "Oliver, seni tanımıyorum ama arkada kal ve kimse geride kalmadığından emin ol. Geri kalanlar, bizi takip edin."

Avluya koştular ve Ceylani'nin yapışkan gecesiyle karşılaştılar. Güneş olmasa bile, sıcaklık ona bir yük gibi yapışmıştı. Mangallar yakılıyor, gaz lambaları yanıp sönüyordu. Kale muhafızları gürültüye doğru koşarken bağılıyor ve silahlarını fırlatıyorlardı.

"Acele edin," diye bağırdı Arthie, kapılara doğru ilerlerken, ama Oliver durdu.

Onu gören diğerleri de yavaş yavaş durdu.

Oliver başını salladı. "Onların bunu tekrar yapması için orayı terk edemem."

En azından Arthie'nin zaten yapmak istediği şeye karşı çıkmadılar. Vampirler arasında onaylayan mırıldanmalar yayıldı. Toplanan muhafızlar bile onları endişelendirmiyordu. Bazıları yeşil oklarla vuruldu. Diğerleri ise tereddüt etmeden adamları yere serdi.

"Bu konuda yalnız değilsin," diye bağırdı Arthie. Kaosun içinde Jin, annesinin gözlerindeki bakışı yakaladı. Anne babası da bunu istiyordu. "Burayı yakacağım."

Vampirler, onu doğru duyduklarına emin olamıyormuş gibi durakladılar.

"Ee?" diye sordu sessizliğe.

"Tabii ki!" diye bağırdı Oliver ve diğer vampirler de onaylayarak kükredi.

"Şimdi gidin!" diye bağırdı. "Gösteriyi izleyeceğiniz gemiye giden yolu açın. Ben sahneyi hazırlayacağım."

Vampirler onun emirlerine uyarken Jin gülümsemesini saklayamadı. Arthie ise böyle bir zaferi kendine izin vermedi. Bakışları etraflarındaki her hareketi takip ediyordu. "Daha fazla Ripper vampiri varsa, başımız belada demektir."

Jin'in annesi başını salladı. "Sadece bir tane var."

Babasının güvenlik sistemi diğer altı tanesini öldürmüştü.

"Gerçekten mi? Dönüşmeyi bekleyen neredeyse yüz tane daha var," diye tersledi Matteo.

"Hindistan cevizi suyunu tüketmeye devam ettikleri sürece mutasyona uğramayacaklar."

"Peki peşimizdeki Ripper'dan nasıl kurtulacağız?" diye sordu Arthie.

"Görünüşe göre o üçünüzü hedef alıyor," dedi annesi. "Sizi elinden geldiğince takip edecek."

"Bu hiç de içimi rahatlatmadı anne," dedi Jin.

"Anlamıyor musun? Tek yapmamız gereken gemine ulaşmak," dedi annesi. "Seni denize kadar takip edecek."

Ve vampirler yüzemezdi. Ripper vampir yüzebilse bile, denizi geçip Ettenia'ya ulaşamazdı. Bu tamamen morbid bir durumdu, ama başka çare yoktu.

29

ARTHIE

Elinde Calibore ile Arthie, vampirleri kale kapısından geçirdi. Durumları pek iyi değildi. Açlıktan solgunlaşmışlardı, vampirler zaten kan eksikliğinden solgun oldukları için bu durum korkunçtu. Çoğunun saçları seyrekleşmiş ve uzuvları sarkmıştı.

Ama onlar da Arthie kadar intikam almaya hevesliydi ve Arthie de onlara bunu sağlamak için aynı derecede hevesliydi. Jin ve Matteo, üzerlerine koşan muhafızları çabucak hallettiler, ama Arthie, çok geçmeden yenileceklerini biliyordu. Diğerleri, Oliver da dahil olmak üzere, kapılardan geçip ağaçlara doğru yola çıktıktan sonra, Arthie Shaw'a döndü. Sora ortalarda yoktu.

Bir meşale isteyecekti. Shaw'un başka bir şeyi vardı.

"Al şunu, bu bir kartvizit."

Karanlıkta ne olduğunu anlayamadığı bir şeyin damgalandığı ağır bir altın sikke uzattı. Arthie ona baktı, kaşlarını çattı, sonra onu kenara itti ve yaklaşan bir muhafızın yönüne Calibore'u ateşledi.

"Bu, onun gözünden uzak tuttuğumuz birkaç eşyamızdan biri. Uzun zaman önce, bulgularımızı Konsey'e göstermek için ilk kez onlarla görüştüğümüz zamandan kalma. Eğer adadan çıkamazsak, bunu Boynuzlu Muhafız bakanına götür," diye açıkladı Shaw, "böylece onlarla görüşme hakkı kazanırsın."

Konsej'e garantili bir bilet. Arthie böyle bir şeyin varlığından haberdar değildi.

"Neden bunu Jin'e değil de bana veriyorsun?" diye sordu. Shaw cevap vermedi ve Arthie'nin beklemek için zamanı yoktu. Onu cebine attı. "Adadan kurtulacaksın. Hâlâ sana ihtiyacımız var, unuttun mu?"

Ay ışığı Shaw'un bakışlarında parılıyordu. Gözlerinde minnettarlık parlıyordu, çünkü gördüklerinden sonra onu terk etmemişti ve bu, oğlunun da terk etmeyeceği anlamına geliyordu.

Sora elinde bir meşaleyle onlara katıldı. "Her şey hazır."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Oliver yardım etmeyi teklif etti, birkaç kişi daha öyle. Vampirler hızlı hareket ederler."

Arthie onu Sora'dan aldığı anda, saygıyla aldı. Ceylan kıyılarından kaçtığından beri geçen yıllar kadar ağırdı. Kale soğuk bir el gibi gökyüzüne uzanıyor, kıyıya siyah gölgesini düşürüyordu. İçeride, muhafızlar Ettenianca bağıryorlardı. Ceylanlılar da oradaydı, ama adayı tanıyorlardı. Kaçacaklardı. Kaçmak zorundaydılar.

Arthie meşaleyi kaldırdı. *Annem için. Halkım için. son bulması gereken zulüm için.* "Şimdi."

Shaw meşaleyi yaktı ve bir adım geri attı. Alevler gözlerinde parıladı. Meşaleyi yüksekte tuttu, Ettenia'nın çay tarlaları için kesilen ve düzenli heyelanlara neden olan ağaçları düşündü. Çaldıkları baharatları, bulmak için toprağı didik didik ettikleri mücevherleri düşündü. Sırf yapabildikleri için mahvettikleri hayatları düşündü.

Alevler elinde çıtırdadı. *Emin misin?* Sanki sormuş gibi görünüyordu. Arthie kaleye son bir kez baktı. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Dur!" kale kapısından biri bağırdı. Bloodworth. Silahını ona doğrultmuştu. "Seni öldüreceğim."

Onun yaptığı şeyden sonra, silahının namlusu garip bir şekilde önemsiz görünüyordu. Korku ve endişeyle Ceylan'a gelmiş, kardeşi ile yeniden bir araya gelmiş ve onlarca vampiri özgürleştirmişti. Arthie korkmuyordu.

"O zaman beni sığ bir mezara gömün, çünkü geri döneceğim," dedi Arthie ve meşaleyi nemli toprağa attı.

Meşale anında alev aldı. Bloodworth ateş etti, Arthie eğildi ve Shaw ile Sora'yı da kendisiyle birlikte yere yatırdı, sonra da gözetmenin aceleyle geri çekildiğini duydu. Onu öldürmek buraya kadarmış. Küçük bir ateşe bile cesaret edememişti.

Ama bu küçük bir ateş değildi. Ateş gittikçe yükseldi, tuzlu rüzgarda kükreyerek, tıslayarak ve inleyerek. Arthie ateşin derinliklerine baktı ve içinde Spindrift'i gördü. Jin'in evini gördü.

Ailesini, hayatını gördü.

Çocukluğundan beri taşıdığı suçluluk duygusunu gördü.

Ve Arthie'nin bir parçası keskin ve şaşırtıcı bir şekilde durdu. İçinde bir yerlerde, derin ve karanlık bir yerde, Spindrift'in kapılarını açık tutmak için muhasebe yapmaktan envanter takibine, Boynuzlu Muhafızlara sataşmaktan günün gazetesini okurken intikam ateşini körüklemeye kadar, tüm olaylarının altında sakladığı bir suçluluk duygusu vardı. Bu duygu taşmış ve kokuşmuştu, nefret damarlarına sızmış ve kabul etmeyi reddettiği bir versiyonunu yaratmıştı.

Bu yüzden eline geçirebildiği az miktardaki hindistan cevizi suyuyla hayatta kalmıştı. Bu yüzden Spindrift'te kan evini açmış, bunun sadece para için olduğunu kendine yalan söylemişti.

O kaseyi aldı ve ters çevirerek alevlerin onu yemesine izin verdi.

"Arthie!" diye bağırdı biri. Annesi, babası, Matteo, Jin, Shaw, Sora'ydı. Sesler ve yüzler birbirine karıştı. Ağaçlara, karanlığa baktı, onu çağıran kişiyi bulmaya çalıştı, ama karanlık çok yoğundu ve Siwangları güvende tutması gerekiyordu, cebindeki para ne olursa olsun.

O anda duydu: yeşil bir ok ona doğru uçuyordu.

Hayır, Jin'in gölgelerin arasında silüetleri görünen ebeveynlerine doğru.

"Shaw! Sora!" diye bağırdı Arthie ve onları kenara itti. Sonra Arthie düşmeye başladı. Başka hiçbir şey hatırlamıyordu.

30

FLICK

Flick, hapishanesinin kapısının açılmasını uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Kapı açıldığında hazırды, yaralı parmaklarına pirinç muşta takmıştı. Ağrıyan kollarını, omuzlarına takılı yabancı nesneler gibi hissetmeyecek kadar germişti.

Ram'a hazırlandı, ama gelen adam siyah giysili adamlarından biriydi. Flick'in göğsündeki düğüm çözüldü ve onu çok erken korkutmak istemediği için kendini çok sabit tuttu. Adam, Flick'in kelepçelere asılı olmadığını fark ettiğinde, kapıdan neredeyse tamamen geçmişti. Flick, adam geri çekilmeden kapıyı kapatmak için tüm ağırlığını kapıya verdi.

Kilit düştü, ama Flick endişelenmedi.

Adamın üzerinde anahtar vardı ve Flick onu almaya niyetliydi.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Adam ona doğru döndü, ama Flick hazırды. Jin'in arkasında olduğunu hayal ederek yumruk attı, yumruğunu yönlendirdi, gergin kolunu gevşetti, kelepçelerin ondan çaldığı gücü ona verdi.

Kadın, pirinç muşta ile adamın çenesine tam isabetli bir darbe indirdi.

Adam öksürdü. Kulaklarında tek duyduğu ses, kendi nefes alıp veriydi. Adam bir anlığına ona baktı, sonra gözleri geriye devrildi ve bir çuval patates gibi yere yığıldı.

İşte bu, sevgilim, cam çene.

"Onu öldürdüm mü?" diye boş odaya sordu. Göğsünde baskı hissediyordu. Nefesi küçük patlamalar halinde çıkıyordu.

patlamalar halinde çıkıyordu.

Sakin ol, dedi kendine. *Bir zamanlar annen dediğin kadını öldürmeye hazırdın.*

Ve kaybedecek zaman yoktu. Saatlerin nasıl geçtiğini fark etmemişti ve Jin ile Arthie Ceylan'dan döndüklerinde, orada olması gerekiyordu — *tabii başarısız olmamışlarsa.*

Bu olasılığı düşünmeyi reddetti.

Arthie, düşmanlarının onu gömmek için kazdıkları mezardan tırnaklarıyla çıkardı ve Jin'in yanında olmasını sağladı. Asla başarısız olmazdı. Bu da Flick'in onlar döndüğünde limanda olması için bir başka nedendi. Onları uyarmak için, evet, ama onun kaybolduğunu, Athereum'da olmadığını fark ederlerse, planları bozulacak ve Ram'a yıkım yağdıracaklardı.

Böyle bir şeyi düşünmek kibirli bir davranış olarak görülebilirdi, ama Flick, Jin ve Arthie'nin ona olan ilgisinin bunu hak ettiğini kesin olarak biliyordu.

Flick adamın yanına diz çöktü ve zonklayan parmaklarını esneterek eski hallerine dönmelerini sağladıktan sonra, cebinde aradığını bulana kadar ceplerini karıştırdı: ağır bir demir anahtar.

Ayağa fırladı. Anahtarı kilide sokmak için birkaç deneme yaptı. Kapıyı içeriden açmak aptalca geliyordu, ama kızını kilitlemek de aptalca olmalıydı.

Anahtarı çevirirken, aklına bir fikir geldi. Bu yabancı diyara kolayca sızmanın bir yolu vardı: Buraya girmesine izin verilenler gibi görünmek.

Flick, adamın başındaki siyah bezi çözdü, yüzündeki katmanları kaldırarak, kendisinden çok da büyük olamayacak bir çocuğu ortaya çıkardı. *Neden?* Flick ona sormak istedi. Neden Ram için çalışıyordu ki, sebepsiz yere bir kızı asacak kadar?

Böyle bir sadakati yaratan şey paraydı. Flick, onların Ram'ın davasında değerli bir şey gördüklerine inanmayı reddetti. Bu kadar genç birinin bu kadar kararlı ve inatçı olabileceğini düşünemiyordu. Jin kafasında homurdandı. *Arthie ile tanıştın mı?*

Arthie bu adamlara nasıl bakardı? Onların para için çalışmasını iğrenç bir şey olarak görmezdi, hayır.

Arthie bunda bir fayda görürdü.

Sadakatsiz adamlar bir fayda olurdu. Yılanın başı gibi, Ram ortadan kalkarsa, hiçbir şey yapmazlardı.

Onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmak gerekiyordu.

Flick, ocuğın gömleğini çıkarmadan önce, başını saran bezi havalandırmak için sandalyenin üzerine astı. Bu zor bir işti. Bilinçsiz bir vücut, düşündüğünden çok daha ağırdı. Öfkeyle gömleği çıkardı ve çocuğın başı yere çarptığında yüzünü buruşturdu. Artık beyazdan çok kirli olan gömleğinin üzerine onu geçirdi ve tekrar diz çökerek çocuğın pantolonunu çıkardı.

Jin'i ve onun yarasını sarmak için gömleğini yırttığı anı düşünerek düğmelerini açtı. Yüzü kızardı. *Başkasını soyarken onu düşünmemelisin, Flick,* diye kendini azarladı ve çocuğın altında iç çamaşırını giydiğini görünce hemen rahatladı.

Pantolonunu çıkarmak için ayakkabılarını çıkarmak zorunda kaldı, ama işi bitirdi ve başını sarmak için yüzüne sargıyı sarmaya başladı, titrek ellerle ve aynasız bu iş çok zordu. Gömleğini düzelitti ve pantolonunu ayarladıktan sonra o kötü bıçağı pantolonun yan tarafına dikilmiş kılıfına soktu. Gömleği pantolonunun beline sokulmuş muydu? Flick, eteği katladı ve açtı, onu ve kaçtığı ve savaştığı sayısız siyah giysili adamları hayal etmeye çalıştı.

Bu kadar bariz bir şeyi nasıl fark etmemiş olabilirdi?

Belki de hayatta kalmaya odaklandığın içindir, diye hatırlattı kendine.

Flick büyük eldivenlerini giydi, parmaklarını olabildiğince iyi oturtmak için kıvırdı ve Jin'in pirinç muştağını taktı, hemen biraz daha güçlü, biraz daha az yalnız hissetti, sonra onları gizlemek için kolunu olabildiğince aşağı çekti.

Anahtar elinde, kalbi güm güm atarken, Flick kapıya doğru yürüdü. Hala Ram'ın defterinde bu yere neden bu kadar önem verdiğini,

, neden haraç töreninin yapılacağı saraya bu kadar yakın olduğunu ve o garip hap şeklindeki şeylerin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Ama aynı zamanda limana da gitmesi gerekiyordu. Hayır, ihtiyaç olan şey, günün hangi gün olduğunu ve Casimir'lerin henüz geri *dönüp dnmediklerini* görmek için bir takvimdi. Elleri titremeye devam ediyordu, sanki bir böcek tarafından ısırılmış gibi zonkluyordu, sadece bu zonklama tüm kollarını kaplıyordu. O kadar çok acıyorlardı ki, vücudunun geri kalanında hissettiği acıyı neredeyse hissetmiyordu.

Kapıyı açtı, içeri girdi ve kapattı. *Adım adım ilerledi.* Anahtarı cebine koydu, yüzünü saran kumaşın tüyleri burnunu gıdıklayınca hapşırmayı zorlukla bastırdı.

Odası boş ve kapalı olsa da, dışarısı çok daha geniş ve mobilyalıydı. Tavandan aralıklarla yuvarlak ışıklar sarkıyordu, hiçbiri çok parlak değildi ve bej duvarları neredeyse ürkütücü bir parıltıyla aydınlatıyordu. Ve *ok büyüktü*, koridorlar her yöne uzanıyor, odalar geniş bir alana yayılıyordu.

Flick kapısından birkaç adım attı ve en yakınındaki büyük toplantı odasını tanıdı, koridorlar her iki uçtan garip bir şekilde uzanıyordu. Burasıydı. Annesinin defterinde çizilen yer. Ama Flick'in araştırması onu neden boş bir çim alana götürmüştü? Sarayın yanında bu kadar büyük bir yer görmemişti.

Biri ona çarptı. Her yerde siyah giysili adamlar vardı, bazıları kutuları taşıyor, diğerleri notlar veya raporlar gibi şeyler tutuyor, daha fazlası ise sessizce sohbet ediyordu. Havada bir korku hissi vardı.

Küçük kutulara düzenlenmiş klasörler ve belgelerle dolu bir masanın yanında duvara asılı bir takvim gördü. Ayın büyük bir kısmı çizilmişti, bu da demek oluyordu ki... Flick tekrar gözlerini kırpıttı. Haraç altı gün sonra mıydı? Bu doğru olamazdı.

"Hey, neden orada duruyorsun?" diye bağırdı biri ve sonra elinin düz kısmıyla kafasına vurdu.

Flick, ani öfkesinin onu ele vermeden önce gözlerini kontrol etmek için hızla dönerek adama baktı.

"Ee?" diye sordu adam.

"Günlerin doğru şekilde işaretlenmediğini düşündüm," dedi Flick olabildiğince sert bir sesle. Sesi, soğuk alınlığı ve boğaz ağrısı varmış gibi geliyordu.

Takvime gözlerini kısarak baktı. "Ah, evet. Öyle değil."

Masadaki bardaktan bir kalem kapıp bir günü çizdi. *Tribüte beş gün kalmıştı*. Sonra bir günü daha çizdi. *Dört gün*. Ve bir gün daha.

Üç gün.

Flick'in nefesi kesildi, ama sonunda kalemi bıraktı.

Tribute'a üç gün kalmıştı. Jin ve diğerleri şimdiye kadar dönüş yolunda olmalıydılar.

Adam tekrar ona dönerek homurdandı. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"E-evet," dedi Flick. Odasının yönünü işaret etti. "Ben..."

Adam gülmesini zorlukla bastırdı ve Flick, adamın onun odasının tam karşısındaki odaya baktığını fark etti. "O çocuk mücadele ettiğini sanıyor, değil mi? Yüksek rütbeli kaptanmış, hadi oradan. Daha fazla kelepçe işini görür. İyi eğlenceler, ha?"

Eğlenmek mi? Flick tiksintisini yuttu ve kelepçeleri çöp kutusuna atabilmeyi diledi.

Çöp kutusuna atmak istedi. Burada başka mahkumlar olduğunu fark etmemişti. Sonra daha önce duyduğu kavga seslerini hatırladı. Annesinin başka kimi sorgulaması gerektiğini hayal etmeye çalıştı. *Chester!* Hayır, çocuklardan biri değildi. Kim olursa olsun, daha yaşlı birine benziyordu ve Chester, Felix veya Reni, Flick gibi yakalanmaya izin vermezlerdi.

Kendini bu kadar çabuk pes etme, canım.

Gerçekten de öyle. Hâlâ ayaktaydı, hâlâ nefes alıyordu ve adam uzaklaşırken, ilk sınavını geçtiği için rahat bir nefes aldı.

Koridorun her iki yanına baktı ve Ram'ın adamlarından birine doğruca yürüyüp eve kadar eşlik etmesini isteyebilmeyi diledi. Defterdeki notlarını hatırladı ve

hap şeklindeki şeylerin bulunduğu odaya doğru yöneldi, gözlerini çok açık bir şekilde etrafına çevirmemeye çalışarak.

Sağındaki kapıyı denedi ve kilitli olmadığını görünce şaşırdı. Orası bir depo odasıydı ve Arthie'nin sesi Flick'in aklına girip her şeyin değerli olabileceğini hatırlatmadan önce kapıyı tekrar kapatmak üzereydi. İçeri süzüldü ve ışığı açtı.

Rafların üzerinde bir dizi şişe ve kimyasal madde diziliydi, ancak elleri titremeyi kesmiyordu ve başını ağrıtmadan ne yazdıklarını okuyamazdı. Bildiği kadarıyla kimyasallar temizlik ve zehirleme için kullanılırdı ve Jin'in ebeveynleri gibi bilim insanlarıysa, yaratmak için de kullanılırdı. Sonra, ilk başta kalem sandığı, ama sonra dinamit yığını olduğunu fark ettiği tüplerle dolu kutular vardı. Flick'in kalbi gırtlığına kadar çıktı. Şaşırmamalıydı, ama annesinin patlayıcılarla ne işi vardı?

Deponun gölgelerinde bir gürültü yankılandı. Nefesini tutarak hareket olup olmadığını dinledi, ama kalbinin çarpıntısından başka bir şey duyamadı. Hayal mi etmişti? Öğrenmek için beklemeyecekti.

Flick koridora geri koştu ve önünden geçen iki adama çarpmak üzereydi. Adamlar ona tuhaf bir bakış attılar ama durmadılar, o da durmadı ve sanki oraya aitmiş gibi koridoru geçip gitti.

Burası tuhaf bir şekilde inşa edilmişti, sesler boğuktu, duvarlar garip bir şekilde kalındı. Tavanlar alçaktı, her şeyi yerinde tutmak için her yöne kirişler uzanıyordu. Flick, daha önce böyle bir yerde bulunduğunu sanmıyordu.

Salonun sonundaki kapı açıldı ve mekan güneş ışığıyla doldu. Gün ışığı. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı yankılandı.

Bu, casusluk işini bitirdikten sonra çıkabileceği yoldu.

Eğer hayatta kalırsa, tabii... Ayak sesleri ona doğru geliyordu. Flick donakaldı ve kendini yeni kapıya olabildiğince yapıştırdı.

Gölgeler koridora geri döndü ve son ışıktaki bir silüet belirdi.

Ram.

Flick nefesini tuttu, Koç'un arkasındaki odaya ihtiyacı olmadığını umuyordu. Yoksa bu, Koç'un Flick'in odasına geri dönüp onun gitmiş olduğunu fark etmesinden daha iyi bir seçenek miydi? Flick, Koç yanından geçene kadar hareketsiz kaldı, nefes almayı reddetti.

Flick beklemedi; kapıyı açtı ve nedense Koç'a geriye doğru baktı. Sanki son on sekiz yıldır *kızı* olarak gördüğü kızın gözlerini hissedebiliyormuş gibi, dönmeye başladı.

Flick odaya atladı ve arkasındaki kapıyı en sessiz şekilde kapattı.

Ve hemen yalnız olmadığını anladı.

Başının arkasında hissettiği bakışlar ya da yalnız olmadığını belli eden sesler değildi. Hayır. Tuhaf, boğuk bir sessizlik içinde başkalarının varlığını hissetti.

Flick, dönmeden önce neyle karşılaşacağını içinden bir hisle anladı.

Boğazından bir ses çıktı.

Kaçırılan insanlar.

Alan, Flick'in defterdeki çizimlerden tahmin ettiği kadar büyüktü, ama burada hap şeklindeki silindirler yoktu. Sadece devasa ve kasvetli bir kafes vardı.

Onun yaşına yakın kız ve erkeklerle doluydu.

On iki kişi vardı, hepsi tetikteydi, bazıları kafesin zemininde kollarını dizlerine dolayarak ileri geri sallanıyor, diğerleri ise hücre parmaklıkları kadar dik duruyordu. Ağızları bağlıydı, ama oda örtülüydü ve Flick bunun çılgın atabilecekleri susturmak için olduğunu anladı.

Sanki ona güvenilmezmiş gibi, ihtiyatlı gözlerle ona bakıyorlardı. *Elbette güvenilmezsin*, diye kendini azarladı. O, Ram'ın adamlarından biri gibi giyinmişti. Flick yüzündeki örtüyü çekti.

"Ben de sizin gibiyim," diye fısıldadı. "Diğer odalardan birinde mahsur kalmıştım."

Ama ben onun kızıyım, demedi. Çünkü artık değildi.

Kızlardan biri öne çıktı. Ağzını bağlayan bezin arasından ağlayarak bir şeyler söylüyordu. Saçları, kirli yüzünün etrafında dağınık bir bulut gibiydi. Gözyaşları çenesinden süzülüyordu. Flick koşarak parmaklıkların arasına ellerini sıkıştırdı ve elinin en geniş kısmı metal parmaklığa çarptığında inledi. Bir an için gözleri karardı, ama kendini topladı.

"Sessiz olmalısın," dedi Flick ve kız kapıya hızlıca bir bakış atıp başını sallayınca, Flick kaba kumaş şeridi çözdü.

"Teşekkür ederim," dedi kız boğuk bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Sana ne oldu?" diye sordu Flick, keşke su, yiyecek ve onları kurtarmanın bir yolu olsaydı diye düşünerek. "Buraya nasıl geldin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı kız. "Okuldan eve yürüyordum ki, yolun kenarında bir araba durdu ve senin gibi giyinmiş adamlar beni yakaladı."

Flick diğerlerine bir bakış attı. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu, çok yüksek ve dayanılmaz bir şekilde. Düşünemiyor, göremiyordu, paniğin onu ele geçirmesine engel olamıyordu. Başka bir kız çılgınca ağzına doğru işaret etti ve Flick hızla onun bağlarını da çözdü, parmakları o kadar titriyordu ki ilk kız bunu fark etti ve ona yan gözle baktı.

Sonunda Flick bağları kopardı.

"O bizi kurban gecesini dönüştürecek," diye bağırdı ikinci kız. "Vampirler!"

Vampir mi? Flick bir adım geri çekildi, anlamaya çalışıyordu. Diğerleri ağlıyordu, bağlarından ağlıyorlardı, panik yeniden yayılıyordu. Çocuklardan biri kafasını parmaklıklara vurmaya başladı. Bilmiyorlardı. İlk kız donakalmıştı, diğerlerinden daha solgundu.

Flick kapıya baktı. Onları buradan çıkarmak istiyordu. Çıkış çok uzak değildi. Kapının dışından bir ses geldi

Flick'e yalnız olduğunu hatırlattı. Onları kurtaramazdı, ama kimin kurtarabileceğini biliyordu.

Jin ve Arthie, geri döndüklerinde.

"Çıkın!" diye bağırdı ikinci kız. "Sizi de buraya kapatmadan önce çıkın."

Bir kafese hapsolmuş, aç ve susuz, konuşamayan onlar, *onu* mu arıyorlardı? Bu sadece Ram'ın ne kadar korkunç olduğunu vurguluyordu.

Flick yüzünü ve burnunu örten örtüyü geri çekti. "Sizin için geri döneceğim, söz veriyorum. Sizi buradan çıkaracağız."

Bu sözü tutabileceğini bilmiyordu, ama yine de duymak isteyeceği bir sözdü.

Birkaç tanesi hemen canlandı, gözleri büyüdü. Kalbi gırtlığında atan Flick, kızların ağızlarını iplerle bağladı, bulduğundan daha gevşek bıraktı. En azından bunu yapabiliirdi. Flick, tüm bağları koparıp onlara rahatlık sağlamak istese de, bunu yapmadı.

Ram, kızını öldürmeye hazırды. Bir saniye bile tereddüt etmeden rahatsızlık veren birini öldürebilirdi. Flick, kendi adamlarından ikisini, Flick'in söylediği sözler yüzünden öldürdüğü hücrede görmüştü.

Her ne kadar tüm benliği kızları ve erkekleri geride bırakmaya karşı çıksa da, Flick kapıyı yavaşça açtı ve koridora baktı.

"İşte buradasın."

Flick donakaldı.

"Ne yapıyordun?"

İçeri girip kapıyı kapattı. Onu takvimin yanında durduran adamdı ve Flick şansının ikinci kez yaver gideceğini düşünmüyordu.

"Onları kontrol ediyordum," dedi Flick, son anda sesini sertleştirmeyi hatırlayarak. Adamın onu kim sandığını ya da etrafında kaç tane benzer kişi olduğunu bilmiyordu, ama az konuşmaya karar verdi.

"Onları ne zaman kontrol ettik ki?" diye sordu adam ve Flick cevap vermediğinde, gözlerini kısarak onu dikkatle inceledi.

"Belki de kontrol etmeliyiz," dedi Flick. "Açlar ve susamışlar. İşe yaramazlarsa kullanamayız."

Adam cevap vermeye başladı, ama Flick onu duymadı, çünkü omzunun üzerinden korkunç bir manzara gördü: Ram. Flick'in kapısının önünde biriyle konuşuyordu. Omuzları gevşek, duruşu rahattı.

Flick zorla nefes aldı. Henüz Flick'in kaybolduğunu fark etmemişti.

Ama yakında fark edecekti: Flick, Koç'un cebinden bir anahtar çıkardığını gördü, o metalik maske ışıktaki altın rengi parılıyordu.

Flick beklemedi. Artık hap şeklindeki nesneleri aramak için zaman yoktu. Gitmesi gerekiyordu. Adamdan uzaklaştı, çıkışa yaklaşırken hızını artırdı. Sırtı terden sıırıslam olmuştu. Kalbi hızla atarken, eldivenli başparmağını pirinç muşta üzerindeki çıkıntılara sürerek sakınlaşmaya çalıştı. Bunun yerine kollarına bir acı saplandı.

"Hey, sana bir soru sordum," diye adam arkasından seslendi ve Flick tökezledi ama durmadı.

Kapıya ulaşana kadar durmadı. Sonra geriye dönüp baktı ve Ram'ın gözlerini kısarak kargaşaya baktığını gördü. Flick baştan aşağı örtülü olabilirdi, ama tıpkı kendisinin taktığı maskenin arkasından annesinin gözlerini anında tanıdığı gibi, annesi de Flick'in gözlerini tanıdı.

Ram'ın kaskatı kesilmesinden bunu anladı. "Onu durdurun!"

Flick kapıyı itti, ağırlığı karşısında şaşırdı, ancak kapının yana değil yukarı doğru açıldığını fark etti ve dışarı çıkarken yönünü kaybetti. Gün ışığı gözlerini kamaştırdı, güneşe hasret kalmış gözlerini yakıyordu. Ani gözyaşları arasında görmeye çalışırken, her şey bir anda üzerine çöktü: açlığı, susuzluğu, acısı.

Biraz daha ileri, diye kendini zorladı. Adamlar bağırdı, kaosun ortasında Ram'ın sesi hırıldıyordu. Flick yüzündeki bezi yırttı ve dövme demir kapıya, özgürlüğe doğru koştu, bacakları hala zayıftı, başı zonkluyordu.

Ta ki her şey sessizliğe bürünene kadar.

Durdu ve geriye baktı. Artık kimse onu kovalamıyordu. Garip — Koç onu bırakıyor muydu? Flick'in başı çok ağrıyordu, nedenini merak edecek durumda değildi.

Arkasında sesler duyuldu — Boynuzlu Muhafızlar. Onlarca kişi, yeşil alanda devriye geziyordu. Flick bir ağacın arkasına koştu ve etrafını inceledi. Etrafında heybetli ağaçlar yükseliyordu. Altında, düzgünce kesilmiş çimler vardı. Burası, yakalandığı gece durduğu yerdı. Koç'un defterindeki çizimlerden elde ettiği koordinatlar doğruydu.

Yeraltında olduğu için burayı görmemişti. Bir sığınaktı. Kapı, zemindeki betona gömülmüştü, kısa bir duvarın yanında, karanlık ve göze çarpmayan, yemyeşil ağaçların arkasında gizliydi.

Ve döndüğünde, o kısa duvarın diğer tarafında ne olduğunu gördü: saray.

Ram'ın üç gün sonra ölen basına haraç vereceğı saray. Silahlarla dolu bir yeraltı sığınağının, onun emirlerini yerine getirecek adamların ve kafeste tutulan insanların üzerinde.

31

ARTHIE

Arthie gözlerini açtığında, Shaw yüzüne yaklaşmış, tek gözlükle ona bakıyordu. Sora onun yanında, ellerini ovuşturuyordu. Arthie geri çekilmeye çalışarak homurdandı, ama başı bir tahta parçasına çarptı ve kükredi. Matteo onun yerini aldı, sesleri sanki birkaç santim uzağında değil de çok uzaklardan konuşuyormuş gibi boğuktu. Vücudu ağrıyordu, uzuvları ağır ve yorgundu.

Daha da kötüsü, düşünemiyordu. Kafası kirli çay bezleriyle dolu gibi hissediyordu.

"Bizi kurtardın," diye fısıldadı Sora. "Sen... aptal kız, neden?" "Nesi var onun?" diye sordu Matteo.

Nesi var mı? Onun nesi vardı ki? Yorgun ve bitkindi. Bir Ripper vampir ve sayısız gardiyanla birlikte bir sanatoryumdan kaçmıştı.

"Yeşil bir okla vuruldu," dedi Shaw.

Oh. Bu hiç iyi değildi. Kendini hissettiği kadar kötü görünüyor muydu? Konuşmaya çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmadı. En son hatırladığı şey Shaw, Sora ve bir meşaleydi.

Biri Arthie'nin duyamadığı bir şey söyledi ve Matteo cevap olarak "O zaman onu vücudundan çıkarın" diye bağırdı.

"Nerede... nerede..." Arthie durdu. İçinden bir ateş derisini yakıyordu. Ateş! Kaleyi saran o güzel alevleri ve insanlar vahşi doğaya kaçarken çığlıklarını hayal mi etmişti?

Bu soruyu yüksek sesle sorduğunu fark etmedi.

"Sen ateşe verdin, sevgilim," dedi Matteo. "Ve biz kaçtık. Birçok vampir, Jin, onun ailesi. White Roaring'e dönen gemideyiz."

Sesi yumuşak ve nazikti, ona, o görevde kalmasa da dünyanın yıkılmayacağını söylüyordu. Sıcak bir gözyaşı yüzünden aşağıya aktı.

Başarmışlardı. Ceylan'dan ayrılıyorlardı. *Çok çabuk*. Bir karışıklık oldu ve Arthie neler olduğunu görmek için gözlerini açmaya çalıştığında, birbirine karışan, aralıklı lekeler halinde patlayan renkler gördü.

"Bunu ondan çıkar, Shaw," diye Matteo hırladı.

Shaw kendi kendine mırıldanıyordu. "Vampir kanının kıvamı insan kanından çok daha yoğundur. Serum, sivrisinek zehrini taklit etmek için tasarlanmıştı; vampirlerin kanını, yenileyebileceklerinden daha hızlı bir şekilde eritip zehirliyordu. Tam doz vücuduna verilmişti ve o oldukça küçüktü."

Arthie inledi. Baş zonkluyordu.

"Kan nakli tek çare, evlat. Böyle bir şey için gerekli ekipmana sahip değiliz."

"Kan nakli yayılmasını durdurur mu?" Matteo, ses tonunu yükselterek sordu. "Emin misin?"

"Evet." Sonra Shaw'un dehşete kapılmış sesini duydu. "Ne yapıyorsun?"

"Ona kan nakli yapıyorum," diye Matteo kısa bir cevap verdi. "Vampirler sizi insanlara dönüştürdüğümüzde yaptığımız gibi. Bunun için ekipmana veya özel bir eğitime ihtiyacımız yok."

"Eğer yutarsan..."

"Yutmayacağım. Gidip diğerleriyle ilgilen," dedi Matteo ve Arthie itiraz etmeye çalıştı. Kafası tıkanmış, beyni olması gerekenin yüzde biriyle çalışıyor olabilir, ama Shaw'un sesindeki uyarıyı Matteo'nun bu kadar aceleyle görmezden gelmesinden hoşlanmamıştı.

Matteo onu omuzlarından kaldırdı, yine nazik bir dokunuşla. O, uzaklaşmaya çalıştı, onun yapmak üzere olduğu şeyi reddetmeye çalıştı.

Ona karşı güçsüzdü.

"Arthie, bana bak," dedi, dudakları kızın kulak kepçesine değiyordu. Kız titrediğini sandı. "Hayır mı? O zaman başını eğ, sevgilim."

Kız başını eğdi. Neden ona itaat ediyordu? "İşte oldu."

O yaklaştı. Gözleri, onun pürüzsüz yüzünü, parlak güneşin altında yemyeşil Ceylani ağaçlarını hatırlatan zümrüt rengi gözlerini görmesine izin vermese de, onun kokusunu alabiliyordu.

Adam kadının boğazını öptü, o kadar yumuşak bir öpücüktü ki, kadın hayal gördüğünü sandı. Bu, bir vampirin başka birini dönüştürmek için yaptığı şeylerin bir parçası değildi. Kan nakliyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu, kadını kaybetme korkusuydu. Kadın daha fazla düşünmeden, adam kadının omzundan gömleğini çekti ve dilini kadının cildinde gezdirdi. Adamın nefesinin kesildiğini duydu ve bu, kadının uzuvlarına, doğrudan kalbine bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Sonra adamın dişleri, dartin yeşil zehrini bıraktığı yerden omzunu deldi. Acı içini parçaladı, büyüdü, yükseldi, onu boğana kadar dalga dalga yükseldi ve dünya bir kez daha karardı.

Arthie uyandığında, bir karyoladaydı. Artık kendini o kadar kötü hissetmiyordu. Hâlâ biraz boğuk hissediyordu, ama içinden dışarı çıkmaya çalışan ateş küle dönmüştü ve onu boş bırakmıştı.

Altındaki zemin sallandı ve tabancasına uzanmaya başladı, ama denizde olduğunu hatırladı, çırpınan dalgalar onları Ettenia'ya geri götürüyordu.

Göğsünde korkunç bir yalnızlık hissi vardı. *Yalnızlık mı?* Arthie duygularını ifade etmekte hiç iyi değildi. Belki de yalnızlık değildi, ama bir anlamda öyle hissediyordu. Gemiyle uzaklaşırken adayı son bir kez görmek isterdi. Kalenin duvarlarının içine attığı ateşi izlemek, Ceylan'ın kumlu kıyılarını görmek ve bu sefer

bu sefer artık çocuk olmadığını, yalnız ve çaresiz olmadığını bilmek. Halkını yine korkunç bir kadere terk etmiyordu.

Bu sefer yeniden inşa edecek, yeniden başlayacak ve kayıplarını telafi edeceklerdi. Artık üstünlük onlarda olduğu için Ettenlileri kovabilirlerdi.

Yanında, biri çok sessizce bir şeyle uğraşırken bir ses duyuldu.

"Matteo?" diye sordu.

"Benim," dedi Jin ve Ceylan başını kaldırıp oturdu, başı döndüğünde kaşlarını çattı.

"Matteo...?"

O başını salladı. "Gayet iyi."

Arthie rahat bir nefes aldı. Shaw'a kan naklini yapabileceğini garanti etmiş olabilir, ama onu tedirgin eden Shaw'ın ses tonuydu.

Gözleri artık düzgün çalışıyordu ve Jin'in bir kulağındaki bandaj ve sağ alt dudağındaki şişlik dışında yarasız olduğunu görünce o da rahatladı.

"İyisin. Endişelendim."

O yumuşak bir şekilde güldü. "Öyleyim. Ben... seni kaybedeceğimizi sandım."

"Bu komik mi?" diye sordu, bacaklarını sallayarak.

"Komik olan, sen neredeyse ölüyordun, ama benim için endişeleniyordun."

Arthie omuz silkti. "Ablalar böyle yapar."

O, ona kaşlarını kaldırdı. "Ceylani güneşi sana başka türlü düşündürmediyse, büyük olan benim." Sonra yüzü ciddileşti, özür dilercesine kaşlarını çattı. "Sen benim ailem için neredeyse ölüyordun."

Buna degecekti, fark etti. Her zaman onu mutlu etmek istemişti. "Ceylani güneşi *sana* başka türlü düşündürmediyse, ben ölmem."

"Eskiden buna inanırdım," dedi Jin, yine burun kıvrarak güldü. "Sayısını bile unuttuğum kadar çok kez benimle ölüm arasına girdin, ama

senin vampir olduğunu öğrendiğimden beri, hiç bu kadar kırılgan olmamıştın."

"Bu hakaret değil."

Ama haklıydı. Onu dönüştürdüğünden ve aynı zamanda vampir olduğunu açıkladığından beri iki kez ölümün eşiğine gelmişti. O zamana kadar hiç bu kadar ölüm tehlikesi altında olmamıştı.

"Ödül törenine zamanında yetişebilecek miyiz?" diye sordu Arthie.

Jin ona bir bakış attı. *İşe dönelim*, der gibi bir bakıştı. "Öyleydik, fırtınalı sulara girene kadar öyleydik. Sanırım Vane bir gün geç varacağımızı söyledi."

Bu hiç de ideal değildi.

Jin iç çekerek arkasına yaslandı. "Şu anda bir streusel iyi giderdi."

"Üzgünüm," dedi Arthie.

"Öldüğüm için mi? Bu konuda seni suçlayamam." Sözleri hafifti, ama içinde acı vardı. O buradaydı, her bakımdan hayattaydı, ama aynı zamanda değildi. Asla yaşlanmayacak, asla tadını çıkaramayacaktı. Yıllardır başka bir şey bilmeden, bir daha asla insan olamayacaktı.

"Öfkeni hak ettim," dedi Arthie sonunda, çünkü onun yeni kaderini nasıl anlatacağını henüz bilmiyordu, on yıldır vampir olarak yaşamış ve hala bununla başa çıkamamışken. "Gerçeği sana söylemeye cesaret edemedim, çünkü kendim bile bunu kabul edemeyecek kadar korkaktım."

O, kabin duvarındaki sandığın üzerinde titreyen fenerin ışığına bakarak başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Ben de... henüz ailemle doğru düzgün bir konuşma yapmadım."

"Seni seviyorlar, Jin. Gözlerinde görüyorum. Adını söyleme şekillerinden duyabilirsin. Sen hala sensin. Vampir ya da insan, bu bunu değiştirmez."

En azından bunu kesin olarak biliyordu. "Sen de bunu dinlemelisin."

Belki de dinlemişti. Güverte üstünden gelen bağırışlar içeride yankılandı. "Kaç kişi kurtuldu?" diye sordu.

Jin başını salladı. "Sadece seksen kadar. Vane herkesi gemiye bindirmeye yardım etti. Muhafızlar acımasızdı. Vampirler zaten zayıftı, ama bazıları öylesine öfkeliydi ki, savaşmayı bırakıp bizimle birlikte kaçmayı bile reddettiler."

*Çok öfkeli*lerdi. İntikam duygusu onları ele geçirmişti. Arthie bunun hakkında ne hissettiğini bilmiyordu.

"Peki ya başarılar? Onlar da öfkeli mi?" diye sordu Arthie, cebine uzanarak, sanki dünya çapında bir operasyonu başlatmamış gibi küçük ve masum duran gümüş dozunu çıkardı.

"Ram'ı parçalamaya hazırlar, kesin," dedi Jin, sandalyeye tekrar oturarak. "Yangını görmekten mutlu oldular, ama EJC gemisine geri dönmekten kesinlikle memnun değiller ve kan istiyorlar."

Arthie artık sadece kendisi için intikam peşinde değildi. Bu artık ondan daha büyük bir şeydi. Ölmüş annesi, babası ve insanlığından daha büyük bir şeydi. Bu, Penn ve çalınan ve silah haline getirilen vampirler içindi. Bu, Jin ve ailesi, Flick içindi. Matteo ve Ram onu kendi işleri için bir piyon haline getirmeseydi yaşayabileceği hayat içindi.

Hayır, intikam kanında yeterince uzun süre demlenmişti. Değişmiş, büyümüş, dönüşmüştü. Artık bu bir intikamdı ve Ram ile son bulacaktı.

32

JIN

Jin, Arthie ile biraz daha oturmak istedi, ama Arthie buna izin vermedi. Onu, kasten uzak durduğu anne ve babasını bulması için kabinden kovdu. Jin, arkasından kapıyı kapattı ve dalgalar gemiye çarptıkça duvara tutundu. Şemsiyesini baston olarak kullanarak anne ve babasının kabinine doğru yola çıktı.

Bir kez kapıyı çaldı. Eli hala havadayken kapı açıldı ve annesinin yüzü belirdi.

"Jin," dedi annesi. Gözlerini kapattığında, Admiral Grove'daki evlerini, şöminede çıtırdayan ateşi, her ahşap yüzeyde kullanmalarını ısrarla istediğı ciladan gelen kestane kokusunu, masasında düzgünce duran kitaplarla dolu okul çantasını hayal edebiliyordu.

"Anne," dedi, ama sonra *annesinin* bunu hiç sevmediğini hatırladı. Artık çocuk olmadığı için ona "anne" demesini söylemişti.

Bugün olduğu kadar yaşlı olmamıştı ama umurunda değildi. İçeri girdi. Babası küçük yuvarlak pencerenin yanında duruyordu. Jin'in hissettiğı kadar kararsız görünüyordu.

"Seni bekliyorduk," dedi annesi. "Biliyorum."

Onlar olmadan geçen yıllar, şimdi burada, onun önünde dururken bir önemi var mıydı? Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Gerekirse bir ağaçla bile flört edebilirdi, ama şimdi ağzı pasta ile dolu, dili düğümlenmiş gibi hissediyordu.

"Otur, evlat," dedi babası, karyolaya oturup yanındaki yeri okşayarak.

Jin söyleneni yaptı. Ailesi söz konusu olduğunda her zaman öyle yapardı. Onlara her zaman güvenebilirdi, bu da pek çok çocuğun sahip olmadığı bir ayrıcalıktı.

Ama onların yaptıklarını öğrendikten sonra bu ne anlama geliyordu? Hâlâ onlara güveniyordu. Hâlâ onların vampirler için en iyisini isteyen iyi niyetli insanlar olduklarını düşünüyordu, ama bu istek bedelsiz değildi. Ellerini kirletmişlerdi, öldürmüşlerdi.

Yanındaki babasının sıcaklığını hissetti, nefesinin sesinden daha çok kanının akışını duydu. Kendini durduramadan, o sıcaklığa yaslandı ve başını babasının omzuna dayadı.

"Yıllarca aradım," diye fısıldadı Jin, babası onu kendine sıkıca çekerken. Annesi gelip ikisini de kollarıyla sardı.

Jin, babasının kahkahasının gürültüsünü hissetti. "Sen her zaman inatçıydın. Ama benim tecrübeme göre, bu senin tatlıya düşkünlüğünle ilgiliydi."

Jin onunla birlikte gülemedi. "Ama Ceylan'a vardığımızda, senin Ram'ın tarafına geçtiğini düşündüğümde, ben..." O, ikisini de görmek için geri çekildi. "Senden nefret ettim."

"Anlıyorum," dedi babası, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Hâlâ nefret ediyor musun?"

Jin'in kaşları karışıklıkla çatıldı. "Şey, o kadar basit değil, ama hayır." "O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun anlamıyorum."

Buna Jin güldü ve babası gülümsedi, sonra gözleri gülümsedi. Daha da önemlisi, dişlerine. Jin aptalca ağzını kapattı, onları ortadan kaldırmaya çalışarak.

Onun vampir olduğunu biliyorlardı. Kaptan ve adamları Ceylan'da bunu kesinleştirmişlerdi, ama Jin yine de bunu söylemesi gerektiğini düşündü. Bu kelimeleri içinden atması, açıkça söylemesi gerekiyordu ki, ailesi onu hala istiyorlar mı karar verebilsinler.

"Ben..."

"Ne zaman oldu?" diye sordu babası ilk olarak.

"İki haftadan az bir süre önce," dedi Jin. "Canlı halimi kaçırdınız."

"Bizim için versiyonlar arasında bir fark yok," dedi annesi, çenesini yukarı kaldırarak. "Önemli olan, birinin oğlumu öldürmüş olması."

Bu sözlerin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Onların bu kadar kolay kabullenmeleri onun kalbini ne kadar hafifletmişti.

"Cinayete atlamak mı, anne? Bıçağa takılıp düşmüş olabilirim." Annesi dilini şaklattı. "Sana daha iyisini öğrettim."

"Ram'dı."

Her iki ebeveyni de yeni sesle irkildi, ama Jin sadece iç geçirdi ve annesinin arkasından Arthie'ye baktı.

"Kapıyı çalmak aklına gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi. Matteo, sanki burası Spindrift'teki ofisiymiş gibi onun arkasından içeri girdi.

Tek koltukta rahatça oturmak üzereyken, Jin'in babası onu kucakladı. Arthie kaskatı kesildi.

"Hayatımı kurtardın," diye fısıldadı.

"İkimizin de," dedi Jin'in annesi.

Arthie omuz silkerek uzaklaştı. Eğer "*Sana hayatta kalman lazım*" diyecek olsaydı, Jin ona tokat atacaktı. "Ailenin hayatını kurtarmak benim işim."

Buna gülümsemeden edemedi.

Babası da ona özlem dolu bir gülümseme attı. "Ailemizin. Sen Jin'in kız kardeşisin, değil mi?"

Dalgalar geminin yan tarafına çarptı. Güverte üstünden ve altından gelen boğuk sesler, Spindrift dışındaki White Roaring sokaklarında yankılanıyordu. Arthie sessiz kaldı. Jin, çenesinin hafifçe eğildiğini, sağ yanağının sevinç dalgasını bastırırken seğirdiğini gördü. Bir sonraki sözlerini hesaplamıyordu, kızgın da değildi, şok olmuştu.

"Ben..."

"Sadece soruyu cevapla, Arthie," dedi Jin.

Aniden utangaçlaşarak gözlerini ona çevirdi. Bu çok sevimliydi.

"Evet.

Öyleyim."

Matteo koltuğa çöktü. "Shaw ve Sora, *bizim* ailemize katıldığınızı hiç düşündünüz mü?"

Arthie güldü. "Bu aile katillerle dolu ve biz en büyüğünü arıyoruz." Jin'e başını salladı. "Bu arada, onu Ram vurdu, demek istedim."

"Eğer eklememe izin verirsen, yakın mesafeden," dedi Matteo.

Jin'in babası nefesini tuttu. Annesi küfür etti. Jin, merminin vurduğu yeri ovuşturdu. Mermi, giysilerinin ve derisinin katmanlarını yakıp geçerek kalbini parçalamıştı.

"Onu ben dönüştürdüm," dedi Arthie. "Ve biliyorum, yeniden bir araya gelmeniz on yıl sürdü, ama bunu mutlu son olarak görmemeliyiz. Bu sadece başlangıç. Plan yapmalıyız."

Haklıydı. Sinir bozucu derecede haklıydı. Bir an için gerçekliği görmezden gelip zaferinin tadını çıkaramaz mıydı? *Yakında*, diye kendine söz verdi, kendi iyimserliğine şaşırarak. Flick gurur duyardı.

"Ödül," dedi Matteo. "Hatırlat bana: Kaç gün kaldı?"

"Ö

yle "Bir," dedi Arthie. "O berbat fırtına sayesinde."

mi "Nereden biliyorsun?" diye sordu Jin. "Takvimimiz yok ki."

?" Arthie cep saatini salladı. "Hayır, ama bir saatim ve beynim var. Takip ediyorum."

"Bu anma töreni nedir?" Jin'in babası sordu.

"Halkın haberi olmadan katlettiği basın mensuplarını onurlandırmak ve monarşisinin yirmi yılını kutlamak için zengin ve güçlü kişilere davetiyeler gönderdi. Ama bu, hiç de öyle olmayacak. Onu suçlayan defterini çaldık ve bu da bizi sana götürdü, o da öfkeyle karşılık veriyor. İnsanları kaçırarak sokaklarda yeniden kaos yaratmaya başladı, böylece vampirlerden duyulan nefret ve korkuyu yeniden alevlendirmek istiyor."

"İnsanları mı?" diye sordu annesi. "Ne için?"

"Halkı kıışkırtmak için," diye cevapladı Arthie. "Basın mensuplarının katledilmesinden vampirleri sorumlu tutmak ilk adımdı, ama korkuyu canlı tutması gerekiyordu."

Jin'in annesinin dudakları tiksintiyle büküldü. "O ise kutlama yapıyor."

"Yirmi yıllık dönümün yaklaştığını fark etmemiştim," dedi babası. "Bu tür olaylar genellikle her kademededen yetkilileri bir araya getirir."

"Konsey bile mi?" diye sordu Arthie.

Dudaklarını büzdü. "Evet. Katılabilirsek, onların varlığı bizim lehimize olabilir. Onu ortadan kaldırmak için planımız nedir?"

Sora sordu. "Ölüm mü?"

Ama Jin, Ram'ı öldürmeyi düşündüğünde, Flick'i düşündü. Ram, Flick gibi bir kızı hak etmeyen bir canavardı, ama yine de onun annesiydi, onu küçük yaştan beri büyüten kadındı.

"Ölüm kolay bir cezadır," diye cevapladı babası. "Onun bizim başarılarımızı izleyerek acı çekmesini tercih ederim, sen ne dersin?"

Evet. Jin bunu çok sevdi.

"Eğer mecbur kalırsak," dedi annesi iç çekerek. "Onu alt etmek için planın *nedir*?"

"Maalesef, bu savaşa çok geç katıldık," dedi Arthie, "ama Ram'ın üç parçası var: hükümdar, iş kadını ve hanımefendi. EJC'nin kalbini yaktık. Hükümdarın vampirleri silah olarak kullanma planlarına darbe vurdum. Şimdi üçünü de ifşa edeceğiz, hanımefendinin imajını, onun seçtiği seyircilerin önünde maskesini düşürerek mahvedeceğiz."

"Onu nasıl ifşa etmeyi planlıyorsun?" diye sordu Sora. "Zengin ve güçlüler davet edilmiş olabilir, ama o onların arasında durma riskini almayacaktır."

"Belki Shaw ve Sora, Konsey'i onun maskesini çıkarmasını talep etmeye ikna edebilir," dedi Matteo, Siwang'lara bakarak.

"Konsey onu atadı; onun kim olduğunu biliyorlar," dedi Jin. "Onlar da maskeliler mi?"

"Evet, öyle," dedi Shaw.

"Tabii ki takıyorlar," dedi Matteo yavaşça. "Yine de, atadıkları kişi bugünkü hali değil. Onun yaptıklarının bir kısmını bile bilmiyorlar. Yaptıklarını öğrendiklerinde, yardım etmek isteyeceklerdir."

Arthie çenesini oynattı. *Bu yeterli değil*, ağzının şekli "Yardım istemiyoruz; imajını zedelemek istiyoruz. Onarılamayacak şekilde. Devam edelim de düşünebileyim. Ettenia'da Ripper vampirlerinden korkmamız gerekiyor mu?"

"Ram onları kullanma riskini alır mı?" diye sordu Jin. "Onları kontrol etme yeteneği çok az ve White Roaring, Ceylani kolonisi kadar kalabalık."

Kimse cevap vermedi çünkü cevap açıktı. Ram bu riski göze *alırdı*. Halkını umursamıyordu. Sadece bir yalan uydurmak, kargaşa çıkarmak için sokaklardan insanları kaçıırıyordu.

Shaw başını salladı. "Mutasyonu yakaladığımız anda, vampirleri kontrol altına aldık. Ettenia'da nakliyeyi bekleyen aşılانmış vampirler var, ama hiçbirisi mutasyona uğrama olasılığı için yeterince uzun süre orada kalmıyor. Ram, bunun geliştirdiğimiz ama henüz mükemmelleştirip teslim etmediğimiz yeni bir serum olduğuna inanıyor. Oraya vardığımızda, aşılانmış vampirlerin de bakıldığından emin olacağız."

"Ram'ı bir sandalyeye bağlayıp ihtiyacımız olan cevapları alamamamız ne yazık," dedi Matteo.

Arthie de aynı şeyi düşünmüş gibi görünüyordu. O her zaman kaynağa gitmeyi severdi.

Güverte üstünden bağırışlar yankılandı ve Jin doğruldu, şemsiyesine uzanırken biri kapağı açıp "Karaya ulaştık!" diye bağırdı.

"Ev," diye mırıldandı Jin. Neredeyse gülecekti. Onun bir evi yoktu. Hayatının ilk on yılında yaşadığı ev, ikincisi gibi yanıp kül olmuştu. Yine de heyecanlıydı, çünkü ev onun için hiçbir zaman içinde yaşadığı duvarlar değil, etrafında duran insanlardı. Arthie gibi, mürettebatı gibi.

Flick gibi.

"Flick'in yeteneklerinden şüphe duyduğum için bunu söylemiyorum," dedi Arthie, düşüncesini sürdürerek, "ama Ram'ın bize pusu kurabilme olasılığını da hesaba katmalıyız."

"O zaman aşağıda bir vampir ordumuz olması iyi bir şey," dedi Jin iç çekerek, ambarı işaret etti.

"Dinlenmeye ihtiyacı olan bir ordu," dedi Jin'in babası.

Jin ve Arthie buna hazırlıklıydılar. Sidharth, koşucuların deniz kıyısını izleyerek dönüşlerini bekleyeceğine söz verdi. Ardından, vampirleri Athereum'a götürmek için arabalar gönderecek, onlara yardım ve bakım sağlayacak ve sonunda onları topluma yeniden alıştırmaya çalışacaktı. Ona hindistancevizlerinden de bahsetmeleri gerekecekti.

"Ve acılarını dindirecek bir merhem," diye karşılık verdi Matteo. "Ram bizi kıyıda pusuya düşürürse, onları durduramayız."

"Bu doğru olabilir," diye kabul etti Shaw, "ama orada bitmesi gerekiyor. Vampirlerin sizinle birlikte haraç törenine sızmasını istiyorsanız, yüksek sosyete lordları ve leydileriyle kaynaşabilecek müttefiklere ihtiyacımız var. Vampirlerimiz kendilerini tutamayacak kadar öfkeli ve formda da değiller."

Jin ve Arthie birbirlerine baktılar, çünkü böyle vampirleri nerede bulacaklarını çok iyi biliyorlardı: Athereum'da.

"Dur bir dakika... 'yüksek sosyetenin lordları ve leydileri'," diye tekrarladı Arthie, bir fikirle dikleşti. "Flick'in Lady Linden'ı sevmeyen kişilere davetiyeler hazırlamasına güveniyoruz, ama Lady Linden EJC aracılığıyla bunu kendisi halledebildiği için kaç misafiri hükümetle sözleşme yapmaktan mahrum kaldı sence?"

Jin bunu hiç düşünmemişti. O ve Arthie bile, Spindrift için çaylarını depolamak üzere, birden fazla nakliye deposu sahibi bir lordla ortaklık kurmuştu. Bir ülke her an tüm bunlara ve daha fazlasına ihtiyaç duyardı, ama Ram gerekli olanı yapmak için kendine ödeme yapabiliyorsa, neden serveti dağıtacaktı ki?

"O zaman onu ifşa etmek için daha da fazla neden var," dedi Jin. "Yüksek sosyeteği kızdırırsak, onu kendileri yıkarlar. Onu sonsuza kadar mahvetmiş oluruz."

Ram'ın bir şekilde hepsini mahvettiği gibi. Konseyi ikna etmek için endişelenmelerine bile gerek kalmayacaktı. Yüksek sosyete bu işi onlar için halledecekti. Aşağılanmış bir zengin adamdan daha tehlikeli kimse yoktur.

"Sen zekisin, Arthie," dedi Shaw. "Görüyorsun, bu ölümden çok daha mükemmel bir son."

Arthie hiçbir şey söylemedi. Endişesini dile getirmedi, yorum yapmadı, ama Jin o bakışı tanıyordu: Bir plan yapıyordu. Ram'ın maskesini düşürmek iyi ve güzeldi, ama bu yeterli miydi?

Ram'ı oturup kendileri cevaplarını alamamaları gerçekten üzücüydü.

ARTHIE

Arthie, diğerklerini bırakarak vampirlere konuşmak için ambarın yolunu tuttu. Jin'i ailesiyle, onun da kızı olabileceğine karar veren babasıyla baş başa bıraktı. Arthie, damarlarında dolaşan sıcaklık ve garip bir bulanıklık hissiyle boğulmuştu.

Karanlık geçit onu sardı ve geminin yan tarafına çarpan dalgaların *sessizliğini* duyduğunda, dalgaların her itişinde ve çekişinde onu kemiren o bitmek bilmeyen suçluluk duygusunu hissetmedi. Bir huzur hissetti. Aslında kaleyi yakmış olduğu için değil, Ceylan'a gidip geri döndüğü için. Suçluluk duygusu onu tüketmemişti; geçmişini onu tamamen yutmamıştı. Hayır, Ettenia'nın hükümdarına yaklaşıyordu.

Ram'ın haraç için ne planladığını hâlâ bilmiyorlardı, ama o gece için kendi planlarından ne kadar çok bahsederse, o kadar çok kendi kurdukları bir tuzakmış ve Ram onların farkında olmadan esiri olacakmış gibi hissediyorlardı.

Arkasında ayak sesleri duyuldu ve Arthie arkasına baktı, kan lekeli beyaz gömleğini gördü.

"Dikkatli ol," dedi Matteo. "Senin gibi güzel bir hanımefendi karanlıkta tek başına dolaşmamalı."

Güzel ve hanımefendi kelimeleri Arthie için pek kullanılmazdı. Onun sözleri, giysilerinin altına serseri bir dokunuş gibi sızan o karanlık alaycı tonda söylenmemiş olsaydı, Arthie bu sözlerden alınırdı.

"Benden korkması gereken karanlıktır," diye cevapladı.

Matteo iç geçirdi. "Bir kez olsun, sevgilim, hayallerinin kahraman kurtarıcısı olabilir miyim?"

Ona bir bakış attı. "Böyle bir şey hayal etmediğimi biliyorsun." "Ve bu, senin hayran olduğum birçok özelliğinden biri."

Gözleri yumuşaktı. Arthie başka yere bakmak, omuzlarını dikleştirmek istedi. Gemi gürledi. Hız kesiyorlardı ve Arthie duygularına kapılmak yerine vampirlerle konuşması gerekiyordu.

Arthie, tüm alaycı tavırlarına rağmen, onun kendisini kurtardığını *bildiği için* yüzünü çevirdi. Bir keresinde onu dönüştürmüş, sonra da ona saldıran bir muhafızı yere indirip *öldürmüştü*, ve bir gün önce, yine bu gemide, Jin'in ailesini korumak için kurşun yedikten sonra.

"Beni hayal etmekle meşgulsün, biliyorum."

Sesi kulağına geldi ve gözleri kapandı. Ne yaptığını biliyordu. O, her seferinde, o korkaklığa yenik düşmeden önce kalbini açmaya yaklaştığında bunu yapıyordu. Dikkatini dağıtmak. Kendini geri çekmek. Bu ona haksızlıktı.

Yine ona döndü. Tanrım, bekleyen gözlerine bakmak Bloodworth'un adamlarıyla yüzleşmekten daha zordu.

"Ben hiç... Ben bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldadı.

Matteo, onun değişimini fark ederek başını eğdi. "Neyi yapmadın?" "Kalbimi kimseye açmadım."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hayatım, kalbini ellerimde tuttum ve benim için tekrar atması için yalvardım; daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

O, onun verdiği şeylerden fazlasını asla istememişti. Asla. Bu durumu korkutucu kılan da buydu: onu ne kadar kolay kabul ettiği, alkışladığı, anladığı. Bir zamanlar kapısının önünde durmuş ve onun, ellerini boya lekesi kadar kirli olan zengin bir sanatçıdan başka bir şey olmadığını düşündüğünü düşünmek.

Arthie ona doğru adım attı. Geminin ambarına dağılmış küçük, dairesel pencerelerden akşam ışığı onu sıcak bir ışıkla kapladı, zengin mobilyalar ve geminin süslü yapısı içinde onu evinde hissettirdi.

"Bu yeterli mi?" diye sordu, sesi gergindi.

Onun cevabı da aynı derecede sessizdi. "Arthie Casimir'e '*yeterli*' kelimesini yakıştırmak büyük bir hakaret olur."

Sonra, gülümsemesini tutamayan Arthie, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Onu daha önce öpmemiş ya da kendisine yaslanmamış değildi, öyleyse neden birdenbire utangaç hissetti? Neden bu, açlığını gidermekten çok, ruhunun parçalarını koparıp ona sunmak ve ona nazik olmasını istemek gibi geliyordu?

Ve o nazikti. Narin elleriyle çenesini kavradı ve dudaklarını dudaklarına indirirken onu yerinde tuttu. Öpücüğü yumuşak, yalvaran, kabul ediciydi. Omurgasından aşağı titreme geçirdi, ensesindeki tüyleri diken diken etti.

O uzaklaştı, başparmağını çenesine bastırdı ve gözlerine baktığında, bu onu korkuttu. *Senin için her şeyi yaparım*, diyordu o gözler. Zaten yapmıştı. Onun için öldürmüştü; onun için Athereum'a sızmıştı. Onun için denizleri aşmıştı. Daha ne yapabilirdi ki?

"Gidelim mi?" diye sordu Matteo, güvertede ayak sesleri hızlanırken önündeki salonu işaret ederek.

Arthie onu takip etti, ellerinin titremesine şaşırdı, cep saatini kasaya kilitleyip diğer her şeyi görmezden gelmeye ne kadar hazır olduğuna şaşırdı. Matteo kapıyı açtı ve Arthie vampirleri gördüğünde, duygularını kasaya kilitledi.

Önce Ram'ı mahvedecek, sonra Matteo Andoni'yi istediği gibi kullanacaktı.

Vampirler etraflarını sardı. Bazıları boş boş dolaşıyor, bazıları köşelerde hiçbir şeye bakmadan toplanmış, diğerleri ise gruplar halinde konuşuyordu.

Öfkeleri, acı ve umutsuzlukla çarpık, çırpınan bir şeydi. Arthie, sokaklardan kaçırılan, bu vampirlerden farksız bir şekilde kaçırılan insanları düşündü. Ram'ın bencil amaçları dışında hiçbir nedeni yoktu.

"Vardık mı?" diye sordu vampirlerden biri, kendi ile çapraz bacaklı oturan vampir arasında bir hindistancevizi yuvarlayarak.

"Neredeyse," dedi Matteo.

"Varışımız dirençle karşılanabilir," dedi Arthie. "Pusuya düşürölme ihtimalimiz var."

Tepkileri anında oldu ve ortamı hızla gerginleştirdi.

Kendi ülkemiz! Hiç

şaşırmadım...

Yeterince uğraşmadık mı?

Ama onların açıkça düşündükleri soruyu soran Oliver'dı, çünkü o konuştuğunda sessizliğe büründüler. "Ram adına mı?"

Arthie bunu anladı. Kızgın olmak bir şeydi; öfkesini nereye yönelteceğini bilmek ise keskin bir tatmin duygusuydu. O da başını salladı. "Keşke daha iyi koşullarda geri dönebilseydik, ama hiçbir şey için söz veremem."

"Bundan daha iyi bir durum olamaz!" diye bağırdı arkadan biri. Onaylayan sesler yankılandı.

"Bu anı uzun zamandır bekliyordum," diye bağırdı başka biri.

"Aslında, bize bu zevksiz paçavraları giydirdiklerinden beri," diye bir başka vampir alaycı bir şekilde dedi ve diğerleri de aynı duyguyu paylaştılar.

Arthie iç geçirdi. Vampirler vampirdir. Tabutlara hapsedilmiş, serumlar ve aşılar enjekte edilmiş, aşağılık muamelesi görmüşlerdi, ama tabii ki berbat moda da bu listeye giriyordu.

"Sonra, arkadaşımız sizi dinlenebileceğiniz bir yere götürecekt. Yiyecek, barınak, kaynaklar. İhtiyacınız olan her şeyi yapacaklar."

"Ne olursa olsun, ha? Birinin bir vampirin ihtiyacı olan her şeyi yapacağına inanmak zor. Orası neresi?" diye sordu Oliver.

Matteo sırtıttı. "Tabii ki Athereum."

Cevabı çeşitli tepkilerle karşılandı: rahatlamış iç çekmeler, heyecanlı sohbetler, hayranlık dolu nefesler ve hatta bazı şikayetler ve homurtular. Arthie de kısa bir süre öncesine kadar bu duyguyu paylaşıyordu.

Athereum'un bir gün müttefik olacağını kim bilebilirdi? Jin'in Arthie'nin anavatanında anne babasını bulacağını kim bilebilirdi? Arthie'nin

bir gün savaşmaya hevesli bir vampir ordusu olacak mı?

34

JIN

Jin ve diğerkleri Ettenia'ya vardıklarında hava kararmaya başlamıştı, gökyüzü kasvetliydi ve bulutlar huysuz gri tonlarında dalgalanarak güneşi huysuzca örtüyordu. Bu, parlak ve güneşli Ceylani kıyılarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Kaptan Vane'in bağırışları, mürettebatın gürültüsünü keserek müfettişin talimat verdiği yere demir attılar. Jin tetikteydi, kalbi gırtlğına kadar çıkmıştı.

Liman ürkütücü bir şekilde sessizdi. Ram onları pusuya düşürmek için bekliyorsa bu ne anlama geliyordu? Flick görevini yerine getirememişse, bu onun tehlikede olduğı anlamına mı geliyordu? Ram onu bulmuş muydu?

Dalgalar geminin yan tarafına çarptı, soğukluk uyarı olarak cildine yayıldı. *Uzak dur*, dalgalar fısıldıyor gibiydi. Jin onları görmezden geldi.

Onu gördüğünde iskelenin yarısına kadar inmişti.

Flick.

Limanın yanındaydı, narin elleri korkuluğa dayanmış, deniz meltemi sıkı kıvrımlı buklelerini savuruyordu. Tanrım, kızın skandal yaratacak kadar uzun süre ortadan kaybolmuştu. O şeytani pantolon beline sıkıca oturmuştu, bembeyaz gömleğinin üst iki düğmesi muhteşem teninin bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

"Arkadaşın mı?" diye sordu babası, arkadan gelerek.

"O... ben... şey..." Jin ne kadar uğraşsa da bir cümle kuramıyordu. Lanet olası bıçaklar, dili nereye gitmişti?

Babası gülümsememeye çalıştı. "Anlıyorum."

"O Felicity Linden," Matteo başını uzatarak cevapladı. "Evet, Leydi Linden'in kızı." Jin ona sert bir bakış atmak üzereydi ki, Matteo devam etti: "Aynı zamanda White Roaring'in en yetenekli sahteci ve ekibimizin önemli bir parçası. Acele eder misin? Bu ince tahta kirişi pek sevmiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Jin'in babası. Jin o anda onunla konuşmak istemiyordu. Onu görmek istiyordu. Sesini duymak. Tenini hissetmek.

Onu öpmek.

Ama onun burada olmaması gerekiyordu. Arthie ona Athereum'da buluşmalarını söylemişti, burada, limanda değil, çünkü burada hem o hem de defter tehlikeye girerdi. Onların geleceğini nasıl biliyordu ki? Onun ifadesini okuyacak kadar yakın değildi, ama omuzlarının sert çizgisi yeterince açıklayıcıydı.

"Tek bir Boynuzlu Muhafız bile yok," dedi Arthie yanındaki Matteo'ya.

"Ya da başka bir şey," dedi Matteo. "White Roaring'in limanları asla boş olmaz, tabii o temizlemedikçe."

Arthie bunun mümkün olduğunu söylemişti, ama bu Jin'i rahatlatmadı. Yaklaştıkça, Flick gözlerine baktı. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu; mutlu görünmüyordu. Kafasını sallıyordu.

Onu uyarıyordu.

Ram buradaydı. Jin, onun arkasındaki hayalet gibi meydana taradı. Ama ne yapabilirlerdi ki? Gemiye geri dönüp toplanmak mı? Hayır, Jin savaşa hazırды, arkasında güverteye tırmanan vampirler de öyle.

"Planımız ne?" diye sordu.

"Athereum'a kadar savaşarak ilerleyeceğiz," dedi Arthie. "Sidharth'ın koşucusu bizi görmüş olmalı ve arabaları vampirler için yola çıkmış olmalı, ama ailenizin burada gereğinden fazla kalmasını istemiyorum."

"Burada başka kimse yok," dedi Jin. "Tek bir sivil bile yok."

"Hayır, ama o burada," diye fısıldadı Matteo, Ram meydanda büyük adımlarla yürürken, siyah giysili adamları mermi gibi etrafa dağılırken.

35

ARTHIE

Bir an önce boş olan rıhtım, bir sonraki an karanlık figürlerle doldu, meydandan akın akın geliyorlardı. Ortada, fırtınanın gözü gibi, siyah pelerinli ve gümüş maskeli Ram duruyordu. Arthie, o kadar uzaktan bile hükümdarın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Rıhtımın çıta kaplı ahşap zeminine adım attı ve çenesini kaldırdı. Artık Ettenia'ya ilk kez ayak basan korkak küçük kız değildi.

Ve yalnız da değildi.

Arkasında Matteo, hırlayarak dişlerini gösterdi. Flick, parmaklarında pirinç muşta ile bekliyordu, yüzünde çılgın ama kararlı bir ifade vardı. Jin ileri atıldı ve kollarını ona doladı, yüzünü boynunun kıvrımına gömdü. Matteo bile onun cesaretine şaşırmış görünüyordu. Geri çekildi, gözleri dudaklarına düştü, sonra alnındaki bir bukleyi eliyle düzeltti.

"Burada olmamalısın, aşkım," dedi, "ama bunu sonra konuşuruz."

Bir an durup anne babasına, sonra da Arthie'ye baktı. Ne istediğini biliyordu.

"Ailenle ben ilgilenirim," diye söz verdi.

"Onlar senin de ailen, unutma," dedi ve arkalarında toplanan vampirlerin yönüne dönerek, elindeki şemsiyeyi havaya kaldırdı. "Bu kat bizim!"

Vampirler, keskin dişleri, uzun pençeleri ve sıkıca tuttıkları hindistancevizi ile bağırarak ve kükreyerek onun peşinden koşarken rıhtım gürledi. Acıları ve coşkuları havada gerçek, somut bir şeydi. Arthie bunu damarlarında hissetti. Ram da hissetmiş olmalıydı.

Vampirlerin kafasını istediğini bilmek zorundaydı. Kaçacak mıydı?

Birkaç dakika içinde, vampirler ve siyah giysili güçler rıhtımın hemen ötesindeki parke taşlarında çatışmaya başladı. Silah sesleri duyuldu, çelikler çarpıştı, çünkü vampirler gemide bulabildikleri her şeyi silah ve kalkan olarak kullanmak için kapmışlardı. Ram'ın ordusunun elinde, Arthie'nin bir yerde gördüğü en fazla sayıda tahta kazık vardı.

İnsanlar ve vampirler, bulabildikleri her yerde, sandık yığınlarının ve nakliye vagonlarının arkasına saklandılar, diğerleri ise savaşın ortasına atılmadan önce bunların üstüne çıktılar. Vane'in mürettebatından bazıları bile kaosa katıldı. Limanda bir rüzgar esti ve dalgalar, onlara katılmak için geminin yanına çarptı.

Arthie, Jin'in ebeveynlerini yakınında kalmaları için yönlendirdi. İkisi de yolculuktan dolayı yeşil renkteydiler.

"Jin," diye fısıldadı Sora, onu ve Matteo'yu savaşın ön saflarında, yeni demlenmiş çaydanlıkta buhar gibi düşmanlarına doğru koşarken gördüğünde.

"O iyi olacak, şimdi yakınında kalın," dedi Arthie onlara. Kılıfından Calibore'u çıkardı ve savaş alanını tararken onu bıçağa dönüştürdü.

Ram ortalıkta görünmüyordu.

"Benimle gelin!" Flick gürültünün üstüne bağırdı. Jin'in ailesine kendini tanıtarak nezaket kurallarını yerine getirmekle kaçmak arasında kalmış gibiydi. Rıhtımda, onları kısa bir merdivenle balıkçıların mallarını satmak için kullandıkları kısa bölmenin oluşturduğu sığınağa yönlendirdi.

Flick yürürken konuştu. "Burada saklanıyordum, ama haraç konusunda haklıydın. Sarayın altına koca bir sığınak inşa etmiş.

."

Arthie, arkalarında ayak sesleri duyulunca Flick'i yanına çekti. Ram'ın adamlarından biri bölmeyi dolaştı. O tepki veremedi, bıçağını Sora'ya doğru savurdu ve kolunu kesti. Sora ılık attı, ama Shaw onu kenara çekti ve Arthie bıçağı çürümüş taşların üzerine düşürdü ve adamı aşağıdaki rıhtıma tekmeledi. Sora'nın kolundan kan fışkırıyordu. Arthie kanı görmeden kokusunu aldı ve içini kaplayan duygunun açlık olmadığını anlayınca rahatladı.

endişe.

"Ben iyiyim," diye tısladı Sora. Duvarın ötesinde, savaş devam ediyordu, dalgaların sesinden daha yüksek, Arthie'nin düşüncelerinden daha yüksek.

Bölmenin arkasında gizlenerek, büyük, açık meydana yaklaştılar. Zorlu bir kaçış olacaktı, ama White Roaring'in gecekondu mahallelerine ulaştıklarında, Arthie ve Siwanglar labirent gibi sokaklarda saldırganları kolayca atlatabilirlerdi. Çünkü Ceylan'ın aksine, Arthie bu şehri avucunun içi gibi biliyordu.

"Sığınak olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Arthie, Flick'in "

"Orada mahsur kaldım," dedi Flick. "O, senin de vampir olduğunu bir şekilde biliyordu.

vampir olduğunu biliyordu. Çok az kişinin bildiğini sanıyordum."

Penn ve ekibi dışında kimse bilmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Başka biri de biliyordu.

Arthie Flick'in yanından geçip bölmenin üzerinden baktı. Meydan vampirler ve siyah giysili adamlarla doluydu, Ram'ın arabaları uzaklarda karanlık bir baraj gibi duruyordu. Hemen ileride Matteo bir adamı parçalıyordu, gömleği kırmızıya boyanmıştı. Jin onun yanında, arkasında duran adamdan habersiz, aynı anda iki adamla dövüşüyordu.

"Jin!" annesi bağırdı, aynı anda Flick de onun adını haykırarak kavgaya atıldı ve Ram'ın adamlarını ustaca atlatarak. Arthie ikisini birden koruyamazdı. Sora'nın ağzını eliyle kapattı ve geri çekildi, tam o sırada Flick'in belindeki geçici kınından uzun bir bıçak çıktığını gördü.

"Devam etmeliyiz," diye bağırdı Arthie, bir kez daha Ram'ı arayarak. Gümüş maskenin izi bile yoktu. Arthie

açık meydanın ortasındaki taş duvarı işaret etti. "Şu çıkıntıyı görüyor musun? Ben saydığımda oraya koş. Solumda kal. Saklan."

Siwangları ebeveynleri olarak görebilecek miydi bilmiyordu, ama onları ebeveynleriymiş gibi korumaya niyetliydi. *Sadece işim için onlara ihtiyacım olduğu için.*

"Şimdi!" diye bağırdı Arthie ve üçü açık alana koşular. Hemen fark edildiler. Adamlar vampirlerden ayrılıp, daha kolay hedefler gibi görünen kişilere yöneldiler. Arthie, elindeki Calibore'u tekrar tabancaya dönüştürdü ve geniş bir yay çizerek adamları geri püskürttü.

İkisi ona saldırdı. Ateş etti ve birinin kolunu vurdu. Üçüncüsü bıçakla ileri atıldı, ama Shaw çürümüş bir tahta parçası sallayıp onu tam isabetle vurduğunda havaya uçu. Adam kafasını kaldırım taşlarına çarptı ve bir daha kalkamadı.

"Ne? Kızımı güvende tutmam lazım," dedi Arthie'nin bakışına karşılık.

Arthie, adamın sözleriyle uyanan duygularını anlayamadı. Son adamı vurdu ve çıkıntının arkasına kaydı, Shaw ve Sora da hemen arkasındaydı. Sora, rahat bir nefes alarak taşa yaslandı ve Shaw'un yanında koluna sarıldı.

Sidharth'ın arabaları hâlâ gelmemişti, ama gecekondü mahallesi sadece birkaç adım ötedeydi. Arthie, Siwangları ileride bekleyen muhafızların yanından gizlice geçirebilirse, çok daha güvende olacaktı. Ama Ram hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ve Arthie onun nerede olduğunu bilmemekten hoşlanmıyordu.

"Beni mi arıyordun?" Arthie hızla döndü.

Ram, solgun ışıktaki parıldayan metal maskesiyle onun önünde duruyordu. Parlak gözlerini Arthie'den taş çıkıntıya yaslanmış Siwanglara çevirdi. O anda dünyada sadece dördü vardı, diğerlerinden izole edilmiş ve görünmez hale gelmişlerdi.

"Onları geri getirmenin bana zarar vereceğini mi sandın?" diye sordu Ram. "Onlar bana ait. Bu imparatorluktaki her şey bana ait ve yakında dünyanın geri kalanı da buna dahil olacak."

Arthie, Calibore'u kaldırdı ve bir el ateş etti. Arthie'nin beklediğinden daha hızlı bir şekilde, Ram, el aynası kadar küçük bir kalkanı sallayarak kaçtı. Mermi, kalkanın yüzeyinden sekip doğrudan ona geri döndü. Arthie, kalbi güm güm atarken yuvarlanarak kaçtı ve bu, onun ölümcül hatası oldu.

Ram ona bir daha bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. İhtiyacı olan şeye sahipti:

Siwanglar. Korumasız.

Shaw, Sora'nın önüne atladı, ama Ram kimin önce öleceğini umursamadı. Ateş etti. İki kez. İki kurşun. Jin'in her iki ebeveyni için birer tane. Jin'in uzun zamandır kayıp olan ebeveynleri için birer tane, *Arthie'nin* yeni ebeveynleri için birer tane. Sanki kendi vücuduna isabet etmiş gibi Arthie'nin kulaklarında çınladılar ve o karşılık ateş edebilecek duruma geldiğinde, Ram gitmişti ve Arthie adamlarının kalabalığıyla çevriliydi, Ram'ın son sözleri boğuk bir yankı bırakarak yankılanıyordu.

Ödül töreninde görüşürüz.

36

JIN

Jin silah seslerini duydu ve anladı. O silahı tanıyordu. Sesin geldiği yöne doğru hareket etti, ama sanki suda yürür gibi yavaştı. Bir yumruk çenesine isabet etti. Yanında Flick çığlık attı. Karşı koyamadı. Dünya yavaşladı, kulaklarında uğultu, uzaktan gelen bir vızıltı duyuluyordu. Adam ona tekrar vurdu. Jin sendeledi. Ve tekrar.

Sonra Matteo yanına geldi. Adamı yere indirdi. Jin ve Flick'i sürükleyerek gölgelerin içine çekti.

Tanıdık silah seslerinin duyulduğu yere.

"Arthie!" diye bağırdı Matteo ve Jin önündeki portreyi gördü.

Ailesi birbirlerine yaslanmış, gri taş duvara dayanmışlardı. Garip bir şekilde, sanki yıllarca süren kargaşadan sonra nihayet bir anlık huzur bulmuşlar gibi uyuyor gibi görünüyorlardı.

Ama gözleri cam gibiydi. Göğüsleri hareket etmiyordu. Onları dönüştüremezdi. Onları vampir yapamazdı. Veda edemezdi.

Onları sevdiğini söyleyemedi.

Göğsünde pençeler olduğunu, kalbini paramparça ettiğini yemin edebilirdi, o kadar büyük bir acıydı.

Üç adım bile uzaklaşmadan, Arthie Ram'ın adamları tarafından kuşatıldı. Calibore elindeydi. Matteo ona doğru koştu, ama Jin

Hareket edemiyordu. *Hareket etmelisin*. O, onun kız kardeşi, ailesinden geriye kalan tek kişiydi.

Jin tabancayı doğrulttu ve ona saldıran adamlara ateş etti, sonra tekrar ateş etti. Tekrar. Tekrar. Silindir boşalana kadar ateş etti ve Matteo, çenesinde kan damlayan, uzuvlar ve cesetlerden oluşan karmaşadan kalktı. Sonra sessizlik oldu. Dünya etraflarında gürültüyle dönüyordu, ama o anda, yas tutuyordu. Onları sessizliğe boğdu. Sonra gözyaşları aktı.

37

ARTHIE

Arthie ağlayamadı. Hiçbir şey hissedemedi. Jin'in gözyaşlarından ve yanında hıçkıran Flick'ten uzaklaşarak sendeledi. Arthie bu lüksü kendine sağlayamazdı.

Onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ceylan'da vampirlerin silah olarak kullanılmasını engellemiş, tüm kaleyi ateşe vermişti, ama Siwanglar olmadan bu zaferlerin hiçbiri gerçek değildi — okyanusu aşarak kurtarmaya geldikleri iki kişi, Jin'in hayatının yarısını bekleyerek geçirdiği iki kişi.

Onlar, onun ailesi olmaya söz vermişlerdi.

Arthie dizlerinin üzerine çökmek istedi. Çığlık atmak istedi. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Nasıl yapabilirdi ki? O, denizde bir deniz feneriydi, hareketsiz, sarsılmaz, karanlıkta aranan ve diğerlerinin ona ihtiyacı vardı.

Güçlü olması gerekiyordu. Öyleyse neden Matteo omuzlarından tutup onu göğsüne çektiğinde Arthie buna izin verdi? Onun dokunuşuyla parçalandı. Kollarında eridi. *Özür dilerim*, diye fısıldıyordu Matteo, duvarın arkasında savaş tüm şiddetiyle sürerken. Gri gökyüzü karardı, onlarla birlikte yas tutuyordu. Arthie'nin oraya geri dönmesi gerekiyordu. Savaşması gerekiyordu. *Bir şeyler* yapması gerekiyordu, ama çok yorgundu, çok zayıftı. O yüzden...

Ödül töreninde görüşürüz.

Arthie bu sözleri zihninde tekrar ederken, Ram'ın bunları söylerken duyduğu büyük zevki fark etti. Jin'in ebeveynlerini öldürmekten duyduğu zevk, çünkü o sadece onların planlarını mahvetmek istemiyordu, Arthie ve Jin'i de mahvetmek istiyordu. Onları yıkmak istiyordu. Spindrift'e yaptığı gibi, önce kapatmakla tehdit etti, sonra tamamen yaktı. Bunu defalarca yaptı.

Artık yok. Koç, övgüye kadar beklemek zorunda kalmayacaktı. Hayır, Arthie'yi şimdi görecekti. Çünkü Arthie, Koç'un büyük etkinliği için neye hazırlık yapmaları gerektiğini tam olarak biliyordu.

Arthie Matteo'dan uzaklaştı ve Matteo onun gözlerine baktığında kararlılığını gördü. Matteo'nun alçak gülüşü Arthie'nin kanını kaydattı. "İşte benim Büyücü'm."

Gözlerini kaçırdı, gözleri Jin'in ailesine, ellerini ovuşturan Flick'e ve şokta olan Jin'e kaydı, şemsiyesi kaldırım taşlarının üzerinde bir düşünce gibi duruyordu. Onun önünde diz çöktü ve deniz meltemi Shaw'un kokusunu uyandırdı, ona bir dalga hüznü gönderdi.

Cebinden Konsey kartvizitini çıkardı. "Jin. Jin, bana bak."

Jin boş gözlerle ona baktı. Yine o on bir yaşındaki çocuktuk, ateşten çıkarken sendeleyeni. Yalnız. Korkmuş. Çok acı çeken. "Onlar öldü, Arthie."

"Biliyorum," dedi Arthie, boğazında oluşan düğümü yutarak. "Biliyorum. Bana bak. Kazandığını düşünüyor. Bizi ayırmaya çalışıyor."

"Öyle değil mi?" diye sordu, sesinde histeri belirtmeye başladı.

"Hayır, dikkatimizi dağıtıyor ve buna izin veremeyiz." Jin'in anne babasının ölümünü dikkat dağıtıcı olarak nitelendirdiğinin farkındaydı, ama korkunç, çarpık bir şekilde, bu doğrudur. Madeni parayı Jin'in avucuna sıkıştırdı. "Bunu bana baban verdi. Bunu Boynuzlu Muhafız bakanına sun, seni Konsey'e götürecekler."

Jin gözlerini sildi. "Ne için, Arthie? Hepsi aynı."

Arthie, Jin'in anne babasına baktı ve ona hak vermediğini söyleyemezdi. "Ne olursa olsun, hepsi maskeli. Flick'i ele alalım. O onları inceleyip bize bir tane yapabilir, çünkü ödöl töreninde Ram'a yeterince yaklaşabilecek olanlar varsa, onlar da onlardır. Kendi maskemizle, onların yerlerinden birini alabiliriz."

Jin başını salladı, gözleri yine anne babasına kaydı.

"Jin," dedi Arthie sert bir sesle. Bir yanı onun omuzlarını tutup sallamak istiyordu, diğer yanı ise yanında ağlamak istiyordu. Onun ailesine bakacağına söz vermişti. Ona söz vermiş ve başarısız olmuştu, şimdi ise onun yas tutmasına bile izin vermiyordu. "Sana güveniyorum, Jin."

Jin, onun itirafına şaşırarak gözlerini ona çevirdi ve sonunda başını salladı.

Arthie derin bir nefes alarak ayağa kalktı.

Matteo gözlerini kısarak ona baktı. "Ne yapacaksın... bekle, Arthie, nereye gidiyorsun?"

Arthie duvarın ötesinde durdu ve kaos karşısında çenesini sıktı. "Bize zaman kazandıracağım. Onu bir bakana götüreceğim..."

Matteo başını salladı. "Bir tane tanıyorum."

"İyi. Beni aramaya gelme. Haraç töreninde buluşuruz." Onun sözlerini anlamaya çalışırken, Arthie yeni oluşmuş mezarlıktan, zihninde sonsuza dek kazınmış ölümden kaçarak kalabalığın içinde kayboldu.

Orada iki adamla karşılaştı. Calibore'u havaya fırlattı ve bir hançerin kabzası eline düştü. Bıçağı ilk adamın bacağına sapladı ve çekip çıkardı. Adam çığlık attı ve kanı durdurmak için elini baldırına bastırarak kaldırım taşlarına tökezleyerek düştü. İkinci adamın boynuna hançeriyle bir kesik attı ve adam dizlerinin üzerine çöküp boğuk sesler çıkarırken yanından geçip gitti. Adamın bıçağını aldı ve ilerlemeye devam etti, denizin fısıltısı gittikçe sessizleşiyordu.

Tıpkı Shaw'un kalp atışları gibi, tıpkı Sora'nınki gibi.

Etrafında, vampirler boğazları ve uzuvları parçalıyor, haftalar, aylar, hatta bazı durumlarda yıllardır ilk kez besleniyorlardı. Ram'ın istediği gibi aç silahlar haline gelmişlerdi, ona karşı dönmüşlerdi

. Adamlar bez bebekler gibi yere düşüyordu; bazıları tahta kazıklarla ortaya çıkıyordu. Meydan bir savaş alanıydı.

Bir satır ona doğru sallandı. Arthie atladı. Çaldığı bıçağı saldırının midesine iğrenç bir sesle sapladı.

"Gerçek bir silah alacak kadar bütçeniz yok mu?" diye sordu. Adam bıçağı hırlayarak çıkardı ve Arthie yüzünü buruşturdu. "İçinde tutmalıydım."

Arthie'nin omurgasından bir ürperti geçti ve aradığını buldu: Ram, kaosun hemen dışında, arabasının yanında duruyordu. Savaşta üzerine düşeni yapmıştı ve şimdi izlemekten memnundu.

Güzel. Yok etmemi izle.

Arthie, Calibore ile adamları keserek ilerledi ve arkasında cesetler bıraktı. Ram'a yaklaşınca silahı tekrar tabancaya dönüştürdü ve yanındaki son adamı da kesip ucuz bıçağını onunla birlikte yere attığında gözlerini ondan ayırmadı.

Ram, Calibore'a, sonra Arthie'ye baktı. "Yine karşılaştık," dedi Ram.

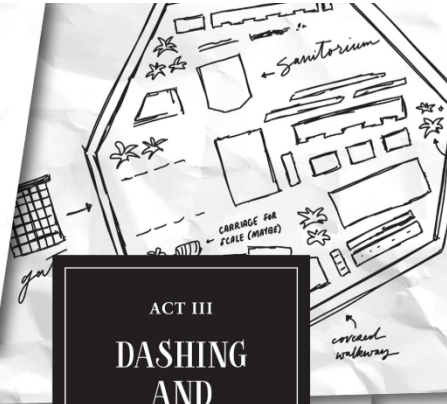
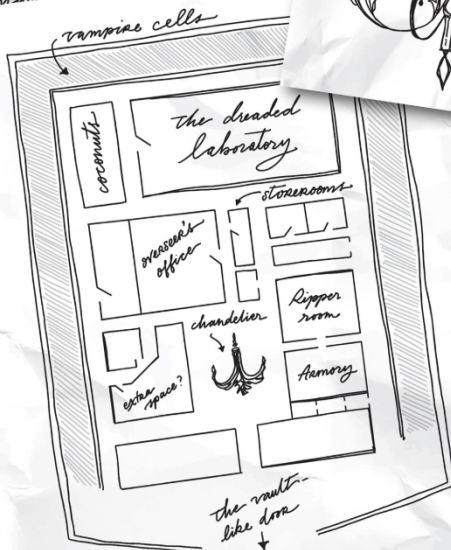
Adamların kaybediyor, demek istedi Arthie, ama bunu daha iyi bir şekilde söyleyip bu andan istediğini elde etmenin, Ram'a kazandığını ve Arthie'nin isteyerek esir olduğunu düşündürmenin bir yolu vardı:

"Kendimizi kandırmayalım. İstedğin benim."

Ram başını eğdi. "Öyle olsaydı, seni Siwang'larla öldürürdüm."

Arthie keskin gülümsemesini gösterdi. "İşte bu yüzden yapmadın. Adamlarını geri çek, benimkileri serbest bırak, beni alabilirsin."

The island is incarnate. It truly is. Will be enigmatic, and goodness does make me sweat. I can only hope the Siwangs will do as bidding. I am not a victor man, but that...

ACT III
DASHING
AND
DEADLY

The island is incarnate. It truly is. Will be enigmatic, and goodness does make me sweat. I can only hope the Siwangs will do as bidding. I am not a victor man, but that...

ARTHIE

Arthie, Ram'ın arabasının yumuşak deri koltuğuna yaslandı. En son buraya oturduğunda, Ram Spindrift'i ele geçirmekle tehdit ediyordu. Bu sefer, çok daha fazlası söz konusuydu; çok daha fazlası da kaybedilmişti.

"Onurlu geri çekilme için teşekkürler," diye alay etmek istedi Arthie, ama Ram'ın Arthie'yi, siyah giysili adamlarının üstünlük sağladığını düşünecek kadar saf bulduğunu mu, yoksa yine de Arthie'yi oyuna getirdiğini mi düşünemedi.

Arthie olmak istediği yerdeydi ve önemli olan da buydu.

Arabanın kapısı yüzüne çarpmadan önce, Arthie uzaktan Jin'in gözlerine baktı. Onun öfkesini, acısını gördü. Jin, insanları ve vampirleri iterek arabaya doğru koşmaya başladı.

Neden? Gözleri yalvarırcasına soruyordu.

Matteo onu yakaladı ve çırpınmasını engelledi. Arthie'nin bakışlarını da, onun kalbini ele geçirdiğini söylediği kadar kendinden emin bir şekilde karşıladı ve Arthie, son yalnızlık anlarında öpüştüklerini hatırlayarak parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Sonra Ram, tavana parmak eklemlerini vurdu ve araba ileriye doğru sarsılırken eldivenli ellerini kucağına koydu. Ram'ın onlarca yıldır tanıdığı iki kişiyi az önce öldüren eller. Yıllardır Ram'ın operasyonlarının önemli, ayrılmaz ve yeri doldurulamaz bir parçası olan iki kişi.

Yıllardır Ram'ın operasyonlarının önemli, ayrılmaz ve yeri doldurulamaz bir parçası olan iki kişi. Onun umursamazlığı hiç bu kadar açık bir şekilde ortaya çıkmamıştı.

Neden? Jin sormuştu.

Çünkü Ram kazanıyordu ve buna inanmaya devam etmesi gerekiyordu. Onları mahvettiğine inanmaya devam etmesi gerekiyordu. Çünkü öyle yapmıştı.

Artık Arthie de elindeydi.

Ama Ram, Arthie'nin verdiği zararı, yakında daha da artıracığı zararı henüz bilmiyordu. O, yıkımın vücut bulmuş haliydi ve düşmanları bunu bilecekti.

"Nefes alabilmek için maskeni çıkarabilirsin, Leydi Linden," dedi Arthie.

Işık arabanın penceresinden içeri süzülürken, Arthie Ram'ın gözlerinin sertleştiğini gördü. Vampirler öfkeden beslenebilseydi, Arthie o anda doya doya beslenirdi.

"Yirmi yıl boyunca sakladığın büyük bir hile," diye devam etti Arthie. "Bunu öğrenenleri öldürür müsün?"

Ram'ın sessizliği yeterli bir cevaptı. Daha azı için bile öldürmüştü.

Arthie ısrar etti. "Soğukkanlılıkla, tıpkı Siwangları öldürdüğün gibi mi?"

"Siwanglar bana karşı çıktıkları andan itibaren ömürlerini uzatmışlardı," dedi Ram. Siwangların Arthie ve diğerlerine katıldıkları anı mı kastetmişti? Yoksa başka bir şeyi mi?

Araba, White Roaring'in kalbinden gürültüyle geçti. Şehir, Arthie Ceylan'a gitmeden önceki kadar gergindi, Athereum'dan gelen bağırışlar yankılanmasına rağmen korkutucu bir sessizlik hakimdi. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, Arthie."

Arthie, kadının ağzından çıkan isminin sesini sevmeydi. Önünde oturan sömürgeci canavara asla benzeyemeyeceğini söylemek istedi, ama bu doğru değildi.

Lady Linden hesaplı ve zekiydi. Sıfırdan başlayıp zirveye tırmanmıştı. Başka bir işle de uğraşan bir

başka bir işlevi de olan bir kuruluşu olmayabilir, ama tüm kimliği öyleydi.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu Ram.

"İstediğin kadar poz ver," dedi Arthie, ama Ram yanılmıyordu. Arthie bu arabaya, öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için binmişti, evet, ama aynı zamanda Ram'ın ona yaptığı şeyi yapmak için de: dikkatini dağıtmak.

"Hırs yalnızlık getirir. Bizim büyüme olarak gördüğümüz şeyi, başkaları açgözlülük olarak görür."

"Yoksa kendimizi izole etmek için çalıştığımız için mi yalnızlık çekiyoruz?" diye sordu Arthie. Koç'un konuşmaya devam etmesi için ağzını açmıştı, ama sorusunun samimi olduğunu fark edince şaşırdı.

Kendini izole etmek için çalışmıştı. Jin'den, ekibinden, Matteo'dan.

Ram, Arthie'nin sorusunu bir an düşünmüş gibi, maskelenmiş başını ürkütücü ve yapmacık bir şekilde eğdi, sonra da onu tamamen görmezden gelmeye karar verdi. "Siwanglar'ın durumunda, onlar her zaman yalancılardı; bu benim ihtiyaçlarıma tam da uyuyordu. Ama bir mutasyon saklanması zor bir şeydir, değil mi?"

Arthie hareketsiz kaldı. Shaw, Ram'ın Ripper'ları bildiğini, ancak onların gerçekte nasıl ortaya çıktıklarını bilmediğini söylemişti. Ram mutasyonu nasıl biliyordu?

"Benden saklayarak utangaç davrandıklarını sanıyorlardı. Bloodworth bana her şeyi anlatır, ona verdikleri her varsayımı, övünmek istediği her ayrıntıyı, ta ki gerçekte neler olduğunu anlayana kadar. Görüyorsun, bir Ripper vampiri tam da ihtiyacım olan şeydi. Siwanglardan istediğim şey, mutasyonu kontrol etmenin ve kullanmanın bir yolunu bulmamı sağlayacak bir tedavi idi, ama sanırım onsuz idare etmek zorunda kalacağım," dedi Ram omuz silkerek.

Onların ölümlerinden, nadir yağmur yağışında saksı bitkilerini dışarı çıkarmayı unutmuş gibi bahsetti. Ripper vampirlerden, tehlikeli ve yok edilemez değillermiş gibi bahsetti.

Daha da kötüsü, serbestçe konuşuyordu. Arthie cevaplar için ısrar etmek zorunda bile kalmamıştı.

Ama Ram, Ripper vampirleri hakkındaki gerçeği biliyorsa, Arthie ve diğerleri Ettenia'daki varlıklarından korkmaları gerekmez miydi?

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Ram.

"Ne dememi istedin?" diye sordu Arthie. Ram, Arthie'nin Ripper vampirleri hakkında bilgi sahibi olduğunu varsaymıştı, ama Arthie ona bilmesi gerekenlerden fazlasını söylemeyecekti.

"Söylesene, *arkadaşların* senin vampir olduğunu biliyor mu?"

Ram, Arthie'yi gördüğünde bir canavar mı görmüştü? Onu aşağılık, kendi çıkarları için kullanılması gereken biri olarak mı görüyordu? Arthie'den *korkmuş gibi* görünmüyordu.

"Senin aksine, ben kim olduğumu saklayan biri değilim," diye yalan söyleyerek cevapladı Arthie.

"Peki her zaman aç mısın?" diye sordu Ram. "Sokakta insanlar arasında yürürken, eski çay salonunda dururken? Onların kanını mı arzuluyorsun?"

Arthie, Ram'a bir bakış attı, onun ses tonundan emin olamıyordu. Neredeyse... düşünceli geliyordu. "Ben bir vampirim, kuduz bir hayvan değil."

"Arada bir fark var mı?" diye sordu Koç alaycı bir şekilde.

Arthie de bir zamanlar fark görmüyordu, bu yüzden hindistancevizi tüketmeyi seçmişti.

Ama bu konuşma bu kadar yeterdi. "Kızının seninle yaşamaktansa sokaktaki suçluları tercih edeceğini hiç hayal ettin mi?"

Arthie, Ram'ın maskesini çıkarmadan da onun sinirine dokunduğunu anlayabilirdi. Arthie ona tokat atmış gibi sertleşti. Parmakları, Matteo'nun pençelerini uzattığı zamanki gibi sıkıştı.

Arthie bir tahminde bulunmaya cesaret etti.

"Yoluna çıkan herkesi öldürdüğün gibi onu da öldürmek istedin, değil mi? Ne yazık ki bu çok zordu. Daha da yazık ki, o kaçtı."

Ram'ın tepkisi anında oldu. Arthie'ye saldırdı. Araba devrildi ve dışarıda, sürücü atları sakinleştirmeye çalışarak bağırdı. Arthie bir anda kollarını kaldırdı ve kendisi daha küçük, Ram ise daha büyük olmasına rağmen, yaşlı kadını itmek için beklediğinden çok daha fazla

Ram koltuğuna geri çöktü ve maskesini düzeltirken öfkeyle titriyordu.

Arthie, Calibore'u çekti. "Bana bir daha dokunursan, kim olduğun umurumda değil. Seni öldürürüm."

Seni durduran ne?

Ram'ı soğukkanlılıkla öldürmek, diğer şeylerin yanı sıra, onların birbirine benzediğine dair iddiasını doğrulayacaktı.

"Sorunlarını öldürerek çözebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Arthie. "Siwangları öldürmenin beni durduracağını mı sanıyorsun? *Beni* öldürmenin bir şeyi durduracağını mı sanıyorsun? Senin hükümdarlığın yalanlar üzerine kuruluydu ve ben bunun yakında sona ereceğini tahmin ediyorum."

Sözleri, arabanın tekerleklerinin gürültüsüyle karşılandı. Dışarıdaki sessizlik sadece ağaçların hışırtısıyla bozuluyordu, bu da yerleşim sokaklarına yaklaştıkları anlamına geliyordu.

Ram'ın bakışları ona delici bir şekilde bakıyordu, ama karanlıkta ne dediğini anlamak imkansızdı. "Seni işe yaramaz hale getirmek için öldürmeme gerek yok. Sadece seni diğer mürettebatından uzak tutmam yeterli. Sen olmadan onlar hiçbir şey değiller."

Arthie gülümsemesini bastırdı, yanağının içini ısırarak gözlerinde dolandırıcılığın verdiği heyecanın görünmesini engelledi. Arthie'nin istediği buydu.

"Beni kurtarmaya gelecekler," diye yemin etti, içten içe gelmemelerini umsa da.

Ram sadece hm dedi.

Arthie bacak bacak üstüne attı. "Sen, yüksek sosyete önünde yirmi yıllık korkunç yönetiminle övünmek için hazırlıklarla meşgulken."

"Ettenian olsaydın, vicennial'ın amacını bilirdin," dedi Ram sonunda. "Bu bir gelenektir."

Ettenian olsaydın. Arthie, dudaklarını kıvırmamak ve Koç'ın sinirine dokunduğunu görmemesi için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Arthie, Ettenian olmamayı hiç umursamamıştı, ama bir zamanlar ait olduğu bir yerden yeni dönmüştü ve

Ceylan'a olan bağılılığının yıllar içinde azaldığını *fark etti*.
ait olduğu yer neresiydi?

Dikkatlice nefes verdi. Odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu.

"Böyle bir ülkede, yetkililerin, lordların, hanımların ve Konsey'in önünde sık sık konumumuzu yeniden teyit etmeliyiz," diye devam etti Ram. *Konsey*. Shaw'un dediği gibi, onlar da orada olacaktı. Sadece Jin'in o kanlı kaldırım taşlarından elinde kartvizitiyle kalkmış olmasını umuyordu. Arthie, birine bu kadar çok güvendiği bir anı hatırlayamıyordu. Dolandırıcılık için her zaman görevleri paylaşmışlardı, ama hiçbiri böyle olmamıştı. Arthie'nin kendini teslim ettiği, ekibi ve durumu bu kadar tamamen kontrolünden bıraktığı bir an olmamıştı.

Altındaki koltuk, denizde bir tekne gibi sallanmaya başladı, dalgalar içini çalkalıyordu, ayak bileklerinde kan vardı. Dişlerini sıkarak bu hisle mücadele etti. Bu aynı şey değildi. Kontrolü kaybetmiyordu.

Ona güveniyordu.

"Konsey önünde bana karşı delil olarak hem defteri hem de Siwangların sözlerini kullanacağını varsayarsam haklı mıyım?" diye sordu Ram gülümseyerek.

"Ölmüş Siwanglar mı?" diye sordu Arthie. Konseye şifreli bir defter sunacak kadar aptal değildi, ama Siwanglar gerçekten de planlarının bir parçasıydı.

Ve neden Ram yine bu kadar çok ve bu kadar rahat konuşuyordu?

Ram, Konsey'i çoktan avucunun içine almış mıydı? Arthie kendine *bunun önemli olmadığını* hatırlattı. Tek yapmaları gereken, maskelerinden birini kopyalamaktı, hepsi bu. Flick'in becerilerine rağmen, bunu taklit etmek zaman alacaktı ve zamanları daralıyordu, ama bir şekilde halledeceklerdi.

Bunu yapmak zorundaydılar.

Çünkü Siwangların ölümü, Ram'ın Ripper vampirleri hakkındaki bilgisi ve Arthie'nin orijinal planlarından birini ortaya çıkarmaya ne kadar yaklaştığı göz önüne alındığında, ekibin Ram'ı yenme şansı gittikçe azalıyordu.

Karanlık duvarları kapladı, alacakaranlıkta kalan gece gökyüzünü yuttu ve Arthie'yi de aynı şekilde sardı. Araba aşağı doğru eğildi ve sonunda durdu, atlar ayaklarını yere vururken frenler yerine oturdu. Pencereden tek bir ışık parçası bile sızılmıyordu. Bir yerin içine park etmişlerdi.

"Kızımı nerede tuttuğumu görmek istersin diye düşündüm," dedi Ram ve diğer ucunda iyi aydınlatılmış bir alana açılan dar bir koridora çıktı.

Onun yeraltı sığınağı.

Arthie onun arkasından dışarı çıktı ve tavana baktı. Özenle oyulmuş, gri ve donuk bir taş tavandı, ama hiçbir şey bunun yeraltında olduğunu göstermiyordu.

Ram'ın adamları Arthie'ye doğru yürüdüler ve onlar onu itip kakmadan önce Arthie kollarını arkasında kavuşturdu. İçlerinden biri şaşkınlıkla homurdandı ve sonra Arthie, Ram'ın arkasına sürüklendi.

"Yürüyebilirdim," diye tersledi Arthie.

Onu ışığa doğru ittiler ve Arthie, sığınağın bir sığınak gibi *görünmemesine* şaşırdı. Geniş ve saray gibi, lüks bir saklanma yeri ve Athereum'un daha hafif bir versiyonuydu, ki bu beklenen bir şeydi, çünkü kraliçe için sarayın yakınında inşa edilmişti. Adamlar Ram'ı takip ederek Arthie'yi arkalarında sürüklediler ve bir dizi oda ve salondan geçtiler.

Ripper vampirlerinin herhangi bir izini görmek için gözlerini dört açtı ama hiçbir şey görmedi. Ram, dört adet aynı demir kapıyı işaret etti ve adamlar birini açıp Arthie'yi içeri attılar.

Oda, metal gibi görünen levhalarla kaplı, sığınağın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Tek bir sandalye ve duvara sabitlenmiş birkaç demir halka dışında boştu — Arthie'nin tahminine göre, kelepçeleri sabitlemek için.

"Onu kelepçeleyin," dedi Ram adamlardan birine.

Biliyordum. Arthie demir halkaya doğru çekilirken, dengesini kaybetmiş gibi yaparak kendini öne doğru attı. Adam alaycı bir şekilde

Onu dik bir şekilde itti, talihsizliğine o kadar odaklanmıştı ki, Arthie'nin cebinden anahtarı alıp koluna soktuğunu fark etmedi. Bileklerini kelepçelerle bağlarken, kelepçelerin altında parmağı sıkışmak üzereydi. Aralarındaki zincir kısıydı, birkaç santim kadar, ama adamın onu Arthie'nin başının hemen üzerindeki halkaya bağlaması için yeterliydi.

Eh. Ram'ın arabasına tatlı ikramlar ve iyi demlenmiş çay bekleyerek binmemişti, değil mi?

"Rahat mısınız?" diye sordu Ram.

En azından ayaktaıdı. Arthie gülümsedi. "Çok."

Ram yaklaşarak, şeytani maskesinin deliklerinden Arthie'yi inceledi. "Senin kalibrede birine ihtiyacım var. Bu seni zincirlerden kurtaracak ve kasalarını yeniden dolduracak. Yasadışı işyerinin zamansız sonundan sonra kasaların boşalmış olmalı."

Spindrift'in adını bile söyleyemiyordu.

Arthie, Koç'un bundan daha akıllı olduğunu düşünmüştü. Eğer gerçekten aynıysalar, zincirlenmiş bir kızın önünde durup ona ortaklık teklif etmekten daha akıllıca davranırdı. O kızın topraklarını kendisi istila etmiş, yağmalamış, *çalmış*, kuruluşunu sırf başarılı olduğu için tehdit etmiş ve daha sonra yakmıştı.

Ama yine de aynı değillerdi. Ram, beyninin dokusunu yeniden düzenleyecek kadar güçlü bir seviyeye ulaşmıştı.

Arthie gözlerini kırptığında, Siwangların kendi kanlarının içinde yattığını gördü. Sanatoryumdaki hücreleri gördü.

"Karşılığında ne alacağım?" diye sordu.

İki adam içeri girerek Ram'ın emrini bekledi. Arthie, hayatı için savaşmadığı bir ortamda onları ilk kez yakından görüyordu. Ram'dan talimat beklerken gözlerinde beliren tedirginliği ve korkuyu gördü.

"Bu henüz belli değil," dedi Ram. "Bir testle başlayacağız."

Arthie kaşlarını kaldırdı. Elleri bağlı bir odada kilitliydi. Ram'ın bildiği kadarıyla, hiçbir kaynağı, kendi gizli sığınağı

Ram'ın ondan alabileceği, onun zaten elinde olmayan hiçbir şey yoktu.

"Bana Calibore'u ver."

Onun dışında. Arthie donakaldı, doğru duyduğundan emin değildi, ama Ram onun beline, öteki dünyadan gelen gümüş kabzasına bakıyordu. Haraç bir gün sonra verilecekti. Onun tabancasıyla ne yapacaktı?

Arthie'nin cevabı sert ve kısık bir fısıltıydı. "Hayır."

Koç homurdandı. "Peki."

Arthie, Ram başka yere baktığında koluna uzandı ve anahtarı çıkardı. Elleri açıkça görünüyordu. Bir nefeslik sürede kaçamazsa, yakalanacaktı.

Ram'ın adamları ona doğru adım attı. İçlerinden biri ceketinin yakasını geri çekti. Onu alacaklardı. Alaycı bir gülümseme boğazını sıyırdı. Ram ona karar vermesi için bir an bile izin vermeyecek miydi? Panik onu sardı ve Arthie ona karşı direndi, ayaklarıyla tekmeledi. Diğer adam yardım etmek için atladı ve onu hiç çaba harcamadan yere bastırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Arthie.

"Benim olanı geri alıyorum," diye cevapladı Ram.

Arthie, Calibore'un yokluğunu derinden hissetti. O, onun bir parçasıydı, onsuz yaşayamayacağı bir uzvuydu. Adam onu ışığa tuttu ve Ram parmaklarını şıklatana kadar hayranlıkla baktı.

"Ver şunu bana."

Arthie, değerli metal varilin Ram'ın avucuna çarptığını duydu, kılıfının boş ağırlığını kalbini parçalayan bir uçurum gibi hissetti. Arthie, neden burada olduğunu kendine hatırlattı: Ram'ın dikkatini dağıtmak, mürettebatın onsuz hareketsiz kalacağına inandırmak.

Ram'ın haklı çıkmamasını ummaktan başka bir şey yapamazdı.

"Bir ittifak kurabilir miyiz bilmiyorum, ama çok isterim. Bunu White Roaring Square'den çaldığından beri seni tanıyorum, biliyorsun," dedi Ram, odanın ortasındaki sandalyeye otururken, adamlar bir çift fare gibi dışarı kaçıştılar.

Arthie, Calibore olmadan kendisinin sadece yarısıydı. "Yine de bugün onu benden alman gereken gün olduğuna karar verdin."

"Oh, denedik. Sen küçücük, yapışkan bir şeydin ve ben sana onu vermek istedim. O, yıllar boyunca topladığımız birçok eserlerden biriydi ve ben zamanımı beklemekle tanınırım."

"Ne zamana kadar?"

"Onun gerçekte neler yapabileceğini öğrenene kadar."

Ram, Penn'in ölümünü gördüğü için Calibore'a aniden ilgi duymaya başladı. Laith, Penn'e ateş ettiğinde ve bilmeden onu öldürdüğünde o da oradaydı.

"Vampirleri öldürmek mi?" diye sordu Arthie. Jin'in ebeveynlerini korumak için aldığı yeşil dartın kalıntıları hala boynunda acıtıyordu. *Onlar ölmeden önce.* "O zamandan beri vampirleri yok etmenin alternatif yollarını bulduğunu öğrendim."

Odanın kapısı tekrar açıldığında Ram, "Bundan daha hızlısı yok," diye cevap verdi. "Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Bunun sihirli olduğunu ya da *sihir* gibi uzak bir şeyin var olduğunu bilmiyordum. Umursadığımdan değil, ama çok ilginç."

Arthie yüzünü kontrol etti. *Sihir.* Silahın kökenini sadece bir kişi biliyordu. Onu bunun için kandırmıştı. Bunun için ölmüştü.

Ve Arthie'nin bir vampir olduğunu biliyordu.

Ama kralına olan öfkesi bu çizgiyi biraz bulanıklaştırsa da, krallığına sadıktı. Veliaht prens hakkında sevgiyle konuşmuştu, eğitimi de öyleydi. Onun bu tür bilgileri Ram'a bu kadar kolayca vereceğini hayal edemiyordu.

İki adam geri döndü, biri Ettenian diline hiç benzeyen bir dilde yazılmış, buruşuk, kanlı kağıtlar tutuyordu, diğeri ise aralarında üçüncü bir kişiyi sürüklüyordu. Adam kanlı ve dövülmüştü, gümüş beyazı cüppesi çeşitli kırmızı tonlarıyla ıslanmıştı. Saçları alına yapışmıştı, beyaz telleri ay kadar parlaktı. Uzak mesafeden bile, sol kaşının kıvrımının üzerinde iki siyah benek ve göğsünün zorla inip kalkışını görebiliyordu.

Laith.

39

FLICK

Flick hiç bu kadar çok bir şey dilememişti. Arthie'nin bir canavarla birlikte arabada oturuyor olmaması diledi. Jin'in ebeveynlerinin on yıl önce terk ettikleri evin kaldırım taşlarında kanlar içinde yatıyor olmaması diledi. Ram'ın limanda onlara pusu kurmamış olması ve Flick'in diğerlerini gerektiği gibi uyarmış olması diledi.

Ceylani vampirleri durumu tersine çevirirken Arthie'nin neden kendini teslim ettiğini bilmiyordu. Arthie bunun için nedenleri olduğunu söylerdi, ama o, bir ömür gibi gelen günler boyunca hapsedilmemişti. Ram'ın ona ne yapabileceğini kimse bilemezdi.

Bu arada Flick ve diğerleri Athereum'un rahatlığındaydılar. Güvendeydiler, ama bu Flick'i beklediği kadar rahatlatmadı.

"Arthie onu kurtarmaya gelmemelerini söyledi," dedi Matteo, odalarının dışındaki koridorda bir ileri bir geri yürüyerek.

"Ama geliyoruz," diye cevapladı Jin. Aslında üzgün görünmüyordu. Uyuşmuş, boş bakıyordu; Flick'in kendisiyle başa çıkmayı bilmediği duygular. Arthie'nin ona verdiği madeni parayı çevirdi. "Ve senin sayende, pırıl pırıl yeni kıyafetler giyiyoruz."

Matteo kaşlarını çattı.

Arthie ve Ram uzaklaşırken, siyah giysili ordusu arabalarına binip aynı şeyi yaptı. Katliam sona ermişti, ancak vampirler doymamıştı ve bir süre sonra gelen

Sidharth'ın arabalarına binmek istemiyorlardı. Matteo, bölgeyi kordon altına alan Boynuzlu Muhafızların onları suçlu olarak göstereceği konusunda onları uyardığında, herkes harekete geçti.

Jin doğrudan Konsey'e gitmek istemişti, ama Matteo kanlı giysilerine ve kirli ciltlerine işaret etti ve Jin bile duş almaya karşı çıkamadı. İşte bu yüzden Athereum'daydılar.

Flick, ıslak ve pürüzlü bir şey kolunu okşarken çığlık atmaktan kendini zor tuttu. "Opal!"

Yavru kedi öfkeyle miyavladı. Gözleri, yalnız bırakıldığı için kızgın bir şekilde açılmıştı, ama kuyruğu havadaydı ve onların dönüşüne memnuniyetle sallanıyordu.

"Biliyorum, biliyorum," diye cevapladı Flick, onu kucağına çekerek. Opal hemen mırlamaya başladı. "Bu kadar uzun süre uzak kalmak istememiştim."

Geriye dönüp bakıldığında, iki gün hiçbir şeydi. O günlerin ne kadar uzun geldiğini anlatsa kimse anlamazdı.

"Ceylan'da ne oldu?" diye sordu, unutmaya kararlıydı.

Jin'in dudaklarının bir tarafı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Kafam bir çuvala sokuldu, ailemi buldum, Arthie'nin kalede binlerce duvin değerinde kaynağı yakmasını izledim ve seni bulmak için aceleyle geri döndüm."

Matteo burnunu çektirdi. "Özetle böyle. Ayrıca trafiğin ortasında hareket halindeki bir arabayı ele geçirdi."

Flick nefesini tuttu. Onu azarlamaya fırsat bulamadan, bir çığlık yankılandı ve Chester, Reni ve Felix'in peşinden koşarak salona girdi.

"Flick!" diye bağırdı Chester, kollarıyla onu sardı. Şeker ve güneş ışığı kokuyordu. "Çok endişelendik! Seni aramaya çalıştık ama hiçbir koşucumuzun bir ipucu yoktu!"

"Yeraltındaydım," dedi Flick sessizce. "Bulması kolay bir yer değil."

Jin'e döndü. "Üzgünüz, Jin. Onu korumaya çalıştık."

"Sanırım seni affedebilirim," dedi Jin aşırı dramatik bir iç çekişle, ama sonra Flick'e baktı. "Ne oldu?"

Bu seferki sesi ölüm cezası gibiydi, ona zarar veren herkese korkunç şeyler yapacağına dair bir sözle kanını kaynatıyordu.

"Defterde koordinatları buldum ve bunların saray ve haraçla yakın bir yere çıktığını fark ettiğimde, onun planlarını öğrenmeye karar verdim, ama adamları beni önce buldu," dedi Flick. "Sarayın altında uzanan bir sığınak. Tamamen keşfedemedim, ama..."

Flick durdu. Kız ve erkek çocuklarla dolu kafesi nasıl tarif edebilirdi? Gözlerindeki çaresizliği, hükümdarlarının ülke çapında küfrettiği vampirlerden daha kötü olduğunu bildiklerini nasıl anlatabilirdi?

"Ne oldu?" diye sordu Matteo.

"Onun sokaklardan kaçırdığı insanları buldum." "Sığınakta mı?" diye sordu Jin.

Flick somurtkan bir şekilde başını salladı. "Bir odada kafese kapatılmışlar."

"Ama neden? Onları sokakta masum insanları katleden vampirler kisvesi altında kaçırıyorsa, onları hayatta tutmak için endişelenmesine gerek olmazdı."

Flick, bileklerini kucağında tuttu. Ram'ı kalpsiz olarak nitelemekten çekindi, çünkü o da her zaman kalpsizdi. Daha akıllı davranmayan Flick'ti. Yine de, şimdi durumu daha kötüydü.

"Onları dönüştürecek," dedi Flick. "Onlar... Kaçırılanlarla konuştum. Onları haraç gününde dönüştürecek."

Jin keskin bir nefes aldı. "Ve?"

Ram'ın nasıl iktidara geldiğini herkes biliyordu. Beyaz Uluyan Kurt'u yaratarak ve iktidarı ele geçirerek kitlelerin ilgisini çekmişti. Kaos ve açgözlülüğüne dikkat ediyordu. Artık Flick, onun öyle olacağından o kadar emin değildi.

"Bilmiyorum," dedi Flick. "Zengin ve güçlüler sarayda güvendedeyken onları sokaklara salacak mı acaba?"

"Biz onlara önce ulaşırsak olmaz," dedi Matteo sessizce. "Ram'ın yirmi yıl önceki katliamı tekrarlamasına izin vermeyeceğiz."

Sidharth, Flick için birkaç kırmızı şarap dolu kadeh ve bir fincan çay içeren bir tepsi getirdi. Matteo kadehlerden birini aldı ve

Jin'e uzattı. Flick, gemide onun hediyesini alıp almadığını, ona neden verdiğini biliyor mu diye merak etti: ne olursa olsun onu kabul ettiğini söylemek için. Kalbinin artık atmamasını ya da güneş ışığına çıkamaması umurunda değildi.

Ama aynı zamanda, o da *öyle yapmıştı*. O, zevk aldığı şeylerin çoğunu kaybetmişti.

Ölmüş, birkaç saniye sonra geri dönmüş olsa bile. Meselenin özü buydu, değil mi? Vampir olmak, kendi ölümünün yasını sonsuza dek tutmak anlamına geliyordu.

Flick, Matteo'dan flütü aldı, kanın kokusunun yüzünü buruşturmasına izin vermemek için elinden geleni yaptı ve flütü Jin'e uzattı.

"Bir hediye daha mı? Felicity, beni şımartıyorsun," dedi yumuşak ve kederli bir sesle, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

İlk başta nazikçe bir yudum aldı, gözleri küstahça ona doğru kalktı. Yanakları kızardı. Kendi kanının onun dudaklarını lekelemesi nasıl olurdu acaba diye düşündü. Dişlerinin boğazına batması, dilinin sadece bu düşünceyle bile tüylerini diken diken eden tüylerini okşaması. Bir yudum daha aldı, sonra bir yudum daha, geri kalanını da hızlıca içti. Derin bir iç çekişle rahatlatma ve memnuniyet içinde sallandı.

"Çok daha iyi," dedi, onu titretiren alçak bir sesle.

"Araba hazır, ne zaman isterseniz," dedi Sidharth. "Şoförüm sizi Boynuzlu Muhafız bakanına götürecektir, adresi varsa tabii."

"Var," dedi Matteo ve ayağa kalktı. "Vampirler nasıl?"

"Onlar için bir kanadı boşaltacak kadar öngörülü davrandığımıza sevindim," dedi Sidharth. "Sayısı epey fazla, değil mi? Kaç tanesinin üye olduğunu neredeyse unutmuştum. Herkesin burada olmaktan mutlu olduğunu söyleyemem, ama durumu anlıyorlar. Hiçbirimiz Athereum'un neredeyse bir hapishaneye dönüşeceğini tahmin etmemiştik, ama bu sadece geçici bir durum."

Flick, herkesin iyiliği için öyle olmasını umuyordu.

"Şu ana kadar iyi uyum sağladılar. Talimatlara uygun olarak her birine hindistan cevizi suyu verdik ve gerekli olduğu sürece onları izlemeye ve yardım etmeye devam edeceğiz

. Odaları var, kanatlarında serbestçe dolaşabiliyorlar. Atlatacaklar. Oh, ve" — Sidharth Jin'e bir şey uzattı — "bunları babanın üzerinde bulduk. Sana verilmesi gerektiğini düşündüm."

Kitap, Jin'in takım elbiselerinde tercih ettiği koyu yeşil renkte deri ciltliydi. İçine sıkıştırılmış notlar ve kağıt parçalarıyla doluydu, her şeyi bir arada tutmak için iplerle sıkıca sarılmıştı. Flick bunların iş notları mı yoksa günlük mü olduğunu bilmiyordu, ama Jin'in babasından kalan başka bir parçaya sahip olmasına sevindi.

"Üzgünüm, Jin," diye mırıldandı Sidharth.

Jin, sanki o da kendini zorlukla tutuyormuş gibi çenesini sıkarak kitabı aldı. Sonra diğerlerine baktı. "Tamam. Hadi Konsey'le görüşelim."

Konsey. Donakaldı.

"Ne oldu, Flick?" diye sordu Chester, başını ona doğru eğerek. "Sorun ne?"

Ne diyebilirdi ki? Arthie'nin göndermesini istediği davetiyeleri sahte olarak yazmamıştı, yazamazdı da. Flick, Arthie'nin limanda verdiği talimatları duymuştu. Arthie'nin ondan ne yapmasını istediğini biliyordu. Ama Flick yapamıyordu. Bu, onun korktuğu andı. Yeteneğine ihtiyaç duyulduğu an.

Parmaklarına, bir türlü geçiremediği titremeye baktı. Bir şeyi tutmak bile acı vericiydi, ama bir şeyi sabit tutmak neredeyse imkansızdı. Denemişti. Kramp, onu birkaç saniye içinde işe yaramaz hale getirmişti. *Ellerine çok değer veriyordu ve bundan sonra onları tam anlamıyla kullanabileceğini sanmıyordum.* Ram, Flick'i kendisine geri döndüremeyince, Arthie ve Jin için de işe yaramaz hale getirmişti.

"Yapamam," diye fısıldadı Flick.

"Neyi yapamazsın?" diye sordu Jin.

Açıklamaya ve anlatmaya çalıştı, ama gözyaşları boğazını tıkadı. Bunun yerine, kollarını çekerek bileklerinin hemen üstüne kadar sıyırdı.

Cildi mor ve yeşil tonlarında morarmıştı.

"O..." Homurdandı ve ayağa kalktı, sonraki sözlerini Sidharth'a yöneltti. "Bir ilk yardım çantası lazım."

Ona ne olduğunu sormadı. Cevap vermesi için onu zorlamadı ve bunun için garip bir şekilde minnettardı.

Sidharth sorgusuz sualsiz onları başka bir kapıya götürdü. "Bu taraftan." Kapı arkalarından kapanmadan önce Matteo'ya bir bakış attı,

ve gecikme için özür dilemek istedi, ama Matteo kaşlarını çatmış, acı dolu bir ifadeyle kızın kollarını izliyordu. Matteo'nun ne olduğunu bildiğini anladı. Ne de olsa o bir sanatçıydı.

Jin elini beline koydu ve onu Sidharth'ın arkasına, banklı lüks bir tuvalete götürdü. Sidharth, makyaj masasının çekmecesinden bir kit çıkardı ve içindekileri tezgahın üzerine yaydıktan sonra hafifçe eğilerek odadan çıktı.

Flick oturdu, Jin ise ona sırtını dönerek farklı merhemleri, bandajları ve kremleri karıştırdı. Sessizdi, rahatsız edici bir şekilde. Planlarına ihtiyaç duydukları şekilde katkıda bulunamayacağı için üzgün müydü?

Arkasını döndü, bir dizi şişeyi bankın üzerine koydu ve yanına oturdu.

"Kızgın mısınız?" diye sordu Flick, sesi çok kısık.

"Evet," diye cevapladı ve Flick onun öfkesini *duydu*, hissetti. "Bir insan kendini senin annen olarak adlandırıp böyle bir şey yapabilir mi?"

Oh.

"Onu yok etmeye kararlı olmasaydık, sırf bu yüzden bile kararlı olurum," diye devam etti. Elini uzattı. "İzin verir misin?"

Kız başını salladı ve adam kızın bileğini dizine koydu, eli adamın uyluğunun hemen altındaydı. Adam soğuktu. Dönüştüğünden beri böyleydi, ama sorun değildi çünkü kız her zaman çok sıcaktı.

"Çürükler, içimdeki kadar acıtmıyor," dedi Flick.

Adam başını salladı. "Biliyorum. Bu yardımcı olacak."

Onun "*biliyorum*" demesi, sanki kendisi kelepçelenmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Ve kadın, son on yıl içinde herhangi bir anda

bunu yapabileceğini düşündü. Adam hayatı boyunca bunu yaşamıştı, ama kadın bunu hep unutuyor gibiydi. Belki de onunla birlikteyken, geçmişteki deneyimleri değil, gelecekteki günleri düşündüğü içindi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ailen için."

Merhem cildini yakıyordu, ama adam haklıydı: Merhemi yarasına sürdüğünde, rahatlama anında geldi. Ya da belki de parmaklarının cildinde çizdiği küçük daireler ve kanını kaynatan hissi yüzündendi.

"Ben... Ben ne hissedeceğimi bilmiyorum," dedi Jin ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandığını hissetti. "Çok uzun süredir kayıptılar. Sonra ellerinin benim uzun zamandır inandığım kadar temiz olmadığını öğrendim. Onları kabul ettim çünkü burada yaptıkları yanlışları düzeltereklerdi, ama sonra Ram... Sanırım beni en çok şok eden şey buydu. Onları hiç düşünmeden öldürdüğü."

Ram'ın izini kaybettirmenin bir yolunu bulmuş olsaydı, Jin'in ailesi şu anda hayatta olur muydu? Flick, böyle bir şeyi sormaya, bu düşünceyi zihnine yerleştirmeye çok korkuyordu.

"Suçluluk duymaya hakkın yok, duydu mu?" diye sordu Jin. "Dövüşemediğin için. Bana söz ver."

Flick başka yere baktı. "Söz veriyorum." "Aferin kızım."

Jin titreyerek nefes verip Flick'in diğer elini tuttu ve aynı şeyi yaptı, her dokunuşunda damarlarında bir akım hissetti. Jin, bankın diğer tarafından bir rulo bandaj almak için döndü ve Flick, parmaklarını kullanacak kadar cesur olmayı dileyerek gözleriyle Jin'in boynundaki gerginliği izledi. Cildine dövme yapılmış balıkçıl kuşuna dokunmak, Jin'in koyu renkli saçlarının dağınık tellerini eliyle düzeltmek istedi.

Jin doğruldu, bandajı açtı ve kolunu kaldırması için ona işaret etti, böylece bandajı bileğine sarabilirdi. Gazlı bezi düzgün ve temiz tutmaya odaklanırken dilinin ucu ağzının köşesinden dışarı kaydı.

Kadın, tedavi edilecek daha fazla çürüğü olmasını dilemeye başlamıştı.

"Neredeyse bitti," dedi, sesi alçak ve kaba. Memnuniyetle *hmm diye* mırıldanarak bandajın ucunu sıkıştırdı ve diğer bileğine geçti, bandajı da sıkıca sardı. Sonra tereddüt etti ve kız neyin yanlış olduğunu sormadan, ya da sözleri ağzından çıkarmaya çalışmadan, bakışlarını ona çevirdi ve bileğini ağzına kaldırarak, açıkta kalan deriye bir öpücük kondurdu.

Kadının nefesini verışı, boğazında düğümlenmiş bir çığlık gibiydi.

"Hızlı iyileşmenin sırrı," diye açıkladı ve ona bir gülümseme attı. Onu altın rengi bir ışıkla kaplayan güzel aydınlatma, havayı kaplayan tatlı koku, arkalarındaki romantik duvar kağıdı... Bir şey, *bir şey* onu öne doğru eğilmeye zorladı ve Flick dudaklarını onun dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Jin, kalbinin uzun ve tehlikeli bir atışı boyunca donakaldı.

Sonra Jin, nazik elleriyle Flick'in kollarını omuzlarına kaldırdı, ona yaklaştı ve onu öptü. Dudakları, Flick'in hatırladığı kadar yumuşaktı, ama eskiden parlak olan tadı artık daha koyuydu. Baş döndürücü, içtiği kanın metalik tadı neredeyse tehlikeli derecede tatlıydı.

Dişleri alt dudağını bir iniltiyle sıyırdı ve sıcaklık içini kaplayarak başını döndürdü. Beline uzandı, onu daha da kendine çekti, bacaklarını ayarlayarak kalbi hızla çarpmaya, nabızı midesinin altında atmaya başlayacak şekilde birbirlerine uyum sağladı.

O ilk önce çekildi, bir farkındalık nabzını bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı attırdı. Jin onu inceledi, saçlarını geriye doğru düzeltti ve çenesini kaldırdı. Gözleri donuktu ve dudaklarını kapatmadan önce, dişlerinin parladığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Jin Casimir gibi biri aşık olur muydu? Yoksa hayatındaki her şey geçici miydi, anın heyecanıyla mı yaşıyordu? Bilmiyordu ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

"Hayır!" diye çok hızlı cevap verdi. "Öyle değil, şey... Ben..." Tanrım, ne demesi gerekiyordu? "Senden hoşlanıyorum Jin. Hem de çok."

Yüzünde, sadece bu anı çevreleyen bir şey olamayacak kadar yoğun bir rahatlama belirdi. Bu, Flick'e umut verdi.

"Ben de seni seviyorum, Felicity. Sensiz bir hayatı hayal edemiyorum, sonsuzluğu ise hiç.

Flick, duygularını kontrol edemezse kalbi patlayacakmış gibi hissederek diğer elini kalbine bastırdı. Bu, onun da vampir olmasını istediği anlamına mı geliyordu? *O da* bunu istiyor muydu? Bu soru başka bir gün için kalmalıydı.

Adam güldü.

"Çok mu fazla?" diye sordu, gözlerinde yeniden bir ışık belirdi, ancak çok zayıftı. "İstediğim an bu büyüü geri alabilirim, aşkım."

Onun alay ettiğini biliyordu, ama gözlerindeki şefkatten anlayabiliyordu: Denese bile geri çekemezdi.

40

JIN

Jin ölümsüzdü, ama hayatında hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Flick'i daha önce öpmemiş değildi. Onu özlemişti, evet, o güzeldi, evet, ama bugün anne babasını kaybettiği gibi onu da kaybedebileceğini bilmek, ona ne kadar değer verdiğini fark etmesini sağlamıştı.

Onu sevdiğini.

Lanet olası bıçaklar, dostum.

Ve öfkeliydi. Öfkesi derisinin altında kaynıyordu, her göz kırptığında ve Flick'in kollardaki mor ve yeşil çürükleri gördüğünde, şimdi bandaj şeritlerinin altında gizlenmiş olan, yükseliyordu. Koç onu incitmişti. Daha da kötüsü, onu mahvolmuş, değersiz hissettirmişti. Yararsız. Tam da Jin, hükümdarı daha fazla nefret edemeyeceğini düşündüğü anda.

Athereum'un tünelinden geçerken, ona bir darbe gibi çarpan soğuk havaya minnettardı. Matteo, tanıdığı Boynuzlu Muhafız bakanının adresini Sidharth'ın şoförüne iletirken, Jin zar zor düşünebiliyordu. Üçü arabaya bindiler ve Flick, arabanın iç kısmındaki karamsar kırmızı ve mor renklerin arasında bir görüntü gibi onun yanına oturdu.

"Konsey ile görüşeceğimizi hiç düşünmemiştim," dedi Matteo, arkasına yaslanarak.

Jin, bunu isteyip istemediğini bilmiyordu. Cebindeki kartviziti çıkardı, garip, ağır bir madeni paraydı. Athereum işaretine kıyasla yuvarlaktı

bu sadece metalden yapılmıştı, mat, fırçalanmış altın renginde ve ortasında *C harfi* kazınmıştı. Babası neden bunu Arthie'ye vermiş de ona vermemişti? Jin'in Arthie kadar yetenekli olmadığını mı düşünüyordu?

Saçmalama, öyle olmadığını biliyorsun.

"Flick sahtecilik yapamaz," dedi Jin, araba yavaşça ilerlerken. "Bu yüzden onları bizim tarafımıza geçmeye ikna etmeliyiz."

Matteo şüpheli bir ifadeyle baktı. "Onlar Konsey. Hiçbir şeye ikna edilebileceklerini sanmıyorum."

"Ama benimle tanışmadılar," dedi Jin, her zamanki çekiciliğinin sadece yarısıyla, aniden Arthie'nin burada olmasını diledi. "Ve sonra Arthie'yi de alacağız. Kurtarılmak istememesi umurumda değil. Onu da kaybetmeyeceğim."

"Muhtemelen Ram'ın sığınağında," dedi Flick. "Ram benden cevaplar almaya çalıştı. Defter, senin nerede olduğun ve —ve garip bir şekilde Arthie'nin tabancası hakkında. Senin hayatta olduğunu bile söylememeye çalıştım, ama yine de istediğini benden almış gibi görünüyor. Limanda sana pusu kuracağını biliyordum, bu yüzden seni uyarmak için orada bekliyordum, ama ne işe yaradı ki."

"Önemli değil," dedi Jin yumuşak bir sesle ve arabada bir tümsekten geçerken elini tutarak onu sakinleştirdi. Bandajlarını görünce çenesini sıkıca kapattı. Ona pirinç muşta ve bir çaydanlık dolusu tavsiye vermemeli miydi?

"Ben..." Soğuk, sert bir kahkaha atarak sözünü kesti. "Onları kurtarmak için hayatını tehlikeye attı, biliyor muydun? Onları kurtarmak için memleketine dönmeye cesaret etti ve biz de geri döndüğümüz anda ölmeleri için tamamen gereksiz bir yolculuk yaptık."

"Yolculuk boşuna değildi," diye Matteo nazikçe hatırlattı. "Neredeyse yüz vampir kurtardık. Ceylani ticaret yolunu mahvettik ve gerçekten de anne babanı kurtardık. Ettenli olarak öldüler, tutsak olarak değil, ve oğullarının hayatta ve iyi olduğunu gördüler, ölümsüz olsa da."

"Umutla öldüler," diye ekledi Flick. "On yıldır sahip olmadıkları bir şeyle."

Öyle miydi? Jin bunu asla kesin olarak bilemeyecekti. On yıl boyunca onların hayatta olmasını dileyerek yaşamış, ama sonunda onların öldüğünü görmüştü.

"Arthie'nin planına yardım etmeleri gerekiyordu," dedi yumuşak bir sesle.

"Konsey'den başlayarak bir çözüm bulacağız. Flick'in bulgularıyla donanmış, vampirlerle dolu bir sanatoryumu kurtarabiliyorsak, o kafeste bulunanlara da aynısını yapabiliriz, dönüşmüş olsunlar ya da olmasınlar. Sonra onu mahvedeceğiz," dedi Matteo, araba dönünce, sanki Flick'i unutmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

Kollarını dikkatlice kucağına koydu. "Üzülmene gerek yok. O artık benim annem değil."

Kendinden ve sözlerinden emindi. Yüzünde pişmanlık belirtisi yoktu, ne üzüntü ne de pişmanlık. Hayır, Jin ve diğerleri Ceylan'a gittikten sonra, Felicity Linden annesinin onu içine soktuğu kalıptan kurtulmuştu. Artık kendi kişiliğine sahipti.

Araba durdu. Gece çökmüştü ve Jin, Boynuzlu Muhafız bakanının günün sonunda ayrılmamış olmasını umut ediyordu. Ya da Konsey, her ne kadar çalışıyorlarsa. Şoför arabanın kapısını açtı ve Jin, bir tavernanın önünde durduklarını görünce şaşırdı. Üstelik oldukça eski püskü bir tavernaydı.

"Doğru yere geldiğimizden emin misin?" diye sordu Flick, köhne mekanı gözetleyerek.

"Spindrift mezarında ters dönüyor," diye mırıldandı Jin.

THE BROODING TURNIP, yazan üzücü bir tabela vardı, ama harfler silinmişti. Küçük bir yerdi, ama caddenin karşısındaki yerlerinden bile Jin içerideki gürültülü kalabalığı duyabiliyordu. Matteo'nun burayı sık sık ziyaret eden birini tanımasını beklemiyordu.

"Eskiden daha iyi günleri vardı," diye itiraf etti Matteo. "Gidelim mi?"

41

ARTHIE

Laith hayattaydı. Durumu çok kötüydü, ama hayattaydı. Arthie, Ram'ın beklediği tepkiyi vermemeye çalıştı, ama bu imkansızdı. Laith şu anda ne durumda olursa olsun, o onların ekibinin bir parçasıydı. Arthie'nin hayatının bir parçasıydı.

Onu vurup iki kez ölüme terk etmiş olsa bile. O da onu vurup ölüme terk etmiş olsa bile.

"Onu işkence ettiğin için kendinle gurur duyuyor musun?" diye sordu Arthie. "Mesele bu mu?"

Ram'ın yanında, Laith sessizce burnunu çektirdi. Ram, Calibore'u diğer eline aldı ve Arthie, ona bakmamak için elinden geleni yaptı.

Onunla tabanca arasında bir bağ vardı, Arthie, gerçekçi kalma konusundaki kararlılığına rağmen, bu bağın sadece tabancanın bilinçli olduğunu kabul ettiği için var olduğunu biliyordu. Tabanca, onun ona değer verdiği gibi ona değer veriyordu. Ram, ne kadar uğraşırsa uğraşsın böyle bir ittifakı kopyalayamazdı. Kendi kızıyla bile zar zor bir bağ kurabilirdi.

"Senin istediğini yapmayacak," dedi Arthie.

Ram tabancayı ona doğrulttu. "Hayır mı?"

Laith bir ses çıkardı.

"Oh, ne dedin?" diye sordu Ram. "Sana emanet ettiğim kız için mi endişeleniyorsun?" Arthie'ye baktı. "Sihir ya da ona atfettiğin saçma sapan şeyler umurumda değil.

ya da onun sahip olduğuna inandığın saçma sapan kavramlar umurumda değil. Önemli olan, onun Arawiyan tahtı için önemi."

Arawiyan tahtı için önemi, Laith'in artık hayatta olmayan kız kardeşi ile Ettenia'ya gelmesinin tam da sebebiydi. Kız kardeşi, fethi önlemek için tabancayı geri getirmekle görevlendirilmişti, çünkü Calibore bir silahtan, şekil değiştiren bir silahtan daha fazlasıydı. Bu, krallığın kendi hazinesine geri getirmeye çalıştığı birçok eserlerden biriydi. Her biri aşılmaz bir sihirle doluydu ve her biri, yetenekli bir ordunun diğer krallıklar için olduğu kadar krallığın hayatta kalması için de vazgeçilmezdi.

Ram büyüyle ilgilenmiyor olabilir, ama Arthie o anda ne istediği çok açıktı.

Arawiya'yı kolonileştirmek istiyordu.

Onun açgözlülüğünün sonu yoktu. Ceylan ve Jeevant Gar'ı kolonileştirmişti. Qirilan'ın bazı bölgelerini ve diğer ülkeleri de kolonileştirmişti. Arawiya, Ettenia yakınlarındaki en büyük krallıklardan biriydi ve muhtemelen büyüklüğü nedeniyle Ram onu hiç dokunmamıştı.

Calibore ile bunu yapabiliirdi.

Bu sefer Arthie, yüzündeki ifadesini yeterince hızlı değiştiremedi.

"Gerçekten de öyle," dedi Ram, Arthie'nin silip süpürmek istediği bir kendini beğenmişlikle. "Bunun için buradaki yüksek kaptana teşekkür edebilirsin. Gerçi, onun lehine söylemek gerekirse, ağzını kapalı tutmaya çalıştı."

Tek bir eserin böylesine bir vahşete kapı açabileceğini bilmek ne garipti.

Arthie, Ettenlilerin Ceylan'ı, Jeevant Gar'ı veya diğer krallıkları ve ülkeleri ele geçirmesini engelleyememiş olabilir, ama bunu engelleyebilirdi. Cebinde sadece gümüş doz ve çaldığı anahtar vardı, ama bir yolunu bulacaktı.

Laith, Ram'ın ayaklarına kanlı bir kusmuk tükürdü.

Ram yanıt olarak homurdandı ve adamlardan biri Laith'in kulağını, boğuk ses çıkarana kadar çevirdi.

Arthie parmaklarında anahtarla oynadı. Kelepçelerini açıp kendini kurtarmak ne kadar kolay olurdu. Calibore'u Koç'un elinden kurtarıp boğazına ateş etmek, hayatının akıp gitmesini izlemek.

"Şimdi, izin verirsiniz, hazırlamam gereken bir haraç var," dedi Koç. "Onu sandalyeye bağlayın ve kapıyı kilitleyin; başka bir kaçak istemiyorum."

"Beni de burada bırakacak mısın?" diye sordu Arthie.

"Bunu zaten konuştuk, değil mi? Casimir ekibinin beyinlerini burada bırakıp, o zavallı çetenin geri kalanını işe yaramaz hale getirecek miyim?" diye sordu Koç. "Evet."

Adamlar Laith'i hiç nazik davranmadan sandalyeye attılar, kollarını büküp arkasında kilitlediler. Sonra da iyice emin olmak için onu bayılttılar.

"Peki ya o?" diye sordu adamlardan biri.

Ram ona baktı, Calibore'u elinde çevirdi. Arthie'nin önünde salladı. Kendini teslim etmeye karar verdiğinde, tabancasını da bırakmayı seçmemişti.

"Otur ve onu izle." İkinci adama baktı. "Her ihtimale karşı ona da bir kazık getir."

42

FLICK

Boynuzlu Muhafız bakanı, yüksek kaptandan bir üst rütbeydi ve White Roaring sokaklarında nadiren görülürdü, çünkü işleri çoğunlukla masa başında oturmaktan ibaretti. Flick, böyle bir tavernada bir tane bulabileceğini düşünmemişti. Daha önce hiç tavernaya gitmemişti, sadece kitaplarda okumuş ve uzaktan görmüştü.

Flick, Jin'in ayaklarına basmadan olabildiğince ona yakın durdu. Ayakkabıları çamurda çamurlu sesler çıkarıyordu. Birden fazla kez üzerine bakışlar hissetti, kararan gökyüzüne karşı silüetleri beliren figürler dar sokaklarda koşuyorlardı.

"Burada bir bakan bulabileceğimizden emin misin?" diye sordu.

Flick suçluluk duygusuyla mücadele etti. Jin'e söz vermişti, ama bu onun kendini işe yaramaz hissetmesini engellemiyordu. Arthie, Flick'in maskelerinden birini taklit edebilmesi için Konsey ile görüşmelerini istiyordu, ama Flick bir çay fincanını bile tutamıyorken, maskeyi taklit etmeyi nasıl başarabilirdi? Jin, Konsey'i Ram'ın maskesini çıkarmaya ikna edecek kadar ikna kabiliyetine sahip miydi?

O, boynuzlu muhafızlar gibi etrafı taramakla meşguldü. Komik bir şekilde, Flick şehrin bu bölümünde devriye gezen hiçbir muhafız görmedi. Burada insanlar saklanmıyor ya da vampirleri protesto etmiyorlardı.

"Kesinlikle. Adı Ward," dedi Matteo, kapıyı açarak. Kapı, sokağın karşısındaki çamurda yuvarlanan domuzlar gibi gıcırdadı.

Sessiz akşam, ahlaksızlığın hüküm sürdüğü hareketli bir ortama dönüştü. Flick, Jin'e bakarak, etrafındaki ortamın onu Spindrift'e geri götürüp götürmediğini merak etti, ama nostalji yerine, onun üst dudağının bu pis ortama tepkiyle kıvrıldığını gördü. Böyle bir karmaşayı Spindrift'le eşdeğer tutmasının yanlış olduğunu düşündü.

Taverna insanlarla doluydu, bazıları gürültülü müzik eşliğinde dans ediyor, diğerleri ağır bardakları birbirine çarpıyor, içkiler yıpranmış zemine dökülüyordu. Hava ter ve vücut sıvılarının kokusuyla doluydu.

"Bu enkazda kimseyi nasıl bulacağız?" Jin gürültünün üstüne bağırdı.

"Yakınımda kal," diye bağırdı Matteo.

Flick'e iki kez söylemeye gerek yoktu. Jin'in hemen arkasında kaldı, başını eğik tuttu, dişli gülümsemeleri ve kıyafetlerini sanki hiç stil anlayışı yokmuş gibi inceleyen kadınları görmezden geldi. Onlar nehir görmemiş gibi giyinirken, o bir erkek gibi giyinmişti.

Tanrım, Flick, bu çok kaba bir davranıştı.

Ama doğruydı. Jin geri dönüp elini uzattı ve Flick yanaklarının ısındığını hissetti. Öpüşmüş, dokunmuş ve ateşli bakışlar paylaşmışlardı, ama kargaşanın ortasında bile aranmak ve hatırlanmak, tarif edilemez bir şekilde olağanüstü bir şeydi.

Matteo onları arka odalara götürdü. Bir sıra odalar vardı ve Flick bunların dolu olup olmadığını merak etmek zorunda kalmadı. Nefes nefese inlemeler, düşük sesli inlemeler ve ateşli emirler kapılardan sızıyordu. Jin, elini tamamen bırakmadan önce elini sıktı ve Flick onun gözlerine bakmaya çalıştığında kasıtlı olarak başka yere baktı. Flick, onun rahatsızlığından dolayı gülümsemesini zorlukla bastırdı. Büyük Jin Casimir! Utangaç!

"Ben Konsey için buradayım, Andoni," dedi Jin kuru bir sesle, ama Flick sözlerinin sertliğini, boğazındaki kısık sesi fark etti. "Gösteri için değil. Lanet bıçaklar, bunun için duş aldığımıza inanamıyorum."

Matteo onu görmezden geldi ve diğerlerinden daha geniş olan orta kapının önünde durdu. Flick, bu kapının daha resmi olduğunu hissetti. İki kez kapıyı çaldı ve

kaba bir ses cevap verdiğinde içeri girdi, Flick ve Jin de hemen arkasından.

Orta yaşlı bir adam, daha iyi günler görmüş bir masanın arkasında oturuyordu, penceresi açık olduğundan sokaklardan gelen ekşi hava içeri giriyordu. Flick'e Penn'i hatırlatan koyu renk sakalı vardı ve arkasında yıpranmış bir rafta çay fincanları duruyordu. Duvarların boyası dökülüyordu ve zeminin cilalanması gerekiyordu, ama Ward, buraya hiç uymayan, Boynuzlu Muhafız bakanlarının giydiği kırmızı üniformayı giymişti.

"Andoni!" diye seslendi Ward. "Uzun zaman oldu, evlat."

"Bir sanatçı asla uyumaz," dedi Matteo tembelce omuz silkerek. Matteo'nun durumunda bu çok doğrudu.

"Şekerlemeler?" diye sordu Ward, masasındaki kaseyi iterek. Ne Matteo ne de Jin bir tane almak için kıpırdadı, ama Ward o kadar umutlu görünüyordu ki Flick reddetmenin uygunsuz olacağını düşündü.

"Bu mekan sana mı ait?" diye sordu Jin ve Flick, onun yargısını biraz yumuşatabileceğini düşündü.

"Aslında babamın," dedi Ward başını sallayarak ve sonra başını eğerek Jin'e baktı. "Neden? Satın almak mı istiyorsunuz?"

Flick, bir an için Matteo'nun onlara acımasız bir şaka yapıp yapmadığını merak etti, ama o da onlar kadar Konsey ile tanışmak ve Arthie'yi bulmak istiyordu ve Ward doğru üniformayı giyiyordu. Sadece garip bir manzaraydı.

"Senin Boynuzlu Muhafız bakanı olduğunu sanıyordum," dedi Jin.

Ward geriye yaslandı, uyumlu sesi yavaşça kayboldu. "Ben de birden fazla işte çalışmamıza izin verildiğini sanıyordum."

"Arkadaşımı affedin. Birden fazla kez haksızlığa uğradı," dedi Matteo.

Ward, Jin'i uzun ve sessiz bir an boyunca inceledi — odanın izin verdiği kadar sessizdi, çünkü dışarıdaki gürültü havayı titriyordu — ve Flick, Jin'in çok ileri gittiğini ve bakanın onları geri çevireceğinden endişelendi.

"White Roaring korkunç bir yer," dedi Ward sonunda. Kalemını bıraktı ve mektubu katladı. "Şimdi, neden burada olduğunuzu anlatır mısınız?"

"Bu yüzden." Jin masasına yaklaştı ve ağır altın sikkeyi uzattı. Konsey'in kartviziti.

Ward donakaldı. "Bunu uzun zamandır görmemiştim." "Bizi onlara götürür müsün?" diye sordu Matteo.

Ward kaşlarını kaldırdı ve Flick ile Matteo'ya bir bakış attı. "Bu parayı nereden buldunuz? Artık bunları üretmiyoruz."

Jin cevabını düşündü. "Kendisi kullanamayan bir akrabamdan."

"Öyle mi? Bu inanması zor bir gerçek, genç bey."

Matteo, ne söyleyeceğini biliyor ama söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını büzdü. "O benim arkadaşım, Ward," dedi Matteo sonunda. "Kız kardeşinin oğlunun arkadaşına güvenemez misin?"

Jin tereddüt etti. Flick'in gözleri kendiliğinden büyüdü, sonra yüzünü toparladı. Bu adam Matteo Andoni'nin *amcası* mıydı? Uzun boylu, aristokrat vampirle hiç benzemiyordu.

"Seçimle kardeş," diye düzeltti Ward, ayağa kalkarak. Ah. Bu çok daha mantıklıydı. "Ama haklısın. Ve para adabı, seni oraya götürmemi, soru sormadan."

Matteo'nun kaşları düzleşti.

Adam zaten *çok* fazla soru sormuştu. "*Orası* tam olarak nerede?" diye sordu Flick.

Ward parmağını kaldırdı. "İki taraf da soru sormayacak, bayan." Sonra cep saatine baktı. "Kahretsin. Saat yedi buçuk oldu. Konsey yarın şafak sökene kadar toplanmayacak, bu yüzden maalesef henüz gidemeyiz. Şanslısınız ki, boş odalarım var."

Onlara konaklama imkânı sunduğu için o kadar memnun görünüyordu ki, Flick ona gülümsemeden edemedi, ama bu gülümseme bir grimasa benziyorduysa, onu suçlayamazlardı.

43

JIN

Ward boş odaları olduğunu söylediğinde, saymayı bilmiyordu galiba, çünkü sadece bir odası vardı. Oda dar, sıkışık ve şaşırtıcı derecede temizdi, ama sadece tek kişilik bir yatak vardı. Üçü dar kapının önünde durdular ve Jin, Flick'in kalp atışlarının hızlandığını aniden fark etti.

Matteo da bunu duydu ve Jin'e yan gözle baktıktan sonra birkaç adım geri çekildi. "Oda sizin. Neyse ki ikiniz için, ben üşümezim."

Tek kelime etmeden karanlık koridordan kalabalık kata doğru yürüdü ve Jin ile Flick'i yalnız bıraktı. Flick hiçbir şey söylemeden elleriyle pantolonunu düzeltti.

Jin de üşümüyordu. Uykuya da ihtiyacı yoktu. Eğlencenin olduğu yöne doğru eliyle işaret etti. "Ben..."

"Kal," diye fısıldadı Flick. Sanki bir parçası bunu engellemek isterken, diğer parçası engelleyemiyormuş gibi hızlıca söyledi.

Jin hareketsiz kaldı. Bu, onu kızdırmak, bir tavernada bir erkekle yatak paylaşmanın kesinlikle bir hanımefendiye yakışmadığını hatırlatmak için mükemmel bir andı, ama böyle bir alaycı sözü söyleyemedi. Flick ay ışığında muhteşem görünüyordu ve ona o ayçiçeği ve güneş ışığı gibi gözleriyle, bu kadar az şey veren bir dünyada sıcaklık dolu bakışlarla baktığında, Jin hayır diyemedi.

Kapıyı kapattı. İstesek bile ayrılamazdı. "Vampirlerin uykuya ihtiyacı yoktur," dedi.

"Biliyorum. İhtiyaç ve istek iki farklı şeydir," diye cevapladı kız, ve bu, annesinin malikanesinden kaçırdığı Felicity Linden'dan o kadar farklıydı ki, kendini tutamadı.

Yavaşça öne doğru eğildi. "Öyle mi? Peki Felicity Linden ne istiyor?"

Onun kendisini taklit etmesini beklemiyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatmasını. İçgüdüsel olarak bir adım geri attı, başı yıpranmış ahşap kapıya çarptı.

"Flick olarak çağrılmak istiyor," dedi, sesinde karanlık bir alt ton vardı. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışıltı vardı. Tehlikeli, heyecan verici. Nefesinin sıcaklığını hissetti, yediği şekerlemelerin kokusunu aldı.

"Başka ne istiyor?" diye fısıldadı.

Flick, ağızına baktı, sonra sonsuz bir an boyunca gözlerine baktı, ta ki gözlerinde bir yumuşama olana kadar. "Senin kederlerini öperek yok etmek istiyor. Her birini kalbinden söküp, yerine tatlı mutlulukla doldurmak istiyor."

Jin ona baktı. Sanki onun sözleri onu çağırılmış gibi, her birini *hissetti*.

O acılar, onu aşağı çeken taşlar gibi, Ettenia'nın karanlık dalgalarının altında boğuyordu. Ebeveynlerinin ani kaybı. Arthie, kırılan bağlarını onardıktan hemen sonra kendini feda etti. Matteo kadar nazik bir ruh, Beyaz Kükreyen Kurt olmak zorunda kaldı. Koç'un Flick'in kollarına verdiği zarar.

Parmaklarını onun parmaklarının arasına sokarken, saklamaya çalıştığı ama başaramadığı bir acı ifadesiyle, sonra onu çok nazikçe kendine doğru çekti, ta ki kaşları birbirine değene kadar.

"Senin her parçanın burada benimle olsun, *çıplak olsun*," diye fısıldadı Flick, sonra bakışları aşağıya kaydı ve endişeli bir kıkırdama duyuldu. "O tür çıplaklık değil. Çıplak olmanı istemediğimden değil, oh, tanrım, demek istediğim... Ben istiyorum..."

Onu sessizce öptü. Ağızına doğru nefesini tutarak, parmaklarını onun parmaklarına sıkıca doladı, başını eğdi ve nefesini keserek öpücüğü derinleştirdi, bukleleri onun alnını, sözleri kadar yumuşak bir şekilde okşadı.

Kalp atışlarını hissedebiliyordu, namludan çıkan bir mermi kadar hızlı atıyordu, tavernadaki gürültü kadar yüksek olana kadar hızlanıyordu.

Kız yanakları kızararak geri çekildi ve sonra yatağa döndü, hala onun ellerini tutuyordu ama utangaçlığından sözlerini söyleyemiyordu.

O da onu takip etti. Kız onu bıraktığında oturdu. Yatak daha çok bir karyola gibiydi, tek kişi için bile zar zor yeterliydi, iki kişi için ise hiç yoktu. Kızın ağırlığıyla yatak çöktü, kız geriye doğru kayarak rahat bir pozisyon alırken yatak sallandı.

Ona dönüp yüzünü görebilmesi için acı verici bir an geçti. Kız bekliyordu, başını eğerek ay ışığının yüzünün bir tarafını aydınlatmasını sağladı, beyaz gömleği o V şeklindeki cildi çerçeveliyordu, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bileklerinin hemen üstüne sarılmış bandajlar, o şeytani pantolonlar onu tahrik ediyordu. Sade başlığa yaslanmış, sırtına bir yastık dayamıştı.

Yanındaki yeri okşadığında, Jin onun ne istediğinden emin olamadan sadece itaat edebildi. Uzanmaya başladı, ama bu yeni bir Flick'ti, ne istediğini bilen bir Flick. Kafasını kucağına çekti ve Jin, pantolonunun yumuşak kumaşı aracılığıyla cildinin sıcaklığını hissetti. Matteo yalan söylemişti, çünkü vampirler üşüyordu. Acı verici bir şekilde.

"Rahat mısın?" diye sordu.

Rahat mı? Jin neredeyse gülecekti. Garip bir soruydu, ama Flick sıradan bir kız değildi ve bu da sıradan bir an değildi.

"*Sen* rahat mısın?" diye sordu.

Flick tatlı bir gülümsemeyle başını salladı ve Jin'in gözlerine baktı. Jin, Flick'in ne aradığını biliyordu: Jin'in orada olup olmadığını görmek istiyordu. Jin'in *onun* varlığıyla dikkatini dağıtmaya çalışıp çalışmadığını görmek istiyordu.

Ve bulduyuyla memnun kaldı.

Yüzünün hatlarını nazik, neredeyse hissedilmeyecek bir dokunuşla izledi. Nefesi titredi, bu onu şaşırttı ve parmakları saçlarına dokunmadan önce dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü duydu, tırnakları kafa derisini kazıyarak Jin uykuya dalana kadar saçlarını okşadı.

44

ARTHIE

Arthie, Laith'in sandalyesinde uykuya dalıp uyanışını izleyerek zamanın geçişini takip etti. Laith onu ya da sandalyede oturup elinde kazıkla onları izleyen siyah giysili adamı neredeyse hiç fark etmiyor gibiydi, her uyanışında hezeyan geçiriyor, sonra tekrar uykuya dalıyordu. Arthie de aynı şeyi taklit etti, başını öne eğip sarkıtarak adamın sonunda homurdanıp cep saatini çıkarıp kilidi çevirerek odadan çıkmasını bekledi.

Kapı çarptığında Laith kıpırdadı.

"Casimir," diye hırıltıyla konuştu.

Arthie kolundaki anahtarla oynadı. Ne yapmalıydı? Ona koşup işi bitirmeli miydi? Ona yardım etmeye çalışmalı mıydı? Ona dokunursa ne olacağını bilmiyordu.

"Hayattasın," diye fısıldadı, zincirleri tıkırdadı.

Adam gülmeye başladı ama bunun yerine bir dizi acı öksürüğe boğuldu. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Beni öldürmek isteseydin, bunu sağlardın."

Matteo da aynı şeyi söylemişti. O sırada Arthie ona karşı çıkmak istemişti, ama bu doğrudu, değil mi?

Muhafızın ne zaman geri döneceği belli değildi, bu yüzden Arthie vakit kaybetmedi. Çaldığı anahtarı kilide soktu, tıklayana kadar çevirdi ve kelepçeler düştü, kolları serbest kaldı. Zincir duvardaki demir halkaya bağlı kaldı ve onun peşinden ileri geri sürtündü.

Laith yorgun bir kahkaha atarak başını kaldırdı. "İşte tanıdığım Arthie Casimir."

Cep saatini çıkardı; şafak sökmek üzereydi. Saatlerdir duvara kilitliydi. Jin Konsey ile görüşmüş müydü? Flick bir maske mi yapıyordu? Lady Linden ile anlaşılamayan kişilere sahte davetiyeler göndermiş miydi?

"Kralınızdan nefret ettiğinizi biliyorum, ama bunun krallığınızı satacak kadar ileri gideceğini bilmiyordum," diye Arthie Laith'e hırladı. "Ram'ın fazla güce sahip olması ne oldu?"

"Krallığımı satmak mı? Sanki bir şey kazanmış gibi mi görünüyorum?" diye sordu. Sesi yorgun ve boş geliyordu. Güzel yüzünde kir vardı, alnından bir damla kan sızıyordu. "Hiçbir şey söylemedim, kız kardeşimin mezarını tahrip etmekle tehdit ettiklerinde bile."

"Yine de, Calibore ve bir planla buradan çıktı."

Laith sessiz kaldı, elleriyle boğuk bir nefes aldı. Arthie alaycı bir şekilde güldü. "Yalancı. Ona benim vampir olduğumu bile söyledin."

O gece işi bitirmeliydi, ama bir parçası onun kalbini hedef alamıyordu. O onu ihanet etmiş, kullanmış, manipüle etmeye çalışmıştı, ama yine de aralarında başka bir şey vardı. Değişimi ima eden bir şey, ona dokunduğunda, ortak geçmişlerinden ve acılarını anlattığında, tenine fısıldayan bir şey.

Laith çenesini kaldırdı ve gözlerine baktı. Bir an için, gözlerinde acı yoktu. Bir an için, yine Eski Kükreyen Kule'nin tepesine dönmüşlerdi.

"Kız kardeşimin kraldan gelen mektuplarını, onlardan ayrılmaya dayanamadığım için aptalca saklamıştım. Ram onları buldu, yok etti ve sonra beni sorgulamaya başladı. Seni tehdit ederek."

Arthie, onun bakışlarında yanan dürüstlüğü kabul etmeyi reddetti. "Yalan söylediğimi düşünüyorsun," dedi yenilgiyle.

O, neşe duymadan güldü. Aksi düşünmekle aptallık etmişti. "Söylediğin hiçbir şeye inanmadığım için beni affet."

Arthie utanmış görünüyor. Sözlükte pişmanlığın yanında bir resim olsaydı, Laith bunun için mükemmel bir aday olurdu.

Ama Arthie için affetmek kolay bir şey değildi.

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama sana anlatarak hiçbir şey kazanmıyorum." Arthie'nin haklı olduğunu düşündü.

"Ram, senin Ceylan'da olduğunu düşünüyordu. Ben de ona, bana başka bir şey söylediğini söyledim. Yalan söylediğimi anlaması uzun sürmedi."

"Teşekkür etmemi mi umuyordun?" diye sordu. "Beni koruduğun için seni kollarıma almamı mı?"

Laith, sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi.

Ona doğru yürüdü, burnunun ucuyla kan damlayan yerine baktı, kelepçeli elleri zor nefes alırken sandalyenin arkasını tırmalıyordu. Nefes alıp verme sesi, cildinin görünümü, kaşlarının üzerindeki ikiz lekeler... Her şey onu dengesiz hale getirdi. Basın katliamı çok uzak, başka bir zamanda, başka birinde yaşanmış gibi geliyordu. Gözlerini kırptı, bunun garip bir halüsinasyon olduğundan emindi.

"Kedim hayatta mı?" diye sordu.

"Ve iyi," diye cevapladı Arthie. "Artık adı Opal."

Laith güldü. "Flick. Ona isim vermediğim için hep endişelenirdi."

Ama Arthie küçük konuşmalar istemiyordu. Onun kahkahasını istemiyordu.

Artık bu odada durmak istemiyordu.

"Beni nasıl tehdit etti?" diye sordu aniden. Laith başını merakla eğdi. "Ram beni tehdit ettiği için konuştuğunu söyledin. Nasıl?"

"Seni başka bir tür vampire dönüştürecekti. Adını unuttum."

Arthie dudaklarını sıkıca kapattı. "Ripper."

Ram, Ripper'ların bir mutasyon sonucu olduğunu ve henüz eline almadığı bir serumdan kaynaklanmadığını öğrendiğine göre, onları kendisi yaratmaya çalışacak mıydı? Arthie, bunun endişelenmesi gereken bir konu olup olmadığını merak etti. Ödenek yakında ödenecekti. Ram'ın, kontrol edilemez, doyumsuz Ripper vampirlerin zorluklarıyla başa çıkmaktan çok daha fazlasıyla uğraşması gerekiyordu.

Arthie kapıya baktı. Kilit açma aleti yoktu, Calibore yoktu ve kapının diğer tarafında bir muhafız duruyor olma ihtimali çok yüksekti.

"Bana bir şans ver, Arthie," diye fısıldadı Laith. "Sana değerimi tekrar kanıtlamama izin ver. Calibore'u geri almana yardım edeceğim."

"Neden?" diye sordu, sesi sert bir fısıltıydı. O da onu aldattığı gibi, o da onu aldatmıştı. Neden *ona* bu kadar çabuk güveniyordu? Onun çalacak hiçbir şeyi kalmamıştı ve onun da kalmadığını düşünüyordu.

"Ve... ve sonra işimiz bitecek. Ödeşmiş olacağız," dedi, sorusuna cevap vermeden.

Tıpkı onun hayatını kurtardığında ve o da onun hayatını kurtardığında olduğu gibi. Tıpkı onu Athereum'a ihanet edip ölüme terk ettiğinde ve o da ona kendini açıp kanını içtikten sonra ona aynı şeyi yaptığında olduğu gibi. Onu gönderdikten sonra Athereum salonuna dönmek, geriye kalan son hesaplaşmaydı. Bu, Penn'in ölümüne yol açmıştı. Onun ölümüne yol açmıştı.

"Kaçmak için yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordu.

Arkasındaki bir şeyle boğuşurken nefes nefese kalarak boğuk bir kahkaha attı. Sandalyenin arkasına vurdu ve Arthie'ye bakması için işaret etti. O bir anahtardı ve kelepçeler için kullanılan küçük anahtarlardan değildi. "Öyle mi? Kulağımı burkan gardiyandan aldım."

İşte tanıdığı Laith Sayaad buydu.

Arthie, demirin bileklerine kazıdığı derin çizgileri görmezden gelerek kelepçelerini çözdü. Cildi solgundu. Ayakları üzerinde zorlukla dururken, Arthie daha önce olmayan bir hırıltı duydu, muhtemelen göğsüne ateş ettiği kurşun yüzündendi.

Onun için üzülüyordu, ama pişmanlık duyamıyordu. Gözlerinin içine bakmış, aşk hakkında konuşmuş ve silahının tetiğini çekmişti. Yine de ondan nefret edemiyordu. Kız kardeşi yüzünden bu yola girmişti. Arthie, Jin için aynı şeyi on kez yapardı.

Öyleyse neden Laith şimdi ona yardım ediyordu?

Arthie bilmiyordu, ama o anda her türlü yardımı kabul edecekti.

45

JIN

Jin şafak vakti güneşin ışııyla gözlerini açtığında, bir an için nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Başının altında sıcak ve düzensiz bir şey hissetti, sonra bir ses duydu. Yukarı baktı; Flick'in kucağındaydı. Önceki gece bir anda aklına geldi. Flick, başlığa yaslanmış, hafifçe horluyordu ve Jin kıpırdadığında uyanarak yorgun gözlerle gözlerini kırıştırdı.

"Merhaba," diye utangaçça fısıldadı ve Jin, Flick'in parmaklarının saçlarını okşayarak üzüntülerini giderdiğini ve onu uykuya daldırdığını hatırladı.

"Merhaba, Flick," diye cevapladı Jin ve o, adını söylediğinde Flick başını eğdi. Kapı çalındı ve ikisi de yataktan kalktı, yatak gıcırdayarak kalmalarını rica ediyordu.

Keşke öyle olsaydı. Tribüt bu geceydi ve Jin'in kaybedecek çok az zamanı vardı.

Matteo kapının diğer tarafındaydı. İkisini şüpheyile süzdü. "İkiniz de iyi dinlendiniz mi?"

"Aslında evet," dedi Jin, Flick'e göz kırparak. Flick bu imaya tepki gösterdi.

Matteo içini çekti ve dönerek düz döndü
koridora koridora dönüverdi.

"Gördün mü, meraklı insanlarla böyle başa çıkılır," diye fısıldadı Jin. "Ama o düşünecek ki... Ben... Jin!" diye kekeledi Flick.

Jin ona yan gözle baktı. "Bu kötü bir şey mi?"

Bunu hiç düşünmemiştiği için bir an durakladı. Hâlâ yüksek sosyetenin çay içerken fısıldaştığı dedikodular yüzünden rahatsızdı.

ama Flick artık bunun için endişelenmesine gerek yoktu.
Aslında, endişelenecek çok daha kötü şeyler vardı.

★ ★ ★

Ward sözünü tuttu ve şikayet etmeden onları tavernadan çıkardı. Gündüz saatlerinde burası çok daha sakin bir yerdı, gürültü yerini ahşap zemini silen paspasın yalnız sesine bırakmıştı. The Brooding Turnip kadar eski püskü yerlerle dolu bölgede, sallanan hanlardan çürümüş dükkanlara kadar zikzaklar çizerek ilerledikten sonra, Ward onları Jin'in pek sık gitmediği bir yöne götürdü: White Roaring akademilerinin yakınına. Buradaki asfalt yürüyüş yolları boştu, okullar her gölgede hüküm süren kargaşa ve korku nedeniyle kapalıydı. Dün geceki tavernayla tam bir tezat oluşturuyordu. Birçok yönden.

Ram, zenginler onun yanında güvendeyken, sokaklara gerçek bir yarı vampir ordusu salmayı mı planlıyordu? White Roaring'in kalbine daha fazla korku salmaktan başka, masum insanları öldürerek ne kazanacaktı?

Sonunda Ward, kuleli bir binada durdu. Burası, Ettenia'nın hükümdarını seçen ve görevden alan Konsey'in bulunduğu yer değil, birinin evi gibi görünüyordu.

"Oradan geçin," dedi Ward. "Kartvizitlerinizi teslim etmeye hazır olun."

Jin cebindeki madeni parayı sıkıca kavradı. "Burası olduğundan emin misin?" diye sordu Flick.

Ward şapkasını kaldırdı, döndü ve gitti.

"Yardımsever bir adam," dedi Jin ve o, Matteo ve Flick geniş basamakları çıkarak kemerli kapıya doğru yürüdüler. Kapı açıldığında, Flick kadar koyu tenli bir kadın karşıladı onları.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın.

Kadın ev elbisesi giyiyordu ve içerisi *daha da* bir ev gibi görünüyordu.

Yine de Jin parayı uzattı ve kadının yüzü değişti, ifadesinde "*Taze çay yaptığım evime hoş geldiniz!*" yerini "*Bu formları doldurun, sizi kasaya götüreceğim*" aldı.

Kaşlarını çatarak madeni paradan Jin'e, sonra Matteo ve Flick'e baktı. "Bunu nereden aldınız?"

Ward kadar şaşırılmıştı ve Jin, bu paraların gerçekten kaç tanesinin basıldığını merak etti.

"Konseyin eski bir dostundan," dedi Jin.

Kadın hm dedi ama başka soru sormadı. Madeni parayı aldı ve onları içeri davet etti. Jin, babasının bir parçası kadının cebine girerken hareketsiz kaldı.

Umarım buna değer.

Kadın onları evin içine doğru götürürken, Jin evi ev gibi yapan parçaların yavaş yavaş kaybolduğunu fark etti. Taze çiçekler, battaniyeler, rahat koltuklar. Ev daha görkemli, daha seçkin bir hale geldi, ta ki kadın büyük bir kapının önünde durana kadar.

Kadın kapıları açıp onları içeri davet ettiğinde üçü de durdu. Sanki tamamen farklı bir binaya girmişlerdi. Duvarlar yıkanmış gri taştan yapılmıştı. Zeminler de aynıydı, her adım ve sesi yankılıyordu. Yivli sütunlar, üniversitelerde olduğu gibi geniş bir avluya bakan kubbe tavana doğru genişleyen kemerli bir koridora kadar yükseliyordu.

Ortada yedi kişinin oturduğu yuvarlak bir masa vardı.

Her biri maske takmıştı. İçlerinden biri maskeyi hala başının arkasına sabitliyordu.

Maskeler altın yaldızlıydı ve antik bronz rengine parılıyordu. Monarşinkinden farklı olarak, maskeleri hayvani değildi, daha karanlıktı. Yüzleri neredeyse ürkütücüydü. Yanında duran Flick bir ses çıkardı. Jin yaklaşınca işlerini bırakıp sessizleştiler, Matteo ve Flick de onun peşinden.

Yığınlarca kağıt vardı, masalar mürekkep lekeleriyle kaplıydı, kitaplar yere dizilmişti. Jin, Ettenia'daki birçok kişi gibi, Konsey hakkında çok az şey biliyordu

. Konsey, hükümdarları atar ve görevden alırdı, ama bunun dışında başka işler de yapardı. Yasaları yürürlüğe girmeden önce inceler, Ettenia'da olan biteni izlerdi.

"Teşekkürler, Clara," dedi içlerinden biri.

Kafasını eğdi ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. "Konunuzu belirtin," dedi ortadaki maskeli kişi.

Ne sıcak bir karşılama ama. Zaten harika bir başlangıç olmuştu.

Jin sözlerini prova etmişti, ama onlar soğuk gözlerle ona bakarken, bu onun içindeki belirsizlik hissini engelleyemedi. Onları ikna etmek için tek bir şansı vardı. Başaramazsa, Flick bir maske yapmaya çalışabilirdi, ama ellerini ne kadar dikkatli tuttuğunu, bir şeyi tutmanın ne kadar zor olduğunu görmüştü.

Arthie , , , , , , , , , ,

Herkes öyleydi.

"Benim adım Jin Casimir," diye başladı ve hemen fısıltılar başladı. "Kız kardeşim ve beni, bir zamanlar işlettiğimiz Spindrift adlı çay salonundan tanıyor olabilirsiniz."

"Evet. Bir suçlu," dedi Konsey üyelerinden biri.

Jin hafifçe güldü. "Hepimiz öyle değil miyiz? Bu gece Yazılı Kelimeye Övgü töreninin olduğunu biliyorsunuzdur."

Yedi ürkütücü maske ona bakıyordu ve Jin hiçbirine güvenmiyordu. Aniden, burada yalnız olmadığına şükretti ve Arthie'nin Ram'ın yeraltı sığınağında ne kadar yalnız olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ram, sarayda ölen basın mensuplarını onurlandırmak istiyor, ama o gece ben de oradaydım. Onları öldüren Ram'ın kendi adamlarıydı."

Konsey üyelerinden üçü onun iddiasına itiraz etti.

"Bu sizi endişelendiriyorsa," Jin onların sözünü keserek devam etti, "Ram'ın insanların sokaklardan kaybolmasından da sorumlu olduğunu bilmenizi isterim. Onları kafese kapatıyor."

"Kafese mi? Bu çok saçma," diye bağırdı içlerinden biri.

"Vampirlerin eylemlerinden hükümdarı mı sorumlu tutuyorsun?" diye karşılık verdi bir diğeri, sanki

"Ram daha kötüsünü yaptı, ama bunu biliyordunuz, değil mi? Monarşimizin neler yapabileceğini biliy

Jin bu kendini beğenmişliğe daha ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu. "Oh, Koç daha kötüsünü yaptı, ama bunu biliyordunuz, değil mi? Monarşimizin neler yapabileceğini biliyorsunuz, ama yine de buna izin veriyorsunuz."

"Kiminle konuştuğunun farkında mısın?" diye bağırdı üyelerden biri.

"Kiminle konuştuğunuzu biliyor *musunuz*?" diye sordu Jin. "Ben Shaw ve Sora Siwang'ın oğluyum. Ram, sizin açıkça göz ardı ettiğiniz amaçlar için onları kaçırmadan önce alkışladığınız bir çift bilim insanı."

Jin, sözlerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Konsey, Ram'ın işlerinden habersiz olabilir, ama hükümdara bu kadar yakın biri gerçekten ne kadar bilgisiz olabilir ki? Bir noktada, bu tür zulümlerin devam etmesine izin vermek için başka tarafa bakmak gerekiyordu.

"Söz söylemek kolay," dedi içlerinden biri. "Senin onların oğlu olduğuna nasıl inanabiliriz?"

Jin, ebeveynlerini hain olarak nitelendirmedikleri için rahatladı. Bu, Ram'ın onlara bu yalanı söylemediği anlamına geliyordu. Birkaç adım ötede, Flick ellerini ovuşturarak ona uzanmaktan kendini alıkoyuyordu.

"Onlara verdiğin kartvizitle geldim."

"Ve hükümdarın sözünden çok bir çocuğun sözüne mi inanacağız?" diye sordu biri.

"Bana inanmak zorunda değilsiniz," dedi Jin. "İsterseniz Ram'a kendiniz sorabilirsiniz. Bir Ettenian olarak görevim size bunu söylemek ve bu gece daha kötüsü olabileceği konusunda sizi uyarmaktır."

"Sakin ol, Jin," Matteo arkasında tısladı. Konsey üyeleri aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Bu bir tehdit gibi geliyor," dedi içlerinden biri.

"Aynen öyle," diye fısıldadı Matteo.

"Ya da bir uyarı," dedi bir diğeri, kardeşlerine bakarak. Maskesinin gözleri çok güzeldi.

"Bir çocuğun sözüne mi inanıyorsun?" diye sordu bir başkası.

"İmparatorluğu ile ilgili olduğunda, sorunlu bir vatandaşın sözüne inanırım."

"Bu yüzden mi geldin?" diye sordu bir başkası. Maskenin burnunun köprüsünde çentikler vardı, sanki mücevherlerle süslenmiş gibi görünüyordu. "Bizi uyarmak için mi?"

Jin'in başı ağrımaya başlamıştı.

"Ram'ın Ettenia'nın ihtiyacı olan kişi olmadığını size yalvarmak için. Yeni bir lidere ihtiyacımız var. Halk bölünmüş durumda, bazıları korkmuş, bazıları nefretle dolu," dedi Jin. "Bu gece Ram'ın seyircilerin önünde maskesini çıkarmasını talep etmenizi istiyorum. Eğer hükümdarımızın saklayacak bir suçu yoksa, bu talebi yerine getirmek zor olmayacaktır."

Bunun kötü gittiğini söylemek yetersiz kalırdı. Arthie ona güveniyordu. On yıl sonra, sadece bu işi halletmesi için ona güvenmekle kalmıyor, *hayatını da* ona emanet ediyordu.

Jin başarısız olamazdı.

"Ram'ı iktidar koltuğundan indirmemizi mi istiyorsun?" diye sordu ortadaki Konsey üyesi.

Jin, ses tonundaki alaycı tavrı duyabiliyordu ve o anda Konsey'e ihtiyacı olmadığına karar verdi. Onların kibirli sözlerine ve alaylarına ihtiyacı yoktu. Flick'in bir maske takmaya çalışarak kendine daha fazla zarar vermesine de ihtiyacı yoktu.

Onların dediği gibi bir suçlu olacaktı. Bir tane çalacaktı. "Size son bir soru bırakacağım: Koç, vampirleri şeytanlaştırmaktan bıkmadan önce

Ram vampirleri şeytanlaştırmaktan yorulduğunda düşman olmanız ne kadar sürer?" diye sordu, konuşurken odayı gözden geçirdi.

Geniş avlunun ilerisinde, iki beyaz ahşap kitaplık arasında gizlenmiş bir pencere vardı. Konsey bir noktada yuvarlak masadan kalkacaktı ve Jin, üyelerden birinin ancak geldikten sonra maskesini taktığını görmüştü. Maskeleri sürekli takmıyorlardı.

Onlar haraç için ayrılmadan önce gizlice içeri girip bir tane çalacaktı.

Çünkü o, kibirli yaşlıların masasına hitap etmeye çalışmaktan bıkmıştı. Jin, onlar başka bir şey söylemeden önce arkasını döndü.

Yüksek ve güçlü Konsey'den böyle ayrılmanın *doğru* olup *olmadığını* bilmiyordu, ama onların kızgın ve saygısızlık gördüklerini umuyordu. Matteo ve Flick onun peşinden koştular ve Jin, Konsey'in arkalarında dağılmaya başladığını, ayak seslerinin karıştığını, seslerin yükselip alçaldığını duyabiliyordu, muhtemelen arkasında onunla alay ediyorlardı.

"Dur!"

Jin, sesin çok sessiz olduğu için duyduğundan bile emin değildi. Matteo ve Flick duymamışlardı, Jin durup döndüğünde fark ettiler. Güzel gözlü maskeli Konsey üyesiydi. Onların lehine konuşan tek kişiydi.

"Sen gerçekten Siwangların oğlu musun?" diye sordu adam, sonra başını eğdi ve yaklaştı. "Aman Tanrım. Shaw'ın tıpatıp aynısı gibisin, değil mi?"

Jin temkinli bir şekilde başını salladı.

"O kartviziti babana ben verdim," dedi Konsey üyesi, başını eğerek. Jin ancak o zaman hafif bir aksan fark etti. "Ailen iyi insanlardı ve ben her zaman Ram'ın evlerini yakan yangında parmağı olduğunu düşünmüşümdür."

Şüphelenmişti, ama hiçbir şey yapmamıştı? Jin, alaycı bir yorum yapmamak için dilini ısırdı.

"Konseyin törene katılmasını engelleyemem," diye devam etti Konsey üyesi, "Ram'ın gücünü de elinden alamam, hükümdarın suçlarına dair somut kanıtlar gösterilmedikçe."

Jin bunu anlayabilirdi. Penn'in bu kadar yavaş hareket etmesinin nedeni buydu; Konsey'in istediği kanıtları toplamak çok uzun zaman alacaktı. Ve çok fazla sabır gerektirecekti.

Jin, kendi sabrının tükenmekte olduğunu fark etti ve ayrıca Koç'un iktidarda kaldığı sürece ölümlerin sayısı da artacağı gibi küçük bir sorun vardı.

"Ancak, talepleriniz imkanlar dahilindeyse, kendi başıma çabalarınıza yardımcı olabilirim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Jin onu inceledi; maskenin arkasından ona bakan gözler Arthie'ninkiler kadar koyu, ten rengi aynı, kenarlarında kırıksıklıklar

kenarlarında yoğunlaşmıştı.

"Size nasıl güvenebiliriz?" diye sordu Matteo.

Kıvrımlı yürüyüş yoluna kısa bir bakış attıktan sonra, Konsey üyesi onları bir köşeye itti ve bir şey karar vermeden önce tereddüt etti.

Maskeyi çıkardı. "Benim size güvendiğim gibi: kendi isteğimle."

Jin'in daha önce hiç görmediği yaşlı bir beyefendiydi. Görünüşe göre Flick ve Matteo da görmemişti. Kahverengi tenliydi, muhtemelen Jeevant Gar'dan ya da hatta Ceylan'dan gelmişti. Jin, Konsey'de bir peaky dışında başka birinin olmasını beklemiyordu. Bu ona umut verdi.

"Bize yüzünü gösterebilir misin?" diye sordu Flick, dehşet içinde.

"Hayır," dedi basitçe. Gözleri açık kahverengiydi, keskin gölgelerin içinde. "Sana adımı da söyleyemem. Rayan. Halka açık bir yerde yürüsem, kimse kim olduğumu bilmezdi, ama üç şampiyonun beni zaferlerinin bir parçası yapma fikri hoşuma gidiyor."

"Ram'ı devirmekten bahsediyoruz," dedi Matteo dikkatlice, sanki adam yanlış duymuş olabilirmiş gibi.

"Biliyorum, tekrar soruyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey," dedi Jin, Matteo ve Flick'e bir bakış attı, sonra Rayan'ın elinde tuttuğu maskeye baktı. "Madem ısrar ediyorsun, bir şey var."

46

ARTHIE

Arthie, Laith'in çaldığı anahtarla ağır kapının kilidini açtı ve kalbinin ağzında atarken dikkatlice kapıyı açtı. Nadiren hayatından endişe ederdi, ama Calibore olmadan kendini çıplak, eksik ve güçsüz hissediyordu. Matteo'nun yanında olduğunu ve ona aksini söylediğini hayal etti.

"Ölümümü planlıyor musun?" diye sordu Laith arkasında.

"O kadar çaba sarf etmeme gerek yok," diye fısıldadı. Koridorda sesler duyabiliyordu.

"Dokuz tane saydım," dedi Laith ve Arthie, başının üstündeki boşluktan içeriye baktığını görünce kaşlarını çattı. Kaçışlarına yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı diye hapishaneyi son bir kez daha taradı, ama Ram onlara hiçbir şey bırakmamıştı. Hayır, aksine Arthie'den bir şeyler *almıştı*.

Laith başını sallayarak hızla geçip karşı duvardaki açık kapının yanına yapıştı. Başının üzerindeki aplikten bir ışık titreyerek, iki adamın konuştuğu yerin yanına dalgalı bir gölge düşürdü.

Arthie gölgesine işaret etti, ama Laith açıkça en iyi performansını sergilemiyordu, çünkü yeterince hızlı anlamadı.

Adamlardan biri onu fark etti.

"Hey, orada kim var?" diye sordu adam ve Arthie hızla kapıyı kapattı, ama görebilmek için biraz aralık bıraktı.

Laith doğruldu ve Arthie'yi izledi. Adam onlara doğru yürümeye devam etti ve köşeye ulaştığında Arthie başını salladı. Laith öne atıldı ve kolunu adamın boynuna doladı. Arthie

diğer adam bağırmadan önce salona koştı, avucuyla adamın çenesine vurdu ve onu hemen yere düşürdü. Adam gürültüyle yere düştü, ağırlığı arkasında duran tezgâhtan bir bardağı devirdi, ama Arthie hemen eğilip bardağı yakaladı.

"Fena değil, Casimir," dedi Laith, diğer adamı içeri sürükleyerek. Burası bir yemek odasıydı ve Arthie ile birlikte adamları masanın altına yuvarladılar, sandalyeleri adamlar görünmeyecek şekilde düzenlediler.

Arthie koridora baktı. Burası bir labirent gibiydi. Böyle bir şeyi inşa etmek için ne kadar zaman ve çaba harcandığını hayal bile edemiyordu.

"Odaların yerini biliyor musun? Çıkışın?" diye sordu Arthie.

"Başıma bir çuval geçirip beni sürüklediler, bu yüzden bilmiyorum," dedi, ama o bir suikastçıydı ve başına geçirilen çuval diğer duyularını engellememeliydi. Sanki işaret almış gibi devam etti. "Ancak sarayın kapısından girdim. Beni arkadaki bir kapıya götürdüler, bu kapı bir tünel aracılığıyla sığınağa bağlı. Uzun bir tünel. Sanırım sarayın hemen altında değiliz, yanındaki arsada."

Bu, onun sağlayabileceğini düşündüğünden daha fazla bilgiydi.

"Ben doğrudan dışarıdan girdim," dedi Arthie, sağa doğru işaret ederek. "Bir araba parkından. Bu taraftan."

Arthie duvara yakın kalarak salona geri süzüldü, Laith de onun peşinden gitti. Birkaç Ram'ın siyah giysili askerinin alçak sesle toplandığı bir odayı, ardından duvarları bıçaklarla kaplı başka bir silah deposu benzeri odayı parmak uçlarında geçtiler. Orada da insanlar olmasaydı bu çok uygun olurdu.

Laith kolunu tutarak onu yerinde tuttu. Arthie başını keskin bir hareketle ona çevirdi ve Laith ilerideki büyük, açık odayı işaret etti. Oda siyah giysili askerlerle doluydu. Arthie ve Laith'in onları uyandırmadan gizlice geçmeleri imkansızdı.

"Ben o taraftan geldim," diye fısıldadı Arthie. "Kapıya giden kısa bir merdiven var."

"Oraya koşabiliriz," dedi Laith, her adımda topallamasına rağmen. Sonra donakaldı ve parmağını dudaklarına bastırdı.

Arthie hareketsiz kaldı. Boğuk inlemeler. Bastırılmış çığlıklar. Karşılarındaki kapının arkasından geliyorlardı. Laith gizlice kapıya yaklaştı ve kolu denedi. Kilitliydi. Koridorda tiz bir kahkaha yankılandığında Arthie donakaldı, ama kimse onlara doğru gelmiyordu.

"Bunu dene," dedi Arthie, odalarının anahtarını ona uzattı. Anahtarı kilide soktu. Kilit sessiz bir tıklama ile açıldı.

Arthie, Laith dikkatlice kolu çevirip sesi en aza indirmeden önce birbirlerine baktılar. Laith içeri girdi. Arthie de hemen arkasından içeri koştu.

Bir kafes bulmak için.

Sirkteki bir atraksiyon gibi, büyük bir odanın ortasına yerleştirilmişti. Büyük odanın dört köşesindeki aplikler, gümüş çubukları ve içindekileri aydınlatıyordu.

İnsanlar.

Kızlar, erkekler, saçları kümeler halinde sarkmış, giysileri kir ve kanla kaplı. Bazıları kanıyor ve yaralı, diğerleri ise morarmış. Arthie on ikisini saydı, nabızı hızlandı. Gözlerinin arkasında öfke yanıyordu. Bunların, Ram'ın bir hafta içinde sokaklardan kaçırdığı ve şiddetli vampirlerin işi olduğunu iddia ettiği insanlar olduğunu şüphesiz biliyordu.

Çubuklara koştular, bağlarının arkasında çığlık attılar, gözleri çılgındı ve Arthie yaklaştığında, sanki... sanki onu uyarmak istercesine başlarını sallamaya başladılar.

O anda Arthie odadaki diğer varlığı fark etti. Kafesin dışında.

"Arthie!" diye bağırdı Laith, ama çok geçti.

Ağır bir şey kafasının yan tarafına gürültülü bir sesle çarptı ve sonra görüşü karardı.

47

JIN

Jin'in bildiği kadarıyla, Arthie bir sandalyede oturmuş, cep saatini dikkatle izliyor ve tributun başlamasını, intikamlarının nihayet gerçekleşmesini bekliyordu. Ama üç saat kalmışken, onun orada daha fazla kalmasına izin veremezdi.

Flick ile birlikte White Roaring Square'deki defterin saklandığı yere uğramış ve Athereum'a dönerken onu almıştı. Defter, etkisini yitirmiş bir bomba gibiydi; bir zamanlar tehlikeli ve değerliydi, ama artık oldukça işe yaramazdı. Şifreli yazılmıştı, bu da onu Konsey önünde delil olarak kullanmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu, ama Jin ve ekibi için inanılmaz derecede yararlıydı. Onları Ceylan ve ailesine, ayrıca Ram'ın sığınağına da götürmüştü.

Defteri yeleğinin içine soktu ve bir iç çekerek ceketinin yakalarını düzeltti. Vampir olduktan sonra ilk kez özel bir gün için giyinmişti ve kendini görebileceğı bir ayna olmadığı için ne kadar iyi görüldüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

Eskisi gibi takım elbise giymekten de pek zevk almıyordu: Babası yüzünden giyiyordu. Yıllar boyunca, Jin gözlerini kapattığında, küçük bir çocukken gördüğü gibi, çalışma odasında bacak bacak üstüne atmış, sırtı dik, ceketini ütülü babasını görürdü.

Artık Jin, babasının cam gibi gözlerini ve kambur duruşunu görüyordu. Ölü bedenini görüyordu.

Kapı çalındı. Sanki biri parmak eklemleri yerine dirseğini kullanıyormuş gibi, yapmacık bir sesiydi. Kim olduğunu tam olarak biliyordu

biliyordu ve bu onu duraksattı.

"Orada olduğunu biliyorum Jin," dedi Flick kapının diğer tarafından. "Ve ben... sana yardım edebilirim."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. Kız hiçbir şey söylemedi.

O, içinden homurdandı ve kapıyı açtı. Ağzı açık kaldı.

En çarpıcı kırmızı tonuyla sarılmıştı. Koyu ve zengin bir renkti, bu ton zaten muhteşem olan tenine canlı bir kızarıklık katıyordu. Göğsünü ve belini saran, kalp şeklinde bir yakası vardı, kıvrımlarını sararken eteği genişçe dalgalanıyordu. Boynuna sıkıca sarılmış, küçük kırmızı boncuklardan yapılmış bir kolye, boynunun yan tarafına kırmızı bir yağmur gibi dökülüyordu, her birinin ucunda büyük mücevherler asılıydı. Jin, kolyenin neyi temsil ettiğini biliyordu: bir vampirin ısırtısından damlayan kan. Bu, kadının dudaklarındaki parlaklık kadar onu kışkırtıyordu.

Onu pantolon ve gömlek giyerken görmeye o kadar alışmıştı ki, onu elbiseyle görmek tüm varlığını sarsmıştı.

Kız kaşlarını kaldırmış bekliyordu. Lady Linden'in malikanesinden kaçtığından beri, Flick bir yerlerden iyi bir şişe küstahlık almış ve onu bir dikişte içmişti.

"Beğendin mi?" diye sordu. "Terzi bana özel bir şey dikmek için zaman bulamadı."

"Yakında gitmemiz gereken bir yer olduğunu biliyor musun, Felicity?" diye sordu yavaşça. "Başka bir yatak bulup rahatça yatacak vaktimiz yok."

"Rahatlamak" kelimesini kullanışından, önceki geceki kadar tatlı bir şey yapmaya niyeti olmadığı belliydi.

O yutkundu. Jin sıırttı. Gözleri onun kıyafetine kaydı, pantolonunda, sonra da çift düğmeli fildişi gömleğinde ve hepsini bir araya getiren koyu yeşilimsi mavi frakında durdu.

"Yardıma ihtiyacın olmadığını görüyorum," dedi Flick sessizce.

"Hmm," dedi Jin yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, o tepkiyi görene kadar ihtiyacım olmadığını bilmiyordum."

Ona bir şey fırlatmak ister gibi görünüyordu. "Sen gerçekten sinir bozucusun, biliyor musun?"

O dudaklarını büküp, kız da içini çekerek, onun parmaklarını saçlarında gezdirmesini izledi ve keşke yine onun saçları olsaydı diye düşündü. "İyi mi?"

Bu sefer, kız yumuşak bir gülümsemeyle başını sallayarak cevap verdi.

Adam kolunu uzattı. "Kız kardeşimi kurtarıp Ram'ın gecesini mahvedelim mi?"

"Lütfen," dedi Flick.

Salonda Sidharth ve Matteo sabırsızlıkla bekliyorlardı. Hâlâ düğmelerini bulamamıştı ama saçları kafasının arkasında düzgünce toplanmıştı.

"Hazır mısınız? Güzel. Gidelim," dedi Matteo. Bir elinde Konsey üyesinin maskesini, diğer elinde bir çanta tutuyordu. Arthie'ye bir hediye, dedi, sanki hediye verecek zamanmış gibi. "Arthie genelde ne der? Kargaşa zamanı, şarlatanlar."

"Bu hiç de doğru değil," dedi yeni bir ses. "Çayını içti; şimdi kan peşinde."

Dördü de salonun girişine döndü. Kapının yanında, Jin'in bir daha asla görmeyeceğini düşündüğü bir Boynuzlu Muhafız duruyordu.

"Hayatta mısınız?" diye sordu.

"Senin aksine," diye cevapladı Laith.

"Senden ne kadar hoşlanmadığımı neredeyse unutmuştum."

Laith başını eğdi. Nefes nefeseydi, kanlı ve morlukluydu, kıyafetleri de eskiden daha iyi günler görmüştü. "O gece olanlar için üzgünüm."

"Sana ne oldu?" diye sordu Flick.

"Ram," diye cevapladı, bu cevap yeterliydi.

"Sen."

Matteo Jin'i itip geçerek Laith'i duvara fırlattı. Çocuk zaten kanıyordu, saçları alnında donuk ve karışık bir haldeydi. "Onu sen öldürdün."

"Ve beni bırakmazsan, Ram Arthie'yi öldürecek," dedi Laith.

Matteo onu hemen bıraktı. "Ne?"

"Kaçmaya çalışırken, içinde bir sürü insan olan bir kafes bulduk," dedi Laith. "Onlar..."

Flick onu kesip, "Onları biliyoruz. Arthie'ye ne oldu?" dedi.

"Ram da odadaydı. Bir şey hazırlıyordu, bilmiyorum."

"Onları dönüştürmek için hazırlık yapıyordu," diye cevapladı Flick. "Kaçtığım gün iki kızla konuştum."

"Ve şimdi Arthie'yi kullanarak bunu yapabilir," diye fısıldadı Jin.

Laith bunu düşünmemiş gibi görünüyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi Jin. Ram, çarpık fikirlerle doluydu ve Arthie'nin dediği gibi: O bunları kırmak istiyordu. Saate baktı. Haraç töreni dört saat sonra başlayacaktı. "Gitmeliyiz. Laith'e sığınağın çizimini göster. Sen, bildiğin her şeyi anlat, ve eğer yalan söyleyip paçayı kurtarabileceğini düşünüyorsan, seni öldürürüm."

"Bundan şüphem yok," dedi Laith sessizce, Ram'ın berbat sanat yeteneği ve Flick'in o yerle ilgili hatıralarını kullanarak yaptığı Matteo'nun çizimlerine doğru onları takip ederek. "İki giriş var. Biri burada..."

"Benim çıktığım yer," dedi Flick. "Dışarıya çıkıyor."

"Diğeri de burada," dedi Laith, diğer ucun üst köşesini işaret ederek. "Sarayı sığınağa bağlayan. Kapı bir tünele açılıyor,..."

Matteo bunu not almak için kıpırdamadı. "Bir haini güvenmediğim için beni affet."

Laith kollarını kavuşturdu. "Başından beri bana güvenmediysen, ben hain miyim?"

"Ve bir katil."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Tünel en az otuz fit uzunluğunda ve saraydan girersek, kafesin bulunduğu odaya yakın bir yere varırız."

"Biz mi?" diye sordu Matteo. "Senin yaptıklarından sonra *biz* diye bir şey kalmadı."

"Öyle olabilir, ama sığınağı kendi başına gezmek için henüz görmedin," dedi Laith.

Jin başını salladı. "Tribute başlamadan önce Arthie'ye ulaşmamız gerekiyor. Birincisi, bu, bahçelerde gizlenmemiz için kullanabileceğimiz seyirci olmayacağı anlamına geliyor. İkincisi, sarayın kapıları henüz açılmamış olacak ve sığınağın girişine bile ulaşamayacağız."

"O zaman bizi diğer girişten geçireceğim," dedi Flick.

"Güvende kalmalısın. Yer üstünde," dedi Jin.

Flick kaşlarını çattı. "Hayır, kalmam gerek. İnsanlara geri döneceğime söz verdim. Söz vermemiş olsam bile, sizler içeri girerken ben dışarıda oturup beklemeyeceğim."

Jin onu kilitleyip güvende tutmak istiyordu, ama Flick haklıydı. Ona daha önce güvenmişti; sırf yaralandı diye onu durduramazdı. Flick kendi başının çaresine bakabilirdi. Ceylan'da kilometrelerce uzaktayken de kendi başının çaresine bakmıştı.

"Ram'ın adamları sayıca bizden çok daha fazla," diye ekledi Flick. "Ayrıca, insanların dönüştürüldüğünü ve muhtemelen kafesten kurtulduğunu da hesaba katmalıyız. Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Bu, Laith'in yardımı da dahil."

"Peki," dedi Matteo, yüzündeki ifade sadece onun için pes ettiğini açıkça gösteriyordu.

"Sidharth, suikastçıyı silahlandır ve temizle lütfen," dedi Jin. "Vampirlerin?"

"On üç Athereum üyesi davet edildi," dedi Sidharth. "Birkaç kişi daha arkadaşları ve başka yollarla davet almayı başardı, ama kimliklerimizi gizli tutabilenlerin sayısı giderek azalıyor. Toplamda yirmi vampirim var, hepsi de etkinlik için güzelce hazırlanmış ve giyinmiş durumda."

Yirmi güçlü Athereum vampiri. Bu, Jin'in tahmin ettiğinden daha fazlaydı.

"İki tanesini sığınağa bizimle birlikte getireceğiz," dedi Jin.

Sidharth başını salladı. "Geri kalanlarımız yer üstünde kalıp haraç törenini bekleyeceğiz." Salona doğru eliyle işaret etti. "Gidelim mi?"

"Konsey maskesi ne olacak?" diye sordu Flick, Laith ve Matteo Sidharth'ın peşinden giderken Jin'e.

Jin maskeyi elinde çevirerek parmaklarını bronz çıkıntılar ve çizgiler üzerinde gezdirdi. "Bu Arthie için. Ram'ın maskesini çıkarmayı hepimizden daha çok hak ediyor. Sadece nereye koyacağımı bilmiyorum."

Flick maskeyi ondan aldı, eteğinin kenarını kaldırıp elbisesinin kabarık kıvrımlarının altına sıkıştırdı. Onun dönmesini beklemedi. Vücudunun her santimini saklamak için hareket etmedi.

Jin bakışlarını bacağından ayırıp gözlerine yöneltti, ama kız çoktan onu bekliyordu. Tanrım, bu kız. Gülümsedi ve kolunu uzattı. "Hadi gidip kardeşini kurtaralım."

48

ARTHIE

Ram onu ayağa kaldırdığında Arthie'nin görüşü bulanıklaştı. Ayakta kalmak için kafesin parmaklıklarına tutunarak sallandı. Laith... gitmişti. Onu terk etmişti. Ram'ın vuruşunun yankısı, kadın metal kirişi düşürdükten çok sonra bile Arthie'nin içinden yankılanmaya devam ediyordu. Kafesin içindeki kızlar ve erkekler hareket etmeyi bırakmışlardı. Arthie'ye sempati ve pişmanlıkla bakıyorlardı.

Çünkü onlar bir kafesteydi ve Arthie bir silahın önündeydi.

Onun silahının.

Arthie, Calibore'un namlusundan gözlerini kaldırıp, silahının metal maskesinin arkasında heyecanla bakan Ram'ın gözlerine baktı.

"Ben onları başka yollarla vampire dönüştürmeye hazırdım, ama sen en uygun anda geldin," dedi Koç.

Başka yollarla mı? En uygun anda mı?

"Dönüştürmek mi?" diye sordu Arthie. Koç, vampirleri suçlayarak onları kaçırmıştı, ama onları kendisi mi dönüştürecek? Onları nasıl dönüştürmeyi planlıyordu ki?

Kızlardan biri ağzını bağlayan ipi çözdü. "Bizi serbest bırakacak..." diye bağırmaya başladı.

Bir silah sesi onu susturdu. Hayatını yitirmiş bir şekilde yere yığıldı.

Arthie, önündeki manzaraya inanamadan sonsuz bir an boyunca donakaldı. Kız... ölmüştü. Koç onu *vurmuştu*.

Odanın havası bir anda boşaldı. Her yer kanla kaplandı. Geri kalan on bir kız ve erkek çığlık attı, sesleri bağlarından dolayı boğuk çıkıyordu.

bağları tarafından boğuldu.

"Onu öldürdün," diye fısıldadı Arthie.

"Bir eksik ne fark eder?" diye sordu Koç, sonra Calibore'u çevirip ona uzattı. "Bana bunun sana ne kazandıracağını sordun, işte teklifim: Hepsini bana teslim edersen Calibore'u sana veririm."

Arthie insanlara baktı. Ölmüyorlardı. Ölümün eşiğinde bile değillerdi. Onları şimdi dönüştürmek, onları yarı vampir yapmaktan başka bir şey değildi. Beyaz Kükreyen Kurt gibi. Arthie gibi. Koç, Ceylan'daki Ripper vampirlerinin aksine, güçlü, kontrol edilmesi zor, ancak yine de engellenebilir vampirler istiyordu.

Yarım vampirlerden oluşan küçük bir ordu için Calibore.

Arthie the Ram'ın çaldığı ve cesaretle sergilediği bir parça için küçük bir ordu.

Arthie artık rol yapamazdı. Artık öfkesini bastıramazdı. Kıyafetlerinde kan vardı. Onu uyarmaya çalışan masum bir kızın kanı. Dudaklarında, onu cezbediyor, tatması için onu ikna ediyordu.

Ram gördü.

"Eğer bu anlaşma namluyu boğazına sokmayı da içeriyorsa, ben almayayım," dedi Arthie.

Ram gülümsedi ve Calibore'u tekrar ateşledi.

49

JIN

Jin, Ettenian sarayına hiç gitmemişti. Bazen sarayın dışındaki caddede işlerini hallederken yürürdü, ama nadiren ve sadece kaçınılmaz olduğunda, çünkü bu ona babasını hatırlatırdı. Shaw Siwang, sık sık Jin'in annesiyle birlikte sarayı ziyaret ettikleri, Kartal ile çay içerken lüksü yaşadıkları zamanları anlatırdı.

Ram'ın yaptığı bir seçim yüzünden bir daha asla.

Bunun bedelini ödeyecekti — aslında Jin'in hatırı için değil, ama yaptığı şeyden sonra ebeveynlerine borçlu olduğu için. Flick uzanıp ellerini tutup parmaklarını sıkıca kavrayana kadar ellerinin titremeye başladığını fark etmemişti. O da sıkıca tutarak kendini mevcut duruma odaklamaya zorladı.

Saraya yaklaştıkça, loş, gaz lambalı sokaklar daha parlak hale geldi, hala kapalı olan kapıların önündeki bahçelere doğru yürüyen kalabalık insanlarla doldu. Arabalar, yolcularını indirdikten sonra uzaklaşıyordu. Kahkahalar, fısıltılı seslerle yankılanıyordu. Ortam, Jin'in beklediği kadar kasvetli değildi.

"Erken gelmenin faydası yokmuş," diye mırıldandı

Matteo. "Bu iyi," dedi Jin. "Bizi gizleyecek daha fazla şey var."

Saray hafif bir tepenin üzerinde, zarif bir şekilde uzanıyordu. Kuleli sivri uçları, gece gökyüzü kadar karanlık olan karmaşık konsollarla uyumluydu ve buraya ürkütücü, uğursuz bir hava katıyordu. Yine de her yerinden zenginlik fışkırıyordu ve Boynuzlu Muhafızlar her yerdeydi. Kalın çiçeklerle oyulmuş bir kemerin altında

kalın çiçeklerle oyulmuş bir kemerin altında yer alan çift kapı kapalıydı, ama bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Bunlar sana sanatoryumdakini hatırlatmıyor mu?" dedi Matteo.

Aynen öyleydi. Garip.

Araba, uzun bir sıra halinde duran diğer arabaların yanında gürültüyle durdu ve Jin, bir elinde şemsiyeyi sıkıca tutarken, diğer eliyle sakladığı iki bıçağı kontrol ederek arabadan atladı. Bu gece silah kullanmayacaktı, çünkü gizlilik son derece önemliydi. Flick'in ellerine ve kollarına baskı yapmamaya dikkat ederek ona inmesine yardım etti. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Flick, ayçiçeği rengi gözlerini dikerek başını salladı. Jin, bunun onun için bir karar olmaktan çok bir ihtiyaç olduğunu anladı. Annesinin hiçbir konuda kazandığını düşünmesine izin vermeyecekti.

"İşte burası," dedi Laith, hızlı bir düşün ardından saçları hala ıslaktı; o kadar hızlıydı ki, bir kan izini tamamen gözden kaçırmıştı. Athereum vampirlerinden ikisi ona katıldı, iri yarısı, dar kesim tüvit ceketler giymiş adamlardı. Altısı, sarayın etrafını saran çakıl yolu boyunca ilerlediler ve kışın sertleşmiş çimlerin üzerinde beton bir kareye yerleştirilmiş, kapak benzeri bir kapısı olan kısa bir duvara ulaştılar.

"İşte orada," dedi Flick.

"O küçük şey mi?" diye sordu Matteo.

Flick başını salladı. "Bizi sığınağa götürecekt."

"—Ve o da *benim* akşam yemeğime böyle bir şey giyme cüretini gösterdi," dedi bir kadın, başka bir kadınla birlikte geçerken, ve altı kişi de sanki kendi aralarında önemsiz bir konuşma yapıyormuş gibi dik durdular.

Tanrım. Yüksek sosyetenin snobluğu, vampirlerin bile sahip olmadığı bir seviyedeydi.

Onlar geçtikleri anda Jin dizlerinin üzerine çöktü, diğerleri ise onu korudu. Kilit açma aletini çıkardı. Artık geri dönüş yoktu.

50

FLICK

Flick güçlü olmak istiyordu. Güçlüydü, ama diğerlerinden önce sığınak kapısından içeri adım attığı anda korku, sapmış bir mermi gibi içinden geçip gitti. Hava, ilk geldiği zamankinden farklıydı. Dışarıda, şenliklerin heyecanı ile titriyordu. Burada ise çılgınca ve endişeli bir hava vardı. Ram'ın adamları bile korkuyordu.

Ram'ın onları ne kadar çabuk ortadan kaldırdığını görünce, Flick bunu anlayabilirdi. Onları oturtup Ram'ın ne planladığını sormak istedi, ama içinden bir ses, onların bile tam olarak bilmediklerini söylüyordu.

Flick, Jin ile köşede durdu. Laith ve Sidharth'ın vampirleri yakından takip ediyordu, Matteo ise arkada kalmıştı ve hala yüksek kaptanın yanlarında olmasından memnun değildi. Flick köşeyi gözetledi, diğer tarafta Ram'ı, mavi gözlerini beklerken görmeyi yarı yarıya umuyordu. Orada değildi. Buna karşılık, adamları her yerdeydi, siyah giyinmiş, tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Birçoğu pala kullanıyordu. Diğerleri göğüslerine bağlanmış bıçaklarla yürüyorlardı.

"Bu taraftan," dedi.

"Ram hala Arthie ve diğerleriyle birlikte odada olabilir," diye mırıldandı Laith. Nerede bulunduğunu bilmediği koyu lacivert cüppeler giymişti.

"Umarım değildir," diye cevapladı Jin, gölgelerin arasında sürünürken. Çenesini kaldırdı. "İki adam ileride."

Laith başını salladı ve ileriye doğru koştu, birinin boğazını bıçakla keserek, diğerinin boynuna kolunu dolayarak yere serdi. Flick nefesini tuttu ve yanındaki depo odasının kapısını açtı. Sidharth'ın vampirleri iki adamı içeri sürükledi, ama Laith onların ceplerini karıştırıp, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve bir anahtarlık ile ayağa kalkmadan önce.

"Hey!"

Ayak sesleri onlara doğru yaklaşıyordu ve bir bıçak Sidharth'ın adamlarından birine doğru fırladı, ceketini yırttı ve bıçak sapına kadar battı.

Flick çığlık atmamak için ağzını kapattı, ama vampir sadece yırtık kumaşa bakıp homurdandı, saldırganı iki eliyle yakalayıp onu da depoya attı, adam kafasını duvara çarptı ve bir daha kıpırdamadan yere düştü.

Bu da bir yöntemdi.

Flick, Linden malikanesinden ayrıldığından beri gördüğü kan ve katliam, daha önce yaşadığı ara sıra kağıt kesiği ile komik bir tezat oluşturuyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı. Arthie için. O kafese kilitli kızlar ve erkekler için. Ram'ı alt etmek için.

"Ne tarafa?" diye sordu Jin.

"Dümdüz ilerleyin," dedi Flick, Matteo depo kapısını arkalarından kapatırken. Beş kişi, Arthie'nin takdir edeceği bir akıcılıkla, hızlı ve sessizce ilerlediler, Flick'in eteği her adımında fısıldıyordu.

Flick onları koridorlardan ve gölgeli geçitlerden geçerek, o takvimi gördüğü büyük salona ulaşana kadar yönlendirdi ve kalbi durdu.

Salon boş değildi.

"Kafes diğer tarafta, odanın içinde," diye fısıldadı. "Bir sürü adamın yanından geçmemiz gerekecek," diye mırıldandı Jin.

"Onlarla başa çıkabiliriz," dedi Laith.

"Anahtarları ver," dedi Flick. "Arthie ve diğerlerine ulaşacağım."

Jin ona endişeli bir bakış attı. Açıkça böyle bir şey yapmak istemiyordu, ona farklı davranmak istemediği için iç çatışması yaşıyordu. Matteo'nun ona ihtiyatlı bir şekilde dirsek attığını ve başını salladığını gördü, sonra Jin isteksizce anahtarları ona uzattı. Gözlerine baktı ve hiçbir şey söylemedi, ama Flick onun sözlerini duydu: *Dikkatli ol. Kendine dikkat et.*

Flick, onun ateşli bakışlarında bundan daha fazlasını hayal edip etmediğini bilmiyordu.

Şemsiyesini elinde düzeltti, ceketinden bir bıçak çıkardı ve Ram'ın güçleriyle dolu salona döndü. "Dikkatleri dağılana kadar bekle."

Laith başını sallayarak ilk harekete geçti, bir kırbaç gibi odaya daldı ve fark edilmeden dört kişiyi tek bir akıcı hareketle yere serdi. Bağırışlar yükseldi. Siyah giysili figürler silahlarını çekerek dikkatlerini topladılar, ama Jin ve diğerleri daha hızlıydı. İçeri koştular, Athereum vampirleri boyutlarını avantaj olarak kullanırken Matteo yolunu açmak için pençelerini kullandı. Jin şemsiyesini kalkan ve rehber olarak kaldırdı, Laith de eldiven bıçaklarıyla aynı şeyi yaparken adamları bıçağına çekti. Adamlar düştü. Bıçaklar çarpıştı. Matteo bir şekilde gömleğini temiz tuttu.

Flick zaman kaybetmedi. Nefesini tutarak koridoru koştu, diğer tarafta Ram'ın herhangi bir izini dinlemek için. Sessiz çığlıklar ve hiçkırıklar dışında hiçbir şey duymadı. Kızlar ve erkekler. Hâlâ insan mıydılar yoksa dönüştürülmüşler miydi?

Flick, Laith'in çaldığı ağır anahtarlıkta doğru anahtarı bulmak için üç deneme yaptı, kollarında hala zonklayan ağrıyı ve kaslarını sinir bozucu bir yorgunlukla ağırlaştıran ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Koridora son bir kez baktıktan sonra Flick, kapı kolunu çevirdi ve kapı sanki bir uyarıymış gibi gıcırdadı. Flick, önündeki manzarayı anlaması birkaç saniye sürdü.

Kalbi durdu, titredi ve sessiz kalmaya çalışsa da başaramadı. Çığlık attı.

51

JIN

Jin, metalin fısıltısı kulaklarının yanında çınlarken eğildi. Pala tekrar ona doğru sallandı, burnuna doğru bir yay çizdi. Yeterince hızlı hareket edemeyeceğini bilerek kolunu kaldırdı, adam bir çuval gibi yere düşmeden önce kemiklerini donduran bir korku onu sardı.

Laith arkasında duruyordu, bıçakları kan damlıyordu.

Ve o kısacık anda, Jin'in uzuvları dondu, yeni bir ses onu derinden sarsmıştı.

Flick'in çığlığı.

"Git!" diye bağırdı Laith. Jin'e iki kez söylemesine gerek yoktu. Kavgadan kaçtı, bir saldırganın dizine şemsiyesini vurarak onu yere düşürdü ve koridora koştu. Flick kapıda donakalmıştı. Yaralanmamıştı, bu da Arthie'nin... Hayır.

Jin bu düşünceyi tamamlamayı reddetti.

Flick'i iterek geçti ve beyni her şeyi parçalar halinde kaydetti. Kafes, şahsen bakıldığında daha da mide bulandırıcıydı, sirklerin bazen kapana kısılmış kaplanları sergilediği kafesler kadar genişti. Gümüş çubuklar ve etrafındaki zemin kanla kaplıydı.

Kızlar ve erkekler içerideydi, ağızlarına bağlanmış halde yalvarıyor, parmaklıklar arasından uzanıyorlardı. Ram ortalıkta yoktu, ama Arthie oradaydı.

Oh, Arthie oradaydı, evet.

Kafesin ortasında oturuyordu. Kanla kaplıydı. "O... o..." Flick kekeledi.

"O yaşıyor," Jin ona güvence verdi. Sesinin nasıl bu kadar sakin çıktığını bilmiyordu. "Anahtarları ver bana, canım."

Flick'in beyaz parmaklı ellerinden anahtarları aldı. Kafesin içinde, Arthie'den uzak duran dokuz tane daha saydı.

Çünkü etrafında üç ceset vardı.

Bir kükreme sessizliği bozdu: Matteo. Jin'i itip parmaklıklara doğru koştu. "Arthie? Arthie, bana bak." Dişleri uzamış, pençeleri keskinleşmişti. Kafesteki insanlara baktı. "Ona ne oldu? Hey! Beni duymadınız mı? Konuşun!"

Esirler gözlerini kocaman açarak ona baktılar. Hâlâ bağlıydılar; isteseler de konuşamıyorlardı.

"Matteo, onlara bağırmayı kes!" diye bağırdı Flick.

Jin anahtarları tek tek denedi. Hiçbiri uymadı. Anahtarlığı bir kenara attı ve kilit açma aletlerini çıkardı, kilidi açana kadar uğraştı. Jin kapıyı sonuna kadar açtı. Mentşeler gıcırdadı. Kafesteki kızlar ve erkekler korkudan donakalmış, kıpırdamıyorlardı.

Matteo sadece Arthie'yi gördü.

"Geldin," diye fısıldadı.

İçeri koştu, onun önüne çöktü, ellerini yüzünde, boynunda gezdirdi. Kurşun deliği, kazığın pürüzlü kenarı arıyordu. "Laith bizi buldu. Yaralandın mı?"

Arthie başını salladı. "Geri geliyor. Onları Calibore için dönüştürmem lazım. Yaşamaları için onları dönüştürmem lazım. O... Calibore'u aldı ve onları vurdu." Sesi kaba, kırık bir fısıltıydı. "Ben yapmadım."

Ölüleri izliyordu. İki kız, bir erkek. Üç ceset. Jin, onun artık kafeste olmadığını biliyordu. Sığınakta ya da White Roaring'de bile değildi. O, denizde sürüklenen genç bir kızdı, kafesten farksız küçük bir teknede, parçaladığı üç kişinin cesetleriyle çevriliydi.

Arthie onları öldürmemiş olabilir, ama zihninde öldürmüştü. "Onları öldürmeyecek," dedi Jin. "Geri dönmeden önce onları buradan çıkaracağız."

dönmeden önce onları buradan çıkaracağız."

Bunun için hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Calibore," diye tekrar tekrar söylüyordu, onların varlığını neredeyse hiç fark etmiyordu.

Matteo onu ayağa kaldırdı. "Calibore'u geri alacağız. Şu anda sana ihtiyacımız var." Durup esirleri baktı, ama Flick ona Konsey maskesini uzattı.

"Onlarla biz ilgileniriz," dedi yumuşak bir sesle. "Onu maskeli hale getirip haraç için hazırlamalısın."

"Laith, çıkışlarını kapat," dedi Jin, Arawiyan odaya sendeleyerek girdiğinde. O da başını salladı ve Arthie ile Matteo'yu uzaklaştırdı.

Arthie küçük görünüyordu. Ram yüzünden hiç olamadığı çocuk gibi. EJC yüzünden.

"Jin," diye mırıldandı Flick, koluna dokunarak. O da başını salladı. Doğru. Yapacak işleri vardı.

Flick kafese geri döndü. Esirler ona ihtiyatla baktılar ve Flick, silahsız olduğunu göstermek istercesine kollarını kaldırdı.

"Sizin için geri geleceğime söz vermiştim," dedi nazikçe. "Ve geldim.

Sizi güvenli bir yere götürmek için buradayız."

Jin, Ram gibi bir kadının, doğası gereği şefkatli, nazik ve sevecen olan Flick gibi bir kızı nasıl yetiştirdiğine bir kez daha hayret etti.

"Aranızda dönüşen var mı?" diye sordu.

Kızlar ve erkekler başlarını salladılar ve birbirlerine baktılar, bu bakışlar, birden fazla kez dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarını açıkça ortaya koyuyordu.

"Dönüşmek yanlış bir şey değil, ama asla kişinin iradesi dışında olmamalı," dedi Flick.

Elbisesi kafesin içindeki kanla ıslanmasına aldırmış etmedi. Birkaç metre ötesinde cesetler olmasına aldırmış etmedi; Flick kafese tırmandı ve bağlarını çözmeye başladı, önce kollarını, sonra ağızlarını saran ipleri çözdü.

Jin yardım etmek için harekete geçti, korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi dikkatlice onlara yaklaştı, her zerresi acele etmek, Arthie'yi kontrol etmek, saray bahçelerine zamanında dönüp haraç kapılarının açılmasını beklemek için kaşınıyordu.

"Ram," diye fısıldadı kızlardan biri. "Ram bizim için geri gelecek."

"O gelmeden sizi buradan çıkaracağız," dedi Jin. "Beni tanımıyorsunuz..."

"Tanıyorum," dedi çocuklardan biri. Sesi, uzun süre kullanılmadığından dolayı kaba çıkıyordu. "Kız kardeşim yıllar önce senden hoşlanıyordu." Kuru bir öksürük için durdu ve Flick etrafta su aradı, ama bulamadı. "Sen o Casimir adamsın."

Jin, bunun nereye varacağını bildiği için iniltiyi zorla bastırdı. Şimdi bir kızın kalbini kırdığı için dayak yemenin sırası değildi, ama bunun için doğru bir zaman var mıydı ki?

Çocuk Jin'e gözlerini kısarak baktı. "Eh, o iyidir. Ona güvenin derim."

Flick gülümsemesini sakladı ama onları kafesten çıkarmak için acele etti. "Ram yer üstünde bir parti veriyor, bu da kaçmak için mükemmel bir fırsat olacak."

Grup birbirine şüpheyle baktı. "Öylece mi?

Ve eve mi gideceğiz?"

Jin o kadar ileriye düşünmemiştir, ama hemen bir fikir geldi aklına. "Saray kapısında bekleyen bir arkadaşım var."

"O sizi Boynuzlu Muhafızların karargahına götürecektir," dedi Flick. "Orada Koç'un size yaptıklarını anlatabilirsiniz. Çünkü şu anda şehir, kaybolmalarınızın sorumlusunun vampirler olduğunu düşünüyor."

Kızlar ve erkekler birbirleriyle görüştüler.

"Kimse buna inanmaz," dedi erkeklerden biri ve Jin onun neden bu kadar kesin bir şekilde konuştuğunu anladı: Onlar, her şeyin suçlusunun vampirler olduğuna inanarak yaşamışlardı. İlk kez bunun diğer tarafında duruyorlardı.

"Yakında inanacaklar," diye söz verdi Flick, Jin'in gözlerine bakarak. "Bunu sağlayacağız."

ARTHIE

Üç esirin cesetleri Arthie'nin zihnine kazınmıştı. Ram'ın neler yapabileceğini bilmek, onun canavarlığının toplumun kemiklerinde bıraktığı izleri görmek bir şeydi, ama onu bu kadar küçük bir alanda, Ram'ın özüne indirgenmiş haliyle, yani kötülükle sınırlı olarak görmek başka bir şeydi.

Matteo onu boş bir depoya gizleyip kapıyı kilitlediğinde bile, o üç el silah sesi kulaklarında tekrar tekrar çınılıyordu. Dar, küflü bir alandı ve sadece içeri girerken aldığı ve barut gibi görünen bir varilin üzerine koyduğu fenerle aydınlatılıyordu.

Arthie ona artık Ram için endişelenmelerine gerek olmadığını söylemek istedi. O dışarıdaydı, özenle seçtiği seyircileriyle buluşmaya hazırlanıyordu, kimliğini, acımasızlığını, gerçekte olduğu iğrenç kişiliğini maskeliyordu.

Karanlıkta, Arthie esirlerin gözlerindeki yalvarışı gördü. Kızın uyarısını duydu, ama bir silah sesi onu kesintiye uğrattı. Calibore'un kurşunu, Ram'ın elinde sıkıca tuttuğu tabancadan çıkmıştı.

Arthie de bunu yapmış olabilirdi. Soğukkanlılıkla üç masum insanı vurup öldürmüş olabilirdi. Ve ilk kez üç kişiyi öldürdüğünde olduğu gibi, yarı vampirlikten sarhoş değil, akli başında ve ayık bir haldeydi.

"Arthie," dedi Matteo yumuşak bir sesle. Arthie gözlerini ona kaldırdı. "Sen değildin. Kafesin içindeki cesetler? Sen değildin."

"Sen yapmış olabilirdin," diye fısıldadı Arthie. "Ram beni oraya neden koydu sence? Benim pes etmemi bekliyordu."

Ram, Arthie'nin Ceylan'dan kaçarken çocukken ne yaptığını bilmiyordu, ama o kararı vermeden önce Arthie'nin vücudunun o kan sıçramasına nasıl tepki verdiğini görmüştü. Garip bir şekilde vampirlerin sürekli aç olduklarını varsaymıştı ve bunu Arthie'ye arabada sormuştu.

Matteo dudaklarını büzdü. "O zaman seni çok hafife almış, ama zaten her zaman öyle yapmaz mıydı?"

Bu doğruydı, Arthie hafife alınmaya alışkındı. Ancak bu kadar iyi anlaşılmağa alışkın değildi. Gözlerini ondan kaçırdı. Oda küçülmüş, aralarındaki mesafe gerginleşmiş, aniden bir vızıltı yükselmişti.

"Kalbini tuttuğumu söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Matteo. "Gücünü bu yüzden biliyorum. O seni kıramaz."

Bir cevap bekliyordu, bu yüzden Arthie başını salladı ve onun memnun gülümsemesi karşısında içinden bir titreme geçti. Matteo başparmağını yaladı ve Arthie'nin çenesinden bir kan lekesini sildi, fener onu keskin bir şekilde aydınlatıyordu. Saçları kafatasının dibinde düğümlenmişti. Saçlarını öyle taşımasını seviyordu. Gözlüklerini takmasını da seviyordu, aslında okumak için gözlüğe ihtiyacı olduğunu öğrenmişti ama Matteo gözlükleri çirkin bulduğu için her zaman takmıyordu. Sarayda olmasına rağmen hâlâ haydut gibi giyiniyordu ve hâlâ düğmelerini bulamıyordu. Zarif gömleğinin beyazını nasıl lekesiz tutabildiğini ise bir sır olarak kalacaktı.

"Haklısın," dedi iç çekerek.

"Genelde haklıyım, sevgilim,"

dedi o yavaşça.

Ayağa kalktı ve kanın çıkardığı sesle yüzünü buruşturdu. "Ama bir haraç için pek de uygun görünmüyorum." Fenerin yanındaki varilin üzerinde bir bez gördü ve ellerindeki son kan izlerini sildi. "Bu kadarla yetinmek zorundayız. Ram'ın anlayacağından eminim."

"Artık benim kadınlarıma iyi bakan bir adam olduğumu biliyor olmalısın," dedi Matteo görkemli bir şekilde.

Arthie kaşlarını kaldırdı. "Artık senin kadının mıyım?"

Hiçbir şey söylemeden ona dar ve koyu renkli bir çanta uzattı. Çanta, Matteo'nun pantolonunun beline sıkıştırıldığı için buruşmuştu. Arthie çantayı aldı ve bir açıklama bekledi, ama Matteo sessiz kalınca çantanın içine baktı ve mor, hayır, gri bir şey gördü. Çantayı deponun ışığına doğru eğdi.

Kendi saç rengi olan leylak rengindeydi ve tanıdığı bir kumaştan yapılmıştı. "Bir sari," diye fısıldadı Arthie.

"Görünüşüne hiç önem vermedin. Hira House'daki kadın, son siparişinden kalan ölçülerini kullanarak bunun en son model olduğunu söyledi."

Arthie şokunu gizleyemedi. "Hira House'a gittin."

"Elbette. Ram'ı ifşa ediyoruz ve senin dikkat çekmeyi sevdiğini biliyorum."

Arthie ona bir bakış attı, çünkü ifade vermeyi önemseyen oydu. Kumaş parlak ve ipeksi, muhteşemdi.

"Ayrıca senin rengin ve cepleri var."

"Cepler mi?" diye sordu Arthie, böyle bir şeyin sari üzerinde nasıl olabileceğinden emin olamadan.

Matteo, son derece memnun bir şekilde başını salladı.

Neredeyse sevimliydi. "Teşekkür ederim."

Bu sözler ağzında yabancı geliyordu, sanki ağzında taşlarla konuşmaya çalışıyormuş gibi. Ama içten geliyordu. Bu onun rengiydi. Athereum toplantısı için sari rengini, annesinin ölümünde giydiği renkle uyumlu olması için kırmızı seçmişti ve bu renk, Arthie'nin kefen rengi olmuştu.

Ama bu... Arthie çantayı açtı ve onu çıkardı. Bu sadece ve sadece ona aitti.

Bir daha asla sari giymemeye karar vermişti neredeyse, ama bu yanlış bir karardı. O Ceylani'ydi. Sonsuza kadar Ceylani olacaktı, Ettenian olduğu kadar Ceylani'ydi, ki bu, yıllarca ya biri ya da diğeri olabileceğini düşünerek yaşamış biri için garip bir düşünceydi.

Ve bir sari, bu Ettenian yirmi yıllık kutlaması ve haraç için tam da gerekli olan şeydi.

Matteo ona mahremiyet sağlamak için arkasını döndü ve Arthie yanağını ısırarak, ona geri dönmesini isterse ne olacağını merak etti. Ona kıyafetini çıkarmaya yardım etmesini isterse ne olacağını. Böyle bir şey söylemeyi hayal bile edemiyordu, ama üşüdüğünde akla gelen bir düşünceydi.

Arthie sariyi hızla giydi, ceplerinde bulunan az miktardaki eşyaları boşaltıp çok daha küçük olan ceplere aktardı. Vücudunda daha da lüks hissettiriyordu, kumaşın ağırlığı onu sararken, cepleri tam olarak hizalamak için birkaç kez ayarlarken, mor rengi ışıktan yanardöner bir hale geliyordu. Sanki yapraklar cildini okşuyor, her santimetresine öpücükler fısıldıyor gibiydi.

Matteo keskin bir nefes aldı ve bu ses doğrudan kalbine ulaştı.

"Sen..."

"Güzel deme," dedi Arthie.

"Yaratıcı yeteneğimi aşağılamayın," dedi Matteo burnunu çekerek. Ama onun hakkında ne düşündüğünü anlamak için sözlerini duymasına gerek yoktu. Yeşil gözlerinde açıkça yazıyordu. "Uzun zamandır resim yapmak istememiştim, ama şu anda başka hiçbir şey istemiyorum."

Gülümsedi ve ne söyleyeceğini bilemedi, kendi utangaçlığı karşısında şok oldu.

"Cevap yok mu?" diye sordu Matteo. "Yine büyük Arthie Casimir'i engelledim mi?"

"Ne demeliyim? Eğer ödül sen olsaydın, senin için bir soygun yapar mıydım?"

O güldü. Arthie'nin daha önce hiç duymadığı, içten bir kahkaha. Başını geriye attı, dişleri tamamen görünüyordu, boğazı heykel gibiydi. Ve o ses... Tanrım, onun kahkahasının sesi bir vampirin bir asır boyunca beslenmesine yeterdi.

Arthie ayrılmak istemiyordu. Gerçekliğin hayatlarına geri dönmesini istemiyordu ve bu acı verici bir farkındalıktı: Yaşamak istiyordu. Sadece bir günlüğüne, sadece bir anlığına olsa bile. Yıllarca intikam ihtiyacına,

Spindrift'i ayakta tutma ihtiyacına, onu ezmek isteyen bir ülkede başını dik tutma ihtiyacına bağlı kalmıştı.

Ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti.

Matteo ona yaklaştı, kendi kıyafetinden onun kıyafetine bakarak. "Sen ve ben iyi bir çiftiz."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Yakışıklı ve ölümcül," dedi Matteo başını sallayarak, bu hareketle kolunu onun çıplak tenine sürttü. Fark etti. "Oh, özür dilerim." Geri çekildi. "İşte, böyle daha iyi."

Ve uyarıda bulunmadan dudaklarını kadının omzunun çukuruna indirdi.

Arthie dengesiz bir nefes aldı. Matteo'nun ağzı onun cildine değdi ve dilinin ucunu, sanki onu tatmak istiyor ama beğeneceğinden emin değilmiş gibi, zar zor hissetti.

Ama yaptı. Tembel bir gülümsemeyle ve gözlerini kısarak dikleştirdi. O da bunu biliyordu.

Arthie ellerini onun ensesine kilitledi ve onu kendine doğru çekti. Adam direnmedi, burnu kadının burnuna değdi, yumuşak saç telleri kadının alnını okşadı, dudakları yumuşak ve ısrarcıydı.

Geri çekildi. "Henüz değil. Tünelin sonunda ışığı görüyorum, sevgilim."

"Sonra?" diye sordu, dudakları titriyordu.

"Sonra sonsuza kadar sen ve ben olacağız," dedi ve dudaklarını büzdü. "Jin ve Flick de, sanırım. Yeni bir Spindrift açacağız, yarı kan evi, yarı çay salonu, ikisi birden. Çünkü çalışanlarına gerçekten gece izin vermelisin."

Arthie buna güldü.

Matteo ona bir maske ve içine katlanmış pelerin uzattı.

"Flick yaptı," dedi Arthie. "Ve çok da iyi yaptı."

Matteo başını salladı, gözlerindeki ışık kayboldu. "Ram ellerini mahvetti. O artık dövüşemez."

Flick dövüşemezdi. Koç, elinden gelen her şekilde hepsine zarar vermek için elinden geleni yapmıştı. Arthie'nin öfkesi bir kez daha kanında yükseldi.

"Gerçekten," dedi Matteo, farkına vararak. "Jin, Konsey üyelerinin kalbini kazanmak için tatlı sözlerle ikna etmeye çalıştı, ama kendisi de pek iyi bir ruh hali içinde değildi ve onlar da pek alıcı değillerdi. Ancak içlerinden biri onun ebeveynlerini severdi. Bu onun maskesi."

Arthie maskeyi elinde çevirdi.

"Flick'in davetiyeleri sahte yapmadığını varsayarsam haklı mıyım? Hiç sorma fırsatım olmadı."

"Sahte değil."

Arthie bir zamanlar başarısız bir görevden dolayı sinirlenir, kızardı, ama şimdi o duyguları hissedemiyordu. O duygular artık *yanlış* geliyordu. Başını salladı. Başaracaklardı. Başarmak zorundaydılar. Ram, kazanmamaları için çok fazla şeyi mahvetmişti.

Pelerinini omuzlarına geçirdi, şapkasını yırtık pırtık giysilerinin üzerine attı ve saçlarını topuz yaptı. Calibore'u olsaydı, onu bıçaklı saç tokasına dönüştürür ve dağınık saçlarını yerinde tutardı.

"Hâlâ onun yarı vampirlerden oluşan bir orduyu sokaklara salmaya çalıştığına inanamıyorum," dedi Matteo.

"Sokaklara mı?" diye sordu Arthie.

"Öyle varsayıyorum," dedi Matteo. "Başka nereye? Hükümdarlar, destek ve övgülerini yeniden canlandırmak için uzun zamandır vicennials kutlamaları yapıyorlar. Üst kademe sarayında güvendedeyken, neden önemli kişilerin gözüne girmek için ihtiyaç duyduğu kaosu yaratacak yarı vampirleri sokaklara salmak için haraç zamanını beklesin ki?"

Başka nerede olabilir ki?

53

FLICK

Gece serin olsa da, Flick hiç de serin değildi. Sığınaktan çıkmıştı, ama kaçırılan kız ve erkek çocukların titreyen omuzlarını hâlâ görebiliyordu. Arthie'nin kanlar içinde olduğunu gördü. Sığınağın kokusu —biraz nemli, biraz topraksı— sanki yine o odada mahsur kalmış gibi uzuvlarını titretmişti.

Güç topladı ve bahçede dolaşan konuklara döndü. Flick, bazılarını debutant balolarından, bazılarını ise Lady Linden ile yaptığı toplantılardan tanıyordu. Hiçbiri Flick'e ilgi göstermiyordu ve o da bunun böyle kalmasını istiyordu.

Arthie için o davetiyeleri sahte olarak düzenleyebilmeyi diledi, ama davet etmek istediği iki lordun kapıdan içeri girdiğini görünce şaşırdı. *Garip*. Ram neden sevmediği insanları yirmi yıllık baloya davet etsin ki? Ama Ram, Arthie'nin onun maskesini düşürmeyi planladığını bilmiyordu.

Saray, ay ışığı altında bile çarpıcı bir şekilde yükseliyordu. Athereum'un karanlık ihtişamına hiç benzemiyordu. Vampir toplumu boğucu ve şehvetliyken, saray ise ürkütücüydü. Sanki tuğlaları bir arada tutan şey kötülükmüş gibi. White Roaring'deki vampirlerden denizaşırı kolonilere kadar, başkalarının acı çekmesi.

Flick, annesi Ettenia'nın maskesini takmasına rağmen sarayın içini hiç görmemişti. Hükümdarların kimliği gizliyen, ailelerin monarşide nadiren yeri olurdu.

Laith ve Jin ile birlikte Flick, esirleri Athereum arabalarından birine götürdü ve onları görünmez kılan karanlığa minnettardı. Flick onları tek başlarına göndermek istemiyordu, ama Sidharth, şoförün onları Horned Guard karargahına kadar götüreceğini garanti etti.

Muhafızların kurbanların sözlerine inanmayacağı endişesi her zaman vardı, ancak ekip Ram'ın maskesini indirip onun günahlarını başkentin seçkinlerine ve Konsey'e ifşa ettiğinde, Boynuzlu Muhafızlar anlayacaktı. Flick ve Jin, gerekirse oraya kendileri gidip bunu garanti altına alacaklardı.

Eski Kükreyen Kule saati çaldığında, Flick yalnızdı. Jin, Matteo ve Arthie'ye yardım etmek için aceleyle geri dönmüştü. Laith, Sidharth ile birlikte saldırı planlarını tartışıyordu. Sarayın kapıları, kesin bir son hissi uyandıran bir gıcırtı ile açıldı. Konuklar arasında bir uğultu yükseldi ve içeri girmeye başladılar.

Bu bir anma töreni ve sözde daha hüzünlü bir olay olsa da, ortam lüks bir balodan farksızdı. Flick, basın mensuplarının gerçeği araştırırken parçalanıp katledilmesiyle ölen kalabalığın önünde bir kutlama yapılmasına karar veren Ram'ı, konukları kadar suçlamıyordu.

Buna anma töreni demek acımasız bir şakaydı. Bu, baştan sona bir yirmi yıllık kutlamaydı.

Duvarlar zenginlik saçıyordu ve Flick baktıkça, her yerde annesinin dokunuşunu, *Ram'ın* dokunuşunu fark ediyordu. Sanki yine Linden Malikanesi'ndeydi.

Bazı konuklar gruplar halinde toplanmış, bazıları tek başına dolaşıyor, diğerleri ise çiftler halinde dolaşıyordu. Athereum vampirleri kalabalığın içine dağıldılar, selamlaşıp hoşbeş ettiler. Her zamanki gibi çarpıcıydılar, şık giyinmiş ve zariflerdi. Flick, vampirleri hor gören insanların onları neredeyse salya akıtarak selamlamasını garip buldu. Ama yine de, White Roaring'deki insanlar Matteo'ya da aynı şeyi yapıyordu.

İleride bir sahne kurulmuştu ve podyumun arkasında birkaç sandalye yayılmıştı. *Konsey için*. Flick'in karnında korku sıkıca kıvrılmıştı,

her nefes alışında daha da sıkılaşıyordu.

Bir yaylı dörtlü lmaya başladı ve yanındaki birkaç hanımefendi Ram'ın müzik seçimini yorumladı. Lordlar, gecenin atıştırmalıklarını tattıktan sonra dudaklarını silerek, çiftler ise diğerk çiftler hakkında dedikodu yapmaya başlamıştı. Tanıdık bir bronz parıltı Flick'in dikkatini çekti ve Flick kalabalığın arasından bakarak Konsey yelerinden birini gördü.

Gelmişlerdi.

"Merhaba Felicity," dedi bir ses.

Panik içinde döndü ve sıcak, sağlam bir göğse çarptı. "Jin!"

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Jin, geri çekilirken. "Ben... hayır! Senin olduğunu fark etmedim."

"Ah, evet, zenginlerin arasında olduğumda sesim farklı çıkıyor. Tiksintiyi gizlemek daha zor oluyor."

"Ben oldukça ciddiym. Arthie nerede?"

"Arthie iyi. Buraya gelecek, merak etme. Ram'ın adamları her an gelebilirler, ama beni bulmaları epey zaman alır," dedi ve başını eğdi.

"Ne?" diye sordu, aniden utangalaşarak.

"Bu hırslı tavır sana yakışıyor," diye fısıldadı ve yakındaki bir lord ve leydisi onların yakınlığını işaret etmeye başladı.

Flick donakaldı, omurgası sertleşti. Sakinleşmek için çabaladı. Dedikoduların yayılması veya annesinin kızması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Jin, nefes alışı yavaşlayana kadar eldivenli cildini yukarı aşağı okşadı, sonra nefes alışı tamamen başka bir nedenden dolayı hızlandı. Bu, meraklı misafirler ve yaklaşan akşamdan hoş bir dikkat dağınıklığıydı, çünkü son kez bu kadar güzel giyinmiş olduğunda, yer kanla kaplanmıştı.

Ram ortaya çıktığında sesler alçaldı, sessizlik Beyaz Kükreyen bulutların arasında duman gibi yayıldı. O podyuma doğru yrd, adımları cilalı sahnede keskin bir ses çıkardı.

Maskesi, birçok avizenin ışığında parılıyordu, figürü peleriniyle gizlenmişti.

Sanki tüm gözler zaten onun üzerinde değilmiş gibi, küçük, tınlayan bir çanı çaldı.

"Hoş geldiniz, dostlarım," dedi Koç. "Yirmi yıllık yıldönümümün gecesinde bu törene katılmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bunun bizim için en zor zaman olduğunu biliyorum, ama yine de ölümcül sokaklara cesaretle çıktınız."

Ölümcül çünkü o öyle yaptı, Flick onlara söylemek istedi.
, Jin de alaycı bir şekilde güldü.

"İki hafta önce, şarlatanlar barışımızı bozmaya çalıştılar," dedi Koç. O konuşurken, Konsey üyeleri, güzel gözlü maskeli kişi de dahil olmak üzere, tek tek Koç'un arkasında yerlerini almaya başladılar.

"Bu...," diye başladı Flick.

"Evet," diye mırıldandı Jin. Arthie'nin ödünç aldığı maskeyle diğer altı kişiye katıldığını, siyah bir pelerinle giysilerini ve vücudunu bir anda örttüğünü görünce gurur duydu.

Yakınlarda, Konsey üyelerinin görüş alanından uzak, konukların arasında Jin, Arthie'nin şu anda taktığı maskenin sahibi olan Rayan'ı gördü. Rayan, Jin'e hafifçe başını salladı.

"En iyi muhabirlerimizi topladılar," diye devam etti Ram, "gelişen, büyüyen imparatorluğumuzun gerçeğine adanmış erkekler ve kadınlar. Belki kıskançtılar. Belki başarımızdan korkuyorlardı. Sebep ne olursa olsun, kaos yaratmak istediler ve bunu başardılar. Toplantı salonumuza girip onları katlettiler. Hayatta kaldığım için şanslıyım."

Flick alaycı gülüşünü bastırdı.

"Kim yaptı?" diye sordu biri burunlu bir sesle.

"Tabii ki vampirler ve onların insan köleleri. Bizim konumumuzdan tehdit hissedenler, çünkü bir sınıfın zaferinin hepimiz için bir zafer olduğunu anlamıyorlar. Ama cesur kalemcilerimizin fedakarlığı boşuna değildi," diye devam etti Ram. "Ettenia için yeni bir dönem, yeni bir çağ başlatacağız."

Kalabalıkta heyecanla dolu bir uğultu yankılandı. O anda Arthie ayağa kalktı.

ARTHIE

Arthie, yüzünde soğuk bronz maskeyle, omuzları dik bir şekilde dururken kalbi ağzına gelmişti. Yanında duran Konsey üyeleri bir sorun olup olmadığını sordular. Koç, halkının tezahüratlarıyla coşkuyla karşılanırken, ondan sadece birkaç adım uzaktaydı. Neyi tezahürat ediyorlardı? Koç somut bir şey vaat etmemişti.

Arthie ise onlara somut bir şey verecekti. Koç'a doğru iki adım attı, elleri giderek yukarı doğru yükseldi.

Ta ki donup kalana kadar.

Çünkü Koç, o zili bir kez daha çaldı ve tüm gözlerin kendisine çevrilmesini sağladı.

Sonra başının arkasına uzandı ve Ettenian hükümdarının maskesini kendi elleriyle çıkardı, pelerinini bir hamlede düşürdü ve özenle seçtiği konuklarının her birine Lady Linden olarak kimliğini açıkladı.

55

ARTHIE

Arthie, Flick ile tanıştığından beri Lady Linden'in imajına çok önem verdiğini biliyordu. Arthie buna güvenmişti, yüksek sosyetenin onu dışlayacağına, yok edeceğine ve sonunda hükümdarlık rolünden istifa etmeye zorlayacağına güvenmişti.

Ram'ın maskesini kendisinin çıkaracağı bir sonucu hiç hayal etmemiştir.

Ram, misafirlerinin onu alkışlamayacağını biliyor olmalıydı. Arthie şok ve dehşet dolu fısıltıları duyabiliyordu, bu da Ram'ın da duyabileceği anlamına geliyordu.

O... Aman Tanrım, o Linden! EJC'den!

Bir dakika bekleyin! Taleplerimin reddedilmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Bu yüzden Elizabeth geri çevrildi. Linden bizi hiç sevmeydi.

Şimdi, taç giyme töreninden kısa bir süre sonra sözleşmemizin neden sona erdiğini biliyoruz.

Aşağılama, Ceylani güneşinin yapabileceğinden daha fazla ortamı ısıttı. Fısıltılar artmaya başladı. Heyecanlı kalabalığın içinde Jin ve diğerleri, Arthie'nin hissettiği kadar şaşkın görünüyorlardı. İmajına takıntılı, halkın ona bakışından etkilenen bir kadın, neden tüm sınıfın önünde böyle bir şey yapsın ki?

Arthie, sokaklarda maskeli dolaşan ve maskelerini tek bir nedenden dolayı çıkaran sıradan suçluları düşündü. Arabada Ram'a, yirmi yıl boyunca kimliğini iki güçlü Ettenian figürü olarak bölerek bu oyunu nasıl sürdürdüğünü sorduğu anı düşündü.

yirmi yıl boyunca bu oyunu nasıl sürdürdüğünü, kimliğini iki güçlü Ettenian figürü olarak nasıl ayırdığını sorduğu anı düşündü.

O, bilenleri öldürdü.

Matteo yanılmıştı, Ram sokaklara yarı vampirlerden oluşan bir ordu salmak istememişti. Onları *burada* salmak istemişti. Lordlar ve leydilerin iddia ettiği gibi: Her sözleşme EJC'ye gidiyordu. Ram'ın onlara ihtiyacı, arkasında oturan Konsey'e ihtiyacı olduğu kadar yoktu.

Ama Ram bu kadar ileri gider miydi?

Cevap olarak, siyah giysili güçleri kapıları mühürledi ve ancak o zaman Arthie, bunların Ceylan'da karşılaştıkları kasa gibi kapılara çok benzediğini fark etti. Ancak kalabalık, Ram'ın açıklamasına o kadar kapılmıştı ki çevrelerine dikkat etmiyordu - ve gerçekten de, zenginler ne zaman kendi kişisel çıkarları dışında bir şeye dikkat ettiler ki? Kendilerini vampirler kadar ölümsüz sanıyorlardı.

Arthie, Koç'un küçük çanını kaldırıp tekrar çalmasını izledi —üst üste üç kısa çınlama. Bu dikkat çekmek için yapılan bir girişim değildi.

Bu bir işaretti.

Ancak planında büyük bir sorun vardı: Vampirleri gelmeyecekti. Jin ve Flick, tutsaklar dönüştürülmeden önce onları kurtarmıştı. *Arthie* onları dönüştürmeye zorlanmadan önce.

"Görünüşe göre gerçekten birbirimize çok benziyoruz," dedi Arthie arkasında, ödünç aldığı maskeyi çıkarıp pelerinini düşürdü. Ram hiç de şaşırılmış görünmüyordu, sanki Arthie'nin burada olmasını bekliyormuş gibi. Konsey nefesini tuttu, birkaç kişi onu çocukmuş gibi azarlardı.

Lordlar ve leydiler onu bir anda tanıdı.

Bu Casimir'in kızı.

Çay salonunu işleten kız!

Spindrift mi?

Ram'ın adamları yavaşça, sessizce konuklara doğru ilerlediler. Dikkatli davranıyorlardı. Bir izdiham ya da ayaklanma riskini göze alamazlardı.

Sidharth ve Athereum vampirleri, her zamanki gibi uyanık bir şekilde bunu gördüler, çünkü çevrelerini sürekli farkında olarak yaşamak nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı.

"Öyle mi?" diye sordu Ram.

Arthie onu görmezden geldi. Adamlar toplanıp kaos baş göstermeden önce ne kadar zamanları olduğunu bilmiyordu, ama bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi. Parmağını Koç'un yönüne doğru uzattı.

"Yirmi yıldır güvendiğiniz şeyi görüyor musunuz?" diye sordu Arthie konuklara. "Son yirmi yılda ve daha öncesinde yaptıklarını görüyor musunuz? Buraya basın mensuplarının hayatını kaybedenlerini anmak için geldiniz, ama Koç'un kimliği gibi, o da gerçek failer hakkında yalan söyledi: Onlar, o ve adamlarıydı."

Bağırışlar yerini korkunç bir sessizliğe bıraktı. İnsanlar arasında fısıltılar dolaştı. Ellerindeki flütleri indirdiler. Kapılar kapalı olmasına rağmen, Ram'ın adamlarının sayısı artmıştı. Tünelden mi geliyorlardı? Oda patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiydi.

"Bu doğru mu?" diye sordu Konsey üyelerinden biri Ram'ın arkasında.

Ram, maskesiz ve kontrolsüz, şaşkın ya da yakalanmış gibi görünmüyordu. O anda kapana kısılmış ya da kayıp yarı vampirleri yüzünden en ufak bir yenilgi hissi yaşamıyor gibi görünüyordu. Onun etrafında bir sakinlik vardı, bu sakinlik Arthie'nin düşüncelerini aniden çılgına çevirdi.

"Casimir, sana tek isteğimin Siwangların Ripper mutasyonları için bir tedavi bulması olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Artık buna gerek olmadığını karar verdim. Yeraltındayken onları görmemiş olman çok yazık."

Ripper mutasyonları.

Ram... Ram'ın yeraltında Ripper vampirleri vardı. Hayır. Durdurulamaz, öldürülemez Ripper vampirleri. Shaw bunun imkansız olduğundan o kadar emindi ki, onları nasıl yaratmıştı? Artık bunun önemi yoktu. Ripper vampirleri *buradaydı. Şimdi.* Bu, kafese kapatılmış insanların onun gerçek silahından dikkatini başka yöne çekmekten başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Arthie şokunu gizlemeye bile çalışmadı.

"Bunu yapma," dedi. "Herkesi öldürecekler. Durmayacaklar."
Asla durmayacaklardı.

Ram onu görmezden geldi. Arthie tekrar zili çaldı. Bu sefer iki kez. Kalabalık nefesini tuttu ve Arthie'ye artan bir panikle baktı. Ve ölümcül sessizlikte, Arthie cam kırılma sesi duyduğunu sandı.

Siwangların Ripper'ları kontrol etmek için kullandıkları silindirler gibi.

O anda Arthie fark etti: Koç, Ripper'ları kontrol etmek için bir yol aramıyordu, sadece onları durdurmak için bir yol arıyordu. Bu durumda, Ceylan'daki sanatoryumdakilerle aynı kapılar. Duvarlar zaten güçlendirilmişti, ne de olsa burası bir saraydı.

Hayır, burası artık bir saray değildi. Bir kaleydi. Ve Ram içerideki herkesi öldürecekti: orada bulunan tüm lordları, leydileri ve Konsey üyelerini.

ARTHIE

Arthie, Ettenia hükümdarlarının çok fazla güce sahip olduğunu düşünmüştü, çünkü o sadece Koç'un yönetimini görmüştü, ama Konsey onun davranışlarından hoşnut değildi.

"Bu insanlar kim?" diye sordu Konsey üyelerinden biri, yaklaşan siyah çizgiyi görünce. Bu, sokaklarda neler olup bittiği hakkında ne kadar az şey bildiklerinin bir kanıtıydı.

"Paralı askerler," dedi bir başkası. "Onun insan gücünü sınırladıktan sonra."

"Önce koloniler için baskı yapıyorsun, şimdi de tekel kurduğunu öğreniyoruz?" diye bağırdı üçüncüsü. Tabii ki bu, kolonileştirmeden daha endişe vericiydi.

Konsey kafası karışmıştı, ama bir şey açıktı: Ram, amacına ulaşmak için her şeyi yapmıştı. Konseye yalan söylemişti, halkına yalan söylemişti, ama görünüşe göre ikisini de atlatmaktan bıkmıştı.

Tek başına hüküm sürmek istiyordu. Ettenia'nın diktatörü olmak istiyordu.

Bunun için engel teşkil edenleri ortadan kaldırmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Ve bunu yapmak için Ripper vampirlerini kullanacaktı.

Arthie sahneden koşarak panik halindeki kalabalığın içine daldı ve diğerlerini buldu. Matteo, Jin, Flick ve Laith kalabalığın içinde kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kafaları karışmış halde duruyorlardı. "Yarım vampirleri asla kullanmayacaktı. Ripper'ları kullanıyor."

"Ripper'lar mı?" diye sordu Jin. "*Burada mı?*"

Arthie onları iterek iç sığınak girişine doğru ilerledi. "Sığınağa gidin. Onlar yeraltındalar."

"Ne için? Onlarla savaşılamayız, Arthie," dedi Matteo.

"Bir yol bulmalıyız. Hadi, herkes, hareket!"

Shaw'un bir güvenlik önlemi vardı. O da onunla birlikte ölmüştü. Arthie'nin onları yavaşlatacak Calibore'u yoktu. Etraflarında, Ram'ın güçleri yaklaşıyordu, somut siyah gölgeler, zenginlerin gösterişli, göz alıcı elbiselerine ve şık kıyafetlerine doğru sürünüyordu. Athereum vampirleri de düşmanlarının ilk hamleyi yapmasını bekliyordu.

Arthie, onu durdurmaya çalışanları görmezden gelerek konukların arasından geçmeye çalıştı. Onları hayatta tutmak istiyorsa, çılgınca sorularını yanıtlayacak zamanı yoktu. Zenginlerin kalabalığının içinden geçerek, gürültünün hemen dışında diğerleriyle yeniden bir araya geldi.

"Ripper'lar hala silindirlerinin içinde olabilirler.

Onların açılmasını engelleyebilir miyiz?" diye sordu Matteo.

"Tünel," diye bağırdı Jin. "Rippers kaçmaya çalışırken tüneli çökertirsek, onları gömebiliriz. Ölmeyebilirler, ama en azından herkesi saraydan çıkarmak için zaman kazanırız."

"Nasıl çökerteceğiz?" diye sordu Matteo.

"Dinamit," dediler Flick ve Laith aynı anda. Laith, devam etmesi için ona işaret etti. "Sığınakların depolarından birinde dinamit var."

Jin başını salladı. "Tüneli dinamitle donatıp patlatabilirsek, işe yarar."

Bu pervasızca ve yıkıcı bir fikirdi, ama Jin haklıydı. İşe *yarayacaktı* işe yarayacaktı.

Koridorda koşmaya başladılar. Işıklar söndü, sarayın arkasına vardıklarında ihtişam kayboldu. Her yerde siyah giysili figürler vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, tek bir Boynuzlu Muhafız bile yoktu.

"Bir mutfak!" Jin koşarken dedi, içeri girip bıçaklar ve ağır bir demir tava ile geri döndü.

"Tava mı?" diye sordu Laith.

"Bu benim için, suikastçı," dedi Jin, her birine bir bıçak vererek.

Arthie bıçağını sıkıca kavradı ve bir kez daha Calibore'un yanında olmasını diledi.

"Buna ihtiyacın yok," dedi Matteo yumuşak bir sesle. Onu izliyordu. Bu kargaşanın ortasında, onun duyması gereken şeyi nasıl biliyordu?

"Buna ihtiyacın yok," diye tekrarladı. "Sen bizim en büyük silahımızsın, Arthie. Yaptıklarına bak."

Yaptığı şey, Ram'ı yanlış değerlendirmektir. Ram'ın ne kadar ileri gidebileceğini bir kez daha hafife almıştı. Arthie başını salladı. "Bu bir karmaşa; bu..."

"Sanatçılar sürece güvenmeyi bilirler, canım. Yirmi yıl boyunca, gölgelerde kötü şöhretini sürdürdü. Bu, ilk kez birinin onu elini göstermesi için zorladığı zamandır." Kolunu ona doğru uzattı. "Şimdi bana elini ver, Rippers'ı durduralım ve ona hak ettiği sonu verelim."

Arthie elini uzattı. Ama hak ettiği son neydi?

O, parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ve Arthie, bu soruyu yüksek sesle sorduğunu fark etti. "Senin ona vermek istediğin son. Nefret ettiğin o yüksek sosyete züppelerini kurtar, onlar da bizim Athereum'da basın yapmasını umduğumuz şeyi yapacaklar. Haberi yayacaklar. İmajı tamamen mahvolacak. O maskeyi bir daha takamayacak, Konsey de buna izin vermeyecek."

Hayır, izin veremezlerdi. Arthie, Jin'in verdiği bıçağı kavradı ve koştu, ayakkabıları cilalı zeminde kayd, saçları dağıldı. Ta ki elinde kazık taşıyan bir adamla karşı karşıya gelene kadar.

Matteo hareket ettiğinde, aniden içini bir sıkıntı kapladı, Matteo'nun onu korumak için binlerce kazığın önüne atlayacağından ve Ram'ın yok oluşunu görmesini sağlayacağından emindi.

Matteo onun önüne geçse de, adam kazığı sıkıca kavrasa da, nişanını net ve doğru bir şekilde alsa da, Arthie olduğu yerde donakaldı.

Yüksek bir çınlama sesi duyuldu.

Adam sendeledi ve düştü. Jin arkasında duruyordu, elinde tavayı sanki bir sopa gibi kaldırmıştı. Arthie düşen kazığı kaparak, uzuvlarını kilitleyen ve donmasına neden olan şeyi silkeledi.

"Rica ederim," dedi Jin, arkasında Laith duruyordu. "Sığınak girişi hemen ileride. Flick nerede?"

"Misafirlerin yanında kalmış olmalı," dedi Arthie.

Eğer yüksek sosyete önünde mahvolmak üzere olan kişi annesi olsaydı, o da öyle yapardı. Jin ağır kapıyı açtı. Az sayıda aplikle aydınlatılmış, ağız açık bir uçurum onlara bakıyordu ve Jin bir saniye bile duraksamadan içeri girdi. Arthie, Matteo ve Laith onu takip etti. Tünel aldaticı bir şekilde uzundu ve diğer tarafa çıktıklarında, bağırarak emirler veren, ayak sesleri yankılanan adamlarla karşılaştılar. Arthie, silahların elden ele atıldığını duydu.

"Bu taraftan," dedi Laith ve onları depoya ulaşana kadar gölgelerin içine yönlendirdi. Depo, konserve gıdalardan Ceylan'da gördükleri yeşil dartlara kadar, Ram'ın böyle bir acil durumda ihtiyaç duyabileceğı her şeyle doluydu. Laith birkaç paket dinamit aldı.

Arthie raftan bir çakmak aldı ve dördü, taşıyabilecekleri kadar dinamit topladılar ve olabildiğince hafif adımlarla geri döndüler.

"İşte oradalar!"

Ram'ın adamlarından bir düzine, onlar ile tünel arasında duruyordu. "Kavga edecek vaktimiz yok. Beni koruyun!" diye bağırdı Jin.

Laith ve Matteo harekete geçti. Arthie bıçağını sıkıca kavradı. İki adamı yere sererek Jin'in geçmesi için bir boşluk açtılar. Jin dizlerinin üzerine çökerek dinamitleri dizdi.

"Artık incelikli davranmanın zamanı geçti galiba," dedi Matteo, Arthie'nin verdiğı tabancayı çekerek. Ateş etti ve adamlardan birini göğsünden vurdu. Laith ileri koştu ve bıçağıyla başka bir adamın boynunu kesti.

Arthie bir paket dinamit aldı ve yardım etmek için diğer tarafa atladı. Laith ve Matteo savaşmaya devam ederken, Jin ve Arthie ile birlikte yavaşça tünel girişine doğru geri çekildiler.

Sığınakların derinliklerinden çığlıklar yükseldi, ıslak kan sıçramaları Arthie'nin kemiklerini dondurdu.

"O da ne?" diye fısıldadı Laith.

"Ripper vampirler," diye soluk soluğa Matteo.

Arthie tünelin ortasından yukarı baktı. Onlarca vampir, öfkeli hırlamalarla dişlerini göstererek, hayat belirtisi olmayan gözlerle onlara doğru koşuyordu.

Jin yere ckp fitili yakmaya calıştı, ama ateş tutmadı. "Cok soğuk!"

"Yaklaşıyorlar," diye uyardı Arthie, cakmağı ondan kaparak.

Alev tuttu. Fitol tısladı. Matteo ve Laith kavgayı bırakıp Ram'ın adamlarının kendileriyle Ripper'lar arasında bir bariyer oluşturmasına izin verirken, Arthie birinden diğerine koşarak fitilleri yakmaya başladı. Son fitili yakıp cakmağı kapattı.

"Bitti. Gidelim!" diye bağırdı. Tünelin ağzına koştular, ama Rippers coktan Ram'ın adamlarını geçmişti. Hızlı hareket ediyorlardı. Fitiller cok yavaş yanıyordu.

Rippers, patlama onları gmmeden tünelden kaçacaklardı.

Arthie gülmek istedi. Cığlık atmak istedi. Her şey boşuna mıydı? Ceylan'a yapılan yolculuk, Spindrift'in düşüşü, Siwanglar, Penn ve basın mensuplarının lm? Bir an için, o ve diğerleri sadece bakakaldılar. Daha ne yapabilirlerdi ki? Rippers onları parçalayacak, sarayı kasıp kavuracak ve sonra ne olacaktı?

Ram'ın yoluna cıkacak kimse kalmayacaktı.

"Gidin," dedi Matteo boğuk sessizlikte. Bu, bir nefes vermekten ibaretti. Boğazını temizledi ve tekrar etti. "Gidin! Ben onları oyalarım."

Arthie onu doğru duyduğundan emin değildi.

"O... dinamit tüneli çökertecek, Andoni," dedi Laith. Matteo göz teması kurmaktan kaçınarak başını salladı. "Farkındayım."

"Senin de üstüne çökecek," dedi Jin. "Tabii Rippers seni önce öldürmezse."

Matteo tekrar başını salladı. "Planım da bu."

Vampirler yaklaşıyor, bağırıyor, hırılıyorlardı. Arthie onları duymuyordu. Her şeyin, hatta duygularının bile boğuklaştığı bir cam kutunun içindeydi. Onları yavaşlatacak Calibore'u yoktu, savaştacak gücü de yoktu. Jin'in tabancası ve tavaşı pek bir işe yaramazdı. Laith insandı; saniyeler içinde ölecekti.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Başka bir şey söyleyemezdi. Bunu birlikte başarmaları gerekiyordu. Onlar için sonsuza kadar sürecekti, cesur ve ölümcül bir macera olacaktı.

Yeni bir Spindrift. Yeni bir şafak. Yeni bir hayat.

"Hayır," dedi Matteo, her itirazını dinleyerek. Etraflarında kargaşa hüküm sürerken, elleri omuzlarına düştü. Alnına bir öpücük kondurdu ve zümrüt gözlerindeki şefkat, kalbini parçaladı.

Ne zaman bu kadar çok hissetmeye başlamıştı? Matteo burnuna, sonra ağzının kenarına öpücük kondurdu ve Arthie çenesini kaldırarak onu tam olarak öptü.

Bu onu ateşle doldurmadı. Umuduyla doldurmadı. Pişmanlık ve özlem, keder ve vedaların tadı vardı.

"Güzel bir aşk hikayemiz oldu, değil mi?" diye fısıldadı.

Kız başını sallıyordu, gözyaşları çenesinden sariye damlıyordu. Onu tekrar vurmak istiyordu. Onun, onun tuhafliklarına gülerek titrediğini görmek istiyordu. Onun gülümsemesinin teninde hissetmek istiyordu.

"Sen gelene kadar yaşamak nasıl bir şeydi, unutmuştum," dedi. "Bir amacın olması nasıl bir şeydi, unutmuştum." Arkasına baktı. "Benim için bir zevkti, Jin." Sonra başını yana eğip Laith'e baktı. "Aynı şeyi söyleyemem."

Laith çenesini eğdi. "Teşekkürler, Andoni."

"Bunu senin için yapmıyorum."

"Biliyorum."

Hayır, bunu onun için yapıyordu. Ona bunu söylememiş miydi? *Senin için ölürüm, sevgilim.* Arthie her zaman kendini kurtardığı için, onun bunu yapmak zorunda kalacağı bir dünya hayal bile edememişti.

Matteo son bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu. Yeşil gözleri parlak ve huzurluydu.

Sonra onu Jin ve Laith'e doğru itti ve kavgaya atladı. Arthie onun peşinden koştu, sari gözünün ucunda acımasızca parılıyordu. Jin onu yakaladı, ona karşı direnip çırpınmasına rağmen onu tuttu. Matteo onlara ulaştığında vampirler kükredi. Tek hamlede ikisini devirdi, ama onlar tekrar ayağa kalktı. Dişlerini gıcırdatarak başka birinin göğsünü pençeleriyle parçaladı. Karşı koyuyorlardı. Ona zarar veriyorlardı. Derisindeki her yara, ona bir kurşun gibi saplanıyordu, her biri onu iliklerine kadar uyuşturuyordu.

Ama işe yarıyordu.

Onları yavaşlatıyordu.

"Jin! Arthie!" Laith, dinamit tıslayıp patlarken arkasında seslendi.

"Hayır," diye fısıldadı Arthie, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Üzgünüm, Arthie. Üzgünüm," Jin, onun yüzünü görünce sesi titreyerek tekrar tekrar söylüyordu. Onu arkasına çekerek koşturmak zorladı. Dinamit sessizleştiğinde sığınak kapısına ulaştılar ve Arthie son bir kez geri dönüp Ripper vampirlerinin Matteo'yu ezip üstüne tırmanışını gördü, göğsünü parçaladıklarını gördü ve onun yaşamayacağı, o enkazın altında sonsuza kadar acı çekmeyeceği için garip, mide bulandırıcı bir rahatlık hissetti.

Sonra Jin onu kapıdan içeri çekti ve Matteo'yu içeride kilitledi, patlama yeri sarsarken tünel çöktü, kalbi de onunla birlikte parçalandı.

57

FLICK

Flick geride kaldı. Patlama olduğunda Lady Linden'in yüzünü görmek ve dehşetin onun yüz hatlarını dondurmasını izlemek istedi. Toplumun lordları ve leydileri parmaklarıyla onu işaret ediyorlardı. Konsey ona karşı küçümsemeyle bakıyordu. Onu o anda kovacaklar mıydı?

Ne yapacaktı?

Flick'in cevabı çok geçmeden geldi. Lady Linden, Jin'i öldürdüğü aynı küçük tabancasını çıkardığında neredeyse gülecekti. Kitlelere karşı bir tabanca ne işe yarardı ki? Ama Flick, bir zamanlar annesi olarak gördüğü kadını hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ram, Arthie'nin ve Jin'in ebeveynlerini öldürmüştü, Matteo'nun hayatını mahvetmiş, Laith'i yok etmiş, Flick'in annesini elinden almıştı.

Başka hiçbir şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti.

Ram'ın siyah giysili güçleri konukların üzerine çullandığında ve Athereum vampirleri savaşa girdiğinde, Flick kendini Lady Linden'in üzerine attı. Lady Linden çığlık attı, ama Flick onu sıkıca tuttu ve onu yere devirene kadar mücadele etti. Lady Linden dirseğini Flick'in kaburgalarına sapladı, Flick nefes almakta zorlanana kadar derine sapladı ve acı ve panik dolu bir bakışla ona döndü.

Annesi bir anlığına tereddüt etti. Bir şekilde farklı görünüyordu. Odasından çıkmadan önce her türlü kozmetiği sürerken olduğundan neredeyse daha gençti. Sanki makyajı ters etki yapmış, onu daha yaşlı göstermiş gibiydi.

Hayır, sanki taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Flick'in göğsüne bir farkındalık çöktü ve onu dengesinden etti.

Hareket etmeye çalıştı, ama Lady Linden onu yine şaşırtıcı bir güçle çekip durdurdu. Tabanca ikisinin arasında sıkışmıştı. Flick, Lady Linden'ın tabancayı çekmesini engellemek için iki eliyle de mücadele ederek kendini kurtarmaya çalıştı. Lady Linden, bacaklarını Flick'in bacaklarına doladı ve Flick'i üstüne çevirdi. Sonra Flick'i itti, parmağını tetiğe götürdü...

Ve ateş etti.

58

JIN

Jin, kız kardeşinin ağladığını hiç görmemişti. Arthie'nin yüzünden akan gözyaşlarını gördüğünde, hiç bu kadar derin bir acı hissetmemişti. Çünkü güçlü olan, kendini toparlayabilen oydu, o değil. İşlerinin bitmediğini bilerek, onu arkasına çekti. Matteo'nun ölümünün boşuna olmaması gerektiğini biliyordu.

Sonra silah sesini duydu.

O sesi tanıyordu: onu ve ailesini öldüren Ram'ın küçük tabancası. Köşeyi döndü ve aniden durdu. Ram ayağa kalkıyordu, önünde kırmızı ve beyaz bandajlarla sarılmış bir ceset yatıyordu.

Flick.

Jin acı dolu bir çığlık duydu, ancak bunun kendisinden, ruhunun karanlık bir köşesinden geldiğini fark etti. Şaşkın kalabalığın arasından geçip Flick'in, *Ram'ın* önüne diz çöktü, ama umurunda değildi. Çayırıları ölüyordu, güneş ışığı soluyordu, ayçiçekleri soluyordu.

Ama ona dokunduğu anda, Flick gözlerini açarak ayağa kalkmaya başladı. Yaralanmamıştı.

"Jin! Ben..."

Hayattaydı, başını ovuşturuyordu ama hayattaydı. Bir mermi deliği, ondan birkaç santim uzaklıkta ahşabı yakmıştı. Ram, bu kez Konsey'i hedef alarak tabancasını tekrar kaldırdı. Jin kendini öne attı, o ateş ederken koluna çarptı ve Konsey üyelerinden birini

Ram homurdandı ve tabancayı Jin'in çenesine vurdu, onu yere düşürdü. Jin, onun yaşında birinin sahip olabileceği bir güçle vurulduğuna inanamadı.

Yaşlı mı? Ona baktı. Yirmi yedi yaşından büyük görünmüyordu. Daha önce daha yaşlı görüldüğüne yemin edebilirdi. Hayır, Ram'ı daha önce maskesiz görmemişti.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Başı dönüyordu. İnsanlar çığlık atıyor, Ram'ın adamlarından kaçıyorlardı. Sidharth'ın vampirleri dışında, sadece bir avuç misafir silahlıydı, çünkü kimse bir partiye silah getirmeyi düşünmemişti.

Ve orada, kargaşanın ortasında, Leydi Linden'in küçük tabancası yere düştü. Biri kalbine bir kazık dayadığında donakaldı.

Arthie.

Gözleri boş, içi boşalmıştı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve sanki bunu yapmak için zar zor irade bulabiliyormuş gibi hareket ediyordu.

"Bunu ikiye kırmalıyım," dedi Arthie, sesi ölümcül bir şekilde sakın. "Girerken çok daha fazla acıtacak, seni sahtekar alçak."

Bir kazık mı? Jin'in kaşları çatıldı. Yanında duran Flick, sanki omuzlarında aniden ağır bir yük taşıyormuş gibi görünüyordu.

Lady Linden kollarını havaya kaldırdı. Arthie kadının cebine uzandı, Calibore'u çıkardı ve tavana ateş etti.

Anında sessizlik oldu.

Konuklar ve siyah giysili adamlar ona dönüp bakarken, sessizlik bir battaniye gibi üzerlerine çöktü. Arthie kazığı yere attı, kazık sessizliğin içinde tıkırdadı. Arthie Leydi Linden'in arkasına dolandı, Konsey'e, vampirler ve diğer katılımcılara mükemmel bir görüş sağladı.

Arthie, Calibore'u Lady Linden'in kafatasının arkasına dayadı ve Jin, parmağının tetiğe dokunduğunu duydu. Sesi sessizdi, Jin'in kulakları bile zar zor duyabiliyordu.

"Lady Linden, Calibore'un vampirleri öldürdüğünü hatırlatmama izin verir misiniz?"

ARTHIE

Matteo'nun göğsüne kurşun sıkmasından bu ana kadar geçen sürede, Arthie kalbinde ona yer açmıştı. Nedenini bilmiyordu. Ne zaman olduğunu da bilmiyordu. Tek bildiği, Matteo'nun gelip onu ele geçirdiği, o alay edip, söylenip, onu uzaklaştırmaya çalışsa da damarlarına yerleşip yerleştiği idi.

Ve şimdi o gitmişti.

Artık Ram'ın bu geceyi neden planladığını anlıyordu. Arthie bunu görmüş olmalıydı: Lady Linden'in, vampirlerin varlığını çok az kişinin bildiği yıllarda Matteo'yu dönüştürdüğünü. Calibore'u ele geçirme arzusunu. Yüksek sosyete ve Konseyi ortadan kaldırmaya karar vermesinin kolaylığını.

Onun eylemleri, yüzyıldan fazla bir süredir var olan tüm sistemi yıkacaktı. Yüksek sosyete kolayca değiştirilemezdi. Konsey bir yana, mevcut grubun yerini yeni bir zengin ve nüfuzlu grup alması yıllar, hatta on yıllar alacaktı.

Sadece bir vampir bu kadar zamana sahip olabilirdi.

Ama Arthie'ye ihtiyaç duyduğu netliği vermesi gereken, vampirlerden duyduğu nefretti. Lady Linden'in onlardan nefret etmek için gerçek bir nedeni yoktu, özellikle de nefretini korku yaymaktan onları silah olarak kullanmaya kadar götürdüğü ölçüde.

Lady Linden, nefret ettiği şeydi: bir vampir.

Ve böylece Arthie, Calibore'un namlusunu kafatasının arkasına dayadı. Ailesi, Ceylan ve koloniler için.

Matteo için.

Nefesini verdi ve namluyu sarışın saçlarının arasına daha da bastırdı. Parmağı tetiğin üzerinde titriyordu, mermi Ram'a hak ettiği cezayı vermek için hazırды.

Ve Arthie... Arthie bunu yapamadı. Onu öldüremezdi. Kolay olurdu. Tetiği çekip kan kaybından ölmesini izlemek. Lordlar ve leydiler buna karşı çıkmazdı.

Ama Arthie Ram değildi ve o anda, çok daha kötüsünü yapabileceğini hatırladı. Matteo'nun dediğı gibi, çünkü o da Calibore kadar değerli bir silahtı. Lady Linden'in, Arthie'nin bir zamanlar yaptığı gibi, ölmeyi dilemesini sağlayacaktı. Matteo'nun da yaptığı gibi.

Arthie Ram'ı dizlerinin üzerine çöktürdü. Beklenen sessizlikte kıkırdamalar yankılandı. O böyle bir sevinç hissetmedi, çünkü Leydi Linden'e bakarken Ceylani'yi gördü. Kafeste masum insanları gördü. Jin'in anne babasını gördü. Matteo'yu. Flick'i.

Teknedeki o küçük kıızı.

Ve bir kız çocuğı olmak için ikinci bir şans elde eden kıızı.

Ram her zaman sadece almıştı ve o da bu anda aynı şeyi bekliyordu. O da bunu isterdi.

"Seni kim kurtardığını unutma," diye fısıldadı Arthie, gözyaşları boğazına düğümlenirken, cebinden Ceylan'da bir şeyin onu cebine koymaya zorladığı gümüş kutuyu çıkardı.

Onu Leydi Linden'in boynuna sapladı.

Lady Linden başını kaldırdı, mavi gözlerinin buz gibi derinliklerinde dehşet donmuştu. Gümüş aşının risklerini biliyordu. Hayatının geri kalanında, kararları nedeniyle neredeyse yüz vampir için gerekli olan miktarı tüketmek zorunda kalacaktı.

Yoksa kendisi de bir Ripper olacaktı.

"Hayır. Lütfen," diye Arthie'ye fısıldadı, ve neden yalvarmayacaktı ki?

Soğukkanlılıkla öldürmek istediği insanların önüne çıkmıştı. Misafirleri alay ediyor, ona tepeden bakıyor, kendi hayatları için adalet istiyorlardı. Hiçbir müttefiki yoktu; bu gecenin olaylarını mezara götürecek hiçbir ceset yoktu.

Hiçbir şeyi yoktu ve onun gibi bir kadın için bu, ölümden daha kötü bir kaderiydi.

Gümüş hızla etki etti: Saniyeler içinde gözleri geriye devrildi ve yere yığıldı. Lordlar ve leydiler nefeslerini tuttular. Arthie, Calibore'u saçına sakladı.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu bir hanımefendi.

"Ölmeyi hak ettiği kadar, hayır. Vampirler, onun size hayal etmenize izin verdiği gibi kalpsiz vahşiler değildir. Ona ne olacağına karar vermeyi size bırakacağım, ama bizi suçlamayı bırakmanızı öneririm."

Konuklar arasında fısıltılar yayıldı. *Arthie Casimir vampir mi?* diye birden fazla ses duydu ve yaptığı her şeyi, başardığı her şeyi, başaracağı her şeyi düşünmeden önce bir kısmı donakaldı.

Arthie Casimir bir vampirdi. Aynı zamanda bir kızdı. Bir göçmendi. Bir iş kadınıydı. Calibore'u White Roaring Square'den kurtarmış ve efsanelerin söylediği gibi kurtarıcı olmuştu.

O çavuşun uzun zaman önce Spindrift'te söylediği gibi, o bir kraldı.

"Bu bir tehdit mi, Casimir?" diye sordu bir lord ve birkaç kişi de aynı duyguyu dile getirdi.

Arthie durakladı. Tehditler savurmaya o kadar alışmıştı ki, bu sefer durumun öyle olmadığını fark edince şaşırıldı.

"Hayır, sana güveniyorum."

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve Arthie, Athereum vampirlerinin Ram'ın adamlarından birkaçını, kapıyı kapalı tutan mekanizmanın yanında silah zoruyla tuttuğunu gördü. İnsanlar çıkışa doğru ilerlemeye başladı, vampirler onları düzenli tutuyordu.

Jin Konsey'e döndü ve defteri onlara uzattı. "Size bir yatmadan önce hikayesi, ama kabuslar görmenize neden olabilir."

Boynunu ovuşturdu. "Belki de bir sonraki hükümdarımız bir Heron olur, ha?"

"Bitti," diye fısıldadı Flick, onu büyüten, neredeyse mahveden kadına bakarak. Gerçekten de bitmişti, ama Arthie bu durumdan pek memnun değildi.

ARTHIE

Sessiz bir sabahtı, Arthie'nin son zamanlarda pek sık görmediği türden bir sabah. Ram'ın görevden alınmasını, sayısız skandalını ve üç hafta önceki Yazılı Kelimeye Övgü'nün özetini duyuran gazete, camda ıslanan boya ve fırça koleksiyonunun yanında, ustalarını bekleyen bir masanın üzerinde duruyordu.

O asla geri dönmeyecekti.

Arthie günlerinin çoğunu Matteo'nun evindeki stüdyoda geçiriyordu. Sokaklarda hala kargaşa devam ediyordu ve Sidharth ona güvenli olmayabileceği konusunda uyarıda bulunmuştu, ama Arthie başının çaresine bakabilirdi.

Konsey, yeni bir lider atayana kadar Ram'ın görevden alınmasıyla kontrolü yeniden ele geçirmişti. Ram'ın vampir kimliğini kamuoyundan gizli tutmanın en iyisi olduğu konusunda anlaşmışlardı, çünkü onun vampirlerin üzerine sürdüğü lekeyi silmek zaten yeterince zordu.

Kaçırdığı insanlar evlerine döndü, gerçek ortaya çıktı, ancak Konsey halkın öfkesini dindirmek için çaba sarf etmesine rağmen, öfke devam etti. Bu öfke, insanları zayıflatıcı bir korkudan kaynaklanıyordu ve bu da insanların akıl sağlığını Ram'ın davasına kolayca satmalarını sağlıyordu. Ettenia dışındaki ülkeleri kolonileştirmenin yanlışlığını görmedikleri gibi, vampirlerin güvenli olduğuna da o kadar çabuk inanmayacaklardı.

Arthie endişelenmiyordu. Her şey gibi, korkuları da zamanla yeni korkuların ortaya çıkmasıyla yatışacaktı. İnsanın doğası böyleydi. Spindrift'te her gün, zengin ve ayrıcalıklı kesimin, orada mesai sonrası neler olduğu açık bir sır olmasına rağmen, çay içmek için

ay içmek için otururken, mesai sonrası orada neler olduğunun açık bir sır olmasına rağmen.

Pencerenin yanındaki Matteo'nun koltuğundan kalktı ve o fındık ve çikolata kokulu sıcaklığı ciğerlerine çekti. Onu her yerde görüyordu: ekmecesinde bulduğu, mükemmel bir ev kıyafeti olan bembeyaz gmleklerde, artık ŗikayet etmeden içtiği kan fltlerinde, acımasız, maskeli bir gölgeyle kaplı olmayan gelecekte.

"Onun boyalarına ne yapacaksın?" diye sordu Chester, odayı toz alırken Ivor'a.

"Onları bırak," dedi Ivor dürüstçe. "Usta Andoni neredeyse on yıldır bu kadar canlı renklerle resim yapmamıştı. Uzun yıllar süren kışın ardından eserlerinin yeniden iek aması hoşuma gitti."

şvale üzerinde hâlâ bir tuval duruyordu, siyah bir arka planın ortasında tek bir geniş renk vuruşu vardı. Asla bitirilemeyecek bir başyapıt.

Chester başını eğerek resme bakıyordu. "Saınızla aynı renk patron."

Arthie biliyordu. "Yapacak işin yok mu?"

Arthie içini çekti ve Reni'yi de yanına alarak odadan ıktı. Yakında Ceylan'dan gelecek bir sevkiyattan sorumluydular. EJC gemisi, Kaptan Silas Vane tarafından yönetiliyordu ve ambarı, adada hapis hayatından henüz kurtulmuş vampirler için hindistancevizi ile doluydu.

Basın durmaksızın çalışıyordu. Ram'ın halkın korkusunu haksız yere körüklediğini, vampirleri silah olarak kullandığını ve insanları kaçırdığını söylüyorlardı. Vampir olan ünlü ressam Matteo Andoni'nin, günü kurtarıırken hayatını kaybettiğini söylüyorlardı. Tüm bunların n saflarında yer alan Casimir'lerden bahsediyorlardı.

Linden artık Athereum'un sunabileceği en derin, en karanlık hücrede tutuluyordu. Halk onun vampir olduğunu bilmiyordu, ama bu Athereum'a olan inançlarının bir sınavıydı. Onun vampir olduğunu bilenler, onu ölümlülerin hapishanesine koyma riskini almak istemiyorlardı.

Arthie, Calibore'u kucağına aldı ve odayı geçti. Jin, Flick'i yerel fırına pasta almaya götürmüştü. Elbette onları yemeyecekti, ama kokuların tadını çıkaracak ve gözlerini doyuracaktı. Flick, birkaç günde bir annesine bir hediye gönderirdi: gazete.

Artık hanımefendi olmayan Linden, Flick'in deyimiyle "tamamen iğrenç davranışları" hakkında gazetelerin ne yazdığını görmeyi hak ediyordu. Bir sonraki hediyesi hindistancevizi olacaktı ve Linden, Ripper olmaktan kaçınmak istiyorsa bunu seve seve kabul edecekti.

Masasının başında Arthie, Calibore'u elinde çeviriyordu. Kapı neredeyse hiç ses çıkarmadan açıldı ve o, kim olduğunu çok iyi bildiği halde bir anlığına gözlerini kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Laith, Opal'ı selamlayarak kulaklarını okşadı. Opal, kuyruğunu Laith'in koluna dolayarak mırıldandı.

Yaraları iyileşmiş ve saçları kadar beyaz cüppeler giymeye başlamıştı, ancak artık üzerlerinde Boynuzlu Muhafızların amblemi işlenmemişti. Kız kardeşinin yılan manşetini de artık takmıyordu. Hayır, artık geçmişten kurtulmuş özgür bir ruhtu ve Arthie yavaş yavaş onun günlük ziyaretlerini iple çekmeye başlamıştı.

Önündeki kutuyu açtı ve Calibore'u içine yerleştirdi. "Ait olduğu yere geri götürüyorum."

Arawiyan kralına.

Bu asla onun değildi, tıpkı Ettenia'nın gösteriş yapmak için kullanamayacağı gibi. Bir destek haline gelmişti, ama Arthie kendisi bir silah olduğu için buna hiç ihtiyaç duymamıştı. Bu anı hatırlayarak gülümsedi. Jin ve Flick geri döndüğünde kapı tekrar açıldı, kızın yanakları pembe, erkeğin gözleri parlıyordu. Arthie kutuyu kapattı ve onlar, kızın iç çekerek kutuyu mühürlemesini izlediler.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jin.

"Sana bir teklifim var," dedi Arthie ve ona bir kart uzattı. Kartı açıp yazılanları okudu, Flick omzunun üzerinden bakarak neşeyle çığlık attı.

"*Arthie, Jin ve Flick,*" dedi Jin, "*kan ve çay tedarikçileri, 337 Alms Place'de Spindrift'i sunar.*"

Jin ona sırtarak baktı ve Arthie soru dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Jin tek kelime etmedi, sadece yanına yaklaştı ve parmak eklemleriyle onun parmak eklemlerine vurdu.

Bu, onun ihtiyaç duyduğu tek cevaptı.

EPILOG

Baharın ikinci gününde, kapılar çan sesleri ve 337 Alms Place'in pencere pervazında oturan benekli kedinin selamlama miyavlamasıyla açıldı. Bu yer, White Roaring'in başkentinde Spindrift olarak biliniyordu.

Müşteriler, girişin dışında kurdele kesimi için toplanmıştı. Şehirdeki afişler ve gazetelerde basılan davetiyeler sayesinde, cadde boyunca uzun bir kuyruk oluşmuştu:

SPINDRIFT KÜLLERİNİNDEN YENİDEN DOĞUYOR.

Jin menüyü son bir kez okudu. Flick'in zarif el yazısı kusursuzdu, bar tezgahının üzerinde asılı olan kara tahtaya doğru yönlendirilmiş ışıklar, geniş ürün yelpazesini aydınlatıyordu. Sol tarafta, bir zamanlar en sevdiği Lady Slate ile başlayan çay listesi ve sağ tarafta kan listesi vardı, çünkü haftalar süren tatma gezisinde kanın da çeşitli tatları olduğunu öğrenmişti.

"Arundel's Ace? Painter's Pleasure?" Arthie, kan çeşitlerinin listesini okuyarak sordu.

"Benim isim koyma yeteneğimle gurur duyduğunu biliyorsun," dedi Jin, çenesini kaldırarak.

Arthie sadece gözlerini devirdi, ama bakışlarının yumuşadığını gördü. Onu özlemişti. Mürettebata döndü ve kurdelenin arkasında bekleyen kalabalığa işaret etti.

"Hazır mısınız?"

Matteo'nun evi, kan evi olarak da kullanılan bir çay salonu için yenilenmesi gerekiyordu, ancak Arthie bu değişikliklerin minimumda kalmasını sağlamıştı. İkinci bir kapı ekledi, ancak her ikisini de Matteo'nun orijinalindeki aynı

Matteo'nun orijinalindeki ateşli kırmızı rengi korudu. Salon ile antreyi birleştirerek alanı genişletti, ancak kimseye stüdyosuna dokunmasına izin vermedi. Çay için masalar düzenlenmişti, ancak Matteo'nun kanepeleri, biraz kalmak isteyenler için tercih edildi, kitap rafları ve hoş bir sıcaklık yayan şömine vardı.

"Hazır, patron!" Chester ikinci kattaki balkondan bağırdı.

"Oh, henüz değil," dedi Arthie ve tezgaha dayalı, sarılmış, düz kare bir çerçeveye koştı, onu açarak bir sanat eserini ortaya çıkardı. Sanatsal bir yetenekle fırçalanmış mor bir fırça darbesiyle süslenmiş siyah bir tuval. Hüzünlü bir gülümsemeyle onu şöminenin üzerine koydu. "Şimdi hazırız."

"Mükemmel," dedi Flick, bar tezgahının arkasına geçip Jin'in parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. Tutuşu her zamankinden daha güçlüydü. Salonun dört bir yanına dağılmış masaların her birinde, Laith küçük vazolara çiçekler düzenliyordu ve her yeni günün çiçek açmasıyla Arthie'nin güvenini yavaş yavaş geri kazanıyordu.

Arthie kapıya doğru yürüdü. Ekibine, bekleyen gülümsemelerine baktı ve kurdeleyi kesti.

Mor ipek rüzgarda dalgalanıyordu.

Reni selam verip kapıdan içeri girenleri karşılamaya başladığında insanlar alkışladı, Chester ise müşterileri masalarına götürüp siparişlerini aldı. Garsonlar çaydanlıklar ve kan sürahileriyle tepsiler taşıdı. Yaşayanlar ölümsüzlerin yanında yürüdü, bazıları tamamen farkında değildi, bazılarının ise gözlerinde uyumu denemeye istekli olduklarını gösteren bir ışıltı vardı.

Jin derin bir nefes aldı ve çayın kokusu kalbini ısıtırken, anne babasını, Jin'in devam etmeye karar verdiği babasının mutasyonlar üzerine yaptığı araştırmayı, kendine bir yuva bulan Flick'i ve şimdi kalabalık salondan bar tezgahına doğru dolaşan Arthie'yi düşündü.

Koyu renkli gözleri parlıyordu. "Sanırım dünyayı kurtarıp çay içebiliriz."

TEŞEKKÜRLER

Birçok yazarın da onaylayacağı gibi, devam romanları bizim için bir baş belasıdır. Bu, kedileri güdmek ve diş çekmek gibi bir şeydir ve Arthie gibi ben de kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığını düşünüyordum, ama şimdi bunu tek başıma yapmak zorunda kalmadığım için minnettarım. Hayır, bunu tek başıma yapamazdım. *A Steeping of Blood* beni sınadı ve test etti, ve ben bu sınavdan başarıyla çıktım, ancak bu zaferi bir dizi isimle paylaşıyorum.

Cayce'ye, o yürek parçalayıcı sonun sorumlusu olan (kötü?) bir beyin. Sevgili okuyucu, bu kararda bir seçimim olduğunu biliyorum, ama hakkımı vermek gerekirse, o bu öneriyi yaptığında gerçekten ağladım, yani bu benim hatam değil. Ciddiyetle söylüyorum, sen olmasaydın, roohi, senin desteğin, zekan, anında ortaya attığın replikler, motifler ve fikirler olmasaydı, ben çaresiz kalırdım. Her an benim yanımda olan, özverili bir insan olduğun için teşekkür ederim. Her etkinliğe benimle birlikte geldiğin, kendi yoğun programına rağmen bana her zaman tam destek verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum demek isterdim, ama sana karşı hissettiklerimi ifade edecek kelimeler henüz yok.

Asma'ya, geç saatlere kadar uyanık kalıp bu hikayenin birçok taslağını keskin gözleriyle okuduğu için. Beni cesaretlendirdiği ve başarılarımı kutladığı, pek çok kişi benim adıma sevinmezken benim adıma sevindiği için. Her kitabımda, başından sonuna kadar her edebi yolculuğumda yanımda oldun ve yardımının her yönünü takdir ettiğimi söylediğimde, bunu hafife almıyorum. Azraa'ya, bu karakterleri ilk günden itibaren sevdiği için.

Olağanüstü menajer Josh Adams'a. Sen yanımda olmasaydın yayıncılık dünyasında yolumu bulabileceğimi hayal bile edemiyorum. Sözlerimi dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırmak için özenle çalıştığın, şüphelerim sırasında bana destek olduğun ve harika bir dost olduğun için teşekkür ederim. Tracey Adams ve Adams Literary ailesinin diğer üyelerine de teşekkür ederim. Sizinle çalışmak bir rüya gibi.

Janine O'Malley ve Melissa Warten'a - nereden başlasam ki? Bu kitap tam bir kabustu. Birkaç yıl süren beyin fırtınası ve düzenleme çalışmalarını birkaç aya sığdırdığımızdan eminim ve hiçbirimizin bu süreçten zarar görmeden çıktığını sanmıyorum. Sayısız telefon görüşmeleri, görüntülü sohbetler ve bitmek bilmeyen tartışmalar için teşekkür ederim. Melissa, günlük kontroller ve cesaretlendirmeler, sabahları bana moral veren mesajlar için teşekkür ederim. Janine, zaman kısıtlamalarına rağmen bu kitabın en iyi şekilde olmasını sağlamak için gösterdiğin özveri için teşekkür ederim. Sonunda seni hasta ettiğim için özür dilerim.

Macmillan'daki diğer ekip üyelerine, çalışmalarımı okuyuculara ulaştırdıkları için teşekkür ederim. Chantal Gersch'e, tatlı ruhlu ve güçlü bir halkla ilişkiler uzmanı. E-postalarımız ve etkinliklerimiz her zaman bir zevk. Çay kelime oyunlarınıza her zaman hayran kalacağım. Samantha Sacks'a, aynı derecede harika olduğu için. Molly Ellis ve Allison Verost'a, yanımda olmalarından gurur ve onur duyduğum inanılmaz, güçlü kadınlara. Molly, her zaman savaşmaya hazır olduğun için teşekkür ederim. Allison, yakında tekrar görüşmeliyiz!

Melissa Zar, Gaby Salpeter ve pazarlama ekibine: sanat eserlerinin siparişinden e-posta listelerinin oluşturulmasına kadar her şeyi hallettiğiniz için teşekkür ederim. Elyse Villalobos, Alexandra Quill ve rockstar S&L ekibine teşekkürler. Helen Seachrist'e — ısıklı ses olmasa bile "hiss" kelimesini kullandığım için özür dilerim. Tasarımcı olarak çektiğim sıkıntıları anlayan ve uzun e-postalarımı şikayet etmeden kabul eden Aurora Parlagreco'ya. Jon Yaged, Jen Besser ve Asia Harden'a da özel teşekkürler.

Cate Augustin, Cheyney Smith ve İngiltere'deki Pan Macmillan ekibine teşekkür ederim. Arthie'ye karşı gösterilen coşku inanılmazdı ve bunun gerçekleşmesi için yaptığınız her şeye minnettarım.

Büyüleyici animasyonlarınızdan Waterstones'a kadar her şey için teşekkür ederim.

Beni bitiş çizgisine ve ötesine kadar destekleyen Carrie ve Len'e teşekkür ederim. Valentina Remenar'a, ilk kitabınızın yanında yer almaya layık bir kapak hazırladığı için. Kelly Andrew, Joan He ve Joanna Hathaway'e, her zaman dinlemeye ve yardım etmeye hazır olan yazar ve arkadaşlar. Winston Salem'deki Bookmarks'taki harika aileye, ön sipariş kampanyamı özenle yönettikleri için. Azanta, Basma ve Zumra discord'a, size çok minnettarım.

İlk kitabın acımasız sonundan beri bekleyen siz sevgili okuyucularıma: teşekkürler ve özür dilerim. Sizin desteğiniz ve sevginiz olmadan bunu başaramazdım. Kitaplarıma bir yuva verdiğiniz ve hikayelerimi sevdiğiniz için teşekkürler.

Bir sonrakine kadar. ♥

HAFSAH FAIZAL'IN DİĞER ESERLERİ

Ateşi Avlıyoruz

Yıldızları

Özgürleştiriyoruz

Çay Fırtınası

ÇAY FIRTINASI İÇİN ÖVGÜLER:

**New York Times En Çok Satanlar Listesi 1 Numarası •
Bağımsız En Çok Satanlar Listesi 1 Numarası •
Çocuklar İçin Bağımsız En Çok Satanlar Listesi
Seçkisi**

"Soygunların ritmini seven herkes bu kitabı çok sevecektir."
—NPR

"Sayfalarını çevirirken heyecanlanacağınız *Çay Fırtınası*,
mükemmelliğe ulaşmış *bir eser*... Adrenalin ve cazibeyle dolu."
—Rebecca Ross, *New York Times* en çok satan kitaplar listesinde 1
numara olan

"*Ocean's Eleven* tarzı bir soygunun tüm heyecanı,

"*Ocean's Eleven* tarzı bir soygunun tüm heyecanı, sihirli
silahlar, ateşli öpücükler ve... vampirlerle daha da eğlenceli
hale getirilmiş! Neşeli bir ziyafet gibi bir kitap!"

—Marissa Meyer, *New York Times* en çok satan yazar

"Sırlar, soygunlar ve vampirlerin kötücül bir karışımı, kaynayan
romantizm notaları ve dumanlı bir intikam temeli ile *A Tempest of
Tea*, dişlerini göstermekten korkmayan bir hikaye.

dişlerini göstermekten çekinmeyen bir hikaye."

—Margaret Owen, *New York Times* en çok satan yazar,
Little Thieves üçlemesinin yazarı

"*A Tempest of Tea*, olağanüstü bir üslup, kusursuz bir dünya
kurgusu ve büyüleyici

bulunan aile kadrosuyla dolu bir başyapıt!"

—Ali Hazelwood, *New York Times* en çok satan yazarı
Bride

“Kurnaz, esprili ve zeki, çok rahat ve çok pençeli.”
—Holly Black, *New York Times* en çok satan yazar

★ “Açıklamalar ortaya çıktıkça ve gerilim arttıkça, duygusal bir şekilde yazılmış bu eser, okuyucuyu sayfalarını çevirmeye devam ettiriyor... Politik ateşle harmanlanmış, kalabalığı memnun eden eğlence: kazanan.”

—*Kirkus Reviews*, **yıldızlı inceleme**

★ “Faizal, iyi bilinen macera klişelerinden yararlanıyor, ardından bunları muhteşem bir üslupla keyifli bir şekilde altüst ediyor ve

yüce bir soygun romanı ve intikam öyküsü yaratıyor.”

—*Publishers Weekly*, **yıldızlı inceleme**

“*Peaky Blinders*, Arthur efsanesiyle buluşuyor... Okuyucular daha fazlasını isteyecek.”

—*School Library Journal*

***WE HUNT THE FLAME* İÇİN ÖVGÜLER:**

***New York Times* En Çok Satanlar Listesi 1 Numarası • Ignyte Ödülü Kazananı • *Time* Dergisi Tüm Zamanların En İyi 100 Fantastik Kitabı • *Teen Vogue* Kitap Kulübü Seçkisi • Barnes & Noble Genç Kitap Kulübü Seçkisi • *Paste* Dergisi En İyi Genç Yetişkin Kitabı • *PopSugar* En İyi Genç Yetişkin Kitabı**

"Lirik ve büyüleyici."

—Marieke Nijkamp, *New York Times* en çok satan yazar

★ "Faizal, fantastik edebiyatın klişelerini kendi isteğine göre şekillendirerek, okuyucuları daha fazlasını istemeye teşvik edecek, aşk, onur ve kendini keşfetme hakkında taze ve sürükleyici bir hikaye anlatıyor."

—*Booklist*, **yıldızlı yorum**

★ "Etkileyici bir dünya kurgusu, muhteşem oyuncu kadrosu ve karmaşık
bir hikaye."
—*BCCB*, **yıldızlı yorum**

★ "Kaçırılmaması gereken bir ilk seri."
—*School Library Journal*, **yıldızlı yorum**

"Faizal, bu kitabı elinizden bırakmak istemeyeceğiniz, göz
kamaştırıcı ve güzel bir dünya yaratıyor."
—*Seventeen* dergisi

"Faizal'ın yazımı o kadar zengin ve etkileyici ki, *We Hunt the Flame* ilk
sayfadan itibaren okuyucuyu kendine bağlamaya başlıyor."
—*PopSugar*

"Her açıdan beklentileri karşılıyor." —*Entertainment
Weekly*

WE FREE THE STARS İÇİN ÖVGÜLER:

★ "Fantastik türünün zirvesinde unutulmaz bir hikaye."
—*Booklist*, **yıldızlı yorum**

"Bu Sands of Arawiya ikilisi, okuyucuları olay örgüsündeki
sürprizlerle, esprili diyaloglarla, acı dolu aşk hikayesiyle, birçok
ihamet ve ifşayla hayal kırıklığına uğratmayacak... Faizal'ın
üslubu gerçekten parlıyor."
—*Kirkus Reviews*

"Bir önceki bölümde nefesini tutan okuyucular rahat bir nefes alacak."
—*BCCB*

YAZAR HAKKINDA

HAHSAH FAIZAL, *New York Times*'in en çok satan yazarlarından biri olup *A Tempest of Tea*, *The Wishless Ones* ve *Sands of Arawiya* ikilisi kitaplarının yazarıdır. Ayrıca IceyDesigns'ın kurucusu olup yazarlar için web siteleri ve herkes için güzel hediyeler tasarlamaktadır. *Forbes* 30 Under 30 ödölünün sahibi olan yazar, Florida'da doğdu ve Kaliforniya'da büyüdü. Şu anda Kuzey Carolina'da eşi ve okunmayı bekleyen kitaplarından oluşan kütüphanesi ile birlikte yaşamaktadır. **hafsahfaizal.com** adresini ziyaret edin veya [buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolun.

**Farrar, Straus and Giroux e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler,
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup _

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Telif hakkı © 2025 Hafsah Faizal

Farrar Straus Giroux Genç Okuyucular için Kitaplar
Macmillan Publishing Group, LLC'nin bir imtiyazı
120 Broadway, New York, NY 10271

fiercereads.com

Tüm hakları
saklıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri mevcuttur.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir.
Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-
7945 dahili 5442 numaralı telefondan veya e-posta yoluyla iletişime geçin.
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com (Sonsuzluk ve Ötesi: Evrenin

İlk ciltli baskı 2025 e-Kitap baskı
2025

eISBN 9780374389437

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla
bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya
çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital
Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri
Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

İÇİNDEKİ

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf](#)
[Harita](#)

[I. Perde Denizde Fırtına 'un](#)

[Önsözü](#)

[1. Arthie](#)

[2. Jin](#)

[3. Flick](#)

[4. Jin](#)

[5. Arthie](#)

[6. Flick](#)

[7. Arthie](#)

[8. Jin](#)

[9. Flick](#)

[10. Arthie](#)

[11. Flick](#)

[12. Jin](#)

[13. Arthie](#)

[14. Flick](#)

[15. Arthie](#)

[16. Jin](#)

[17. Flick](#)

[II. Perde. Yenilmez Düşman](#)

[18. Arthie](#)
[19. Flick](#)
[20. Jin](#)
[21. Arthie](#)
[22. Jin](#)
[23. Arthie](#)
[24. Arthie](#)
[25. Jin](#)
[26. Flick](#)
[27. Arthie](#)
[28. Jin](#)
[29. Arthie](#)
[30. Flick](#)
[31. Arthie](#)
[32. Jin](#)
[33. Arthie](#)
[34. Jin](#)
[35. Arthie](#)
[36. Jin](#)
[37. Arthie](#)

[3. Perde. Cesur ve Ölümcül](#)

[38. Arthie](#)
[39. Flick](#)
[40. Jin](#)
[41. Arthie](#)
[42. Flick](#)
[43. Jin](#)
[44. Arthie](#)
[45. Jin](#)
[46. Arthie](#)
[47. Jin](#)
[48. Arthie](#)
[49. Jin](#)
[50. Flick](#)

[51. Jin](#)
[52. Arthie](#)
[53. Flick](#)
[54. Arthie](#)
[55. Arthie](#)
[56. Arthie](#)
[57. Flick](#)
[58. Jin](#)
[59. Arthie](#)
[60. Arthie](#)
[Epilog](#)

[Teşekkürler Hafsah](#)
[Faizal'ın Diğer Eserleri](#)
[Övgü Sayfaları](#)
[Yazar Hakkında Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

